

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF *THE NANNY*
LANA FERGUSON

"I need Lana Ferguson to
work faster, because I want
to see everything she writes."

—USA TODAY bestselling
author RUBY DIXON

The Game Changer

A NOVEL

İÇİN ÖVGÜ

Dadı

"Dadı gibi kitaplara daha çok ihtiyacım var. Zeki, eğitimli bir kadın kahraman (Evet, lütfen!) azimli, kariyer odaklı bekâr bir babayla tanışıyor. Kıvılcımlar uçuşuyor... ve uçuşuyor, ve uçuşuyor. Cidden, bu kitap Ali Hazelwood ve Tessa Bailey'nin müstehcen bir bebekleri olması gibi. Her sayfasını yuttum ve bittiğini gördüğüm için üzüldüm. BookTok'un istediği baharat bu! Şimdi Lana Ferguson'un daha hızlı çalışmasını istiyorum çünkü yazdığı her şeyi görmek istiyorum."

-Ruby Dixon, Buz kitabının uluslararası çok satan yazarı
Barbarlar Gezegeni serisi

"Zeki, eğlenceli, seksi ve romantik gerilimle cızırdayan Dadı, ikinci şanslar üzerine ağız sulandıracak kadar lezzetli bir yaklaşım. Lana Ferguson'dan daha fazlası için sabırsızlanıyorum!"

-Sara Desai, To Have and to Heist kitabının yazarı

"Dadı tatlı, güzel ve seksi, Aiden ise hayatınızda olmasını isteyeceğiniz bekâr Zaddy. Muhteşem bir ilk roman."

-Elena Armas, New York Times'ın çok satan yazarı
Uzun Oyun

"Ferguson karmaşık duygusal tonlamalar ve kahramanlarının bağlantılarında güçlü bir kaçınılmazlık duygusuyla olacaklar-olmayacaklar şarkısını söylüyor.... Rosie Danan hayranları bu kitabı kaçırmamalı."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"Bu ateşli romantik komedi geleneksel mecazlara modern bir yorum getirerek dadıya düşme ve gizli geçmiş hikâyelerini yirmi birinci yüzyıla taşıyor.... Julie Murphy ve Sierra Simone'un A Merry Little Meet Cute kitabını beğenen okurlar bu pozitif, neşeli, seks dolu romantizme bayılacaklar."

-Library Journal

"Dadı ile ilgili her şey keyifli: olay örgüsü, tempo, karakterler ve özellikle Ferguson'un bilge ve komik sesi. Ayrıca yakınlığa olgunlukla yaklaşan seks-pozitif karakterler görmek de canlandırıcı.... Eğer müstehcen konuşmaları ve yavaşça yanan kimyayı seviyorsanız Dadı'ya bayılacaksınız."

-BookPage (yıldızlı eleştiri)

"Ateşi nasıl yükselteceğini bilen içten bir romantizm arıyorsanız, Lana Ferguson'un yazdığı Dadı'dan başkasına bakmayın!"

-The Bookish Libra

İÇİN ÖVGÜ

Sahte Eş

"Lana, paranormal romantizmde sevdiğimiz unsurları (yani, son derece ilginç dürtülere sahip çekici şekil değiştirenler), elinize alabileceğiniz en iyi çağdaş romantik komedinin mizah karakteristiğiyle fevkalade bir şekilde örüyor. Bu kitap bağımlılık yapıcı, son derece müstehcen ve romantizm türünün ihtiyaç duyduğunu bilmediği taze bir nefes."

-Elena Armas, New York Times'in çok satan yazarı
Uzun Oyun

"Tipik bir sahte ilişki öyküsü olarak başlayan hikaye, beklentilerin üstesinden gelen iki insanın keyifli ve sevimli bir çalışmasına dönüşüyor."

-Publishers Weekly

"Bu eğlenceli ve ateşli romantizm.... ilginç ve iyi çizilmiş karakterlere sahip. Sahte ilişkilerin hayranları Ferguson'un bu mecaza getirdiği paranormal yorumu çok beğenecek."

-Library Journal

"Popüler huysuz-güneş ışığıyla tanışır tiplemesine uygun, bol şakalaşmalı, ateşli ve değerli bir romantizm."

-Kirkus Reviews

"Büyüleyici. Komik. İlkel. Ferguson'un paranormal romantizmi aynı anda hem tatlı hem de baharatlı olmayı başarıyor ve kurtsu dürtülerini görmezden gelemeyen iki sevimli başrol oyuncusu.... Okurlar bu omegaverse romanı baştan sona okuyacak."

-Booklist

"Bolca kahkaha, duygu ve aşk içeren Sahte Eş bana... okumayı neden sevdiğimi hatırlattı. Benden beş kurt yıldız!"

-Heart's Content

"Lana Ferguson yeni kurt adam romantizm kitabında müthiş bir buhar yaratıyor.... Okuması çok eğlenceli."

-Romantik Kitaplar Okuyor

LANA FERGUSON'DAN BERKLEY BAŞLIKLARI

Dadı
Sahte Eş
Oyun Değişirici

The illustration shows a hockey stick with a dark shaft and a lighter-colored head, positioned diagonally. Below the stick's head is a cupcake with a swirl of frosting on a dark base.

The Game Changer

LAH A FERGUSON

B E R K L E Y R O M A N C
E N E W Y O R K

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 by Lana Ferguson
Under Loch and Key'den alıntıdır telif hakkı © 2024 Lana Ferguson'a aittir
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı
besler,
farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu
kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü çoğaltmayarak,
taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür
ederiz.
izin almadan herhangi bir biçimde. Yazarları destekliyor ve Penguin Random
House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli
ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Ferguson, Lana, yazar.
Başlık: Oyunu değiştiren / Lana Ferguson.
Açıklama: İlk baskı. | New York : Berkley Romance, 2024.
Tanımlayıcılar: LCCN 2023056200 (basılı) | LCCN 2023056201 (e-kitap) |
ISBN 9780593816837 (ticari cilt) | ISBN 9780593816844 (e-kitap)
Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3606.E72555 G36 2024 (baskı) | LCC PS3606.E72555 (e-
kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20231211
LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2023056200> adresinde
mevcuttur
LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2023056201> Ebook

ISBN9780593816844 adresinde mevcuttur

Kapak illüstrasyonu: Monika Roe
Kapak tasarımı: Rita Frangie Batour
Kitap tasarımı Daniel Brout tarafından yapılmış, Molly Jeszke tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün
ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir
Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da
yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0_147466941_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir

Yirmi İkinci Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü
Bölüm Yirmi Beşinci
Bölüm Yirmi Altıncı
Bölüm Yirmi Yedinci
Bölüm Sonsöz

Teşekkür
Under Loch and Key'den alıntı Yazar
Hakkında

Aslında bana, bu kitabın beni küçük bir sürtük yapmasına
izin vermediğim için.
Kesinlikle denedi.

DELILAH

“**S**ee?” Setteki çift fırınlardan birinden tepsiyi çekerken kameraya göz kırpıyorum.

kızarmış iyiliğin güzel bir görüntüsü. "Eminim evdekilerin çoğu başladığımızda bunun imkânsız olduğunu düşünüyordu ama bakın ne kadar kolay oldu." Tepsiyi soğutma rafına yerleştirdim, markalı fırın eldivenlerimi çıkardım ve hâlâ sıcak olan hamur işlerini içime çekerek bir gösteri yaptım. "Mm. Şu halimize bak. Kimin aklına gelirdi ki? Zaten elimizde olan malzemelerle pain au chocolat yapıyoruz!"

Küçük bir ısırık almadan önce böreğe hafifçe üflüyorum ve kameranın yararlanması için minnettar sesler çıkarıyorum. Lezzetli olmadığından değil, çünkü öyle, ama dürüst olmak gerekirse, bu bölümü çekmeyi bitirdikten sonra beni bekleyen toplantıyı düşündükçe midem hala biraz ekşiyor.

"Tamam," diyorum parmağımdaki çikolata kalıntılarını yalayarak ve yarısı yenmiş tatlıyı tepsiye geri koyarak. "Eğer bunlardan sadece bir tanesiyle yetinebilersen, benden daha iyisin demektir. Kameralar kapandığı anda utanmadan ikinci saniyeleri kaçırıyor olacağım. Hamurunuzu bir gece önceden hazırlayıp gece boyunca soğumaya bırakmanızla ilgili tavsiyemi unutmayın ve sosyal medyadaki denemelerinizde beni etiketlemeyi unutmayın! Herkesi ve eserlerini görmeyi seviyorum."

Tepsideki bitmemiş tatlıya bakıyorum, kameraya sırtımdan önce dudağımı ısıyorum. "Tamam, bunu bitirmek zorundayım, orada öylece durmasına izin veremem!" Hamur işinin geri kalanını ağızma atıyorum ve yüksek sesle mmming yapıyorum. "Vay canına. Bu gerçekten çok güzel." Yuttuktan sonra en parlak gülümsememi takınıp birinci kameraya odaklanıyorum. "Bir dahaki sefere hepimize evde mascarpone ile nasıl ekler yapılacağını göstereceğim." Ellerimi uzatıyorum. "İnanın bana, bunun ne olduğunu görmek isteyeceksiniz. Ama o zamana kadar, fırıncılığın" -bir sonraki cümleyi parmağımın pratik bir dönüşüyle vurguladığımdan emin oluyorum- "bıyıklı bir iş olduğunu unutmayın."

"Ve kes."

Tuttuğum pozisyondan gevşeyip nefesimi dışarı veriyorum. Kat yöneticisi Greg bana "Harikaydı Dee," diyor.

Önlüğümü başımın üzerine çekiyorum, etek ucundan kaçıp göğsümü kaplayan un parçalarına kaşlarımı çatarak bakıyorum; bu benim... geniş iniş bölgemde sık rastlanan bir durum. İşin içine un girene kadar herkes büyük göğüsler ister. "Peki ya düşürdüğüm yumurta?"

"Hayır, bunu kesinlikle sonradan halledebiliriz."

"Mükemmel," diyorum ona, önlüğü tezgâhın üzerine bırakıp sahne mutfağından uzaklaşıyorum.

"Hey, Delilah, bunların geri kalanını ister misin?"

Hâlâ soğutma tepsisinin üzerinde duran çikolatalı pastalara bakıyorum, bom operatörümüz Dante aç bir ifadeyle yanlarında duruyor. Normalde kalanları kapar ve mürettebata dağıtmadan önce kendim için birkaç tane istiflerdim, ama bu haliyle sadece başımı sallıyorum.

"Hepsi senin."

Arkamda sessiz bir evet sesi duyuyorum, şişelenmiş su ve atıştırmalıkları koyduğumuz küçük masaya yöneliyorum. Bir şişenin kapağını kapatıyorum ve yarısını tek seferde içiyorum,

Midemde vızıldayan arıların hissini yatıştırmaya çalışıyordum.

"Nefes al kızım," diye gülüyor Ava yanımda. Boyu ona bakarken boynumu yukarı kaldırmamı gerektirecek kadar uzun ama 1.80 boyumla bu benim için yeni bir şey değil.

Başımı sallıyorum, kapağını kapatmadan önce bir yudum daha alıyorum. Ava Carmichael bizim kıdemsiz yapımcımız - ama bundan da öte, Whisk-y Business programını yaptığım üç yıl boyunca en iyi arkadaşım oldu. Hazırlandığımdan çok daha kısa bir süre sonra gerçekleşecek olan toplantının farkında olduğunu biliyorum, bu yüzden yüzümün neden hayal kırıklığıyla buruştuğunu tam olarak bildiğini düşünüyorum.

"Kendimi fırına atmak istedim, yalan söylemeyeceğim," diyorum ona.

"Dur." Bir elini kürek kemiklerimin arasına koyup orayı ovuyor. "Kafanda kurduğun kadar kötü olmayacak."

"Ava," diye iç geçiriyorum, ellerimi kestane rengi kalın dalgalarımda gezdirirken. "İkimiz de geçen ayın rakamlarını gördük. Muhtemelen kafamda kurduğumdan daha kötü olacak."

Sarı saç örgüsünü dalgınca çekiştiriyor, bu onun görüldüğünden daha endişeli olduğunu gösteriyor, burnu düşünceli bir şekilde kırışıyor. "Yani, şovu kesebilecekleri gibi bir şey değil, değil mi? Bu yılın geri kalanında da sözleşmen devam ediyor."

"Evet, bu sözleşme," diye belirttim. "Onlar kesinlikle uzatmayacaklarına karar verdiler."

Sanki böyle bir olasılığı düşünmeye izin vermemiş gibi kaşlarını çatıyor. "Ama herkes seni seviyor! Yani, Whisk-y Business yeni stüdyonun parasını ödedi. Courtney'nin Elmalar Elmalara'sı olmadığı kesin." Homurdanıyor. "Nasıl olur da birileri bu kızın ne kadar

altı ay sonra elmadan yapacak bir şey kalmayacak olması beni aşıyor."

"Yani, en azından artık armutlara geçti," diye öneriyorum. "Evet, bu da bir şovun markalaşması için gerçekten iyi bir şey.

Elmaların etrafında," diye mırıldanıyor. Bu düşünceyi bir kenara bırakıyor. "Her neyse. Tek söylediğim, senin programın tüm kanalın başrol oyuncusu."

"Evet, ama..." Dudağımı ısıriyorum. "Rakamlar sürekli düşüyor gibi görünüyor. Sanki insanlar ilgilerini kaybediyor. Daha sert ve daha zor tarifler vermeye devam ediyorum ama bir fark yaratıyor gibi görünmüyor. Sosyal medya yöneticisi de oradaki etkileşimlerde bir düşüş olduğunu fark etti." "Doğru, ama..." Ava kaşlarını çatıyor.

"Sence gerçekten gösteriyi keselim mi?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok. Bu yüzden kusacakmışım gibi hissediyorum."

"Siktir et onları, gerçekten," diye homurdanıyor. "Onlar olmadan da bodrum katında çörek yapabilir ve YouTube'da bir ton izlenme elde edebilirsin."

"Bana olan inancın ilham verici," diyorum kuru bir ifadeyle. "Ayrıca, şovun en küçük yapımcısı olarak, üst düzey kişileri kötülememen gerektiğini düşünüyorum."

"Evet, evet, her neyse. Gerekirse senin bodrumunda çalışabilirim."

"Bir apartman dairesinde yaşadığımı biliyorsun, değil mi?" "Şşş. Destek oluyorum."

Telefonum arka cebimde titremeye başlıyor ve çıkarmak için elimi arkama götürüyorum. Ava arkasından belli belirsiz bir hareketle bana devam et işareti yapıyor, sanırım bu genel olarak o yönde yapması gereken şeyler olduğuna dair bir işaret. Telefonu kulağıma götürüp diğer ucunda kardeşim Jack'in bağırın sesini duyarken onun kıvrak vücudunun uzaklaşmasını izliyorum.

"Oh, hadi ama!" Sesi bir telefon görüşmesi için uygun olandan en az on desibel daha yüksekti ve duyma hasarını önlemek için telefonu hızla kendimden uzaklaştırdım. "Oh, siktir git bu saçmalıktan. Ofsayt!"

"Jack," diye deniyorum, daha fazla bağırışla karşılaşıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Jack."

"Oh, hey. Cevap vermen neden bu kadar uzun sürdü?"

"Uzun sürmedi-" Dudaklarımı büzüyorum, onu ikna etmeye çalışmamaya karar veriyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Vay canına. Ağabeyin seni hayatının en karanlık gününde cesaretlendirmek ve sarsılmaz bir destek sunmak için arıyor ve soğuk bir ilgisizlikle karşılaşıyor. Ailelerimiz utanırdı."

"Bugün ölü ebeveyn şakalarıyla uğraşamam Jack," diye hayıflanıyorum. Jack ve benim yetimlikle başa çıkma yöntemlerimiz çok farklı. "Ayrıca, destekleyici olmaya çalışırken 'hayatımın en karanlık günü' demenin morale yardımcı olduğunu sanmıyorum."

"Belki."

Çıtırdama sesi duyuyorum.

"Yine maçlarının tekrarlarını mı izliyorsun?"

"Whabotit?" Bir avuç Cool Ranch Doritos olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle idare ediyor. Yutkunduğunu duydum. "Onlarla konuştun mu?"

"Henüz değil," diye mırıldandım. "Şimdi ofislerine gidiyorum." "Onlara yetim olduğunu hatırlat."

"Hepimiz yetim kartını her şey için kullanmıyoruz."

"Kesinlikle almalısın," diyor ciddi bir şekilde. "Gerçekten kullanışlı. Kızlar da bayılıyor. Hokey sopalı Batman gibiyim." Kıs kıs gülüyor. "Hokey sopası p-"

"Lütfen bu cümleyi bitirme," diye inliyorum. Bazen benden nasıl beş yaş büyük olduğunu merak ediyorum.

Duygusal olarak hâlâ on altı yaşında olma ihtimali yüksek, otuz üç değil. "Bugün ilaçlarını aldın mı?"

"Adderall'ımla kendi evimin mahremiyetinde ne yaptığım kimseyi ilgilendirmez" diye cevap veriyor.

"Lanet olası ilaçlarını al," diye iç geçirdim. "Seni yine dolabında 'temizlerken' bulmak istemiyorum."

"Hey, temizlendi."

"Çünkü 'anımsarken' içinden çıkardığın her şeyi yatak odana dizmiştin. "

"Lanet olası ilaçlarımı aldım," diye homurdanıyor. "Sen kendi derdine bak. Planın nedir?"

"Onlara bu dizinin kanal için yaptığı tüm iyilikleri hatırlatacağım," diyorum, onun iyiliği için mi yoksa benim iyiliğim için mi, emin değilim. "Son birkaç ayın durgun geçmesi reytinglerin tekrar yükselmeyeceği anlamına gelmiyor. İzleyici sayısını artırmak için bazı fikirler üzerinde beyin fırtınası yapabiliriz."

"Kolumun kırık olması çok kötü," diye yakınıyor. "Gelip hokey sopamı sallayabilirdim." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Gerçek sopam, dikkatinizi çekerim," diyor.

"Oh, çünkü bu her şeyi çözer."

"Öyle mi? Burası Boston, dostum. Druidler Stanley Kupası'nı kazandı. Eminim bira soslu peynir kızartması yapabilirsin ve ben orada olsaydım insanlar izlerdi."

"Alçakgönüllülüğünüz ilham verici," diye kestirip atıyorum.

"Bu benim pek çok olumlu özelliğimden sadece biri." "Tabii ki."

"Oh, hey, ben de sana iyi haberi vermek için aramıştım."

Beni bir üst kata çıkaran asansörün yanında durup düğmeye basıyorum. "Ne iyi haberi?"

"Ian geri döndü."

Asansörün kapıları açıldıktan sonra birkaç saniye dışarıda bekliyorum, ancak kapılar tekrar kapanmaya başladığında kendimi hatırlıyorum ve içeri girmeden orada durduğumu fark ediyorum. Az önce üzerime çöken anı dağını silkeleyip asansöre biniyorum ve hızla doğru kata çıkıyorum.

"Öyle mi?"

Daha fazla cıtırdama. Lanet Doritos. "Ya. Heesh benimle kal."

"Ağzın doluyken konuşma, seni gulyabani," diye homurdandım. "Neden geri döndü? Takıma geri mi dönüyor?"

Ağzında cips kalmadığında "Planımız bu," diyor. "Oraya yaklaşıyoruz, biliyor musun? Emeklilik çok uzak değil. Kariyerini burada, evinde bitirmek istiyor. Tanrı'ya şükür. Donmuş çorak topraklarda çok uzun süre kaldı."

"Calgary donmuş bir çorak arazi sayılmaz."

"Eh. Sanırım sınırın üzerindeki her yerde kar var."

"Bu çok yanlış. Bazen gerçekten orada oynuyorsunuz."

"Evet ve her zaman çok soğuk oluyor."

"Geri çekil. Ian seninle mi kalıyor? Yani orada mı? Şu anda mı?"

"Hayır, bu gece uçakla geliyor. Yarın eğitim merkezinde olmamız gerekiyor." Alay ediyor. "Orada olmak zorunda. Ben kenarda bu aptal askıyla amigoluk yapacağım."

"Evet, sarhoşken axel yapmaya çalışırsan olacağı budur."

"Sanchez bana meydan okudu!"

"Ama yine de Baker askıda."

"Evet, evet," diye mırıldanıyor. "Her neyse, yakında hep birlikte takılmamız gerektiğini düşündüm. Muhtemelen boşanmadan sonra geri döndüğü için kendini garip hissedecek ve ben de düşündüm ki
-"

Jack'in sesi arka planda kayboluyor, Ian'ın yıllar önceki evliliğini ve ardından boşanmasını hatırlatması bunca zaman sonra bile göğsümü sızlatıyor. İlk aşkınız ve tüm gençlik fantezilerinizin yıldızı evlenip hayatına devam ettiğinde bir şeyler hissetmenin son derece normal olduğunu düşünmüşümdür hep ama evliliği bittikten sonra yaşananlar hakkında ne hissedeceğimi hiçbir zaman tam olarak kestiremedim. Özellikle de hemen ardından pılsını pırtısını toplayıp Kanada'da altı yıl boyunca saklanmak üzere gittiği için, şimdi bile tam olarak anlayamadığım bir şey. Yani, tabii, manşetlerde ne yazdığını biliyorum. Sözde takımı içinde bulunduğu medya sirkinden uzak tutmak için ayrıldığını biliyorum ama yine de ailesinin en iyi oyuncularından birine ve daha da önemlisi oğullarına destek olmak yerine tüm hayatını kökünden değiştirmesine nasıl izin verebildiklerini anlamıyorum. Demek istediğim, lanet olası takımın sahibi onlar ve babası oğlunun takımında oynamasından her zaman gurur duymuştu; haberlerde ortaya çıktığında tek konuştuğu şey buydu.

Peki gitmesine nasıl izin verdi?

"Dee? Alo? Delilah! Dinliyor musun?"

"Hm? Oh evet. Tabii. Takılırız. Bunu yapabiliriz. Bugün işlerin nasıl gittiğine bakmam gerekecek. Rakamları nasıl yükseltebileceğimize dair yeni fikirler için beyin fırtınası yaptığımı duyarlarsa meşgul olabilirim."

"Peki, bizi de yaz. Eminim Ian sizi özlemiştir. Hepimiz bir araya gelmeyeli uzun zaman oldu."

Eminim Ian seni özlemiştir.

Tek bir cümlenin kalbimde yarattığı etki inanılmaz derecede aptalca. Sanki yeniden on altı yaşındaymışım da yirmi sekiz yaşında değilmişim ve zavallı özlemimle aramda on yıldan fazla zaman varmış gibi. Bir parçamın canlanmasından nefret ediyorum, sanki o gittiğinden beri Ian'la ilgili her şeyden bilerek uzak durmamışım gibi, çünkü onun gözünde hiçbir zaman Jack'in küçük kız kardeşinden fazlası olmadığım için muhtemelen beni o kadar da özlemeyeceğini biliyordum.

"Göreceğiz," diye idare ediyorum, çünkü bundan daha fazlasını yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Ian Chase'i işin içine katmadan da yeterince işim var zaten. Tabağım tamamen boş olsa bile bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum.

"İyi. Bana nasıl gittiğini anlat, tamam mı? Yetim kartını göstermekten korkma. Gerçekten-"

"K, teşekkürler. Seni sonra ararım." "Öptüm, Dee."

Yapımcının ofisi görüldüğünde telefonu kapatıp telefonumu cebime geri koyuyorum ve diğer tarafta olacaklar için kendimi hazırlarken bir süre ofisin dışında oyalanıyorum. Hafif terli ellerimi kot pantolonuma silerek endişeli bir hareketle kalçalarımın kıvrımında gezdiriyorum. Menajerim Theo başka bir toplantıya takıldığı için içeri yalnız girmek zorunda olmamın bir faydası yok. O buradayken kendimi hep daha iyi hissederim.

Sen Delilah Baker'sın, diyorum kendime, moral konuşması yapmaya çalışarak.

Yirmi beş yaşından önce Paris'te Olivier Guillaume'un yanında çalışmışsın. Sende bu var.

Kapıyı nazikçe çalıyorum, EP'min beni içeri davet ettiğini duyunca kapıyı iterek açıyorum. Gia masasında telefonla konuşuyor ve mükemmel bakımlı bir parmağını kaldırarak ona bir saniye vermemi işaret ediyor. Ruh halini

ölçmek için yüzünü inceliyorum; zengin kahverengi teni gözlerinin arasında pürüzsüz, özellikle stresli olduğunda bazen orada ortaya çıkan tek kırıışıklıktan yoksun ve parlak kırmızı

Dudakları hala son derece canlı, yani işler kötüye gittiğinde yaptığı gibi öğleden sonrasını Red Bull'ları tüketerek geçirmedir. Bu küçük şeylerin bana, bunun tahmin ettiğim kadar felaket olmayacağına dair bir umut ışığı vermesine izin veriyorum.

Gia bir dakika kadar sonra telefon görüşmesini kapatıyor ve şakaklarını ovuştururken nefesini dışarı üflüyor. "Yemin ederim, eğer bu hafta bir kez daha bütçe hakkında konuşmak zorunda kalırsam, TikTok influencer'larını yönetmeyi bırakacağım."

"Frank yine sana bok mu atıyor?"

"Frank ne zaman bana bir bok vermeyecek?" Sonra sandalyesinde dönüyor ve bana dikkatle bakıyor. "Konu açılmışken... Sanırım seni bu yüzden buraya çağırdığımı anlamışsındır."

"Aklıma bir fikir geldi," diye itiraf ediyorum.

"Sanırım son birkaç aydaki rakamları gördünüz," diye dikkatle söze başladı.

Acımasızca başımı salladım. "Biraz düşüklerini biliyorum."

"Son dört ayda yüzde yirmi," diyor. "Bunun pek çok nedeni olabilir ama... bu kesinlikle bir sorun."

"Son iki yıldır istikrarlı rakamlar elde ettim," diye belirtiyorum. "Reytinglerim her zaman sağlam oldu. Programın getirdiği geliri biliyorum ve bunun unutulmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Elbette öyle," diye beni temin ediyor Gia. "Bunun bir tür ultimatoma olduğunu düşünmeni istemiyorum, ama bu bir endişe. Seni sevdiğimi biliyorsun, ama yukarıda... Tek umursadıkları şey sayılar. Bunu gerçekten çözmemiz ve iğneyi döndürmenin bir yolunu bulmamız gerekiyor, böylece onlara Whisk- y Business'ın değerli bir mal olduğunu hatırlatabilirim."

"Biliyorum," diye iç geçirdim ve sandalyeme daha da gömüldüm. "Daha zor tarifler bulmaya çalışıyordum, daha çok

evdeki insanlar için basitleştirdiğimde bir vay faktörü, ama..."

"İnsanlar vefasızdır." Dostça başını sallıyor. "Her gün daha gösterişli ve daha gösterişli kancalar istiyorlar. Artık her şey yemek pişirme yarışmalarıyla ilgili."

"Böyle bir şey yapmak istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum. Ama bu başka bir yol düşünmemiz gerektiği anlamına geliyor. İnsanlar seni seviyor, bu değişmedi. Sen komşu kızsın, Boston pastacılık dünyasının sevgilisisin ve bu her zaman böyle olacak."

Kaşlarımı çatma isteğimi bastırıyorum. Tanınmaktan nefret etmiyorum.

meşhur iyi kız olarak, bu sadece bir marka, sonuçta, Jack ve benim paylaştığımız küçük ama kıvrımlı çerçeveme, çillerime ve büyük kahverengi gözlerime uygun görüldüğünü düşündüğüm bir marka. Gerçi o gözlerini iyilikten çok kötülük için kullanıyor. Yine de. Suzy Homemaker numarasına yatmak neredeyse geri kalmış hissettiriyor.

Kendime manzaraya ihtiyacım olduğunu hatırlatıyorum.

"Belirli kültürlere odaklanan özel çalışmalar yapabilir miyiz?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup düşünüyorum. "Ya da belki bir tür işbirliği için Olivier ile temasa geçebilirim?"

"Sizce Amerika'ya gelmeye istekli olur mu?"

Siz Amerikalılar diye başlayıp biten saatlerce süren konuşmaları hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum. "Ah... belki de değil."

"Yine de işbirliği fikrini seviyorum. Kanaldaki diğer programlarla çapraz geçişler yapabiliriz? Courtney'e ne dersin?"

Yüzümü buruşturuyorum. "İçinde meyve olmayan bir şey yapmayı reddediyor."

"İnsanlar meyve sever!"

"Sanırım," diye hayıflandım. "Ama dürüst olmak gerekirse, iki fırıncının pek de etkileyici bir faktör

olmadığını düşünüyorum."

Gia kaşlarını çatar. "Haklısın." Tırnağıyla alt dudağına vurarak düşünüyor. "Bize ivme kazandıracak hızlı bir şeye ihtiyacımız var. Gösterinin kaderini neden bir süreliğine geri plana atmamız gerektiğine dair sağlam bir gerekçeye ihtiyacım var. Daha kalıcı bir çözüm bulmamız için bize daha fazla zaman kazandıracak, ibreyi yeterince oynatacak bir şey. Boston halkını tekrar fırıncılık konusunda heyecanlandıracak ne yapabiliriz?"

İfadesi bir anıyı canlandırıyor, beynim Jack'le buraya gelmeden önce yaptığımız konuşmada karar kılmadan önce boşa kürek çekiyor.

Burası Boston, dostum.

Dudaklarım ayrılıyor, bir fikir oluşuyor. Gerçi iyi mi yoksa kötü mü olacağını zaman gösterecek.

"Hokey," diye geveliyorum, şimdiden pişmanlık duyuyorum, çünkü bu, yanlışlıkla şaka olarak ortaya attığı yarım yamalak fikir için kardeşime borçlu olduğum anlamına gelecek. "Peki ya hokey?"

Gia'nın kafası gözle görülür şekilde karıştı. "Ne?"

"Kardeşim Druidler için oynuyor, yani şu anda değil, çünkü dirsek kemiği kırıldığı için tıbbi izinde - salak herif içki içerken artistik patinaj yapmayı denemeye karar verdi - ama ne olursa olsun, takımla bir ilişkim var."

"Ve bunun bize görüş sağlayacağını mı düşünüyorsun?"

"Yani... Kaldırıma bir taş atıp bu şehirde en az üç hokey taraftarına çarpabilirim. Kardeşimin takım arkadaşlarından birini kıyafetleriyle buraya mı getireyim? Küçük pastalar yapan büyük bir hokey oyuncusu? İnsanlar bunu yer bitirir. Kelime oyunu yapmıyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Korkunç bir fikir değil. Kötü kelime oyunları bir yana."

"İtiraf etmekten nefret ediyorum, çünkü teknik olarak kardeşimden gelen bir saçmalıktı, ama bu harika bir fikir olabilir. Sadece bir özel gün için olsa bile. Eğitim kampı başlamak üzere.

Yeni sezon için başlangıç, bu yüzden ikimiz için de harika bir vızıltı olur. En azından halkla ilişkiler ekibine böyle söyleyeceğiz."

"Gerçekten bunu kabul edeceklerini mi düşünüyorsun?"

Jack'in aptal kışını şu ya da bu aptalca şeyden kurtardığım yıllar boyunca bana borçlu olduğu yüz ya da daha fazla iyiliği düşünüp sırtıyorum. "İçimde iyi bir his var."

"Hm." Gia düşünürken dudağının iç kısmını çiğniyor, başını öne arkaya eğip düşünüyor. "Yani... Halkla ilişkiler ekibimizle görüşmem gerekecek ama... hoşuma gitti. Sanırım aradığımız şey bu olabilir."

Bunun kalıcı bir çözüm olmadığını, ama en azından uzun vadede yardımcı olacak bir şeyler bulmak için bana daha fazla zaman vereceğini bilmek göğsümü rahatlatıyor. Gia çoktan masa telefonuna sarılıp numaraları tuşlamaya başlamıştı bile, ben de sandalyemde biraz rahatlardım, en azından kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Her ne kadar şimdiden kardeşimin o koca "ben sana demiştim" lafına hayıflansam da.

Dostum, Theo'nun bu konuda söyleyecek çok şeyi olacak.

İki

IAN

Eski Druids oyuncusu Ian Chase'in geçen hafta eski eşi, şimdiki adıyla Mei Garcia'nın düğün törenine katıldığı söylentileri, Chase'in Mei'yi geri kazanmaya çalışıp çalışmadığına dair spekülasyonları körükledi. İnsanlar Chase ve Garcia arasındaki feci boşanmayı hatırlayacaklar, bu da medyanın Boston'da NHL efsanesi bir oyuncunun oğlu ile gelecek vadeden bir sanatçı arasındaki "peri masalı romantizmi" olarak adlandırdığı ilişkiyi sona erdirmişti. Canvas ve Interior Mosaic gibi galerilerde görülen çağdaş sanatçı Mei Garcia, Chase'in katılımı hakkında yorum yapmadı. Altı yıl önce, Chase ve gizemli bir kadının fotoğrafları, çift yeni ayrılmışken sosyal medyada dolaşmış ve hokey yıldızı ile eşinin ilişkilerini hoş olmayan nedenlerle bitirdiklerine dair söylentilere yol açmıştı.

Dişlerimi gıcırdatarak dizüstü bilgisayarımı kenara itiyorum. Altı yıl. Bu bokun peşimden geldiği, ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım beni bulduğu altı lanet yıl. İnternetteki her şeyin sonsuza dek orada kaldığını ilk elden öğreneli çok oldu.

"Sana bakmamayı söylemiştim," diyor Mei kulağıma çok sıkı tuttuğum telefonun diğer ucundan nazikçe.

"Evet, şey," diye hayıflandım. "Hiçbir zaman çok zeki olmadım."

"Kapa çeneni," diye azarlıyor. "İkimiz de hikâyenin tamamını bilmediklerini biliyoruz. Bir açıklama yapmama izin vermeliydin." "Hayır." I fırçalayın a el aşağı benim yüz, benim anız Avucumu tırmalıyor. Son birkaç haftadır çok uzadı. "Balayındasın. Benim saçmalıklarım hakkında endişelenmemelisin. Ayrıca, sana inanmadılar.

Geçen sefer beni savunduğunda, bu sefer neden farklı olsun ki?"

"İşleri neden bu kadar uzattıklarını anlamıyorum," diyor. "Yıllar oldu. Konuşacak daha iyi şeyleri yok mu?"

"Kim bilir," diye geçiriyorum içimden. "Belki de eve döndüğüm içindir. Belki de yeniden evlendiğin içindir. İnsanlar eski konuları açmaya bayılıyor. Muhtemelen düğüne gelmemeliydim."

"Oh, siktir et," diye alay ediyor. "Düğünümü kaçırmama imkan yoktu."

"Evet, şimdi de senin büyük gününü sirke çeviriyorlar." Uçuş görevlisine işaret etmek için elimi kaldırıyorum, uçağın pistten ayrılmasını beklerken derimden çıkmamak için bir içkiye ihtiyacım var. Çünkü bugün tam da ihtiyacım olan şey bir gecikmeydi. "Bella nasıl bu arada? Hâlâ sik gibi mi?"

"Bunu duydum, seni pislik," diyor Bella'nın sesi. "Hoparlördesin."

"Oh hayır, şimdi arkadaş olamayacağımızı düşüneceksin," diye kıkırdıyorum. "Keşke senin arkadaşların da benim kadar havalı olsaydı," diye takılıyor.

Geri.

Dürüst olmak gerekirse, bu doğru. Isabella Garcia çok havalı. İnsanların eski karınla takılmasına gelince, gerçekten daha iyisini isteyemezdim. Ona bok atmaktan hoşlansam bile. Neyse ki, aldığı kadar iyi veriyor.

"Fiji nasıl?"

"Sıcak," diye yakınıyor Mei. "Eve gittiğimde domates gibi görüneceğim."

"Mi pobre esposa," diyor Bella. "O çok narin."

"Herkes sonsuz bir bronzlukla kutsanamaz," diye homurdanıyor.

Bella abartılı bir iç çekiş yapar. "Bu bir hediye."

Mei'nin gözlerini devirdiğini duyar gibiyim. "Her neyse," diyor tekrar bana dönerek. "Asfaltta daha ne kadar kalacaksın?"

"Pilot en az yarım saat daha diyor. Pistte temizlemeleri gereken buz var."

"Vay canına, bahse girerim bunu kaçırmayacaksın."

"Bilmiyorum. Kar üzerimde biraz büyüdü."

"Ama Boston'a dönmek harika olacak, değil mi? Düşünde her şey olup biterken birbirimizi zar zor görebildik. Döndüğümüzde akşam yemeği için yeni eve gelmen gerekecek."

"Elbette, bu harika olur," diyorum ona dürüstçe.

"İnternetteki o insanlar için çok fazla endişelenme" diyor bana. "Sadece canları sıkılıyor ve dedikodu yapacak bir şey arıyorlar. Ortalık yatışacaktır."

"Geçen sefer de böyle düşünmüştük ve kendimi Calgary'de buldum."

"Takası kabul etmek zorunda değildin."

Bunun tamamen doğru olmadığını bilsem bile onunla tartışmıyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve ne zaman ticaretimden bahsedilse aynı onaylanmış gerekçeleri tekrarlıyorum.

"Druidler ne zaman bir maç oynasa, basın kaç gol attığımızdan çok benim lanet aşk hayatımı konuşmayı tercih ediyordu. Bu takım için adil değildi."

"Ailen takımın sahibi! Daha fazlasını yapabilirlerdi. Yapmalıydılar."

Yine çenemi kapalı tutuyorum. Bu doğru; takımın ilk sahibi büyükbabamdı, o öldüğünde takımın mülkiyeti anneme, daha sonra da babama geçti. Bu, büyürken başımın üzerinde her zaman ağır bir şekilde asılı duran bir mirastır - bir hokey harikası ve bir NHL takımının sahibi tarafından büyütüldüm, yani

spor izlendi, gözetlendi. Bu da her şeyi berbat etmek için üzerimde daha fazla göz olduğu anlamına geliyordu.

"Ellerinden geleni yaptılar," diye mırıldanıyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Ama altı yıl? Neden daha önce dönmedin?"

Nasıl cevaplayacağımı bilmediğim bir soru daha. Mei'ye her şeyi anlatabileceğimi, onun da bunları bir başkasına asla tekrarlamayacağını biliyorum ama kendimi buna ikna edemiyorum. Bu onun taşıyabileceği bir yük gibi gelmiyor. Zaten omuzladığı onca şeyden sonra olmaz. Ayrıca, derinlerde bir yerde, eve dönmek için neden bu kadar uzun süre mücadele etmediğimin nedeninin büyük bir kısmının beni beklediğini bildiğim şey olduğunu düşünüyorum. Arkamda bıraktığım sırları uzaktan saklamak daha kolaydı.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum ona, tam olarak yalan söylemeden. "Ama otuz üç yaşındayım. Önümde sadece birkaç yıl var. Calgary'de emekli olmak istemiyorum. İşimi evimde bitirmek istiyorum. Sanırım nedenlerim şu anda önemli değil."

"Elbette senin nedenlerin önemli," diyor usulca.

A r a m ı z d a saniyeler süren bir sessizlik oluyor, ve o sesini çıkarmadan önce aklından neler geçtiğini tam olarak biliyorum.

"Sadece gerçeği söyleyebilirsin, biliyorsun," diye nazıkçe deniyor. Çenemi sıkıyorum. "İkimiz de bunun bir seçenek olmadığını biliyoruz."

"Yine de öyle," diye bastırıyor. "Her şeye tek başına katlanmayı kimseye borçlu değilsin. Ya Abigail'le konuşursan ve-"

"Mei," diye araya giriyorum, niyet ettiğimden biraz daha sert bir şekilde. "Özür dilerim" demeden önce bir sessizlik daha oldu.

Başımı koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Üzülme," diye iç geçirdim. "Bu senin suçun değil."

"Bu senin suçun da değil," diye ısrar ediyor. "Bu senin hayatın. Benim değil, babanın değil ve kesinlikle Ab-"

"Biliyorum," diye araya giriyorum sessizce, onun adını tekrar duymak istemiyorum. Tek yaptığı eski sorunları canlandırmak. Bunca zaman sonra bile hâlâ çözüm bulamadığım sorunları. "Bunu biliyorum. Bunu düşüneceğim, tamam mı?"

Ama yapmayacağım. Tehlikede olan çok şey var. Hayal kırıklığına uğratacak çok fazla insan var. Sanırım o da bunu biliyor ama neyse ki artık beni bu konuda zorlamıyor.

"Şey... ne olursa olsun. Eve döndüğün için mutluyum. Seni özledik."

"Hayır, yapmadık!" Bella daha uzaktan sesleniyor. Her şeye rağmen gülümsüyorum.

"Ben de sizi özledim çocuklar." "Jack seni havaalanından alacak mı?" "Evet," diyorum ona.

"İndiğimde orada olacak."

"Akşam yemeği için dışarı çıkın! Evde oturup internetten dert yanma."

"Göreceğiz," diye mırıldandım.

"Bebeğim!" Bella bağılıyor. "Plaj! Kıçına güneş kremi sürmeme izin vereceğine söz vermiştin ve ben de biriktiriyorum."

"Vay canına," diye inledim. "Eski sevgilin hakkında duymak isteyeceğin şey bu değil."

Mei kıkırdıyor ve dürüst olmak gerekirse onu mutlu duymak hoşuma gidiyor. "Yerleştğinde beni ara, tamam mı?"

"Yapacağım," söz veriyorum. "Orada iyi eğlenceler."

Telefonumu kapattıktan sonra cebime geri sokuyorum ve sandalyeme daha da gömülüyorum. Tam kestirmeye karar vermiştim ki bir üst sıradan gelen boğaz temizleme sesi dikkatimi çekiyor ve tek gözümü açtığımda benden çok da büyük olmayan bir adamın heyecanla beni süzdüğünü fark ediyorum.

"Hey, pardon. Sen Ian Chase'sin, değil mi?" Ona ince bir gülümseme verdim.

"Evet, dostum. Öyleyim."

"Çok üzgünüm ama imzanızı alabilir miyim? Büyük hayranınızım."

"Tabii, elbette." Bana uzattığı peçete ve kalemi alıp adımı karalıyorum. "Wolverines taraftarı mısın?"

"Hayır, aslında Druidler. Geri döneceğin için çok heyecanlıyım."

"Ah, şey. Evde oynamayı özlediğim kesin."

"Ve internette senin hakkında söylenen o saçmalıklara hiç inanmadım," diyor peçeteyi geri verirken ciddiyetle. "Bana hiç aldatan bir tip gibi görünmedin."

Gülümsememi tutmak biraz daha zor, ama bir şekilde başarıyorum. "Doğru. Evet."

"Her neyse, gelecek sezon için iyi şanslar, tamam mı?" "Tabii. Sağ ol dostum."

Daha fazla konuşmamak için gözlerimi tekrar kapatıyorum, kızgınlığım tenimde kaynıyor.

Altı yıl. Altı lanet yıl ve kesinlikle hiçbir şey değişmedi. Hâlâ söylentiler ve spekülasyonlarla tanımlanıyorum, tüm hayatım başkalarının parçalara ayırması için bir gösteri. Ve ben tüm bunların tam ortasına geri dönüyorum, kesinlikle daha fazlasını, belki daha da kötüsünü bekliyorum. Hepsi kariyerimi kendi şartlarımla bitirmek uğruna.

Evim güzel evim, diye düşünüyorum sinirli bir şekilde.

"Dostum, burada seninle birlikte olmak çok güzel," diyor Jack yanımda, neredeyse heyecandan zıplıyor.

Her zaman olduğu gibi aynı enerji topuydu.

Dün gece beni havaalanından almasından bu yana geçen on iki saat içinde -şu andaki tek fark kolunun cafcıflı pembe bir askıya sarılmış olması. Beni aldığından beri uyanık olduğu tek bir dakika bile susmamış olsa da, yine de onunla birlikte olmak inanılmaz güzel. Jack de aynı

kanımı paylaştığım kişi kadar ailemdir. Tüm Fırıncılar öyle.

"İtiraf etmeliyim ki," diyorum, "bir zamanlar bir daha burada olamayacağımı düşünüyordum."

"Hayır," diye alay etti Jack. "Geri döneceğini hep biliyordum. Boston senin kanında var, dostum."

O konuda haksız değil.

"Birileri geri döndüğüme sevindiği için mutluyum."

"Siktir kapalı," Jack snorts. "Biz hepsi

Sevindim. Koç

Özellikle. Twitter'ın ne dediğini boş ver. Orası zaten gerçek değil. Elon Musk'ın sahibi olduğu bir şeye hisse senedi koyamazsınız."

"Bence Tesla yatırımcıları sizinle tartışırdı."

"Kapa çeneni."

"Ayrıca, sanırım adını değiştirdiler."

"Evet, ama bu aptalca. Bu adamın bir şeyleri sadece harflerle isimlendirme takıntısının ne olduğunu bilmiyorum."

Sağlam kolunu omuzlarıma atıyor, ikimiz de 1.80 boyunda olduğumuz için bu kolay bir başarı. Bana geniş bir sırtış fırlatıyor, onu tanıdığımdan beri geçen yıllar boyunca hiç değişmeyen bir sırtış; Jack her zaman ikimizden daha cana yakın olanı olmuştur - onun dağınık, kestane rengi saçları, koyu kahverengi gözleri ve rahat gülümsemesi her zaman, tamamen tıraş etme zahmetine katlanamadığım kırmızı kaşlarımın altında sürekli olarak saklı duran daimi suratımdan çok daha davetkâr olmuştur. Jack eskiden bir kızıl için fazla huysuz olduğum konusunda şaka yapardı. "Daha güneşli" olmamız gerekiyormuş ve şimdi saçlarımı bu kadar uzattığım için "Viking titreşimleri" yaydığımı söylüyor. Bu ne demekse artık.

"Koç ve Leilani ile buluştunuz demek?"

"Leilani yeni halkla ilişkiler ajanı mı?"

"Mhm. O iyi biri. Ufak tefek bir şey ama lafını edersen o sivri topukluları kışına sokar."

"Bildiğim iyi oldu."

Endişem yüzümden okunuyor olmalı, çünkü Jack sağlam omzuyla beni dürtüyor.

"Dostum, her şey yoluna girecek. Seni çoktan geri aldılar, değil mi? Geri kalan her şey sadece sos."

"Doğru," diye cevap veriyorum, sanki bu sınırlarımı yatıştırabilmiş gibi kendi kendime başımı sallıyorum. "Haklısın."

"Bu ilk haftayı atlatırız ve sonra belki bu hafta sonu Dee ile akşam yemeği yeriz, ne dersin? Seni tekrar göreceği için heyecanlanacaktır."

Bu beni duraklattı. "Lila?"

"Evet. Gösterisini izlediniz, değil mi?"

Başımı salladım. "Calgary'de o kanalı izleyemiyoruz. Zaten televizyonda da pek izlenmiyor."

"Dostum. Yine de internetin var. Bu büyük bir olay! İzlemediğine inanamıyorum. Yani, düzenli olarak izlemiyorum ama yine de bölümleri kaydediyorum."

"Biliyorum," diyorum kaşlarımı çatarak. "Artık döndüğüme göre bunu düzeltmem gerekiyor."

"Ne olursa olsun arayı kapatabiliriz. Gösterisini izlemediğini öğrenince canına okuyacak."

Buna sırtıyıyorum, çilleri ve sürekli unla kaplanmış haliyle hatırladığım o küçük kız parçasının kıcımı tekmelediğini hayal etmeye çalışıyorum. "Çocuğu görmeyeli çok uzun zaman oldu. Birlikte takılmak kesinlikle iyi olacak."

"Ona 'çocuk' dediğinizi fark etmesine izin vermeyin" diyor.

Kendimi tutamayıp bir kez daha gülümsedim. "Evet. Koç'un ofisine dönsem iyi olacak. Buzda görüşürüz, tamam mı?"

"Kenardan," diye homurdanıyor.

"Ian!"

Annemin sesini duyunca donup kaldım; burada olacağını biliyordum ama yine de onu görmeye hazır değildim. Hayır.

Oldukça. Döndüğümde koridordan geldiğini görüyorum, yüzünde parlak bir ifade var ve sapsarıdan çok gümüş rengi saçları arkaya doğru toplanmış. Ona odaklanmaya çalışıyorum, onun iyiliği için gülümsememi yüzümde tutmaya çalışıyorum, ama hemen arkasında beliren daha büyük figürü görebiliyorum, babamın varlığı fırtına bulutları gibi yuvarlanıyor, görmezden gelmek imkansız.

Annemin minik bedeni benimkiyle çarpışıyor, ince kolları ortama dolanıyor ve sıkıca sarıyor. En sevdiği şampuan sayesinde tanıdık bir gül kokusuna sahip olan saçlarına gülümsüyorum ve bunun getirdiği rahatlığın tadını çıkarıyorum. Sadece bir an için bile olsa.

"Oh, seni özledim," diyor annem. "Çok uzun zamandır ziyarete gelmedin! Mei'nin düğününden sonra bile bizi görmeye gelmedin."

"Görünüşe göre endişelenecek çok başka şeyleri varmış," diye ekliyor babam, beni onu onaylamaya zorlayarak.

Bradley Chase ve ben birbirimize çok benziyoruz; koyu kıvıllı saçları, şakaklarındaki gümüş çizgiler dışında neredeyse benimkinin aynısı ve gri gözleri benimkilerle aynı, ama onlara bir sertlik, beni her zaman gerginleştiren hesapçı bir parıltı var.

Başımı salladım. "Baba."

"Seni gördüğüme sevindim oğlum," dedi babam. "Keşke daha iyi koşullarda olsaydı."

Annem onun göğsüne vuruyor. "Hiç de bile Bradley. Bundan bahsetmeyeceğimizi söylemiştik."

"Dedin ya," diye karşılık veriyor babam huysuzca. "Takıma vereceği tepkiyi düşünmek zorundayız. Ona o düğüne gitmemesini tavsiye ettim ve görünüşe göre her zamanki gibi haklıydım."

Gitmemi yasakladı desem daha doğru olur - eminim bu yüzden gözleri her zamankinden daha sert bakıyordur; eminim beni parçalayabilmek için yalnız olmamızı diliyordur. Jack ve annem yanımdayken, bir süre daha

beklemeyi tercih edeceği için minnettarım.

Görünüşün hatrına, ama geleceğini biliyorum. Telefonlarına cevap vermediğimde bana mesaj yoluyla zaten saldırmıştı, ama beni aşağılarken her zaman gözlerimin içine bakmayı tercih etti.

"Hayatını internetin ne düşüneceği konusunda endişelenerek yaşayamaz," diye araya giriyor Jack, sesi her zamanki neşesinden yoksun. "Bu onun hatası değil."

Jack, babamla aramızdaki karmaşık ilişkinin daha kirli ayrıntılarını bilen tek kişi, babamın şüphelendiğinden neredeyse emin olduğum bir şey, ama neyse ki kanıtlayabileceği bir şey yok. Eğer bunu yapabilseydi, Jack'in aklına gelen her şeyi söylemesinden hiç hoşlanmadığı ve annemin çok daha nazik kalbi sayesinde müdahale etmediği için Jack'i yıllar önce takımdan atardı.

"Onun hatalı olup olmadığı tartışılır," diye tersliyor babam soğuk bir şekilde. "Şimdi sadece sonuçlarına katlanmak zorundayız."

"Ve sen bu konuda iyisin," diye homurdanıyorum. "Değil mi baba?"

Babam gözlerini kısıyor ve bir an için kendimi yine küçük bir çocuk gibi hissediyorum, o gün onu hayal kırıklığına uğratacak her ne yaptıysam azarlanıyorum. Kendime bunun artık önemli olmadığını, kararlarımı etkilemediğini hatırlatmak zorundayım. Olması gerekenden daha fazla.

"Lütfen kavga etmeyin," diye iç geçiriyor annem. "Hepimiz aynı şehre döndüğümüz için mutlu olabilir miyiz? Bu tür şeyleri halledecek insanlarımız var. İşe aldığımız Leilani gerçek bir köpekbalığı. Çok cesur biri. Eminim bir çözüm bulacaktır."

"Öyle olsa iyi olur," diye mırıldandı babam.

"Christine," diyor Jack, sağlam eliyle annemin omzuna dokunarak. "Yeni antrenmanı gördün mü?"

formalar henüz gelmedi mi? Daha geçen gün geldiler. Üzerlerindeki dikişler harika."

"Dil," diye azarlıyor annem.

"Doğru," diye cevaplıyor Jack mahcup bir şekilde. "Dikişler... havalı mı?"

Her neyse, Ian korkunç yaşlı Leilani ile ilgilenirken siz de gelin."

Jack'e minnettar bir bakış atıyorum, o da bana göz kırparak sağlam kolunu annemin koluna doluyor ve onu götürmeye başlıyor. O sırada menajerim Molly'nin binanın içine doğru ilerleyen koridordan bana el salladığını fark ediyorum ve o gözden kaybolmadan önce ben de ona bir el sallayarak hemen arkasında olacağımı belirtiyorum.

"Sonra görüşürüz!" diye sesleniyor annem omzunun üzerinden. "Yakında yemek yiyeceğiz, tamam mı?"

"Elbette," diyorum ona, hâlâ bana sert bir şekilde bakan babama bakarak.

"Sonra konuşuruz," diyor, ses tonu hiçbir tartışmaya izin vermiyor. "Beni bu gece ara. Ve Leilani bunu düzeltmek için ne derse yap, tamam mı?"

"Tamam," diye cevap veriyorum, çenem sıkılıyor. "Bradley!"

Babam başını, onu ve Jack'i takip etmesini işaret eden anneme çeviriyor ve bana son bir bakış atarak daha sonra baş ağrıtıcı bir konuşma vaat ediyor - ama bu daha sonra benim sorunum. Jack ve annemin peşinden gitmesini izliyorum ve burada işimiz bittikten sonra Jack'e teşekkür olarak akşam yemeği ısmarlamayı aklıma not ediyorum.

Soyunma odasına giden girişe doğru ilerlerken kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum, bunca yıl sonra bile hatırladığım aynı yoldan Koç Daniels'ın ofisine gidiyorum. İçeri girmeden önce kapıyı iki kez tıklattıyorum, Koç altın tenli, uzun siyah saçlı, minyon bir kadınla konuşmasını bitirirken beni içeri buyur ediyor ve benimle uğraşma diye bağırarak bir pantolon giyiyor.

Molly'nin çoktan Koç'un masasının diğer tarafında oturduğunu fark ediyorum ve çenesini bana doğru eğiyor, benimkinden sadece birkaç ton koyu olan saçları kendine özgü topuzuyla sıkıca toplanmış ve daha yeni ağarmaya başlamış. O da ufak tefek bir şey ama tıpkı halkla ilişkiler ajanı gibi "benimle uğraşma" havasında. Bu yüzden uzaktan da olsa bunca yıldır onunla birlikteyim.

"Ian," diyor yıllarca kullandığı mentollerden gelen o gırtlak tonuyla. "Seni gördüğüme sevindim."

"Sen de," diyorum ona. Geçen sezondan beri onu şahsen görmemiştim. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Beni başından savdı. "Tabii ki."

Halkla ilişkiler ajanı dikkatini bana çevirdi. "Bayım. Chase, tanıştığımıza memnun oldum."

"Selam," diyerek elimi uzattım. "Sen Leilani olmalısın."

"Leilani Kahale," diyor elimi sıkarken başını sallayarak. Elim. "Geri dönmek çok güzel, Ian."

"Kesinlikle öyle," diyor Koç sırtarak. Ben yokken sakalları iyice ağarmış, simsiyah tenine karşı neredeyse bembeyaz olmuş. Yine de deneyimlerimden biliyorum ki, nasıl görüldüğüne bakılmaksızın, canı isterse muhtemelen kıcımlı tekmeleyebilir. Masasından kalkıyor ve beni kucaklamak için masanın etrafından dolaşıyor. "Eve dönmene sevindim evlat," diyor beni sıkarak.

Benden bir santim daha uzun ve bir o kadar da geniş. Bir tuğla duvara sarılmak gibi, elli yedi ya da değil.

"Geri dönmek güzel," diyorum ona, uzaklaşmadan önce omzuna vurarak. "Keşke biraz daha sessizce geri dönebilseydim."

Leilani kaşlarını çatıyor ve Koç'un masasının karşısındaki sandalyelerden birini işaret ediyor. "Bu ideal olurdu ama biz burada dileklere güvenmeyiz. Elimizdekilerle idare ederiz."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum.

"Ben de öyle," diye katılıyor

Molly.

"İnternet tımarhane gibi olabiliyor," diye iç geçiriyor Koç. "Keşke sadece hokeyle ilgili olsaydı ama insanlar hikayeleri seviyor. Bugünlerde her şey sansasyonel olmak zorunda."

"Bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra belki her şey yoluna girer diye düşünmüştüm ama sanırım eski karım yeniden evlendi..."

Leilani başını sallar. "Talihsiz bir durum ama başa çıkması imkânsız değil. Daha önce de eski skandallarla uğraştım ve genellikle en iyi yaklaşım insanlara konuşacak daha iyi bir şey vermektir."

Yaşanan her şeyi skandal olarak nitelendirmesinden ürküyorum ama sanırım dışarıdan bakan biri için tam da böyle bir şey.

Stiffly ile başımı sallıyorum. "Kulağa mantıklı geliyor. Oyun kazanmanın yeterli olacağını sanmıyorum?"

"Sezonun başlamasına altı hafta var," diyor Koç.

"Doğru," diye katılıyor Leilani. "İhtiyacımız olan son şey, insanların tüm hazırlık kampımızı takımla ilgili olumsuzlukları yayarak geçirmesidir ki size karşı yapılacak bir karalama kampanyası da tam olarak bu olacaktır. Herkesin her türlü basının iyi basın olduğunu söylemeyi sevdiğini biliyorum ama gerçek şu ki, potansiyel katılımcıların sizin ve dolayısıyla takım hakkında kötü bir algıya sahip olması bilet satışlarına zarar verebilir."

Başımı salladım. "Yani... eğer onlara konuşacakları olumlu bir şey verebilirsek..."

"Umarım bu, kamuoyunun size ve yine bir bütün olarak ekibe yönelik algısını güçlendirir."

"Tamam," dedim ona. "Aklınıza gelebilecek her türlü fikre açığım. Odak noktamızın geçmişim değil, oyunumuz olduğundan emin olmak istiyorum."

Leilani'nin gülümsemesi Cheshire kedisi gibi, cevabımdan memnun görünüyor. "Bu harika, çünkü görünüşe göre senin için çoktan harika bir başlangıç hazırladık."

"Öyle mi?" Şaşkın ifadem karşısında kıkırdayan Koç'la onun arasına bakarak kaşlarımı çatıyorum. "Neymiş o?"

"Bu hafta BBTv'den bir telefon aldık ve bir tür işbirliği yapmak istediklerini söylediler."

"BBTv?"

Leilani, "Boston merkezli gıda ve ev ağı," diye açıklıyor.

"Anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Takım arkadaşınız Jack Baker ile iyi bir uyumunuz var, değil mi?"

Molly'ye bakmak için dönüyorum ama o sadece omuz silkiyor.

"Öyle mi?" Kaşlarım çatıldı. "Biz birlikte büyüdük. Bunun ne alakası var?"

"Bu, kız kardeşi Delilah'yı oldukça iyi tanıdığınız anlamına mı geliyor?"

"I..." Lila'dan bahsedilmesi beni şaşırtıyor, çünkü garip bir şekilde evimi özlediğimi hissettiriyor. Ortaokul ve lisenin büyük bir bölümünü, hatta üniversitenin başlarını Lila Baker'ın peşimden ayrılmamasını sağlayarak geçirdim ve şimdi onu bunca yıldır görmedikten sonra, bir saat içinde iki kez ondan bahsedilmesi tuhaf. "Yani, konuşmayalı epey zaman oldu; askere alındığımda aramız biraz açıldı. Sonra evlenmek, boşanmak, Calgary'ye taşınmak derken..." Kaşlarımı çattım. "Onu uzun zamandır görmedim."

"Arayı kapatmak için mükemmel bir şansın olacak," diyor Leilani parlak bir sesle. "Çünkü programında bir oyuncu olmasını istiyorlar ve biz senin bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu düşünüyoruz."

"Ben mi?" Burnum kırışıyor. "Pişirme hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Koç güler. "İşte bütün mesele bu evlat. Sevecen olacak."

"Sevimli," diye alay ediyorum. Saçma görünüyor ama sanırım içinde bulunduğum durumda seçici olmaya pek de hakkım yok. "Ve Lila bunu sorun etmiyor mu?"

"Bu onun fikriydi," diyor Leilani.

Bu beni şaşırttı. Lila beni programına mı çıkarmak istedi? Yani, bana yardım etmek istediği için minnettarım, ama bunun beni şaşırtmadığını söyleyemem. Askere alındığımdan beri gerçek bir konuşma yapmadığımız düşünülürse, bu biraz zorlama gibi görünüyor.

Ama sonra tekrar... Lila her zaman lanet bir azizdi.

Molly'ye dönüyorum, yüzünde soğuk bir ifade var ve dudaklarını birbirine bastırdığı için hafifçe kırışıyor. "Molly? Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu iyi bir fikir," diye itiraf ediyor. "Eğer hala kamuoyuna açıklama yapmaya karşıysanız-"

"Öyleyim," diye sertçe araya giriyorum.

Molly başını sallar. "Bu iyi bir alternatif. İnternete konuşacak sevimli bir şeyler verir. Önlük giymiş kıızıl bir devden daha sevimli ne olabilir ki?"

Görüntüyü görünce irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Gülünç görüneceğim. Ama... Sanırım alternatiften daha iyi. Ayrıca, başka ne seçeneğim var ki?

"Pekâlâ," dedim, karşı çıksam bile başka bir seçenek göremiyordum. "Benim için sorun yok."

"Harika," diyor Koç ellerini birbirine vurarak. "Sizin için başka şeyler de ayarlayacağız ama bu harika bir başlangıç."

Amaçsızca başımı sallıyorum, hâlâ kameranın önünde un, şeker ve Tanrı bilir daha nelerle uğraşıyor olma düşüncesinin içimde yarattığı gerginliği hissediyorum. Lila ile yeniden bir araya gelmeyi kesinlikle böyle hayal etmemiştim.

Gölümsemekten kendimi alamıyorum. En azından tüm
bu pislikten iyi bir şey çıkacak.
Çocuğu kesinlikle özledim.

DELİLAH

“Önce bana danışmadığına inanamıyorum." Theo, ekibin toplandığı konferans masasında yanımda tıslıyor etrafta. "Hokey oyuncuları vahşidir. Ya aptalca bir şey söylerlerse?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Zalim mi? Maçları izlerken Olsson'a şehvet duyarken onun kaba biri olmasına hiç aldırıyor gibisin."

"Bu farklı," diye mırıldanıyor, solgun yanakları kararıyor. "Tezgahınızdaki kaseleri devirmelerini ya da kamerada dişlerini sökmelerini istemeden de onların vahşi formlarını estetik olarak takdir edebilirim."

"Aslında dişlerini kaybetmiş o kadar çok oyuncu tanımıyorum," diyorum ona. "Ve Druidler'deki oyuncuların çoğuyla bir noktada tanıştım."

"Her neyse," diye homurdanıyor. "Keşke önce bana danışsaydın."

"Panikledim! Sen orada değildin."

"Biliyorum. Yeniden planlamalıydık."

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Gerçekten. Bence insanlar buna bayılacak."

Kanalın halkla ilişkiler temsilcisi Ben Carter, parmaklarını masaya vuruyor. Sulu gözleri onu ya sürekli alerjiden muzdarip ya da krizin eşiğindeymiş gibi gösteriyor.

gözyaşları-ama bir süre sonra dikkatiniz ondayken başka şeylere odaklanmayı öğreniyorsunuz. "Hey, Delilah, hâlâ iyi misin? Teklife bakma fırsatın oldu mu?"

"Evet, bana iyi görünüyor," diyorum ona. "Oldukça anlaşılır. Şimdilik sadece bir saatlik özel bir programla yetindiğimiz için memnunum. Bu bir felaketle sonuçlanırsa daha fazlası için sözleşme yapmaktan nefret ederim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor başını sallayarak. Dudaklarını ısırarak Theo'ya bakar. "Merhaba, Bay King."

"Hey," diye cevap veriyor Theo sertçe.

Ben Gia'yla konuşmak için uzaklaşmadan önce bir süre garip bir sessizlik oluyor ve ben Theo'nun kaburgalarına dirsek atıyorum. "Tam bir pisliksin. Senden hoşlanıyor!"

"Ayrıca Prius'unda hotbox yapıyormuş gibi görünüyor. Cidden, birinin bu yıl Noel'de onun çorabına biraz Visine koyması gerekiyor."

"Tam bir pislik," diye yankılandım nefesimin altında.

Theo omuz silkiyor. "Bana erkek tercihlerim için ödeme yapmıyorsunuz."

"Tanrı'ya şükür."

Gia topuklarını muşamba zemine vurarak Theo'nun diğer tarafına otururken saatini kontrol ediyor. "Birazdan burada olurlar."

"Oh." Garip bir şekilde, dilimin ucundaki soru tam da şu anda aklıma geliyor. Belki de tüm bu olanlar bir hafta boyunca kasırga gibi geçtiği içindir. "Kimi gönderdiklerini hiç duyduk mu? Sanchez iyi biri - kardeşimin aptallığına karşı aptal ama iyi. Olsson da her zaman iyi olmuştur. İkisi de harika olur."

"Ah, aslında," diyor Gia hafifçe kaşlarını çatarak, "söylemeyi unuttum. Geri dönen bir oyuncu gönderiyorlar. Bir süredir ortalarda yok. Görünüşe göre iyi bir basına ihtiyacı var."

Omurgamdan aşığı bir ürperti akıyor - sinirden mi heyecandan mı bilemiyorum. Sinir, karar verdim. Kesinlikle sinir. Çünkü sadece birkaç cümleyle, Gia onun adını söylerken bile o kapıdan kimin girmek üzere olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim var. Kapı çalındığında ve kapı kolu dönerek küçük bir maiyetin içeri girmesine izin verdiğinde bile.

Ian Chase'in adı kafamda ne kadar büyük bir yer kaplıyorsa, onun gerçek varlığı yüz kat daha kötü. Ya da daha iyi. Emin değilim.

Onu son gördüğümünden beri değişti; saçları uzadı, gri gözleri daha sertleşti ama onu son gördüğümünden bu yana geçen yıllara rağmen, bana verdiği o küçük gülümseme hâlâ içimde on altı yaşımıdayken yaptığının aynısını yapıyor. Dürüst olmak gerekirse, bundan daha önce.

"Lila?"

Gözlerindeki tanıma biraz da şaşkınlıkla renkleniyor ki beni son gördüğünde henüz memeleri çıkmamış, diş telli, topal dizli bir genç olduğum düşünülürse bu gayet normal. Birbirimizi son gördüğümüzden beri büyüyen tek kişi o değil.

"Hey, Cupcake," diye cevap veriyorum, sandalyemden kalkıyorum ve onunla buluşmak için odayı geçerken dudaklarımın kıvrıldığını hissediyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Hala bu konuda mıyız?"

"Birinin yarım düzine kek yiyip sonra da bunları teyzemin en sevdiği halısının üzerine fırlattığını unutamazsınız."

İnliyor. "Tat testçiniz olduğum için bana hizmet ediyor. O zamandan beri kek yemedim."

Gülüyorum ve bir an için ikimiz de orada öylece duruyoruz, ikimiz de diğeriyle ne yapacağımızdan tam olarak emin değiliz. Eskiden aramız hiç garip olmazdı. Önceden, o

zaten seçildi Ben yukarı ve bükülmüş Ben
etrafında kadar Beni indirmesi için onu
tehdit ettim.

Sonunda kollarını uzattı ve beni kollarının arasına çekti.
"Buraya gel, evlat."

Çocuk.

Bu kadar acıtmamalıydı. Çocuk. Göğüslerim şu anda aşırı doldurulmuş su balonları gibi onun karın kaslarına çarptığı için saçma görünüyor. Eğer omuzlarımın arasındaki garip okşama bir gösterge ise, sanırım o da bu gerçeği anlıyor olabilir. Kendimi durduramadan homurdanıyorum ve uzaklaşırken başını bana doğru eğiyor.

"Otuzuma iki yıl kaldığının farkındasın, değil mi? Artık o çocuk meselesinin geçerli olduğunu sanmıyorum."

Bunu düşünürken kaşlarını çatıyor, gözlerinin arasında bir kırıksıklık oluşuyor. Bir an için neredeyse rahatsız görünüyor. Sanki tanıdığı çocuk olmadığımı daha yeni düşünüyormuş gibi. Egom bununla ne yapacağını bilemiyor. Gözleri bir parça açılıyor ve yüzümde gezinirken ağırlığını hissediyorum, neredeyse kaçıracağım kadar hızlı ama ensemden bir kızarıklık hissetmeme yetecek kadar uzun. Boğazının bir yutkunmayla titremesini, dudaklarının hafif bir kaş çatmayla aşağı dönmesini izliyorum.

"Sanırım haklısın," diye sessizce itiraf ediyor. "Alışkanlık."

"Evet, şey." Çenemi çıkardım. "Artık kesinlikle büyüdüm."

"Evet, sanırım öylesin." demeden önce bir süre sessizlik oldu.

Masum bir ifade ama beni yine de telaşlandırıyor. Büyümeyle ilgili argümanım için pek iyi değil.

"Seni görmek güzel," diyor bana.

Başımı sallıyorum, gülümsemem gergin ama mucizevi bir şekilde hâlâ yüzümde. Bir sakal ve gözlerinin kenarındaki birkaç kırıksıklık nasıl oldu da

bir şekilde onu daha ateşli
yapar mı? "Seni de."

"Bunu başarabildiğimiz için çok mutluyuz," diyor Ben arkamdan, yaşadığımız yetersiz anı bozarak.

Ian ona dikkatini vermek için omzumun üzerinden bakıyor ve gülünç bir şekilde, bunu kaybettiğim için neredeyse surat asıyorum. Bu da ne demek oluyor?

Benden çok da uzun olmayan, kırışmış kumral saçlı bir kadın Ian'ın yanından geçerek konferans sandalyelerinden birine oturdu. "Şu evrakları imzalayalım. Başka bir toplantım var."

Ian gözümü yakalıyor, yüzümdeki ifadeye gülümsüyor. Eğilip sesini alçalttı. "Menajerim. Saçmalıklarla arası iyi değildir."

"Ah." Kıkırdıyorum. Başparmağımı omzumun üzerinden, ay gözlü Ben'le arasına mesafe koymaya çalışmakla ona tampon olmak için dikkatimi çekmek arasında gidip gelen Theo'ya doğru uzatıyorum. "Benim. Saçmalıkta çok büyük."

"Bunu aradan çıkarsak iyi olur," diyor Ian. Parmakları dirseğime dokunuyor, temas yüzünden tenim karıncalanıyor. "Sonra kahve içmek ister misin? Arayı kapatırız?"

Sadece ikimiz varken kendimi toparlamamı mı bekliyor? Son zamanlarda aynada kendine baktı mı?

Ağzım biraz kurudu ama bir şekilde kelimeleri çıkarmayı başardım. "Bu harika olur."

Midemi bulandırmıyormuş gibi yapmam gereken bir gülümseme daha ve hâlâ onun beni sandığı çocuk gibi davrandığım için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Artık on altı yaşında değilim ve Ian onu son gördüğümünden beri koca bir hayat yaşadı. Eski bir aşkın alevlerini körüklemek felakete davetiye çıkarmaktır. En iyisi hemen kapatmak.

Ian'ın yerine oturmasını izliyorum, omuzlarının henleyinin yumuşak görünümlü gri pamuğunu nasıl doldurduğunu ya da saçlarının yakasına sürtünmesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Tuhaf olma. Tuhaf olma. Tuhaf olma.

Bunu kafamda ne kadar tekrarlasam da, gerçekten yardımcı olup olmadığından emin olamıyorum. Toplantı iyi geçti; ilgili ekiplerimiz anlaşmanın ayrıntılarını belirleyip nereleri imzalamamız gerektiğini işaret ederken Ian ve ben artık pek sohbet etme şansı bulamadık ve nerede kahve içebileceğimize dair yapmacık bir konuşmayı saymazsak, stüdyoya kadar olan yürüyüşün çoğunu garip bir sessizlik içinde geçirdik.

Sanırım ikimiz de aramızda ne kadar uzun yıllar geçtiğini, ne kadar ayrı yaşadığımızı, ne kadar farklı olmak zorunda olduğumuzu fark ediyoruz... Yolumuzu bulmak zor. İkimiz de bir zamanlar paylaştığımız alana nasıl geri döneceğimizi bulamıyoruz.

"Hemen şurada," diyorum ona, en sevdiğim kafenin üzerinde asılı duran ahşap tabelayı göstererek.

Başını sallıyor, uzun saçları hareketle birlikte omuzlarına doğru kayıyor. Son bir saattir saçlarının kalın, kıvılcıllı kütlesine gizlice bakmadığımı iddia edemem. Hâlâ üniversitedeyken saçlarını daha kısa tutardı, daha temiz keserdi. Maçlar sırasında bolca görüntüsünü gördüğüm için saçlarını uzattığını biliyordum ama yıllar içinde onu her gördüğümde kaskının altında olduğunu fark ettim. Kask olmadan, sanki kendi parmakları tarafından iyi bir koşudan yeni çıkmış gibi geriye düşüyor, kulaklarının üzerinden yuvarlanıyor ve

dokunmak için güçlü bir dürtü uyandıran zar zor bukleler halinde omuzlar. Birden fazla kez, parmaklarımı üzerinde gezdirirsem nasıl hissedebileceğimi merak ettim.

Benim için açtığı kapıdan içeri adımımı attığımda burnuma taze kahve kokusu çarpıyor ve yıpranmış sinirlerime biraz merhem oluyor. Burası kalabalık ve sıraya girmek, ikimizin de iradesine karşı Ian'ın yanına itilmek anlamına geliyor.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Bugün meşguller." "Sorun değil," diyor bana.

"Mekan güzel görünüyor."

"Şu yaban mersinli çöreklerden yapıyorlar, seksten bile daha iyi," diyorum ve ne söylediğimi fark ettiğimde hemen kızarıyorum. "Vay canına. Özür dilerim."

Ona baktığımda Ian'ın yanakları pembeleşiyor ama yine de gülümsüyor. "Gerçekten güzel çörekler olmalı."

"En iyisi," diye onu temin ederim.

Tanrım. Gülümsemesinin böyle görünmesi haksızlık. Sakallar odunsu tipler ve yaşlı adamlar içindir. Onda tek yaptığı dişlerinin ne kadar beyaz, ne kadar düzgün olduğunu vurgulamak. Dudaklarını nasıl çerçevelediğinden bahsetmiyorum bile. Pelüş, pembe ve benim hoşuma gitmeyecek kadar yumuşak görünümlü. Yıllar oldu. Bu süre içinde daha iyi görünmesi suç.

"Demek şovun. Büyük yıldız, ha?"

Gözlerimi deviriyorum. "Pek sayılmaz. Bu yerel bir ağ. Yine de eğlenceli."

"Yerel bir ağ hala pek çok fırıncının mutfağında yaptığından daha fazlasını yapıyor. Kendinizi küçümsemeyin."

Övgüden hoşlanmadığımı iddia edemem, ama bu sadece eskiden onun her sözüne asılıp kırıntılar için yalvaran kızın bir yankısı olabilir.

"Evet, şey..." Kolumu ovuyorum. "Oldukça havalı. Bir rüya, gerçekten."

O sırada biri bana çarpıyor, beni yana itiyor ve Ian'ın sıcak, güçlü elinin beni sabitlemek için sırtımın altından destek aldığını hissetmeden önce bir saniye sallanıyorum. Sanki gömleğimin pamuğundan değil de tenime değiyormuş gibi ağırlığını hissediyorum, temastan dolayı omurgamda karıncalanmalar oluşuyor.

Bu saçmalık olmaya başladı.

"İyi misin?"

Başımı sıkıca sallıyorum, hâlâ parmaklarının sırtıma dayandığı yere odaklanmış durumdayım. Buna hazırlıklı olduğumu sanıyordum, Ian Chase'i tekrar görmenin normal, kolay bir şey olacağını, eski aşkımın sadece bu olduğunu sanıyordum. Bunca zaman sonra iyi olacak ve gömülecek bir şey. Görünüşe göre, yeterince derine gömülmemiştii.

Bana dokunduğunu fark ettiği anı görebiliyorum; dudakları aralanıyor ve parmak uçları gömleğime biraz daha sertçe bastırıyor, elini bırakmadan önce hareketle esnetiyor. Boğazını temizliyor, göz temasını kesiyor ve bakışlarının etrafımızdaki boşluğu gelişigüzel taramasına izin veriyor.

"Burası gerçekten çok kalabalık," diye mırıldanıyor.

"Tuvalete gideceğim," diye geveledim, gerçekten havalı bir şekilde. "Benim için sipariş verir misin?"

"Tabii. Ne istiyorsun?"

Dikkatim dağılmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Her neyse. Seçici değilim."

O beni daha fazla sorgulayamadan, yanaklarım ve vücudum daha da ısınmış bir halde oradan uzaklaşıyorum. Sadece aptalca bir dokunuş yüzünden. Hem de masum bir dokunuş.

Banyo lavabosunun üzerine eğilip boynuma biraz soğuk su çarpana ve kendime sakinleşmem gerektiğini söyleyene kadar durmuyorum. Kendime Ian'ın daha önce hiç böyle bir şey görmediğini hatırlatmak zorundayım.

Jack'in küçük kız kardeşinden başka bir şey değildim. Bunca zaman sonra bile bana hala çocuk diyor. Yani belli ki hiçbir şey değişmemiş. Eski bir aşkımın bana aptal gibi davranmasına izin vermek tamamen aptalca olurdu.

Aynada kendime dikkatle bakıyorum, çilli burnuma ve beni olduğumdan daha genç gösteren iri kahverengi gözlerime dikkat ediyorum, dolgun ağzım somurtuyor. Beni hâlâ çocuk olarak görmesine şaşmamalı. Daha da dolgunlaşmış göğsüme bakıyorum.

"Yerime geçtiğinizde bana yardım edecektiniz," diye mırıldandım acı acı. "Bu kadarı da fazla."

Lavaboyu kavrayıp başımı sallarken iç çekiyorum.

Aptal olmayı bırak. Ian senin arkadaşın. Bunu kafana sokmak için çok zamanın oldu. Oraya geri dön ve yirmi sekiz yaşında normal bir kadın gibi davran, ilk kez sevimli bir çocuk gören aşık bir genç gibi değil.

Yansımama başımı sallayarak bunu yapacağıma söz veriyorum.

Yeni kararımı aklımda tutarak banyodan çıktığımda kendime daha çok güveniyorum. Ian bana oturduğu küçük masaya doğru el sallıyor ve ben de ona garip ya da katı olmayan parlak bir gülümseme gönderiyorum, çünkü onun yanında normal olabilirim, lanet olsun. Olabilirim.

Ama masaya geldiğimde gülümsemem bozuluyor. "Bu da ne?"

Parmağımın ucunu takip ederek benim için aldığı içkiye doğru ilerliyor. "Ne?"

"İçecek." Karamel kaplı krem şanti dağına bakıyorum, üzerine serpiştirilmiş serpintilere dikkat ediyorum. Bardağın içindeki çiseleyen çikolatadan bahsetmiyorum bile. "Nedir bu?"

"Artık onları sevmiyor musun?" Kafası karışmış görünüyor. "Eskiden içtiğin tek şey bu baktı."

"İçkimi hatırladın mı?"

Kaşları çatılıyor, kafası daha da karışmış görünüyor. Sanki on yıldan uzun bir süre önce haftada bir kez içtiğim iğrenç derecede tatlı bir içecek gibi sıradan bir şeyi hatırlamasının akıl almaz olduğunu düşündüğüm için aptal olan benmişim gibi.

"Ben... evet?"

Kalbimin daha hızlı attığını hissediyorum.

İşte o zaman başımın gerçekten belada olduğunu anladım.

Dört

IAN

SÇoktan sıçtım mı?

Ona eski içkisini getirmek hoş bir jest gibi geldi ama Bana bakışı -dudaklarını ayırmış ve kaşlarının arasında küçük bir çatıklık- tuhaf olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Yavaşça karşı taraftaki sandalyeyi çekiyor, şeker yüklü canavara temkinli bir şekilde bakarken içine gömülüyor. "İçkimi hatırladığına inanamıyorum."

"Bir fincandaki şeker komasını unutmak biraz zor," diye alay ediyorum.

Ağzı bir gülümsemeyle seğiriyor. Gülümsemesi, her zaman sahip olduğu sevimli küçük gamzesinin derinleşmesine neden oluyor ve eskiden yüzünü daha bebeksi, hatta daha meleksi yaparken, şimdi sadece ne kadar çarpıcı hale geldiğini vurguladığını fark ediyorum. Kafamın içinde bile olsa bunu kabul etmek bana garip geliyor.

Fark etmemi engellediğinden değil, çünkü fark ettim. fark ettim.

Hatırladığım Lila dirsekleri ve sıska bacakları olan biriydi, ama bu Lila - nostalji uğruna bile olsa ondan çocuk olarak bahsetmek neredeyse yanlış geliyor. Bu Lila dudaklarını büzmüş, kıvrımlarını yumuşatmış ve bana keşke daha dar bir iç çamaşırı giyseydim dedirten bir gülümsemeye sahip ve lanet olsun ki bunlar aklımdan geçmesi gereken düşünceler değil, ama beynim henüz

bunun Lila olduğunu anlamadı. Jack'in küçük kız kardeşi
ve benim eski arkadaşım.

Onu en son ne zaman gördüğümü düşünmeye çalışıyorum; on yedi yaşında falan mıydı? Askere alınması, eyalet dışında üniversiteye gitmesi ve ardından Fransa'ya taşınması... Delilah Baker'a bu kadar yakın oturmaya bir ömür geçmiş gibi geliyor. Şimdi ona bakınca, sanki en son karşısına oturduğumdan beri bir ömür yaşamış gibi görünüyor. Eskiden olduğu kadar geniş ve berrak olan büyük kahverengi gözleri dışında, eskiden tanıdığım cılız çocuktan geriye pek bir şey göremiyorum.

Bu Lila hiç de çocuk değil, orası kesin.

"Biliyor musun," diye kıkırdıyor ve beni uygunsuz düşüncelerimden koparıyor, "uzun zamandır bunlardan birini içmemiştim."

"Sonunda glikoz seviyenizi önemsemeye mi başladınız?"

Gözlerini deviriyor, plastik bardağı yaklaştırıyor. "Fransa'da her şey espresso ile ilgili. Bağımlısı oldum."

"Sana başka bir şey getirebilirim," diye deniyorum.

Başını iki yana sallar. "Bu çok iyi. Gerçekten."

Dudaklarını pipetin etrafına doluyor ve içerken bir saniye kadar uzun süre izliyorum. Dişlerimi sıkarak gözlerimi kendi bardağıma doğru çeviriyorum, bakma dürtümünden uzaklaşmak için bardağı ağzıma götürüp yudumluyorum.

"Mm," diye mırıldanıyor. "Tamam. Yani bu hala harika."

Başımı kaldırıp bakıyorum ama pembe dilinin dudağına bulaşan krem şantiyi yakalamak için dışarı fırladığını görünce göğsümde aynı tuhaf his uyanıyor. Kalp atış hızım da beynim kadar yavaş çalışıyor gibi görünüyor, eğer bu manzara karşısında zıplaması bir gösterge ise.

Boğazımı temizliyorum. "Yani... Fransa mı? Güzel bir gezi olmuş olmalı."

"Oh, harikaydı. Aslında tam bir rüya. Yanında çalıştığım pastacı Olivier tam bir huysuzdu ama çok zekiydi. Sanırım onu iki kez gülümserken gördüm. Üç kez.

yıl mı? Ama adam damak tadınızı orgazm edecek makaronlar pişirebiliyor."

Kulaklarım ısınıyor ve saçlarımın arasından çıkmamalarını ummak zorundayım. On beş dakika içinde ikinci kez yemekle ilgili bir seks göndermesi yapıyor. Beynimin onun bu kadar... büyümüş olmasına verdiği şaşkın tepkiyi dizginlemek için umutsuzca çabalayan ben için hiçbir şey yapmıyor. Küçük Lila'nın her türlü seks göndermesini nasıl idare edeceğimi bilmiyorum.

Gözlerim sanki kendi akılları varmış gibi onun göğsüne kayıyor ve bir homurtuyu tutmak zorunda kalıyorum.

Birazcık. Tamam.

"Kulağa harika geliyor," diye mırıldanıyorum, kahvemden bir yudum daha almak için fincanımı tekrar eğiyorum. Garip bir şekilde buzu çingırdatıyorum. "Kardeşin ilk gittiğinde bana birkaç fotoğraf gönderdi ama Jack'in insanlarla nasıl iletişim kurduğunu bilirsin."

Belki daha iyi hazırlanabilirdim diye düşünüyorum. Acı bir şekilde.

Gülüyor, koyu kahverengi gözleri parlıyor. "Evet, ilk yılımda gelmişti. O kadar çok fotoğraf çektirmene şaşırdım. Bahse girerim o da en kötü fotoğraftı."

"Kafanın yarısı kesilmiş." "O izler."

"Çok şirin bir yarım kafaydı," diye takılıyorum.

Gözle görülür bir şekilde sertleşiyor ve ne söylediğimi anlamam bir saniye sürüyor. Ergenlik çağındayken ve somurtuyorken ona söyleyeceğim bir şeydi bu. Masumca. Anlamsız. Şimdi flört ediyormuşum gibi mi geliyor? Tanrım. Tek gecelik anlamsız bir ilişki dışında bir kadınla etkileşime geçmeyeli çok uzun zaman oldu. Bir zamanlar Lila'yla aramızdaki o rahat hava artık daha kuru, idare etmesi daha zor. Belki de çok uzun zaman geçtiği içindir? Kesinlikle öyle.

onun gibi görünmesi yardımcı olmuyor... Şey, onun gibi görünmesi.

Boğazımı temizliyorum. "Dil engeli bir sorun muydu?"

"Aman Tanrım," diyor gülerek. "Düzgün bir konuşma yapabilmem bile aylarımı aldı. Olivier benimle İngilizce konuşmayı reddetti. Her zaman 'Fransızlar gibi yemek yapmak istiyorsan, Fransızlar gibi konuşmalısın' derdi. "

"Şerefsizin tekine benziyor."

Gülümseyerek başını sallıyor. "Hayır, çok zekiydi. Bence çoğu zeki insan biraz eksantrik olma eğilimindedir."

"Eksantrik, 'bir tür sik' için güzel bir kelime mi?"

Yine gülüyor ve ben bu sesteki keyif almaktan kendimi alamıyorum. Lila tüm vücuduyla gülüyor; başını geriye atıyor ve bu ses midesinin derinliklerinden geliyor, tüm yüzü aydınlanıyor, sanki nasıl görüldüğünü ya da sesinin nasıl çıktığını düşünmüyormuş gibi - Lila sadece olmaktan mutluymuş gibi gülüyor. Bulaşıcı bir şey.

Göğsümü çok sıcak hissettirmesini de görmezden gelmek zor.

"Ama anladın, değil mi? Yani, eninde sonunda almış olmalısın."

Başını sallıyor. "Hâlâ kimsenin tercümanı olarak kapılmayacağım ama idare ediyorum."

"Peki, devam et," diyorum elimi sallayarak. "Bana Fransızca konuş."

Çoğunlukla şaka olarak söylüyorum, bu da ağzını açtığı anda nabzımın nasıl hızlandığını asla tahmin edemeyeceğim anlamına geliyor, yumuşak tonu daha yumuşak kelimeleri şekillendirirken çok sınırlı deneyimimde Fransız diline her bir yerli gibi geliyor.

"Tu es mignon avec tes longs cheveux."

Tanrım.

Sikim seğiriyor. Seğiriyor. Çünkü Lila Baker az önce bana Fransızca kim bilir ne dedi. Bu da neydi böyle? Dişlerimi sıkıyorum, zihinsel olarak sikimin sakinleşmesi için bir mesaj gönderiyorum.

"Ne dedin?" -Boğazımı tekrar temizlemem gerekiyor, çünkü aniden kurudu- "Ne dedin?"

Çenesini yumruklarına dayamak için eğilirken gülümsemesi biraz hınzırca. "Bilmek istemez miydin?"

Yapardım. Gerçekten yapardım.

"Velet," diye sıkı bir kahkaha atıyorum ve bu kelimeyi söylerken gözlerinin hafifçe yuvarlaklaştığını fark etmiyorum, ki bu ilginç. Aynı zamanda muhtemelen fark etmemem gereken bir şey. "Bana oldukça Fransız gibi geldin."

"Üç yıl boyunca oradaydım." Pipetini fincanının içinde çeviriyor. "Peki ya sen? Calgary'den Boston'a büyük bir değişim. Özlüyor musun?"

"Bazı kısımları, belki?" Omuz silkiyorum, dikkatimi dağıtmak için çaresizce. "Ama Boston benim evim, biliyor musun? Geri döndüğüm için gerçekten mutluyum."

Ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor ve sadece bir an sürse bile gözlerindeki acıma parıltısını görebiliyorum. Yine de mideme ekşi bir şeylerin yerleşmesi için yeterince uzun. Aklının nerede olduğunu biliyorum, çünkü yüzünden okunuyor. Lila'nın tam şu anda benim ayrılma nedenlerimi düşündüğünü bilmek neden bu kadar üzücü bilemiyorum ama hoşuma gitmiyor.

"Hikayeleri okumadım," diyor sessizce, zaten bildiğim şeyi doğrulayarak. "Onların saçmalık olduğunu biliyorum."

Ve garip bir şekilde, buna inandığına inanıyorum. Lila'nın benim hakkımda hep abartılı bir fikri vardı. Biz çocukken aya asıldığımı düşünürdü. Bunca yıl sonra bile, her zaman yanlış yönlendirilmiş olsa bile, bu imajı bozma düşüncesinden hoşlanmıyorum. Gençken, bazen

Onun gözünde yanlış yapamayacağımı hissedirdim ve bu da bana bazen aynı şekilde hissetmek için güven verirdi, ne kadar aptalca gelse de. Eskiden bunun benim için bir kız kardeş gibi olmasından kaynaklandığını düşünürdüm. Şimdi bu düşünce garip geliyor.

Gözlerine bakamıyorum, onun yerine bardağıma odaklanıyorum. "Evet. Şey."

"İnsanların her şeyi yeniden karıştırdığına hâlâ inanamıyorum," diyor sinirli bir şekilde. "Yapacak daha iyi işleri olduğunu düşünürsünüz."

"Evet."

Görünüşe göre, tek hecelilere indirgenmişim.

Ona söyleyebilirim, kısa bir süre düşünüyorum. Ne de olsa Jack biliyor. Lila'ya söylememem için hiçbir neden yok. Şu anda beni bunu yapmaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum. Belki de bunca zaman sonra bu çok fazla geliyordur. Onu neredeyse on yıldır ilk kez gördükten sonra sorunlarımı onun üzerine yıkmak muhtemelen garip bir hareket.

"Şey," diyorum onun yerine, "umarım programınızda bizi çok utandırmam ve insanlar konuşacak daha iyi bir şey bulurlar."

Yine gülümsüyor. Bu da o lanet gamzeden daha çok var demek. Bir içki daha almaya çalışıyorum ama hepsini çoktan içtiğimi fark ediyorum. Harika.

"Parmaklarını yakmana izin vermeyeceğim," diye alay ediyor. "Bir daha sopa bile tutamazsın, o zaman da suçlu koltuğuna oturan ben olurum."

Elimde olmadan sırtıyorum. "Beni çok özleyeceklerini sanmıyorum.

Ben artık eski haberim."

"Kapa çeneni." Gözlerini deviriyor. "Fırsat buldukça maçlarını izliyorum. Sende hâlâ var, Cupcake."

Göğsümde bir sıcaklık titreşimi var, ama bu onun aptalca lakabından mı yoksa övgüsünden mi, emin olamıyorum. "Pekâlâ,

Umalım da Boston da seninle aynı fikirde olsun." "Edecekler," diye beni temin ediyor.

Kestane rengi dalgalarından kalın bir tutamı omzunun üzerinden fırçalıyor ve gözlerim en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi için fazla farkında hissettiren bir şekilde ipeksi hareketi takip ediyor. İlgim, barda gördüğüm güzel bir kadına gösterdiğim ilgiye benziyor ve fark ediyorum ki onu tanımıyor olsaydım gösterirdim. Böyle bir geçmişimiz olmasaydı. Ne oluyor lan?

O tekrar konuşana kadar hâlâ baktığımı fark etmiyorum bile. "Demek... Mei yeniden evlendi, öyle mi?" diye rahatça soruyor.

Bana bakarak. "Bu konuda ne hissediyorsun? İyi misin?"

Gerçek bir şaşkınlık dalgası hissediyorum. "İyi miyim?"

"Evet, bilirsin... Tuhaf olmalı."

"Pek sayılmaz," diyorum ona dürüstçe. "Onun adına mutluyum. Birlikte harikalar."

Lila'nın en azından son birkaç haftanın manşetlerini görmüş olması gerektiğini hissediyorum. Benim ne yapabileceğime inanırsa inansın, eski karıma kafayı takmış olabileceğim, düğününü sabote etmeye çalışmış olabileceğim... haber kaynaklarının son zamanlarda ortaya saçtığı her neyse, o ihtimalin hâlâ zihninde dolaştığı açık. Bana tuhaf tuhaf bakıyor, sanki Mei'nin tekrar piyasadan çekilmesinden memnun olduğumu söylediğimde bana inanmıyormuş gibi, ama onu rahatlatmaya çalışmak garip geliyor. Yani, ne anlamı olabilir ki? Lila'nın Mei için hâlâ üzgün olduğumu düşünmesi önemli değil.

"Bu garip, değil mi?"

Ona dikkatimi verdiğimde, sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını karnının üzerinde gevşekçe kavuşturmasını izlerken düşünce trenim duraksıyor.

"Garip olan ne?"

"Uzun zaman sonra konuşmak. Eskiden bu kadar garip değildi."

"Oh."

Bunu düşünürken onda değişen her şeyi gözümün önüne getiriyorum; yumuşak ağzı, daha yumuşak kıvrımları, burnunun üzerindeki çillerin sevimli olmaktan çıkıp günahkârca baştan çıkarıcı bir hal alması - onda fark etmemem gereken ama yine de fark etmekten kendimi alamadığım her şey.

"Sadece uzun zaman oldu."

"Sen farklısın," diyor alnında bir kırılıkla.

"Öyle miyim?"

"Eskiden daha çok gülümserdin," diye dikkat çekiyor.

"Şimdi daha ciddi görünüyorsun."

Ağzım aşağı doğru kıvrılıyor. "Çok şey değişti sanırım."

"Bu adil," diye gerekçelendiriyor. "Değişmediğimi söyleyemem

biraz da kendim."

Muhtemelen sadece dertleşmeye çalışıyor, ama gözlerim zoraki bir şekilde tişörtünün göğsünün üzerindeki gerginliğine kayıyor - sanırım kolay bir hata, çapraz kollarının üstlerindeki her şeyi daha belirgin hale getirdiği göz önüne alındığında - ne yaptığımı fark etmem için çok hızlı, ama yaptığımı fark ettiğini fark etmeyecek kadar da hızlı değil.

Senin derdin ne lan? Bu Lila.

Saçımı uzattığımı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Kulaklarımın kırmızı olmamasına imkan yok.

"Kesinlikle değişmişsin," diye mırıldanıyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, ama bu anı daha da tuhaflandırıyor.

Lanet olsun.

Artık boş olan bardağımdaki buzu çingırdatıyorum. "Jack'e dönsem iyi olacak," diye geveliyorum. "Antrenman kampına başlamadan önce bazı maç görüntülerinin üzerinden geçmekten bahsetti."

"Tabii ki yaptı," diyor neşeli bir kahkahayla.

Ne zaman gamzeler konusunda bu kadar bilinçli oldum?

Ayağa kalkıyor, fincanını yanına alıyor ve ben de aynısını yapıyorum, garip bir şekilde geziniyorum ve gözlerimi onun yüzünde, güvenli bir yerde tutmaya dikkat ediyorum.

"Gelecek hafta görüşürüz, değil mi?"

Başımı sallıyorum, bu halimizle onun üzerinde nasıl yükseldiğimin farkındayım. Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum.

"Evet," dedim ona. "Haftaya görüşürüz."

Kollarını uzatarak beni şaşırtıyor ve bugün ikinci kez vücudunun yumuşaklığını bedenime bastırmasına maruz kalıyorum. Bu daha önce yapmadığımız bir şey değil. Hayatımız boyunca binlerce kez sarıldık. Bu kadar gergin olmam için hiçbir sebep yok. Belki de dediği gibi bu gerçekten tuhaftır. Belki de yeniden uyum sağlamak için zamana ihtiyacımız vardır. Eninde sonunda beynim kendini toparlamalı ve onun hakkında bu kadar tuhaf düşüncelere kapılmaması gerektiğini hatırlamalı. Değil mi?

Kolumu omuzlarına dolamak için bir elimde boş fincanımı tutuyorum, lavantalı şampuanının kokusu ve altında yatan, tamamen ona ait olması gereken tatlılık duyularıma saldırırken sarılmaya karşılık veriyorum, tıpkı onun geldiği kadar yumuşak.

Artık gerçekten çocuk değil, uzaktan düşünüyorum.

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Daireye geri döndüğümde Jack oturma odasındaki kanepeye yayılmıştı, yakın zamanda duş aldığını tahmin ettiğim saçları ıslaktı ve kolu bu sefer farklı bir askıda kireç yeşiliydi.

"Bunlardan kaç tane var?"

Sapanına bakıyor. "Bilmiyorum. Yedi ya da sekiz, belki? Standart olanlar sadece lacivert ya da siyah. Çok sıkıcı."

"Allah korusun," diye mırıldanıyorum, buzdolabına gidip bir bira almadan önce dairenin kapısını arkamdan kilitliyorum.

"Toplantı nasıldı?"

Kehribar rengi şişenin kapağını açıp bir yudum aldıktan sonra Jack'e omuz silktiriyorum. "Her şey yolunda gitti. En azından her şeyi imzaladık. Molly son anda üstsüz bir saçmalığa itilmeyeceğimden emin oldu."

"Dee'nin yanında soyunmasan iyi olur," diyor alaycı bir öfkeyle. "O nasıldı bu arada? Arayı kapattınız mı?"

Aklım hemen onun gamzesine ve radarımda bile olmaması gereken fazla yumuşak kıvrımlarına gittiğinde yüzümün hissettiğim suçluluk duygusuna ihanet etmemesini umabilirim. Radarımda değiller, kendimi azarlıyorum.

"Toplantıdan sonra kahve içtik," diye cevap verdim kayıtsızca. "Bana Fransa'da geçirdiği zamanlardan biraz bahsetti."

Jack yüzünü buruşturur. "Oradan nefret ediyordum. Kimse beni sevmezdi!"

"Vay canına, bu senin için bir yenilik olmalı."

"Aynen öyle. Ben sevimliyim." Bana kız kardeşini hatırlatan bir şekilde çenesini çıkarıyor. İşte bu garip bir düşünce. "Dee'nin bir süre dangalak bir erkek arkadaşı vardı. Onunla bir kez Noel için geri döndüğünde tanışmıştım. Tanrım, tam bir pislikti. Şarap içmek sanki dini bir deneyimmiş gibi davranıyordu ve ona Michelob ikram etme cüretini gösterdiğimde dehşete düşmüştü."

Lila'nın geçmişteki erkek arkadaşlarından söz edildiğinde kılınmamın hiçbir anlamı yok - eminim yıllar içinde birkaç tane olmuştur, bu kadar muhteşem bir kızken. Kendime bunun bir

sözde küçük kız kardeş için kalıcı bir koruma duygusu. Yanlış hissettirse bile.

"Şu anda biriyle görüşüyor mu?"

Aman Tanrım. Ne oluyor Ian?

Jack bir kaşını kaldırır. "Neden?"

"Ona sormayı unuttuğumu fark ettim," diyorum elimden geldiğince rahat bir şekilde. "Önemli değil."

Sakinleşen Jack omuz silkiyor. "Bir süredir erkek arkadaşı yok. Şükürler olsun. Bir et kafalının küçük kız kardeşimi becerdiğini düşünmekten nefret ediyorum."

Omuzlarım gerildi.

Tamam, bu saçma olmaya başladı. Benim neyim var böyle?

"Evet, seni anlıyorum," diye karşılık veriyorum. "Artık cılız bir çocuk olmaması garip."

"Bir de bana sor," diye homurdanıyor Jack. "A sınıfı bir ateşli kıza dönüştü, bu da sürekli etrafını koklayan sikler hakkında endişelenmem gerektiği anlamına geliyor."

"Kız kardeşinden seksi diye bahsetmen tuhaf mı?" Jack sırtıyor. "Hayır. Sonuçta aynı genetiğe sahibiz.

Sadece objektif bir bakış açısıyla bilgilendirilmiş bir görüş."

"Kafanı askıya almaları gerekirdi," diye homurdanıyorum. "Çok büyümüş."

"O da öyle dedi," diye gülüyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Hâlâ o görüntüleri izlemek istiyor musun?" "Evet. Pittsburgh geçen yıl yeni bir pivot aldı. O bir

Çaylaktı ama harika bir sezon geçirdi. Yeni sezon başladığında ilk iş onlarla oynayacağız. Onu oynarken görmelisiniz."

"Sana bir koç forması giydirmeliyiz," diye düşünerek yanındaki kanepeye çöküyorum. "Sen de neredeyse onun kadar kötüsün."

"Ben iki ay daha görev yapamayacakken birilerinin sizin hâlâ maç kazanabileceğinizden emin olması gerekiyor."

"Doğru," diye kestirip atıyorum. "Sensiz nasıl devam edeceğiz?"

"Sol kanadımız olarak kayarak geri döndüğünde ve sağına baktığında ben orada olmadığımı üzülecekmiş gibi davranma."

"Gözyaşlarımı tutmaya çalışacağım."

"Geri döndüğün için heyecanlısın, değil mi?"

"Çoğunlukla, evet," diyorum ona. "Aptal internet cıvıltıları olmadan da yapabilirdim ama eve dönmek iyi hissettiriyor."

"Babanla tekrar konuştun mu?"

Babam söz konusu olduğunda sıkça karşılaştığım bir durum olan gerginliğimin arttığını hissedebiliyorum. Babamla olan resmi ilişkim kamuoyu önünde sağlam, ama özelde? Siktirip gidebilir. Başka bir takımda oynuyor olmama rağmen sık sık arayıp performansımı eleştirmeye çalışmasına engel değil. Ve şimdi onun isteklerine karşı çıkıp annemin beni takasla eve geri götürme ısrarını kabul ettiğim için... işler daha da gergin.

"Döndüğüm için hâlâ mutlu değil," diye itiraf ediyorum. "Özellikle de herkes neden Mei ve Bella'nın düğününde olduğumu anlamaya çalışmayı kendine iş edindiğinden beri."

"Çünkü öylece davet edilmiş olmanıza imkân yok," diye homurdanıyor Jack.

"Dostum, bakan çağırdığında itiraz etmeye çalışmamdan, onu balayı süitinde köşeye sıkıştırıp görüşme talep etmeme kadar her şeyi okudum."

"Bella kışına tekmeyi basardı."

Başımı salladım. "Kesinlikle yapardı."

"İyi ki nereden oynayacağın konusunda son sözü o söylemiyor," diyor Jack kendini beğenmiş bir şekilde. "Seni bu konuda çok zorlarsa açıklaması gereken çok şey olurdu."

"Ama ben de öyle," diyorum iç çekerek.

Jack kaşlarını çatıyor, şüphesiz buna ne diyeceğini düşünmeye çalışıyor. Ona el salladım.

"Her neyse," diyorum ona. "Basınla olan bu saçmalık bitene kadar başımı eğmem gerekiyor. Maçları kazanmaya başladığımızda, çenemi kapalı tuttuğum sürece nerede olduğum babamın umurunda olmayacak."

"Ya Abigail?" Jack nazikçe dürtüyor. "Döndüğünden beri onunla konuştun mu?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Abby'nin adı her zaman içimde garip duygular uyandırır - genellikle suçlulukla renklenmiş duygular. "Sadece orada burada birkaç mesaj." Ona özür dileyen bir bakış attım. "Ziyaret etmek isterse diye ona adresini verdim. Umarım sorun olmaz."

"Kapa çeneni." Beni başından savdı. "Tabii ki öyle. Onu kapıcıdaki listeye ekleyeceğim, böylece hiç telaşlanmadan kalkabilir." Bana ihtiyatla bakıyor. "Özür dilerim," diyor Jack, ne kadar gerginleştiğimi açıkça görüyor. "Eski defterleri açmaya çalışmıyordum. Sadece merak ettim."

"Sorun değil." Omuz silktim. "Sadece görüntülerini izleyelim." "Tabii. Evet."

Uzaktan kumandayla oynuyor, DVR'daki kayıtlar arasında geziniyor, konsantrasyon ve endişenin eşit olduğu bir yüz ifadesi takınıyor. Çok komik, Lila'nın da aynısını yaptığını görmüştüm. Onu hatırlatması, istemeden de olsa zihnimin kafedeki ziyaretimize geri dönmesine neden oluyor, lavanta ve şeker kokusu hala duyularımda.

"Lila'nın bu kadar farklı görünmesi beni gerçekten şaşırttı," diyorum gayri ihtiyari. "Ben yokken daha fazla fotoğraf göndermeli ve beni hazırlamalıydın."

"Fotoğraf çekmede berbat olduğumu biliyorsun. Sosyal medyayı normal bir insan gibi kullanmalısın."

"Neden istemediğimi biliyorsun."

"Ah." Utangaç görünüyor, şüphesiz herhangi bir günde sosyal medyada beni bekleyen saldırıyı hatırlıyor. "Doğru ya. Özür dilerim." Sonra kaşlarını çatıyor, yan gözle bana bakıyor. "Bir dakika. Kız kardeşimin A sınıfı bir seksi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Çünkü bu çok garip, dostum."

"Ben öyle bir şey demedim," diyorum biraz fazla hızlı bir şekilde. "Ama öyle mi düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey düşünmüyorum! Sadece büyüdüğünü söylüyorum, hepsi bu. Sürpriz oldu."

Kızınızı tekmeleyecek bir sürpriz, orası kesin.

Jack bir an için gözlerini kısıyor, sonunda dikkatini tekrar televizyona çeviriyor ve homurdanıyor, "Kız kardeşim hakkında bir fikre kapılma. Bu çok garip olurdu. Neredeyse ensest olur."

Lila ve benim kesinlikle akraba olmadığımızı iddia etmek istiyorum.

-Ama bunun benim davama hiçbir faydası olmayacağını düşünüyorum. Ayrıca, bunun bir önemi yok, çünkü tüm niyet ve amaçlar için o haklı. Onu bu şekilde düşünmek benim için garip olurdu.

Çok garip.

"Hiç de öyle düşünmüyordum," diye karşı çıktım güçsüzce. "Sakin ol, dostum."

Vücudumun Lila'ya ve onun küçük Fransızca dersine verdiği tepkiyi suçlulukla hatırlıyorum, keşke kelimeleri hatırlayabilseydim de ne dediğini Google'da arayabilseydim.

"Mhm." Bir düğmeye basıp kaydı açıyor ve kısa dikkat süresi beni daha fazla sorguya çekilmekten kurtarıyor. "Oh kahretsin. İşte burada. Şunu izle. Bu çocuğun bir sopayla yapabilecekleri çok çılgınca."

Kendimi dikkatimi ekrana odaklamaya zorluyorum ama itiraf etmeliyim ki Jack'in sözlerini hâlâ kafamda evirip çeviriyorum, sanki yeterince karıştırırsam altından yeni bir

şey çıkmasını beklediğim taşlar gibiler.

Garip davranmayı bırak, diyorum kendime. Sadece ne kadar değiştiğine şaşırdın. Hepsi bu. Lila'yı hiç sahip olmadığın küçük kardeşinden başka bir şey olarak dşnemezdin.

Ve düşüncelerimin etrafına bağlayacağım dizginler de tam olarak bunlar,çünkü düşünmem gereken şey tam olarak bu. Farklı bir şey düşünmek için iyi bir neden yok. Aslında, Lila'yı hiç düşünmemek daha iyi olurdu. Belli ki beynim bunun için fazla tuhaf davranıyor.

Ve yine de, tüm bu gerekelerime rağmen... hiçbiri beni onun gülümsemesini düşünmekten alıkoymuyor.

DELILAH

'Ölçtüğüm malzemeleri iki kez kontrol ederken arkamdaki sahnede ayak sesleri duyuyorum, soluma bakıyorum ve sadece Ava olduğunu gördüğümde rahatlıyorum.

"Kız." Bana sert bir bakış attı. "Arka cebinde seksi bir hokey oyuncusu olduğunu neden bana söylemedin?"

Gözlerimi deviriyorum. "O 'arka cebimde' değil. O sadece eski bir dost."

"Bu 'eski arkadaşan' daha önce hiç bahsetmemiştin."

"Evet, şey..." Omuz silkiyorum ve dikkatimi tekrar tezgahın üzerindeki küçük ölçü kaplarına veriyorum. "Bir süredir ortalarda yok. Son birkaç yıldır pek görüşmüyoruz."

"Umarım mesafeler kalbin daha da büyümesini sağlar, çünkü..." Kendini abartılı bir şekilde yelpazeliyor. "Vay be."

Sadece şaka yaptığını biliyorum, bu yüzden Ian'a olan bariz susuzluğuna sinirlenmemin bir anlamı yok. Yani, onu gerçekten suçlayabilir miyim? Adam bacakları üzerinde seks yapıyor. Her zaman öyleydi, gerçekten. Yıllar onu sadece daha iyi yaptı. Ian Chase Gouda gibi yaşıyor ve ben peyniri çok severim.

"Onun kız kardeşi sayılırım," diye mırıldanıyorum, düşüncemi bastırarak. "Öyle bir şey değil."

Gözlerini kısıyor, tamamen şeffaf olduğumu anlamamı sağlayan o tuhaf tarzıyla beni incelemek için eğiliyor. "Ama böyle olmasını istiyorsun, değil mi?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye zayıfça itiraz ediyorum.

"Oh, tatlım." Omzumu okşadı. "Ne zamandır kızıl devle aranız kötü?"

Kaşlarımı çatıyorum, ellerim bir kase kirazın üzerinde hareketsiz duruyor. "Ergenlikten beri mi?"

"Kahretsin," diyor, sesi daha sempatik. "Bütün bunlar senin için korkunç mu? Daha önce evli olduğunu biliyorum. Zaten piyasadan çekildikten sonra tekrar etrafta olması berbat olmalı."

Ona el salladım. "Lütfen. Kapıda onu beklemiyordum ki. O gittiğinden beri bir sürü kişiyle çıktım. İyi seks insana bazı şeyleri unutturur."

"Evet, ama... Yani, insan ilk aşkını asla unutmaz."

Homurdanıyorum. Bu aptalca bir düşünce. Ian'ı sevmedim. Ona karşı hissettiklerim sadece ergenlik hormonları ve romantik olsun olmasın bana ilgi gösteren ilk çocuğa duyduğum aşırı yoğun aşktı. Hepsi bu.

"Cidden, o kadar da büyük bir mesele değil," diye onu temin ediyorum. İkna olmuş gibi görünmüyor.

"Mhm."

"Senin yapman gereken bir şey yok mu?"

"Yetenekleri kontrol ediyorum," diyor gerçekçi bir şekilde. "İşimin bir parçası."

"Bahse girerim."

Arkasından bu kez daha ağır ayak sesleri geliyor ve omzunun üzerinden bakmak için başımı çevirdiğimde, Ian Druids forması ve ona delicesine yakışan hoşnutsuz ifadesiyle sette dolaşıyor.

"Hey," diye sesleniyorum, kelime daha çok bir vıraklama gibi çıkıyor.

Ava vücudunu çeviriyor, bir an Ian'a bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor, ben de karaya vurmuş bir Japon balığı gibi ağzım açık kalıyorum. Ağzını bir sırtış kaplıyor ve ben de karnına dirsek atma isteğimi dizginlemek zorunda kalıyorum.

"Hey, Ian," diyor Ava, Ian toplandığımız tezgâha yaklaşırken. "Dee sana önce alacağımız çekimlerle ilgili bir özet daha verecek. Benim yapmam gereken işler var. Şurada."

Yanımızdan geçip gidiyor, bana bir başparmak işareti yapıyor ve inanılmaz derecede pürüzsüzmüş gibi göz kırpmıyor. Normalde ona seslenirdim ama şu anda, tedirgin ve huysuz görünen kızıl deve ağzımın suyunu akıtmamak için kendimi zor tutuyorum, bu da onu bir şekilde daha da sevimli kılıyor.

"Bana makyaj yapacaklarını bilmiyordum," diye homurdanıyor.

"Zehirli erkekliğin ortaya çıkıyor," diyorum kuru bir ifadeyle.

Alay ediyor. "Bu umurumda değil ama dudaklarımı öpülebilir hale getirmek istediğini söyledi. Bu da ne demek oluyor? Şimdi hepsi parlak ve yapışkan. Garip hissettiriyor."

Gözlerim söz konusu dudaklara kayıyor ve onun kesinlikle haklı olduğunu görüyorum. Öpülesi dudaklar, öyle ki eğilip tadına bakma dürtüsü yanlışı olduğu kadar güçlü de ve ben bunun yerine sıkı bir gülümsemeyle yetiniyorum.

"Bu şov dünyası, Cupcake."

Önümde duran malzemelere bakıyor. "Ne yapıyoruz ki?"

"Vişneli clafoutis," dedim ona. "Bir Fransız hamur işi." "Oradan aldığın başka bir şey mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Toplanmaktan bahsetmişken." Yüzünü buruşturdu. "Jack bana orada çıktığın bir dangalakтан bahsetti."

"Jack önyargılı," diye gülüyorum. "Etienne iyiydi." Kaşları çatılıyor ve umutsuz bir yanım onun bu kadar suratsız görünmesinin kıskançlıktan kaynaklanmasını istiyor, ne kadar aptalca olsa da. Belki de bu yüzden "Ayrıca çok seksiydi. Edepsiz konuşmalar Fransızcada on kat daha iyidir."

Ian'ın verdiği tek tepki çenesini zorlukla sıkması, ama bu sadece kendini garip hissetmesinden kaynaklanıyor olabilir. Kendime karşı dürüst olursam, büyük ihtimalle öyle. Neden onun damarına basmaya devam etme isteği duyduğumu söyleyemem.

"Kesinlikle duymam gereken bir şey değil, sanırım," diyor sessizce.

Tanrım, keşke beni bir kardeş olarak görmekten daha fazlası olsaydı. Gerçekten isterdim. Ve burada Ava'ya Ian'ı ne kadar unuttuğumu söylüyorum. Belki de onu tekrar görmeden önce buna gerçekten inanıyordum. Belki de ilk aşkını gerçekten unutmuyorsundur. Aşk, düzeltiyorum. Aşık olmak.

"Neyse," diyorum ve tezgâhın diğer tarafına uzanıp oradaki pembe bezi alıyorum. "Önlüğün burada." Sanki az önce ondan stüdyoda Speedo giymesini istemişim gibi bakıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum. "Erkek egon umurunda bile değil, unuttun mu?"

"Evet, evet."

Benden önlüğü alıyor -tıpkı benimki gibi, ön tarafına programın adı işlenmiş- ilmekli boynunu elleriyle kavırıyor ve başının üzerine çekmek için kaldırıyor. Pembe, saçlarıyla tamamen uyumsuz ama onu bu önlükle görmek, için için yanan bir seksilikten rahat bir sevimliliğe indiriyor. Bunu daha sık giymesini sağlamalıyım, böylece o on metrelik bir yarıçapın içindeyken daha kolay bir aptala dönüşmem.

"Dee!" diye sesleniyor kameraman. "Çekime hazır olup olmadığını bilmek istiyorlar."

"Sanırım," diye cevap veriyorum, evet, hepsinin orada olduğundan ve hesaba katıldığından emin olmak için malzemelerimi tekrar kontrol ediyorum. Sahneye yaklaştırılan büyük kamera karşısında yüzünü buruşturan ve biraz midesi bulanık Ian'a bakıyorum. "Hazır mısın, Cupcake?"

Gözlerimle buluştuğunda yüzü hâlâ biraz buruşuk ama temkinli de olsa başını sallıyor. "Hadi şu işi bitirelim."

"İşte ruh bu," diye gülüyorum.

Yapmaya başlayalı otuz dakika oldu ve işler beklediğimden çok daha iyi gidiyor. Hatırladığım kadarıyla Ian mutfakta hiç yetenek göstermemişti ve bir kaseyi düşürmesinden ya da elini hamura falan sokmasından endişe ediyordum. Kameraların önünde sessiz olmasa da ilgi çekici, sorularımı yanıtlıyor ve malzemeleri karıştırırken ona yol gösterirken kendi sorularını soruyor ve tüm bunlar bana teyzemin mutfağında sabırsızlıkla denediğim bir şeyin tadına bakmayı beklediği yazları hatırlatıyor. Dikkatimi dağıtıyor ama normal kamera kişiliğimi koruyamayacağım kadar değil.

"Hamur için bu yeterli olmalı," diye not ediyorum kıvamını kontrol ederken. "Kirazlarım nasıl?"

Ian, sanki tam dibinde olmaları gerekiyormuş gibi, vişneleri birkaç kıyılmış bademle birlikte titizlikle dizdiği fırın kabına bakıyor. "Oradalar."

"Julia Child çok gurur duyardı," diye gülüyorum.

Kaşları çatılıyor, kâseme bakıyor. "Kek hamuruna benziyor."

"Benzer," diyorum ona. "Badem özü onu biraz daha cevizli yapıyor."

Kaşığımı kâseye daldırıyorum, tatlar dilimin üzerinde patlarken tatmak için kenarını ağızma götürüyorum. "Mm."

Ian neredeyse boğazını temizler gibi ama daha yumuşak, belli belirsiz bir ses çıkarıyor ve iri bedeninin yanımda biraz kaydığını fark ediyorum.

"Hamuru yememen gerekiyor," diye azarlıyor.

"Tamam baba," diye alay ediyorum. Gözümden kaçan hamur parçalarını yakalamak için kaşığımı kasten bir kez daha yalarken ona doğru sırtıyorum. "Ama en iyi kısmı bu." Kaşığımı ağızımdan kaydırıdıktan sonra kameraya göz kırpiyorum. "Dinleyin, çiğ hamurun kötü olduğunu biliyorum ama bazen kötü olmak buna değer." Abartılı bir şekilde mm yapıyorum. "Hayat kısa, ya da Fransızların dediği gibi, 'la vie est trop courte pour boire du mauvais vin. "

Ian'ın ağızı kaşlarını çatmış, ama gözleri benimkilere değil, ağızma dikilmiş. Bakışlarında hafif bir sıcaklık olduğunu hayal edebiliyorum ve gözlerimi yüzünde çok uzun süre bırakırsam, yanaklarının hafifçe kızardığını neredeyse kendime söyleyebilirim. Kulağına daha fazla Fransızca bir şeyler fısıldamak istiyorum. Açık saçık konuşmak Fransızca'da gerçekten daha iyi.

Ian hâlâ ağızma bakıyor ve aklıma gelen bu fikir aptalca ve kesinlikle çekimden çıkaracaklar ama Ian'ın yüzündeki gergin ifade bunu karşı konulmaz kılıyor.

"Hadi ama Cupcake," diyorum. "Biraz yaşa."

Bir kaşık daha alıp hamurun içine daldırırken kalbim biraz çarpıyor, Ian'ın tadına bakabilmesi için damlayanları yakalamak üzere elimle altından tutuyorum. Reddedeceğini düşündüğüm bir an oluyor; dudakları büzülmüş, gözlerini okumak zor ve kaşığı geri çekip şaka olsun diye gülmeme saniyeler kalmışken geniş avucuyla elimin arkasını kavırıyor

Parmakları kaşığımı tutan elimin etrafında kıvrıldı ve onu sıcak kavrayışıyla sardı.

Dudaklarımdan hızla geçen nefes kısa ve sessiz, ama o kadar yakın ki, duyup duymadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Kaşığı içeri çekip pelüş dudaklarının az önce beni azarladığı hamurun tadına bakmasına izin verirken gözleri son saniyeye kadar benimkileri tutuyor ama dokunuşunun altında tenim karıncalanırken bu ikiyüzlülüğe işaret etmeye bile dilim varmıyor.

"Bu iyi," diye itiraf ediyor, parmakları hâlâ parmak eklemlerimi tutuyor. "Yine de senin için kötü."

Yutkunuyorum, yaklaşık yedi saniye öncesine kadar o kadar da zor olmayan bir şey, elimi geri çekiyorum ve sistemimde yarattığı tahribat için dokunuşunun kaybını hem yas tutuyorum hem de kutluyorum.

"Doğru," diye titrek bir kahkaha atıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Kameraya dönüp baktığımda kendimden emin görünmeyi başarıyorum - en azından öyle sanıyorum - ama objektifin diğer tarafından bile nabzımın boğazımda attığını görüp görmediklerini merak etmekten kendimi alamıyorum. "Ian her zaman kurallara bağlı biri olmuştur."

Kaşığımı yakındaki dinlenmeye koyarken ona bakmıyorum, az önce varlığımın felaketi haline gelen hamur kasesine odaklanıyorum.

"Bunu kirazların üzerine dökelim, olur mu?" "Yemek pişirmeye çalışan büyük hokey oyuncusu "nun tüm cazibesini o zaman hatırlıyorum, Ian'a sadece çarpan kalbime ihanet etmemesini umabileceğim en parlak gülümsememi veriyorum. "Yoksa sen mi yapmak istersin?"

"Yapabilirim," diyor Ian sessizce, başını sallayarak Kase.

Formasının kollarına başımı salladım. "Kuru temizleme faturası istemiyorsan, onları kıvrmanı öneririm."

"Oh." Bileklerine bakıyor. "Doğru."

Bir kolunun kumaşını kavrayıp yavaşça sarma işlemine başlamasını izliyorum ve dilim aniden ağzıma yapışıyor.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Gözlerim açgözlülükle Ian'ın ön kollarının kordonlu, hafif çilli kaslarında geziniyor, her birini kaplayan mürekkep girdaplarını içiyor.

Bunları ne zaman aldı?

Bazı şekilleri ve bu mesafeden okuyamadığım bir yazı bloğunu seçebiliyorum ve parmaklarım ne kadar uzağa gittiklerini görmek için kaşınıyor. Acaba başka bir yerde var mı?

Her bir kolunu dirseğinin üzerine kadar kıvırmaya devam ediyor ve ben pazılarına doğru daha fazla koyu mürekkebin süründüğünü görebiliyorum, bu da onları daha da yalanabilir hale getiriyor. Beynim gerçekten biraz karışıyor. Birisi bana şu anda ne yaptığımızı sorabilir ve ben de dürüst olmak gerekirse bunu onlara söyleyemeyebilirim. Tek bildiğim lanet olası bir soufflé de olabilir.

"İşte," diyor, kollarını etkili bir şekilde sıvamış ve benim aklımı başımdan almış. "Bana bırak."

Kaseyi benden alırken sessizce başımı sallıyorum ve bir şeyler açıklamam gerektiğini biliyorum, yemek hakkında eğlenceli bir bilgi vermeliyim ve nereden geldiğini söylemeliyim - ama bir erkeğin şimdiye kadar yaptığı en seksi şeymiş gibi bir kase kirazın üzerine hamur dökmesini izlemekten başka bir şey yapmak için çaresizim. Dürüst olmak gerekirse, şu anda, pekâlâ öyle olabilir.

Ian işini bitirdiğinde memnun görünüyor, bana o nadir gülümsemelerinden birini veriyor, tam ve açık bir gülümseme ve bu gerçekten çok fazla. Fırınlama, mürekkep ve tam gelişmiş gülümsemeler mi? Bundan sonra strese

bağlı yaralanmalar için bana işçi tazminatı ödeyecekler.
Orada öylece durup aval aval baktığının farkında değilim.

Ava'nın sessizce adımı söylediğini duyana kadar bir aptal gibiydim, nazik bir şekilde kendime gelmemi söylüyordu.

Yanaklarım alev alev yanıyor ve kameraya gülümseyip her ne olduysa olmamış gibi davranmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor ama stüdyonun ve Ian'ın dört saniye boyunca aklımı kaçırdığımı gördüğünün tamamen farkındayım.

Ve lanet şeyi daha fırına bile koymadık.

"Kes! Bu harikaydı çocuklar. Burada çalışacak çok şeyimiz var."

Greg'e bir gülümseme attıktan sonra sol tarafıma bakıp Ian'ı, kamera çekimi durduktan sadece birkaç saniye sonra önlüğü kafasının üzerinde güreşirken buluyor.

"Vay canına, bunu yapmak için saniyeleri sayıyordun, değil mi?" Ben gülüyorum.

Gözlerini deviriyor ve giysiyi tezgâhın üzerine fırlatıp ensesini ovuşturmaya başlıyor. "Lanet olası ip beni çok rahatsız ediyordu."

"Elbette öyleydi." Kendi önlüğümü çıkarıyorum, göğsüme şöyle bir bakıyorum ve evet, orada un olduğunu onaylıyorum. "Formana tek bir şey bile bulaşmamasını nasıl başardın?"

Önünden aşağı bakıyor. "Belki de senden daha az sakarımdır."

"Oh, siktir git."

Dudakları seğiriyor. "Burada profesyonel olan sensin. Bu kadar kirlenmeyi nasıl başarıyorsun?"

"Şey, takımı taşırken..." Gözlerini deviriyor. "Ben yardım ettim."

"Yaptın," diye kıkırdıyorum. "En azından hiçbir şeyi yakmadın."

Setten uzaklaştığımda beni takip ediyor, sahnenin yükseltilmiş platformundan yakınlarda kurulan ikram alanına geçerken ağır adımları benimkilerin çok gerisinde kalmıyor. Bir şişe su alıp Ian'a uzatıyorum, kollarının sakladığı şey aklımdan geçerken gözlerim kısa bir süre ellerinde kalıyor.

"Ee," diyorum suyumun kapağını açarken, "senin dövmelelerden hoşlandığını hiç tahmin etmemiştim."

Omuz silkmeden önce kısa bir süre düşünceli görünüyor. "Annem her zaman sadece bir tane alamazsın, çünkü bağımlı olursun derdi. Sanırım haklıydı."

"Sadece bir tane var," diye karşı çıkıyorum. Şişemden bir yudum aldıktan sonra ekliyorum: "Daha fazlasını almak için henüz bir dürtü duymadım."

Tek kaşını bana doğru kaldırıyor, yumruklarını kalçalarına dayayarak bana sert bir bakış atıyor ve içimdeki ürpertiye kesinlikle bastıramıyorum. "Dövmen mi var?"

Ben de ona karşılık veriyorum.

"Elbette." "Ne oldu?"

"Daha iyi bir soru olurdu: Nerede?" Göz kırpiyorum ve elmacık kemiklerinin hafifçe kızardığını fark ediyorum. Vay canına. Tamam. Bu tepkiyi sevdim. Neredeyse sonunda beni Delilah olarak görmesini sağlayabileceğime inanacağım - en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi Lila olarak değil. "Ama ikisini de sır olarak saklıyorum. Şimdilik."

Cesaretim karşısında hâlâ biraz şaşkın görünüyor ve bu bana küçük bir zafer gibi geliyor. Elbette, yıllar boyunca Ian Chase'le ilgili kurduğum fantezileri asla gerçekleştiremeyeceğim - yarım saat bile sürmeyen o kaşıkla besleme olayından sonra biraz daha kötüleştiler - ama en azından genç hayatımda bana verdiği rahatsızlığın bir kısmını ona geri verebilirim. Bence bu adil.

"Hey, çocuklar!" Ava elinde bir pano ve neşeli bir ifadeyle neredeyse zıplayarak bize doğru geliyor. "İnanılmazdı. Bir ara Ian'ın kendini yakacağından tamamen emindim.

."

Ian alay ediyor. "Herkesin benim bir şeyleri yakacağımı düşünmesi de neyin nesi?"

"-ama siz harikaydınız," diye bitiriyor Ava, Ian'ın homurdanmasını duymazdan gelerek. "Kaşıkla olan o anı planladın mı? Çünkü çok ateşliydi."

"Ne?" Ian şaşırmış görünüyor. "Sıcak değildi."

Dudaklarım büzüldü. "Ava..."

"Ne?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Öyleydi. İzleyicilerin bu boku yiyeceğini garanti ederim. Bunu senin planladığından emindim."

Ian neredeyse sinirli bir ses tonuyla, "Tabii ki yapmadık," diyor. "Biz arkadaşız. İnsanlara yanlış bir fikir vermek istemeyiz."

Doğru olduğunu düşünürsek, bu ifadenin canımı yakması için bir neden yok, ama yine de bunu söylediğinde göğsümde rahatsız edici bir his var. Özellikle de şu anda çok huzursuz görüldüğü için -ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor, dudakları kaşlarını çatmış durumda.

Beni farklı görmesi için çok fazla.

"Doğru," diye cevap veriyorum sıkıca. "Sadece anlık bir şeydi. Hiçbir anlamı yoktu."

"Her neyse." Ava ikimize de el salladı. "Yine de sıcaktı."

Ian hala son derece rahatsız görünüyor ve bugünkü ben ile eskiden onun peşinde dolaşıp ilgi kırıntıları için yalvaran ben arasındaki uzun yıllara rağmen, beni hala ayak bileklerine yapışan aptal çocuk olarak gördüğünün fiziksel kanıtını görmek... Bu dünyadaki en iyi duygu değil. Aslında, düpedüz berbat.

Ian'a dönüp kolunu okşuyorum. "Harikaydın, Cupcake. Bunu yaptığımıza gerçekten memnunum. Ve yakında tekrar görüşmeliyiz, tamam mı?"

Kaşları düşüyor. "Gitmen gereken bir yer var mı?"

"Oh, bilirsin..." Umursamazca omuz silkiyorum. "Sadece kontrol etmem gereken bazı şeyler var. Ama yakında konuşuruz, tamam mı?"

Hâlâ bana garip garip bakarak başını sallıyor. Muhtemelen garip davrandığım içindir. Ya da belki de normal davranıyorum ve bu bana garip geliyor. Ian ve Ava'dan uzaklaşıp onları ikram masasında bırakıyorum, belli bir yere doğru gitmiyorum, sadece Ian'la arama mesafe koymak ve beynimin nefes almasını sağlamak istiyorum. Bunca zaman sonra Ian'ın hâlâ kafamı böyle karıştırabildiğine inanamıyorum.

Günün geri kalanında, hatta çok daha sonra evimde güven içinde otururken ve ben duştayken Ian'dan gelen bir mesaja bakarken bile dağınık kalıyor.

Bugün çok eğlendim. Yakında tekrar takılalım.

Kafamda aptalca görünen birkaç zararsız cevap yazdım ve sonunda genel bir cevapta karar kıldım: Ben de eğlendim! Kesinlikle!

Eğer Ian temelli döndüyse, çirkin kafalarını kaldıran bu eski duygularla başa çıkmak zorunda kalacağımı, eskiden defterimin kenarlarına küçük kalplerle ismini karaladığım adamlar arkadaşlığa geri dönme şansım varsa, onlarla başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyorum.

Belki de biraz mesafe en iyi cevaptır. Yakın zamanda Ian'la tekrar takılmak zorunda değilim. Kafamı toparlamak ve saçma sapan davranmayı bırakmak için biraz zaman ayırmak iyi olabilir.

Evet, sanırım. Bu kesinlikle doğru karar. Ian'la sadece arada iyi bir tampon olduğunda vakit geçirmeye dikkat edeceğim. Bire bir kesinlikle yasak.

Dişlerimi fırçalarken ve yatmaya hazırlanırken bu kararlılığa tutunuyorum, kendimi bunun işe yarayacağına, zaman geçtikçe onun varlığında daha az deli hissetmeye başlayacağıma ikna etmeyi yarı yarıya başarıyorum.

Yatağa girdiğimde, aslında her şey hakkında çoğunlukla iyimser hissediyorum. Ian şehre döndüğünden beri ilk kez gözlerimi kapatıyorum, onun sesini, gözlerini ya da midemi sıkıştıran derin kahkahasını düşünmüyorum.

Yani, çoğunlukla.

Altı

IAN

“**A** Pekâlâ beyler, bu talimi unutmayın!" Koç Harris kale çizgisinin yakınından bağılıyor. "Erken bir tip-in alıyoruz, değil mi?" Sanchez'i işaret ediyor. "Güzel ayaklar! Pakı çek ve bir düşüş arayalım."

Antrenman bitmiş olabilir, ancak Koç her zamanki seansımızdan hemen sonra antrenman sonrası beceri alıştırmaları yapma ısrarından vazgeçmemiş görünüyor. Hepimizi tarafsız bölgede sıraya dizmiş, hızlı atışlar için birbiri ardına kaymaya hazır hale getirmiş.

Takımın geri kalanıyla ilk kez dışarıda olduğum için, ne kadar iyi uyum sağladığımdan oldukça memnunum. Geri dönen "yaşlı adam" ın biraz geri tepmesini, hatta iyi huylu bir tacizde bulunmasını bekliyordum ama daha önce tanımadığım oyuncuların çoğu iyi davrandı. Koç'un bizi çalıştırma şeklinden dolayı birbirimize laf atacak çok zamanımız olmadı.

Olsson şutunu çektiğinde hazır pozisyona geçiyorum, kaslarım ağrıyor ama gözümü kale çizgisinden ayırmadığım için adrenalinim yüksek. Patenlerimin buzun üzerinde kas hafızası gibi kaymasına izin veriyorum; hayatımın bu aşamasında patenlerin üzerinde olmak ikinci doğam. Parmaklarımı sopamın üzerinde sıkıca tutuyorum, sırayı bekliyorum ve düşen pakı sertçe vurmadan önce kısa mesafeyi hızla geçiyorum. Buzun üzerinde kayıyor

hızla, kale direğinin iç köşesine çarparak ama aynı şekilde kayarak ağırlara gitti.

"İyi atıştı, On Sekiz," diye sesleniyor Koç dikkatini Kennedy'ye çevirmeden önce. "Yirmi Dört! Açılın! Geriye ve ileriye geçişi görmek istiyorum."

Sıraya geri döndüğümde Jankowski beni dürtüyor ve dostça bir gülümseme sunuyor. "Gayet iyi gidiyorsun ihtiyar."

Kıkırdıyorum, omuz silkiyorum. Jankowski benden sadece birkaç yaş küçük - aslında ben Calgary'ye gitmeden önce birlikte oynamıştık - bu yüzden bana bok atmaya çalıştığını biliyorum.

"Dizlerim bugün iyi, şükürler olsun," diye gülüyorum.

Rankin kıs kıs güler. "Üzerinde bıçak olan yürüteçler bile yapıyorlar mı?"

"Siktir git, Rankin," diye inliyor Vasilevski. "Geçen hafta senin bebek kıçının buza düştüğünü gördüm."

"Dostum, ben sadece dalga geçiyordum," diye homurdanıyor Rankin.

Her şeye rağmen gülüyorum. Bunu özlemişim. Calgary'deki takımımı sevmediğimden değil - sonuçta harika bir gruptular - ama burası evim gibi hissettiriyor.

"Pekâlâ çocuklar, toplanalım!" Koç bağırıyor. "Bu tarafa."

Tüm takım buzun üzerinde çalışarak Koç'un durduğu yerin etrafında toplanıyor ve o da iyi niyetle başını sallayarak aramıza bakıyor. "Bugün iyi iş çıkardınız. Her zamanki gibi bazı detaylar var, her şeyi son sürat yapıyoruz - sana bakıyorum Kennedy - oyunları bitiriyor, kaleye doğru düşüyoruz... Orada çok iyi hareketler vardı." Olsson'un göğsüne hafifçe vuruyor ve hepimize sırtıyor. "İyi iş çıkardınız çocuklar. Pazartesi günü herkesi kampın ilk resmi günü için bekliyorum, tamam mı? Bu sezonla ilgili içimde iyi bir his var. O zamana kadar uslu durun çocuklar."

Ara verdik ve insanlar soyunma odalarına doğru

kaymaya başladı, ama ben Jack'in bulunduğu yan çizgiye doğru ilerledim.

Tüm antrenman boyunca cesaretlendirmek için bağırdığı korkuluktan sarkıyor. Askısı bugün soluk mor renkte ve hala oyun dışı olmasına rağmen antrenman formasını giyerek ona tam destek veriyor.

"İyi görünüyorsun ihtiyar," diye takılıyor. "Dizlerin nasıl?"

"Benden sadece iki ay daha genç olduğunun farkındasın, değil mi?"

Gülümsemesiyle yanakları çukurlaşıyor, Lila'ninkine o kadar benziyor ki tekinsiz.

Lila'yı düşündüğümünden değil. Bütün hafta onu düşünmemek için kendimi zorladığımdan değil.

"Evet," diye kıkırdıyor. "Ama ruhen gencim. En azından on yıl kadar. Senin ruhun muhtemelen Titanik'te bir yolcuydu."

"Dick," diye mırıldandım.

Jack yine güler. "Sana harika olacağını söylemiştim. Herkes iyiydi, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle," diyorum ona. "Rankin benimle uğraşmayı sever ama zararsızdır."

"Rankin neredeyse hâlâ çaylak sayılır," diye homurdanıyor Jack. "Sadece küçük adam sendromuyla savaşıyor."

"O altı dört yaşında," diye belirttim.

"Onun ruhu küçük," diye düzeltiyor Jack.

"Pekâlâ, Bayan Cleo," diye gülüyorum. "Falıma baktırmak istediğimde size geleceğimden emin olabilirsiniz."

"Bay Chase?"

İkimiz de dönüp ikimizden de çok yaşlı olmayan bir adamın, genç oğlu olduğunu tahmin ettiğim kişinin yanında durduğunu görüyoruz. İnsanların gelip antrenman seanslarına katılması alışılmadık bir durum değil; ne de olsa tesis halka açık.

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve oğlunun altına sıçmaya hazır gibi göründüğünü fark ediyorum. "Hey,

dostum, nasılsın

Sen?"

"İyi, iyi," diyor adam neşeyle. "Orada iyi görünüyordun. Eve döndüğün için çok mutluyuz." Çocuğu omzundan tutuyor. "Oğlum gelip merhaba diyemeyecek kadar gergindi; büyük bir hayranınız. Oynadığınız her maçı izledi, Calgary'deyken bile." Sonra güldü. "Evimizi biraz zorluyor. Biz sıkı Druids taraftarıyız."

Sırıtarak başımı sallıyorum. "İyi bir seçim."

"Pekala," diyor baba oğlunu hafifçe iterken. "Hadi o zaman."

"H-hey," çocuk kekeliyor. "Boston'a dönmen harika. Sen onların sahip olduğu en iyi sol kanatsın."

On beş yaşından fazla olamaz, bu yüzden Druidler listesinin tarihi konusunda uzman olup olmadığını bilmiyorum, ancak gözlerinin hayranlıkla dolu olduğu şekilde, iltifatı sorgulamanın benim yerim olduğunu sanmıyorum.

"Bunu gerçekten takdir ediyorum dostum," diyorum ona. Üzerindeki formayı gösteriyorum - benim formamı. "İstersen bunu senin için imzalayabilirim?"

Tüm yüzü aydınlanıyor. "Kahretsin, gerçekten mi?"

"Blake," diye azarlıyor baba, oğlunun kafasının arkasına hafifçe vurarak. "Ağzını bozma."

Babasının cebinden çıkardığı kalemi alırken kıkırdıyorum, çocuğa dönüp diz çökmesini işaret ediyorum, böylece numaramın olduğu beyaz kumaşın üzerine adımı ve küçük bir mesajı yazabiliyorum. Kalemi kapattıktan sonra çocuğun babasına geri veriyorum ve çocuğun bu kadar basit bir şeyden duyduğu bariz heyecan karşısında göğsümde bir sıcaklık hissediyorum.

"Teşekkürler Bay Chase," diye haykırıyor. "Çok teşekkür ederim!" "Ian, lütfen," diyorum ona.

Çocuk, Blake, her an bir yığın emoji kalbi kusacakmış gibi görünüyor, o kadar mutlu ki. "Doğru. Ian. Vay canına. Tamam. Teşekkürler, Ian."

"Gerçekten çok iyisin, Ian," diyor babası. "Eve döndüğün için hepimiz çok mutluyuz. Eminim baban seni tekrar takımda görmekten çok mutlu olmuştur, değil mi?"

Duygularımın yüzüme yansımaması için elimden geleni yapıyorum, bunun yerine sıkı bir sırtışa zorluyorum kendimi. "Evet, o ve annem çok sevindi."

Jack ona kulaklarımdaki kan hücumundan zar zor duyduğum bir soru soruyor ve iyileşme süreci hakkında bir süre sohbet ediyorlar, onu tekrar oynarken görmek için sabırsızlandığını söylüyor ve her ikisi de parmaklıkların diğer tarafına doğru ilerlerken bize hoşça kal diyorlar.

"İyi misin?"

Sinirimi üzerimden atarak başımı sallıyorum. "Evet, babamın hıyar olması onun suçu değil."

"Yine de. O bir alet değilmiş gibi davranmak zorunda olman çok kötü."

Keşke bunca yıldan sonra hala onun beklentilerinin ağırlığını hissetmediğimi, en ufak bir hata yaptığımda bile kafamın içinde onun sesini duymadığımı söyleyebilseydim, ama bu yalan olurdu. Bradley Chase pek çok şey olabilir ama kolay unutulabilir biri değildir. Bunun olmasına asla izin vermez.

"Mirası canlı tutmak lazım," diye mırıldandım acı acı.

Ne de olsa önemseydiği tek şey bu.

"Ama hey, gördün mü?" Jack geniş bir gülümsemeyle şöyle diyor. "Sana insanların döndüğün için heyecanlı olduğunu söylemiştim."

"Çoğu insan," diye mırıldandım.

Jack sağlam eliyle beni başından savdı. "Sosyal medyadaki sikiklerin canı cehenneme. Sadece dedikodu yapacak bir şeyler istiyorlar. Sıkılacaklar."

"Bir dakika bile erken değil."

Jack, internette hâlâ benim sözde kötülüğüm hakkında yaygara koparan insanlardan bahsederken içimi kaplayan melankoliyi fark etmiş olmalı ki, sağlam eliyle omzumu hafifçe itti.

"Benden formasını imzalamamı istemediğini fark ettin mi?" surat asar, konuyu değiştirir.

Ben de ona sırtıyorum. "Muhtemelen değerini düşürmek istememiştir."

"Şimdi kimmiş hıyar?"

"En iyilerden öğreniyorum."

Jack askısına kaşlarını çatıyor. "Bu lanet şeyi çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

"Geçip gidecek," diyorum ona. "Belki bir dahaki sefere alkollüken artistik patinaj yapmaya kalkışırken iki kez düşünürsün."

"Dee gibi konuşuyorsun," diye homurdanıyor gözlerini devirerek.

Lila'dan bahsetmek beni duraksatıyor; hafta başında bölümü çektikten sonraki gece bana mesaj attığından beri onunla konuşmadım, konuşmak istememe rağmen. Ona söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum, tuhaf hissettirmeyecek bir şey ama mesaj dizimize yazdığım her şey tuhaf geliyor ve nedenini bile tam olarak kestiremiyorum. Kendi kendime bunun ikimizin de çok büyümüş olmasından kaynaklandığını söyleyip duruyorum. İki arkadaş arasında bu kadar zaman geçmesi, yeniden bağlantı kurmayı biraz garip hale getirecektir.

"Lila nasıl?" Rahatça soruyorum.

Jack bir kaşını kaldırır. "Az önce onu görmedin mi?"

"Evet, biz çekim yaparken. Sonrasında onunla pek konuşma fırsatım olmadı."

"Yani ona mesaj atabilirsin," diyor. "Nasıl olduğunu öğrenmek istiyorsan."

Hokey sopamı alt korkuluklara vurarak gözlerimi kaçıyorum. "Oh, şey... Onu rahatsız etmek istemiyorum. Muhtemelen ne kadar meşgul olduğunu biliyorum."

"Neden garip davranıyorsun?"

Gerildim. "Garip davranmıyorum."

"Nasıl olduğunu öğrenmek için Dee'ye mesaj atmayı ikinci kez düşünüyorsun. Bu çok garip."

"Sadece uzun zamandır gerçekten konuşmadık, tamam mı? Uzun zaman sonra birbirimizi tekrar görmek çok garip."

"Sadece Dee," diye homurdanıyor Jack. "Onu iç çamaşırlarıyla gördün."

"Evet, ben on iki yaşındayken," diye sıçradım. "O yedi yaşındaydı!" "Eh. Her neyse. Yine de birlikte büyüdünüz. Bir daha ucube."

Tuhaf davranmadığımı iddia etmeye devam etmek isterdim ama bu tam olarak doğru olmazdı. On yıl önce, Lila'yı kontrol etmek için mesaj atarken iki kere düşünmezdim. Hatta günde en az bir kez yapardım. Şimdi bunu düşünmek neden garip olsun?

Zihnim istemedi de olsa film çekimi sırasında -ne yazık ki son birkaç gün içinde birkaç kez olduğu gibi- o ana geri dönüyor; inanılmaz derecede yakınımda durmuş, kaşığından tadını bile hatırlayamadığım bir hamuru yalayışımı izlerken küçük eli elimdeydi. Bunu neden yaptım ki? Tekrar tekrar düşündüm ve neden bu oyuna geldiğime dair iyi bir neden bulamadım. Gözlerinin hafifçe aralanması ve nefesinin kesilmesiyle içime yayılan memnuniyet titremesini düşünmek bile istemiyorum.

Cidden, benim neyim var böyle?

Jack'in cebinden gelen bir ping sesi beni düşüncelerime dalmaktan alıkoyuyor ve başımı çevirip tek eliyle cebinden çıkarmaya çalışmasını izliyorum,

Sonunda avucuyla kavramayı ve kaydırarak kilidi açmayı başardı.

"Oh, hey, Google'da yeni bir uyarınız var," diyor. İnledim. "Sana Google uyarımı kapatmanı söylemiştim."

"Ama tüm bu sıcak dedikoduları nasıl takip edebilirim ki? Her şeyi takip etmeliyiz."

Başparmağıyla kaydırırken gözlerini kısıyor, okudukça yüz ifadesi bir şaşkınlığa dönüşüyor. Aynı kısık yüz ifadesiyle bana bakıyor, bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyor.

"Konuşmamız gereken bir şey mi var?" Şimdi şaşkın şaşkın bakma sırası bende. "Ne?"

"Dee ile aranızda bir şeyler mi var?"

Ne diyeceğimi şaşırmış bir halde geri çekildim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben bundan bahsediyorum."

Okuyabilmem için telefonunu çeviriyor, Lila'nın o lanet kaşığı ağzıma doğru tuttuğu bir fotoğrafın üzerinde göze batan bir başlık olan bir makaleyle karşılaşıyorum, gözlerim sahip olduğumu bile fark etmediğim bir yoğunlukla onunkilere dalıyor ve onunkiler de benimkilerle eşit miktarda ilgiyle buluşuyor. Bakıyoruz... Şey. Başlık istediğim gibi sol alanın dışında değil. Altında böyle bir resim varken olmaz.

BBTV'NİN SEVGİLİSİ VE GERİ DÖNEN DRUIDS HEARTBREAKER
ARASINDA BİR ŞEYLER Mİ OLUYOR?

Makale, tamamen bu fotoğrafa dayanarak aramızda romantik bir şeyler olduğuna dair spekülasyonlar yapmaya devam ediyor... kuşkusuz çok fazla gerilim var. Lila'nın kariyerine, ortak geçmişimize ve hatta benim karmaşık geçmişime değiniyor ve hayatlarımızın bu garip şekilde iç içe geçtiğini görmek çok acımasız hissettiriyor. Bundan hoşlanmıyorum. Saçmalıklarımın Lila'yı bir şekilde lekeleyebileceğini bilmek hoşuma gitmiyor.

"Jack, ben... Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama-" "Chase!"

Başımı sağa doğru çevirdiğimde Leilani'nin kafasını arenanın girişinden dışarı çıkardığını görüyorum. Telefonunu bir kulağına dayamış, yanına gelmem için bana çılgınca işaretler yapıyor.

Hâlâ bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakan Jack'e dönüyorum ve yatıştırıcı bir jest olduğunu umduğum bir şekilde ellerimi kaldırıyorum.

"Dinle Jack, neler olduğunu bilmiyorum ama bu saçmalık. Sadece bağlam dışı garip bir şeydi. Söz veriyorum, tamam mı?"

Yavaşça başını sallar.

"Tamam." "Chase!"

"Geliyorum!" Leilani'ye sesleniyorum. Jack'e ciddi bir bakış attım. "Geri geleceğim. Bir yere gitme."

Bir bulanıklık içinde buzdan çıkışa doğru koşuyorum, iç kapılara doğru neredeyse koşarken ve soyunma odalarını geçerek koçun ofisine doğru ilerlerken patenlerimi çıkarmak için sadece kısa bir an duraklıyorum.

İçeri girdiğimde Leilani çoktan oradaydı, ofisin bir ucundan diğerine volta atıyor, bir yandan da cep telefonuyla hızlı hızlı konuşuyordu. Koç, bilgisayar ekranında bir şeyler karıştırırken kirlaşmış sakalını kaşıyor, bana sertçe başını sallayıp oturmamı işaret ediyor.

Koltuğa gömülüp Leilani'ye temkinli bir bakış attım, telefon görüşmesini bitirip bana bir bakış fırlatmasını izledim. "Delilah Baker ile aranızda bir şeyler mi var?"

Ne oluyor lan? Şimdi herkes bir şeyler döndüğünü mü düşünecek?

"Hayır," diyorum ona kararlılıkla. "Biz arkadaşız. Uzun zamandır da öyleyiz. O resim sadece bağlamından koparılmış bir ekran görüntüsü.

onun şovundan. İnsanların anlatmaya çalıştığı kadar büyük bir anlam ifade etmiyor."

Leilani yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışır gibi gözlerini kısıyor, sonunda burun deliklerinden bir nefes çekip başını sallıyor. "Delilah'nın halkla ilişkiler ekibi de aynı şeyi söylüyor. Bu makale birçoğunun sadece ilki. Şimdiden bir gemi hashtag'iniz var."

"Bir gemi hashtag'i mi?"

Başını sallıyor. "Dellan. Duyduklarım arasında en kötüsü değil ama ne olursa olsun internet, hokeyin 'kötü çocuğu'nun çocukluk arkadaşıyla bir ilişki içinde olma ihtimaliyle çalkalanıyor. Yani, ona 'fırıncılığın sevgilisi' diyorlar. Ne boktan bir gösteri."

"Ben hokeyin 'kötü çocuğu' değilim," diye homurdanıyorum. "Tanrı aşkına, Nevada'nın takımında geçen yıl yeraltı kumar çetesi olan bir adam vardı. Eski bir ilişki dramasının beni bu unvana layık gördüğünü sanmıyorum."

"Her neyse, sana bu lakabı ben takmadım Ian, ben sadece olası bir geri tepmeyle başa çıkmak için buradayım."

"Tamam, o zaman Delilah ve benim arkadaş olduğumuza dair bir açıklama yaparız," diyorum. "Kolay."

Koç nazıkçe, "Hepimiz internetin her zaman gerçeği önemsemediğini biliyoruz," diyor.

Haklı olduğunu bildiğim için ağzım ince bir çizgi halinde sıkışıyor. "Daha iyi bir önerin var mı?"

"Olabilir," diye yanıtlıyor Leilani, "ama bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyorum."

"Ne?"

Telefonunda bir şeye dokunuyor, çeviriyor ve açık bir sosyal sayfa göstermek için bana uzatıyor. Yukarıda bahsi geçen haberin altında bir sürü yorum var.

"Gemi etiketi," ve bazılarını okurken kaşlarımın havaya kalktığını hissediyorum.

@gingerbreadgirlboss: Bu çift için mi yaşıyorum? Çocukluk arkadaşından sevgiliye mi? Alo? Biri hemen Shondaland'i arasın. Filme ihtiyacım var. #Dellan

@sopuckinghornyrightnow: dostum ama birlikte gerçekten çok ateşliler #Dellan

justthereforthepuns: hokey oyuncularını sezon dışında neden pastanelerde çalışır? pastayı krema yapmakta harikadırlar. #Dellan

@bakemeacake: tamam ama birinin bana lan'ın Delilah'a baktığı gibi bakmasını istiyorum oğlum aşık #Dellan

Leilani'ye kaşlarımı çatıyorum. "Neye bakıyorum ben?" "Şey," diye başlıyor. "Çoğunlukla... internet bunu seviyor."

"Ama bu doğru değil," diye karşı çıkıyorum ve telefonunu ona geri veriyorum.

"Doğru, bunu biliyorum ama..." Alt dudağını ısıırıyor, bir omzunu silkiyor. "Yani... sonunda sen ve eski sevgilin hakkında konuşmuyorlar."

"Ama bu doğru değil," diye daha kararlı bir şekilde tekrarlıyorum.

"Bunu biliyorum. Biliyorum." Gözlerinin arasındaki boşluğu ovmak için uzanır ve iç çeker. "Dinle, Delilah'ın ekibiyle konuşuyordum ve burada bir fırsatımız olduğunu düşünüyoruz."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne tür bir fırsat?"

"Demek istediğim... eğer internet ikinizin arasında bir şeyler olabileceğini düşünmeye devam ederse, bu fikrin halk arasında ne kadar popüler olduğu göz önüne alındığında, kamuoyunu yeniden şekillendirmek için bir şans."

Ne dediğini anlamaya çalışırken ağzımın şaşkınlıkla açıldığını hissediyorum. "Benden... yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Yalan değil," diyor hemen. "Herhangi bir resmi açıklama yapmanızı istemiyoruz. Öyle bir şey değil."

Yüzündeki ifadeden daha fazlası olduğunu anlayabiliyorum. "Ama...?"

"Ama... söylentileri teşvik etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünebiliriz."

"Dedikoduları teşvik et," diye aptalca yankılandım.

"Evet! Biliyorsun... Siz arkadaşsınız, değil mi? Sadece arkadaş olun. Aynen başka türlü olacağınız gibi. Ama sadece... toplum içinde arkadaş olun. Birlikte görünün. İnsanların geçmişinizden başka şeyler hakkında konuşmasını sağlayın."

Ağzımın açık kaldığını hissedebiliyorum. Şu anda ciddi mi?

"Bu yalan söylemekten çok da farklı değil," diye karşı çıkıyorum zayıfça. "Sorumlu tutulamayacağımızdan emin olmak için yeterince farklı her şey için." Kalçasını sallayarak, sivri topuklarının ona sağladığı yüksek noktadan oturduğum yere bakıyor. "Kabul etmelisin ki basit ama etkili bir fikir."

Sözlerini kafamda tartıyorum, olayları onun bakış açısından görmeye çalışırken kaynamalarına izin veriyorum. Bir yandan, internetin Mei'yle olan geçmişimden başka bir şey hakkında konuşuyor olması harika, ama diğer yandan...

Lila'yı böyle sömürmek mi? Bu yanlış geliyor. "Bu Lila için adil değil," diyorum sonunda.

Leilani başını sallar. "Tam tersine, ekibi bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor. Reytingler ve izleyici artışı için iyi. Bu onun şovu için harika olabilir. Senin yaptığın bölüm daha dün gece yayınlandı ve şimdiden yayına girdiği ilk altı aydan bu yana en çok izlenen bölüm oldu."

Lanet olsun. Bölümü henüz izlemedim; o kaşık olayıyla ilgili kendimi hala garip hissederken, tekrar izlersem o anda hissettiğim tüm garip duyguları yeniden yaşayabileceğimden endişelenirken kendimi buna zorlayamadım. Yine de Lila'ya yardım etme fikrinin göğsümü kabartmadığını iddia edemem.

"Peki ya Lila? O tüm bunlar hakkında ne diyor?"

"Şu anda görüşmek için onu çağırıyorlar ama kabul edeceğinden eminler. Programının gerçekten desteğe ihtiyacı var. Kesintilerden söz ediliyor."

Nabzım öfkeyle atıyor. "Şovunu kesmek mi istiyorlar?" "Sadece konuşuluyor," diye düzeltiyor Leilani. "Şimdilik."

Kucağıma bakarak bunu düşünüyorum. "Ve bunun yardımcı olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bunun ikiniz için de harika olacağını düşünüyoruz," diye vurguluyor. "Ve siz arkadaşsınız, değil mi? Bu hiç akıllıca değil."

Arkadaşlık. Basit olması gerekirken karmaşık bir kelime gibi geliyor. Arkadaşlar birbirleri hakkında, Lila'yı tekrar gördüğümünden beri onu düşünmekten kendimi alamadığım gibi düşünmezler. Aramızda bir şeyler olduğuna dair söylentileri cesaretlendirecek herhangi bir seviyenin bu duyguları daha da kötüleştireceğini hayal edebiliyorum.

"Ne kadar süre için?"

"En azından antrenman kampı bitene kadar," diye araya giriyor Koç, masasına dayadığı dirseklerine yaslanarak. "Herkes seni yeniden bizim için oynarken görmeye başladığında, Boston için neler yapabileceğini hatırladıklarında, aşk hayatın umurlarında bile olmayacak."

"Amaç da bu zaten," diye ekliyor Leilani kendinden emin bir şekilde.

Kollarımı kavuşturup, neler olup bittiğini görmek için buraya koştururken normal ayakkabı giyme zahmetine katlanmadığım çoraplı ayaklarıma bakıyorum. Yine de internetin odağını geçmişimden kaydırması fikri beni heyecanlandırmamış gibi davranamam, bunu inkar edemem. Ve böyle bir şey yapmanın Lila'ya da yardımcı olabileceğini düşünmek... Bu hiç de zor olmamalı. Çünkü biz arkadaşız. Şu anda aramızda asılı duran garip gariplik olmasaydı, bu kolay ve zararsız olurdu. Çoğunlukla benim tarafımdan, sanırım. Ve şimdi onunla birlikte

Aramızda bir şeyler olabileceğine dair söylentileri yaymak için mi? Bu işleri daha da garipleştirir.

Hala. Başka bir seçenek olduğundan emin değilim. Özellikle de Lila istiyorsa. Özellikle de ona yardımı olacaksa.

Ama asıl soru şu... Bunu kabul etmek isteyecek mi? Tam olarak anlayamadığım nedenlerden ötürü bu sorunun olası cevabının benim için olması gerekenden daha önemli olduğunu düşünüyorum.

"Lila ile konuşmak istiyorum," diyorum Leilani'ye. "Takımından sonra.

Onun için sorun olmadığından emin olmak istiyorum."

"Elbette," diye yanıtlıyor Leilani. "Şu anda stüdyoya gidiyor. Daha sonra onunla buluşabilirsin."

Başımı sallıyorum. Ondan çok kendime. "Tamam. Bunu yapacağım." "Yani... yapacak mısın? Eğer kabul ederse?"

Gerçekten başka seçeneğim var mı?

"Evet," diyorum, biraz delirmiş gibi hissederek. "O kabul ettiği sürece."

Leilani'nin gözlerinde yırtıcı hissi veren bir parıltı var; bu kadın yaptığı işi gerçekten seviyor, bunu söyleyebilirim. Ama aklım çok uzaklarda, Lila'nın tüm bunlar hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Bunun delilik olduğunu mu düşünecek? Her şeyden önce arkadaş olduğumuz için bu konuda iki kez düşünecek mi? Bu düşünceler neden başımı hafifçe döndürüyor?

Sadece arkadaş olun. Başka türlü olacağın gibi.

Kulağa çok basit geliyor. Ve gerçekten de öyle olmalı. Öyle, kendime söylüyorum.

Kahretsin, inleyerek düşünüyorum. Jack bu konuda tam bir baş belası olacak.

Yedi

DELILAH

’ Son on beş dakikadır geziniyorum ve her gönderiyle birlikte içimde garip bir kaynama hissi oluşuyor daha da kötüye gidiyor. Küçük çaplı şöhrete alışkınım, büyük bir şey değil, sonuçta bu sadece yerel bir televizyon kanalı ama binlerce insanın benim olası seks hayatım hakkında spekülasyon yaptığını görmek... garip. Özellikle de tartışılan diğer kişi daha önce hiç çıplak görmediğim biri olduğu için; elbette hayal gücü eksikliğinden değil. Beynim daha genç bir Ian'ın havuz kenarında çıplak olduğu anılarla oldukça şaşırtıcı şeyler yapabiliyor. Şu anki ben de Ian'ın dövmeleriyle ilgili yeni bilgilerle güzel vakit geçiriyor.

"Yani," diyorum sonunda, sanki fazladan birkaç tane daha varmış gibi

Saniyeler beynimi duruma ayak uydurmaya zorlayacak. "Herkes Ian ve benim... birlikte olduğumuzu mu düşünüyor?"

"Spekülasyon yapıyorlar," diye düzeltiyor Gia. Kaşlarımı çattım.

"Doğru, bunu görebiliyorum."

"O kaşık kısmını planlamadığına emin misin?"

Gia'nın zaten kalabalık olan ofisinin köşesinden omuz silkmekte olan Ava'ya ters ters bakmak için boynumu büküyorum. "Hayır. Öyle bir şey olmadı! Yemek pişiren ikililerin başına daha önce milyonlarca kez gelmemiş bir şey değil."

"Doğru," diye homurdanıyor Theo. "Söz konusu ikilinin

seksi olması dışında."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye tıslıyorum.

Ben, Gia'nın masasının kenarından boğazını temizliyor, ajansına attığı bakışlar arasında sessizce düşünüyordu. "Dediğim gibi Delilah," diye başladı, "bu iyi bir fırsat olabilir."

"Evet, öyle dedin ama bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Burada benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"Sizden hiçbir şey yapmanızı istemiyoruz," diye dikkatle vurguluyor Gia. "Görüşleriniz uğruna özel hayatınızla ilgili bir şey yapmanızı asla istemeyiz."

"Oh, ama bunu şiddetle tavsiye edebilir," diye homurdanıyor Theo.

Theo'ya sert bir bakış fırlatan Gia'nın gözleri kısılıyor, ama bana -sanırım öyle- yatıştırıcı bir gülümseme verirken bunu çabucak gizliyor. "Tek söylediğimiz, bu konunun yarattığı ilgiden yararlanmak için bir fırsatımız olduğu."

"Henüz kimsenin ne tür bir fırsatın önerilmediğini açıkladığını duymadım," diye iç geçiriyorum.

Ben bir tür endişeli çizgi film karakteri gibi parmak uçlarını birbirine vuruyor. "Tüm önerimiz, bu spekülasyonları bastırmamanızın sizin için faydalı olabileceğidir."

"İnkâr etmediğimi mi söylüyorsun?"

Ben başını sallar. "Resmi olarak bir şey söylemenize gerek yok."

"Ne yani, sadece Ian'la çıkıyormuş gibi mi davranmamı istiyorsun?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil," diye beni temin ediyor Ben. "Tek söylediğimiz," -yeni yürümeye başlayan bir çocuğu yanlış bir şey yaptığını kabul etmeye teşvik eden bir ebeveyn gibi ona cesaretlendirici bir bakış atan Gia'ya bakıyor- "devam etmelerine izin verebileceğin."

"Peki bunu nasıl yapacağım? Bölümü zaten yayınladık."

Gia, "Ve uzun zamandır en çok izlenen bölüm oldu," diye belirtiyor.

Gia'yı severim, gerçekten severim, ama biraz daha az kurnaz olabilir. "Bunu anlıyorum," diyorum yavaşça.

"Ama bu yine de doğaçlama yapmam için bana her türlü fırsatı verdi."

"Sen ve Ian arkadaşsınız, değil mi?" Ben heyecanla söze girdi. "Elbette birlikte vakit geçirmek zor olmaz."

"Birlikte zaman geçirin," diye papağan gibi tekrarlıyorum.

"Açık havada," diye ekliyor Gia.

Kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyorum; elbette, Ian ve benim bir noktada birlikte zaman geçirmemiz tamamen mümkün, özellikle de kardeşimle birlikte yaşadığı için - ama ikimizin arasına biraz arkadaşça bir mesafe koymaya karar verdiğimden beri, bu biraz kozmik ironi gibi geliyor.

"Ian bu konuda ne düşünüyor?"

"Takımın halkla ilişkiler müdürüyle konuştum," diyor Ben. "Sen kabul ettiğin sürece Ian da kabul ediyor."

Bu haber karşısında midemde hafif bir kıpırtı hissediyorum. Ian'ın bu olaya muhtemelen sadece halkla ilişkiler açısından baktığını ve büyük olasılıkla en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiyle eskiden olduğu gibi takılmanın çocuk oyuncağı olacağını düşündüğünü biliyorum, ama bu yine de onun benimle ilgili herhangi bir romantik dedikodu değirmeninde yer almayı kabul ettiğini düşünerek içimin kıpır kıpır olmadığı anlamına gelmiyor.

"Eminim öyledir," diye homurdanıyor Theo. "Eski sevgilisiyle yaşadığı fiyasko yüzünden internetin hâlâ peşinde olduğu düşünülürse, eminim o da üzerindeki baskıyı atmanın bir yolunu arıyordur."

Nabzımın fırladığını, kulaklarıma kan hücum ettiğini ve tüm internetle savaşmak için garip bir dürtünün beni kapladığını hissediyorum. "Bunun ona yardımcı olabileceğini mi söylüyorsun?"

Theo bana bir bakış atıyor, en ufak bir analiz yapmak istemediğim bir bakış çünkü muhtemelen alaycı bir onaylamama içeriyor. "Bu onun ismine eklenen olumlu bir şey. İnsanlar geçmişinizi göz önünde bulundurarak ikinizin arasında bir şeyler olabileceği fikrine gerçekten ilgi duyuyor, bu yüzden eminim Ian ve ekibi onu veya geçmişini çevrelemeyen her türlü tartışmayı ilerletmekten mutluluk duyuyordur."

Bunu düşünüyorum, ellerim kucağımda dönüyor. Pek de uykuda olmayan aşkımın hâlâ ortalıkta dolaştığı düşünüldüğünde, bunu düşünmek tamamen aptalca -tabii, neredeyse beşinci aşama bir yapışkan- ama Ian'a hayır demekte hiçbir zaman çok iyi olmadım. Benden açıkça bir şey yapmamı istemediği zamanlarda bile.

Kimi kandırıyorum ben? Eğer Ian şu anda burada durup benden ona yardım etmemi isteseydi, kendi duygularımla ilgili tüm endişelerimi bir kenara bırakır ve balıklama atlardım.

Ve sanırım bu kesinlikle daha derinlemesine bakmam gereken bir konu.

"Bunu düşünebilir miyim?"

Gia dudaklarını büzer. "Bunun üzerine hemen atlamak isteyeceğiz. İnternetin dikkat süresi kısadır. Başka bir şey ortaya çıkıp bunu eski bir haber haline getirebilir."

"Tabii ki bunu düşünebilir," diye anne ayı gibi homurdanıyor Theo. "Ondan kim bilir ne kadar süre için tüm özel hayatını yeniden düzenlemesini istiyorsun."

."

"Sadece yeni sezon başlayana kadar," diye düzeltiyor Ben. "En fazla bir ay kadar."

Theo'nun burnu hoşnutsuzlukla kırışıyor ve Ben'e kaba davranmamak için her şeyini harcadığını biliyorum; muhtemelen sadece kendini kontrol altında tutuyor çünkü bu odadaki ve muhtemelen bu şehirdeki herkes Ben'in ona aşık olduğunu biliyor.

Theo, ve Theo insanların düşünmesini istediği kadar kötü biri değil.

"Yine de," diye devam ediyor Theo sıkıca. "Bunu düşünmek için lanet olası bir gün geçirebilir."

Gia manikürlü tırnaklarını masasının üstüne vurarak iç geçiriyor. "Bak Dee, sana ve diziye faydalı olacağını düşünmesek böyle bir şeyi asla önermeyeceğimizi biliyorsun. Hepimiz rakamların nasıl olduğunu biliyoruz..." Sözüünü kesiyor ama ima ettiği şey açık. Hafifçe omuz silkiyor. "Sadece hediye edilen atın ağzına bakmak istemiyoruz."

Haklı olduğunu biliyorum ve eğer benimle herhangi bir bağlantısı olan başka bir adam olsaydı, bu hiç de zor olmazdı. Ama öyle değil. Ian, daha ne yapacağımı bilmeden önce sahip olduğum her gençlik fantezisinin başrolü. İlk mastürbasyon denemelerime Ian'ın yol açtığına eminim. Adamın gözlerinin içine bakabilmem bile bir mucize.

"Bana bu geceyi ver," diyorum sesime hissetmediğim tüm güvenimi katarak. "Ian'la konuşacağım ve sabah sana bir cevap vereceğim."

Ben hevesle başını sallar. "Tabii ki. Evet. Bunu bir düşün. Sabah bize geri dönebilirsin."

Ben ve Gia ileri geri mırıldanmaya başlıyor ve Ava köşedeki küçük yerinden kalkıp omzumu okşuyor. "Bundan emin misin?"

"Şüpheli," diye homurdanıyor Theo.

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Ama bunu düşünmek zorundayım, değil mi?"

"Siktir et," diyor Ava alçak sesle, sadece üçümüz duyabilelim diye. "Kanalın sana hiçbir şey için baskı yapmasına izin verme."

Dudağımın içini çiğniyorum, sonunda derin bir nefes alıp yavaşça dışarı üflüyorum. "Ian'la konuşmam gerek."

Ava sempatik görünüyor ve keşke acınası aşkımdan hiç bahsetmeseydim diyorum. Theo sadece hoşnutsuz görünüyor, ama bu onun temel çizgisi.

Cesaretimi kaybetmeden önce Ian'a bir mesaj göndermek için telefonumu çıkarıyorum, beni bekleyen bir mesajla karşılaşınca şaşıyorum.

Konuşabilir miyiz?

Birebir görüşmenin yasak olması buraya kadarmış.

Ian'a benimle geçen sefer gittiğimiz kafede buluşmasını söylüyorum, oranın telaşının bizi bekleyen garip sohbet için güzel bir tampon olacağını düşünüyorum. Özellikle de şimdi birilerinin birlikte fotoğrafımızı çekip ölümüne analiz etme ihtimalinden endişe ederek omzumun üzerinden bakmam gerektiği için.

Tabii ki, bu tek bir gün, tek bir saat olacaktı. Burası tamamen ölü.

Ben içeri girdiğimde Ian çoktan köşedeki küçük masalardan birinde oturmuş, telefonunda gezindiği yerden başını kaldırıp kapıdan içeri adım atışımı izliyor. Kalın, kızıl saçları yarım topuz yapılmış ve hiç de çekici değil ve yemin ederim, bana el sallamadan hemen önce saçlarından bir parçayı kulağının arkasına sıkıştırdığında karnım balon gibi şişiyor.

Şaşırtıcı derecede boş kafede ilerleyip küçük masada ona katılırken sahip olduğum tüm özgüveni topluyorum, çıplak kollarına, gölgeli grilerine ve keskin çizgili siyahlarına açgözlülükle bakmamaya çalışıyorum. Bugün uzun kollu giysi yok, çünkü bu benim zavallı sinirlerimi fazla yıpratırdı - hayır, Ian yıpranmış yeşil bir kot ceket giymeyi tercih etmiş.

sandalyesinin arkasında. Sadece bakarak bile üzerinde harika durduğunu ve saçlarına çok yakıştığını söyleyebilirim. Onu içinde görebilmek için giymesini istemekle olduğu yerde kalmasını ummak arasında gidip geliyorum.

"Selam," diyor Ian, neredeyse utangaç bir şekilde, ki bu hiç onun yapacağı bir şey değil. "Geldiğin için teşekkürler."

Elimde değil, içimden bir kahkaha kopuyor. " 'Geldiğin için teşekkürler' mi? Sanki benden ayrılmak üzereymişsin gibi konuşuyorsun."

"Kahretsin," diyor kendi kendine neşeli bir kahkaha atarak. "Bu gerçekten çok garip."

"Anlaştık."

"Yazılardan herhangi birini okudun mu?"

"Evet. Fırınıma bir çörek koymanızın ne kadar süreceğine dair bir ankete bayıldım. Çok yerinde bir konu." Ian'ın gözleri irileşiyor ve bir an için solgun görünüyor, ben de istemeden daha sert gülüyorum. "Tüm bu saçmalıkları kabul etmeyi düşüneceksek bile gülmeyi öğrenmemiz gerekecek."

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Evet, ama sen kardeşinle sert bir tartışmadan yeni çıktım." "Oh kahretsin. Nasıl geçti?"

"Jack'in herhangi birine 'kız kardeşime zarar verirsen seni öldürürüm' dediğini hayal edebiliyor musun?"

"O yapmadı."

"Kesinlikle denedi."

Gülüşüm artık daha çok homurdanmaya benziyor. "Bunu Etienne'e bile yapmadı ve o adamdan nefret ederdi."

"Evet, görünüşe göre geçmişimiz bu fikri daha da yanlış kılıyor"- bir an için kaybolmuş gibi baktı, kaşlarını çattı, sonunda belli belirsiz aramızda bir işaret yaptı-"bu daha da yanlış."

Yüzümün buruşmaması için kendimi zor tutuyorum. Kardeşimi severim ama o tam bir sık bloğu. Kabul ediyorum, o

bunun engellenmesini istemeyebileceğim bir horoz olduğunu biliyorum, ama yine de. Zaten bir önemi de yok, çünkü Ian bunu konuşurken bile ölmek istiyormuş gibi görünüyor.

"Sanırım siz de bunun iyi bir reklam olacağı konusunda benim gibi konuştunuz?"

Ian başını sallıyor. "Görünüşe göre insanların benden ve saçmalıklarımın bahsetmemesi için her şeyi yapıyorum."

Sesi neredeyse yenilmiş gibi geliyor ve onu rahatlatmak için masanın öbür ucuna uzanıp elini tutmamak için kendimi zor tutuyorum. Yıllar boyunca Ian hakkındaki dedikodulardan kaçınmak için elimden geleni yaptım ve aniden, bunun onun adına sosyal medyada kış tekmeleyen bir hesapta daha iyi harcanmış bir zaman olup olmadığını merak ediyorum.

"Şey," diyorum, sesim alaycı, "her zaman hayır diyenleri saf dışı bırakabilirim." Açık avucumu yumrukluyorum. "Sorunu hallet."

"Hayır," diye homurdanıyor. "Senin 'sorunlarla nasıl başa çıktığını' biliyorum. "

"Kevin Powers'tan bahsediyorsanız, ben olduğumu asla kanıtlayamadılar."

Kaşlarını çattı. "Spor çantasına ölü bir balık koymadığını mı söylüyorsun?"

"Köprücük kemiğini kırdı!"

"Antrenman sırasında! Hokey bu," diye gülüyor. "İnsanlar yaralanır."

"Evet, şey," diye homurdandım. "Sana karşı her zaman çok sertti."

"Forması haftalarca balık gibi koktu."

"O balığı çantasına kim koyduysa muhtemelen haklıydı."

O kederli ifade artık yok ve onun yerine çok iyi tanıdığım sıcak bir gülümseme var. Ona bu kadar takıntılı olmamın nedenlerinden biri de buydu. O böyle gülümserken, olmamak çok zor.

"Beni neşelendirmek için üç düzine kadar kek yaptın."

"Sadece yeni tarifler deniyordum," diye burnumu çektim. "Tamamen tesadüftü."

Kaşlarını çattı. "Oh, öyle mi?"

"Tamam, hayır," diye itiraf ediyorum. "Tamamen seni neşelendirmeye çalışıyordum."

"Ama sonra Bea'nın halısının üzerine kustum. Eğer kırığım olmasaydı, sanırım kıcıma tekmeyi basardı."

"Kimse sana bir oturuşta yedi tane yemeni söylemedi, Cupcake."

Sırtışı genişliyor ve midemde küçük çarpınıslara yol açıyor.

"Biri arkamı kolladığı için çok minnettarım," diyor usulca.

Yanaklarımın ısındığını hissederek başımı sallıyorum. Her zaman onun arkasını kollayacağımı söylemiyorum, çünkü bu kafamda bile saçma geliyor. Dikkatimi başparmağımdaki bir parça yontulmuş ojeye veriyorum ve sıradanlaşmaya çalışıyorum. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Kaşları çatılır. "Ben ne düşünüyorum?"

"Evet. Tüm bunlar hakkında. Bu yapmak istediğin bir şey mi?"

"Bu sadece bana bağlı değil Lila, sana da bağlı."

"Sorduğum bu değildi. Senin için bir şey olup olmadığını sordum.

yapmak istiyorum."

Ses tonum mu yoksa sözlerim mi onu şaşırttı bilmiyorum ama dudaklarının küçük bir kısmından, gözlerinin genişlemesinden bunu anlayabiliyorum. Soruyu düşünürken yüzünde bir düzine duygunun oynaşmasını izliyorum, sonunda omuzları çöktüğünde devasa gövdesine rağmen boyun eğmiş ve bir şekilde küçük görünüyor.

"Size yalan söylemeyeceğim ve bir kez olsun yabancıların benim kötü kararlarımı didik didik etmesini duymamak güzel olmazmış gibi davranmayacağım, ancak bunun sadece bana bağlı olmadığını söylerken ciddiyim. Ekibim bana bunun sizin için iyi olabileceğini söylüyor.

Eğer bu doğruysa, evet, birbirimize yardımcı olabilmemiz harika bir şey. Ancak şunu da belirtmeliyim ki, seni yapmaktan rahatsız olacağın bir şeye asla zorlamak istemem. Uzun zamandır birlikte eskisi gibi vakit geçirmedi. Bu arkadaşlığa yeni yeni alışıyoruz ve eğer bunun çok garip olduğunu düşünüyorsan, takımlarımız lanetlensin, yüzde yüz bunun arkasında duracağım. Sana baskı yapmalarına izin vermeden önce ikisine de gidip kendilerini becermelerini söyleyeceğim."

İtirafı karşısında afalladım ve biraz da duygulandım. O kadar ciddi görünüyor ki, benim istediğim bir şey olmasa bile tüm bunların üstesinden gelebileceğinden o kadar emin ki. Bu kesinlikle hatırladığım Ian. Önemsemediği birinin bunu yapmak zorunda kalmamasını sağlamak için bir soruna balıklama dalmaktan her zaman bir nefes uzaktaydı. Bu, onu her zaman çok sevmemin nedenlerinden sadece biriydi. Yine de kendi sorunlarından bahsetmesi ve geçmişiyile ilgili dedikodular yüreğimi burkuyor.

Bunu sormak istiyorum, yıllardır sormak istediğim ama korkaklığımdan sormadığım bir şekilde sormak istiyorum ama bunun yerine düşünerek çenemi kapalı tutuyorum. Mantıken, bu saçmalığı kabul etmenin aslında fazla bir şey yapmamızı gerektirmeyeceğini biliyorum. Takılmak, biraz görünmek, halkla dalga geçmek, hiçbir şey değil. Ya da suç ortağınıza karşı karmaşık duygular beslemiyorsanız, hiçbir şey olmamalı. Peki işe yarar mıydı? Ian ve benim biraz fazla samimi görünmemiz kimsenin umurunda olur muydu?

Önünde oturduğumuz pencerenin dışında bir hareketlilik gözüme çarpıyor ve kaldırımın karşısında duran, telefonlarıyla ikimizin fotoğrafını pek de çaktırmadan çeken birkaç kız fark ediyorum. Beni izlediklerini fark ettiklerinde ikisi de mahcup bir ifadeyle hızla uzaklaşıyor.

Sanırım bu cevaplar.

Bir nefes üfledim. "Bence bunu yapmalıyız."

"Ne?"

"Bunu yapmalıyız." Başımı sallıyorum, konuşurken bile kendimi ikna etmeye çalışıyorum. "Yani, bu gerçekten ne anlama gelecek? Biraz takılacak mıyız? Belki biraz fazla yakın dururum? Aptalca şakalarına biraz fazla yüksek sesle mi güleceğim?"

Gözleri kısıldı. "Benim aptal şakalarım yok."

"Gördüğüm kadarıyla artık neredeyse hiç şaka yapmıyorsun," diye takılıyorum. "Ama yaptığın zaman da biraz aptalca olduklarını hatırlıyorum."

"Velet," diye homurdanıyor.

Midem yine bulanıyor.

Bundan tahrik olmaya hakkın yok, alt bölgeme söylüyorum. Aşağı, kızım.

"Kaybedecek neyimiz var anlamıyorum," diye mantık yürütüyorum. "Sen iyi bir basın elde edersin, ben de görüşlerimi artıracak bir vızıltı elde ederim... Kazan-kazan gibi görünüyor."

"İşe yarayabilir," diye düşünüyor, düşünürken bakışları uzaklara dalıyor. "Her şeyi berbat edecek bir şey yapmamayı başarabildiğim sürece."

Melankolisini hissederek elini tutmak için masanın öbür ucuna uzanıyorum ve parmaklarım onununkine değdiği anda tüm vücudu irkiliyor.

"Eğer bunu yapacaksak, bu kadar ürkek olmama konusunda pratik yapman gerekecek," diye kıkırdıyorum. "Daha önce hiç bir kıza dokunmamış gibi davranıyorsun, Cupcake."

Gözlerinde bir meydan okuma kıvılcımı görebiliyorum, ikimizin de gerçekten büyüdüğünden şüphelendiğim sonsuz rekabetçiliğin eski bir alevi. Elini sıkıca kavradığında neredeyse sıçramama neden oluyor, başparmağı parmak eklemlerimde yavaşça geziniyor ve nefesimi içime çektiğimde dişleri zaferle parlıyor.

"Belki de pratiğe ihtiyaçın vardır," diye mırıldanıyor.

Eskiden günlerimizi dolduran aptalca meydan okumalar, ayak yarışları ve daha bir düzine çocukça şeyle ilgili anılar zihnimde canlanıyor ve sırtarak eğiliyorum. "Benimle bu oyunu oynamak istemezsin, Ian. Kaybedersin."

"Her neyse," diye gülüyor, elimi elinden bırakıyor ve elimi kaybettiğim için ne kadar yas tuttuğum hakkında hiçbir fikri yok. "Hiçbir şey beni rahatsız etmiyor. Benden çok daha önce bayılırdın."

Dudaklarımın kıvrıldığını hissediyorum, Ian'a yıllarca aptalca isteklerime kayıtsız kalmasının bedelini biraz olsun ödediğime dair hayaller kafamın içinde dönüp duruyor. Çünkü kesin olan bir şey var ki, ben artık o küçük çocuk değilim. Ian'ın kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yok.

"Göreceğiz," diyorum sinsi bir sırıtışla.

Yine ciddi görünüyor. "Yani bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

Bu da nesi, diye düşündüm. Ne zaman böyle eski fantezilerimin tadını çıkarma şansım olacak? Belki de sonunda gençliğime bir son veririm.

"Evet," diyorum başımı sallayarak. "Sanırım öyleyiz."

Sekiz

IAN

“KENnedy, gecikiyorsun! Kıçını çizgiden geçir!
Eğitim tekerleklerine ihtiyacın var mı?”

Jankowski beni dürttü. "Koç'a patenlerin eğitim tekerleği olmadığını kim hatırlatacak?"

"O değil," diye homurdanıyor Rankin. "Zaten parasını ödüyormuş gibi üzerime biniyor."

"Oh?" Sanchez sopasının ucuna yaslanmış, biz tarafsız bölgede arkada durmuş Koç'un bir alıştırma sırasında savunmayı yönetmesini izliyoruz. "Peki ondan ne kadar ücret alacaksın?"

"Siktir git," diye mırıldanıyor Rankin.

Sanchez'in Rankin'i iyi huylu bir şekilde itmesini izlerken içimden bir kıkırdama geçiyor. "Merak etme bebeğim, sonsuza dek çaylak kalmayacaksın."

"Artık çaylak değilim!"

Sanchez omuz silkiyor. "Yeni bir çaylak gelene kadar sen bir çaylaksın. Kuralları ben koymuyorum."

Rankin nefesinin altında küfürler mırıldanarak kayıyor ve Jankowski bana komplocu bir sırıtış fırlatıyor. "Koç yakın zamanda bize bir mola verecek mi dersin?"

"Hatırladığım kadarıyla hiçbir zaman molalarla arası iyi olmamıştı," diye belirtiyorum. "Haklısın," diye kabul ediyor Jankowski. Sonra sırıtışı sinsileşiyor. "Sen Bize Baker'ın kız kardeşiyle aranızdaki durumu anlatmak ister misin?"

"Aslında ortada bir durum olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Sen ve Jack böyle söylüyorsunuz, ama sanki benim için atık. Dee çok ateşli."

Göğsümde bir karıncalanma hissediyor, hiçbir anlam ifade etmeyen kötü duyguları bastırıyorum. "Dikkat et," diye uyarıyorum.

Sanchez neşeyle "Ooo," diyor. "Hassas bir konu mu? Başkasının alanına girmeyeceğimizi biliyorsun. Takım kuralları."

"Bölge falan yok," diye homurdanıyorum. "Bunu sadece birbirimize yardım etmek için yapıyoruz."

Jankowski kaşlarını sallayarak, "Birbirinize yardım edebileceğiniz pek çok yol düşünebilirim," diyor.

Bu karıncalanma hissi yoğunlaşıyor ve ona kaşlarımı çatıyorum. "Sonunda birkaç dişini kaybetmek mi istiyorsun? Bahsettiğin kişi Jack'in kız kardeşi."

"Mhm." Jankowski'nin gözleri neredeyse parlıyor. "Hepsi bu kadar, eminim."

"Hey!" Koç pistin diğer tarafından bağılıyor. "Eğer çene çalmaya vaktiniz varsa, kışınızı kaldırıp buraya gelin ve hız antrenmanları yapın!"

Jankowski gülerken bir dirsek daha yanıma saplandı. "Hadi ihtiyar. Şu işi bitirelim de eve, sevgilinin yanına dön."

"İnce buz üzerinde olduğunu söylemek klişe mi?"

Jankowski bana masum bir bakış attı. "Dostum, ben Jack'ten bahsediyordum."

O kıkırdayarak havalanırken buzun üzerinde peşinden süzülüyorum ve kendime Jankowski'yi sevdiğimi hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Kahretsin, çok ağrıyor," diye inliyor Sanchez.

"Sanırım taşaklarım bile ağrıyor," diye soluyor Olsson, belinden eğilerek. "Koç bizi ilk günden öldürmeye mi çalışıyor?"

"Komik, kendimi iyi hissediyorum," diye atıldı Rankin, saçları terden sıırılsıklam olmuş ve yüzü ürkütücü bir şekilde kızarmıştı.

Sanchez onu iterek neredeyse dengesini bozacaktı. "Siktir git."

"Dizlerin hala iyi mi?" Jankowski benimle dalga geçiyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Dayanıyorlar. Benim için bu kadar endişeli davranmayı bırakmazsan, bana aşık olduğunu düşünmeye başlayabilirim."

"Benim tipim değilsin," diye cevap veriyor. "Kendimi Koç'a saklıyorum." Canlanıyor ve omzuma vuruyor. "Ama tiplerden bahsetmişken..."

Başını sallayışını pistin kenarındaki korkuluklara kadar takip ediyorum, parlak gözler ve daha parlak bir gülümseme olduğunu bildiğim şeyin üzerine yığılmış tanıdık bir kahverengi dalga kütlesi görüyorum. Lila'yla küçük halkla ilişkiler girişimimizi kabul edeli yirmi dört saatten az oldu ve yaptığımız bu şeyin gerçek olmadığını bilmeme rağmen, onu bu kadar erken gördüğüm için hala midemde küçük bir çarpıntı hissediyorum. Sanki her şeye nasıl yaklaşacağımı tam olarak çözecek yeterli zamanım olmamış gibi.

Jankowski doğruldu ve bana sıırttı. "Sanırım gidip Dee'ye merhaba diyeceğim."

Tanrım, adamı gerçekten seviyorum, ama bu saçmalıkla kışının tekmelenmesini istiyor.

Vücudum onu takip etmek için kendi kendine hareket ediyor, o kadar hızlı ki sanki beynimin bu konuda hiçbir söz hakkı yokmuş gibi. Jankowski'nin yanına, Lila'yla birlikte toplandıkları korkuluğun altına sokulduğumda Jack bana yan gözle bakıyor; dün gece olan biten her şey hakkında uzun uzun konuştuk ve biliyorum ki (ya da en azından öyle sanıyorum) onun için sorun yok, ama bana öyle geliyor ki

hala biraz gariplik olduğunu hissediyor. Kesinlikle tek kişi o değil.

Yaklaştığımda Lila hemen parlıyor, dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve gözlerinin kenarları kırışıyor ve bunun elektriği, arenada gözleri üzerimizde dolaşan birkaç düzine insan olduğu bilgisiyle birleştiğinde midemdeki o çarpıntı, boğazımda sürünüyormuş gibi hissettiren bir şeye dönüşüyor. Dar kot pantolonu ve yumuşak yeşil kazağı onu narin gösteriyor, rengi zaten iri olan kahverengi gözlerini daha geniş, hatta daha tatlı gösteriyor. Gülümsemesinden bahsetmiyorum bile. Ve o lanet gamzesi.

"Selam Cupcake," diye selamlıyor beni, sesi tatlı, müzikal ve bana böyle seslenemeyecek kadar yüksek. "Dışarıda iyi görünüyorsun."

"Özür dilerim," diye homurdanıyor Sanchez, arkamdan kayarak yaklaşırken. "Cupcake?"

Az önce ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi görünen Lila'ya gözlerimi dikerek inliyorum. "Gerçekten mi?"

"Ne?"

Bana göz kırpmıyor ve benim dışımdaki nedenlerden dolayı, bu masum hareketi sanki uzanıp bana dokunmuş gibi hissediyorum. Sırf bazı dedikoduları alevlendirmek için resmi bir anlaşma yaptık diye birdenbire onun yanında gergin davranmamın hiçbir anlamı yok. Anlayabildiğim tek şey, biraz daha olumlu olsa bile, beni daha fazla mikroskop altına sokması.

"Cupcake harika oynadı," diyor Jankowski.

"Oh," diye homurdanıyor Jack. "Aslında az önce aranızdaki bu şeyi seveceğime karar verdim."

Gözlerimi deviriyorum. "Herkes gemide olduğu için çok mutluyum." Lila'ya kaşlarımı çatıyorum. "Senin burada ne işin var?"

"Ah, bilirsin işte." Omuz silkiyor ve bana tatlı bir gülümseme daha veriyor. "Görölmek. Dedikoduları sürdörmek. Bu tür şeyler."

Etrafa hızlıca bir göz attım ve bize doğru çevrilmiş birden fazla telefon olduğunu gördüm. "Çalışıyor gibi görünüyor."

"Takım için her şeyi yaparım," diye gülüyor.

Sağımda bir yerde bir flaş patladığını gördüğümde başımı tekrar çeviriyorum. "Yarın internetin ne diyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Buna alışsan iyi olur," diye mırıldanıyor Lila. Parmaklıkların üzerinden eğiliyor, kollarımın arasından sarkıyor -ki kollarım yukarı uzanıyor, ellerim orada kenetlenmiş durumda- ve parmağı burnuma yaklaşıana kadar kolunu uzatarak burnuma bir şaplak atıyor. "Kasabanın dilindeyiz, Cupcake."

Parmak ucunun burnumun ucuna değmesinden biraz daha fazlası, ama bunun sıcaklığının açık tenimde kesinlikle görünmesi gereken bir şekilde yüzüme yayıldığını hissediyorum; utanıyor muyum yoksa eğleniyor muyum? Bu konuda hissediyor olabileceğim başka bir şeyi düşünmeme izin vermiyorum.

"Mükemmel," diye mırıldandım.

Sanchez ve Jankowski antrenman sırasında tam olarak beceremedikleri bir oyun hakkında tartışmaya başladıklarında Jack kız kardeşine yaklaşıyor ve dikkatle aramıza bakıyor. "Ona oyun gününden bahsettin mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Oyun günü mü?"

"Dee'nin şeyi. Birkaç yıl önce o başlattı. Artık her yıl St. Michael's'da yapıyoruz."

İsmi hatırlamam bir saniyemi alıyor ama sadece bir saniye. Jack ve Lila, ebeveynlerinin geçirdiğı kazadan sonra teyzeleri tam velayeti almadan önce o yetimhanede altı aydan fazla kalmadılar, ancak bunun bir etki bırakacak kadar uzun olduğunu hayal etmeliyim.

"Ne oldu?"

Lila onu tekrar gördüğünden beri ilk kez neredeyse utangaç görünüyor, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanırken yanakları tatlı bir pembe tonuna dönüyor. "Çok çılgınca bir şey değil," diyor. "Sadece birkaç yıl önce düzenlediğim ve aklımda kalan bir etkinlik. Çocuklar buna gerçekten bayılıyor."

"Mütevazı davranıyor," dedi Jack. "Bunu organize etmek için çok çalıştı. Hâlâ da öyle. Her yıl. Amerika'ya döndüğünde büyük bir bağış kampanyası düzenledi, değil mi? Çocuklara yetimhanenin arkasında iyi niyetli bir hokey pisti yaptıracak kadar para topladı. Her yıl ben ve bazı çocuklar bir günlüğüne çocuklarla antrenman yapar, oynarız, bilirsiniz, çok çılgınca bir şey değil. Dee her zaman elindekilerle gelir ve onlara bir şeyler pişirmeyi öğretir. Oynamak istemeyenlere yani. Her zaman büyük ilgi görür."

Jack'in övgü dolu konuşması sırasında Lila hâlâ utanmış görünüyor ama içimde bir gurur kabarması hissediyorum. Az önce bana anlattığı her şey tam da benim Lila'mın yapacağı şeylere benziyor.

Lila'm mı?

Zihinsel olarak geri çekildim. Bu da nereden çıktı şimdi?

"Bu gerçekten harika," diyorum ona, ciddi bir şekilde.

"Cidden,

Lila. Bu inanılmaz."

Kızarması derinleşiyor, dişleri alt dudağına bastırıyor, dolgunluğunu vurguluyor ve gözümü uygun olandan bir saniye daha uzun süre çekiyor.

Benim rızam olmadan, aynı yumuşak ağzın bana tamamen uygunsuz yerlerde dokunduğu görüntüler kafamda yanıp sönüyor. Aynı dişler tenimi ısırıyor. O kadar hızlı ve o kadar canlılar ki, zihinsel olarak kendi kıcımlı tekmeleyecek zamanım bile olmuyor.

Sonunda konuştuğunda gözlerimi kaçırıyorum.

"Çocuklar bunu gerçekten çok seviyor," diyor sessizce. "Ve ben de bunu yapmayı seviyorum. Çocuklar da her zaman iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor. Senin de görünmen için iyi bir yer olur diye düşünüyordum. Yani, eğer çok meşgul değilsen. Kendini mecbur hissetmeni istemem."

"Elbette yardım etmek istiyorum," diyorum ona kararlılıkla. "Şaka mı yapıyorsun? Bütün bu saçmalıklar internette olmasaydı bile. Beni de yaz."

Gülümsemesi o kadar geniş ki yüzümü acıtıyor, ama bu sadece bakmamak için ne kadar zorlandığımdan kaynaklanan genel bir ağrı olabilir.

"Harika. Teşekkürler, Ian."

"Yani, çocuklarla aram çok kötüdür ama yine de." Kıkırdıyor. "İyi olacaksın."

"Oi!" Jack aniden bağırır. "Orada ne halt ediyorsun?"

İkimiz de onun pistin diğer ucuna doğru tepinmesini izliyoruz, orada birkaç oyuncu raylara karşı itişip kakışıyor.

Başımı salladım. "Aptallar kendilerine zarar verecek. Antrenman sahasının etrafında pleksiglas yok."

"Pist annesini oynamayı Jack'e bırakın," diye gülüyor.

Burun deliklerimin arasından bir kahkaha atıyorum. "Bu işte çok iyi." "Oyun gününde yardım etmenin gerçekten sakıncası yok mu?"

"Ne?" Kaşlarım çatıldı. "Tabii ki umurumda değil." Ağzım seğiriyor. "Ayrıca, sana ne zaman hayır diyebildim ki?"

Gözlerini deviriyor. "Bunu test etmeyeli uzun zaman oldu."

"Kesinlikle yetişmem gereken çok fazla rüşvet var."

"Merak etmeyin, gücümü çok fazla kötüye kullanmayacağım." "Nedense bundan çok şüpheliyim," diye homurdandım. "Sen her zaman muhtaç küçük bir pislik."

Kollarını parmaklıkların üzerinde kavuşturup çenesini parmaklıklara dayayarak sırtıyor. "Bence sen biraz kolay lokma oldun."

"Öyle mi?"

"Tam bir çocuk oyuncağı," diye onaylıyor. "Seninle bir keman gibi oynayabilirim, Ian Chase."

Ona, eğer isterse hala yapabileceğine dair içimde bir şüphe olduğunu söylemedim.

"Bu doğru mu?"

"Yüzde yüz, Cupcake."

Gözlerimi kısarak bacaklarına indiriyorum, aklıma gelen ilk şeyi yapıyorum, kollarımı kalçalarına doluyorum ve bir gıcırtyla korkuluğun altına kayana kadar onu aşağı doğru çekiyorum. Daha çok ciyaklamaya benzeyen bir kahkaha atarak kollarıma düşüyor, elleri kendini sabitlemek için boynuma dolanırken kollarım dizlerinin ve omuzlarının altına iniyor.

"Ne oluyor lan, Ian?"

"Görünüşe göre sen benden daha kolay pes eden birisin," diye kestirip attım.

Elimden kurtulmak için kıpırdanırken homurdanıyor, buzun üzerinde ayaklarının üzerine düşerken homurdanıyor. Kaymaması için bir kolumu beline dolayarak onu sabit tutuyorum ve kendimi beğenmiş hissediyorum. Muhtemelen az önce yaptığım şeyin nasıl görüldüğünü düşünmem gerekirdi ama bu on yıl önce iki kez düşünmeyeceğim bir şeydi, bu yüzden şimdi bunu yapmama izin vermemeye çalışıyorum. Şimdi bana karşı çok daha yumuşak ve çok daha yetişkin hissetse bile.

Lila kızarmış görünüyor ve ben de ona takılmadan edemiyorum. "Görölmek için bu nasıl?"

"Kendini çok kurnaz sanıyorsun." "Bazı anlarım oluyor."

Gözlerindeki hesapçı bakışı fark etmek için sadece bir saniyem var, o sırada eli kolumun altından kayıyor ve parmakları kaskımdan çıkan saçlarımın terli uçlarını okşayana kadar formamın arkasına doğru ilerliyor.

"Sana bu oyunu benimle oynama demiştim," diyor nazlı nazlı. "Kaybedeceksin."

Bana yaslanmasının ağırlığıyla omurgamda oluşan hafif titremeye birlikte, sağlam bir argüman sunduğunu kabul etmek zorundayım.

Birdenbire saçımı sert bir şekilde çekiştiriyor ve ben bunu taşaklarıma kadar hissediyorum. "Bu da neydi lan?" diye düşünmek için sadece dört saniyem var, o sırada gümbürdeyen ayak sesleri ve Jack'in bağırان sesi her ne olduysa patlıyor.

"Tamam, tamam, bu kadar kanki yeter," diye homurdanıyor. "Bu çok garip." Bakışlarımı hâlâ gülümseyen Lila'dan ayırmayı başardığımda çömeliyor ve elini uzatıyor, Jack'in elini tutmak için yavaşça benden uzaklaşmasını izliyorum. "Peki sen buzun üzerinde ne yapıyorsun? Boynunu mu kırmaya çalışıyorsun?"

"Buzun üzerinde aptalca şeyler yapmak senin görevin," diye karşılık veriyor, kendini çıkıntıdan yukarı kaldırıyor ve korkulukların altına geri sürünüyor.

O giderken kıcını izleme dürtüsüne direniyorum ve kimseyi şaşırtmayacak şekilde, bu inanılmaz derecede zor.

Cidden, ne oluyor lan?

"Alınganlıklarını kamusal alanlara sakla," diye homurdanıyor Jack. Kaşlarımı çattım. "Burası kamusal bir alan."

Nefesinin altından kulağa şüpheli gelen bir şeyler mırıldandığını duyuyorum: lanet olası garip ve şu anda sahip olduğum garip düşünceleri bilseydi bana bokunu kaybedeceğini hissediyorum.

Ama Lila hiç etkilenmemiş görünüyor.

"O zaman gelecek hafta oyun gününde görüşürüz?"

Bunun bana yönelik olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor ve saçlarımı çekiştirmesinin hissi hala vücudumu sararken nasıl kelimeler kuracağımı hatırlamaya çalışarak aptalca başımı sallamayı başarıyorum.

"Orada olacağım. Kesinlikle."

Vücudumun daha PG dereceli bir bölümünde hissettiğim bir başka göz kamaştırıcı gülümseme ve ardından Jack'e sert bir bakış atıyor. "Sen de öyle. Şu anda işe yaramaz olabilirsin ama benim asistanım olabilirsin."

"Kıçımın asistanı," diye homurdanıyor Jack.

Parmaklarını bize doğru sallıyor, sanki beni tuhaf düşünceler ve daha da tuhaf hislerle baş başa bırakmamış gibi neşeli ve rahatsız olmamış görünüyor. "Hoşça kalın çocuklar."

Jack, "Tam bir baş belası" demek için kızın duyamayacağı bir yere gelmesini bekler.

Onu başımla onaylıyorum, çünkü sadece yarı yarıya dinliyorum, ama en ufak bir şekilde katıldığımı söyleyemem.

"Birbirinizden hoşlanıyormuş gibi yapmanızı izlemek çok garip olacak." Öğürür gibi bir ses çıkarıyor. "Eğitim kampı yeterince hızlı bitemez."

Yine başımı sallıyorum, çünkü hala sadece yarı yarıya dinliyorum ve yine beynimin her köşesini araştırıyorum... Bu duruma karşı onunkiyile eşleşecek ortak bir kızgınlık bulamıyorum.

Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim olmasa bile.

Daha sonra, çocuklar üstlerini değiştirirken, ben hâlâ kendi kafamın içinde kaybolmuş durumdayım. Ne zaman Lila'nın ellerimi tuttuğunu düşünsem -küçük, narin eli saçlarımdan bir avuç tutuyor ve bana hiç hissetmemem gereken yerlerde hissettiriyor- tenimde karıncalanan bir farkındalık oluşuyor. Sanki vücudum

o masum eylemi ne kadar hissettiğimi unutmama izin vermiyor. Çok kafa karıştırıcı.

"Hey," diye sesleniyor Sanchez soyunma odasının karşısından ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Bira içmeye geliyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Biraz yorgunum."

Jankowski ciddiyetle, "Dostum, eğitim kampının ilk antrenmanından sonra hep bira içeriz," diyor. "Bu bir gelenek."

"Bu bir batıl inanç mı?"

"Hey," diyor Olsson. "Saçını kestirmediğin için seni yargılamıyoruz."

Kaşlarımı çatıyorum, parmaklarımı terli paspasımda gezdiriyorum. "Sezon bittikten sonra kestim."

"Don't endişelen." Jankowski diyor,
büzüşme onun dudaklar. "Sen tam bir yakışıklısın."

"Siktir git," diye mırıldandım.

Sanchez kollarını kavuşturuyor. "Ee, biralar?"

"Evet, evet, tamam," diye y u m u ş u y o r u m . "Duş alayım ve Jack'in nerede olduğuna bakayım."

"Oh, o zaten orada," diyor Olsson. "Bize bir masa ayırıyor."

"Seni dışarıda bekleyeceğiz,
tamam mı?" Jankowski'ye başımı
salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Hepsi dışarı çıkmaya başlıyor ve ben de terden sıırıslam olmuş tenime serin hava değerken omuzlarımı yuvarlamadan önce alt katmanımı başımın üzerinden sıırıyorum. Duş kulağa harika geliyor aslında.

Üzerimdeki son katları da çıkarıyordum ki, telefonum atılmış giysilerimin arasında çalmaya başladı. Kumaşı karıştırıp tiz sesli cihazı bulmaya çalışıyorum, başparmağım kimin aradığını görmeden önce cevaplama düğmesinin üzerinde geziniyor.

"Kahretsin."

Bir an telefonu kapatıp bunun bir kaza olduğunu iddia etmeyi düşündüm ama ondan sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyordum.

"Alo?"

Babamın sesi her zamanki gibi sert ve sinirli. Muhtemelen benim yaptığım bir şeye yönelikti. "Antrenman nasıldı?"

"Bu... antrenmandı. Her zamanki gibi."

"Bana ukalalık yapma," diye alay ediyor. "Takım sana nasıl davranıyor? Sana bok atan var mı?"

"Hayır mı? Peki ya öyleyse?"

"Tabii ki icabına bakacağız."

"Hiçbir şeyle ilgilenmene ihtiyacım yok," diye homurdanıyorum. "Kendi başıma gayet iyiyim."

"Evet, bunu geçen yılki berbat not ortalamana söyle," diye küçümseyerek gülüyor. "Biraz gayret etseydin All-Star takımına girebilirdin."

Gözlerimi kapatıyorum, çenem sıkılıyor. Ona bu konunun umurumda olmadığını söylemiyorum, çünkü tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki bu sağır kulaklara çarpacaktır. Benim fikirlerim onun için hiçbir zaman önemli olmadı, ne çocukken ne de şimdi, bu yüzden bir süre daha iyi bir oyuncu olmak için yapabileceğim her şey hakkında atıp tutmasına izin verdim, ancak kendini yorar gibi görüldüğünde tekrar konuştum.

"Annem nasıl?" Az önce söylediği her şeyi görmezden gelerek söylüyorum.

Hoşnutsuz bir ses çıkarır. "Ne demek istiyorsun? O her zaman olduğu gibi aynı. Belki arada bir gelip onu ziyaret etseydin, bunu bilirdin."

Ayrıca, her seferinde "kendi oyunu" ile ilgili olarak aklına gelen her küçüklük için beni azarlamasaydı çok daha fazla ziyaret edeceğim gerçeği hakkında yorum yapmıyorum. Onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyorum. Yanılmış olma fikrini kabul etmeyen biriyle tartışamazsınız. All-Star takımına girmiş olsam bile.

her gün ziyaret etseydim, yine de bir Şekilde hayal kırıklığı olurum.

"Yakında ziyarete gelmeye çalışacağım," diyorum onun yerine. "Duşa girmem lazım. Çocuklar beni bekliyor."

"Sadece burnunu temiz tuttuğundan emin ol, duydun mu? Sen ve Baker denen kızla ilgili bu planın detayları hakkında bilgilendirildim ve bu planın büyük bir hayranı olduğumu söyleyemem ama akbabaların senden ve o lanet resimlerden başka bir Şey hakkında konuşmasını sağlayacaksa, buna izin veririm."

Buna izin vereceğim. Kafamın içinde yankılanan sözleri yüzümü Sıcak. Sanki o da bu karmaşada benim kadar suç ortağı değilmiş gibi. Sanki son altı yılda attığım her adım onun kıcını spot ışıklarından uzak tutmamış gibi. Endişesinin babacan bir tavır olduğunu söylemek isterdim ama bu yalan olur. Onun  nemsediği Şey itibarı. Bu kasabada başıma bela olan tek sorunun onun benim için yarattığı sorunlar olduğu gerçeği. Bunu asla kabul etmeyecektir.

"Her Şey geçecek," diye sıkı sıkı tembihliyorum ve bunun doğru olması için dua ediyorum.

" yle olsa iyi olur," diye alay ediyor babam. "Geri d nmene izin verdiğime pişman etme beni."

Geri gelmeme izin ver. Dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. "Elbette baba," diye zorladım. "Elimden geleni yapacağım."

Babamla konuştuktan sonra her zamanki gibi hissederek telefonu kapatıyorum. Çoğunlukla yorgun. Yorgun ve eski k m rl r gibi hissettiren bir tür öfkeyle kaynıyor. Sıcak ama aynı zamanda s nm ş, sadece bir sonraki darbeyle alevlenmeyi bekliyor.

Telefonumu giysilerimin arasına geri atmak üzereyken bir mesajla titriyor ve babamın telefonda atmayı unuttuğu bir Şey olma ihtimaline karşı neredeyse görmezden geliyorum.

Ama bu o değil, beni çok şaşırttı.

Oyun gününü kabul ettiğiniz için tekrar teşekkürler.
Çocuklar için çok anlamlı olacak.

Cevap yazarken sırtıyorum.

BEN: Ve sen de, değil mi?

Eh. Sanırım öyle.

Elimle ağzımı kapatıyorum, yazarken ağzının alaycı eğimini hayal ederken avucumu gülümsememe bastırıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, beni tüketmekle tehdit eden tüm acı duygular o hayali gülümsemenin ardından dağılıyor.

Ve hala bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

DELILAH

“T "Bok gibi görünüyor."

Yüz ifademi korumaya çalışırken bir kahkahaya boğuluyorum.

Stern, şekerli kurabiyeye iğrenmiş bir bakış atan on iki yaşındaki erken gelişmiş çocuğa döndü. "Jamie. Böyle şeyler söylememen gerektiğini düşünüyorum."

Corbin, Jamie'nin omzunun üzerinden bakarak, "Bok gibi görünüyor," diye onaylıyor.

Jamie hemen iri yarı çocuğun karnına dirsek atarak nefesinin kesilmesine neden olur. "Kapa çeneni. Hem sen neden buradasın ki? Erkeklerin fırıncılık yapmaması gerekir."

Kaşığımı, kurabiyeleri süsleyebilmek için karıştırdığım krema kabına bırakıyorum ve yumruklarımı kalçalarımaya koyuyorum. "Hey, bunların hiçbirisi değil. Erkekler isterlerse kızların yapabildiği her şeyi yapabilirler. Ve kızlar da erkeklerin yapabildiği her şeyi yapabilir. Anladın mı?"

Jamie utangaç görünüyor. "Evet, tamam."

"Patenleri sevmiyorum," diye mırıldanıyor Corbin. "Onların içinde ayakta duramıyorum."

"Sorun değil," diyorum omzunu okşayarak. "Hokey herkese göre değil."

Masanın üzerine bir gölge düştüğünü hissediyorum, döndüğümde ağabeyimin sırttan yüzünü görüyorum, turkuaz askısı formasıyla oldukça uyumlu. "Siz çocuklar

Bir sır biliyor musun? Kız kardeşim buza ilk çıktığında burnunu kırdı. Bir ay boyunca yüzünde patlıcan varmış gibi göründü."

Etrafımdaki çocuklar kıkırdıyor, ben de gözlerimi deviriyorum. "Onlara neden askı taktığını söylemek ister misin, Kristi Yamaguchi? Yoksa ben mi söyleyeyim?"

"Kaba," diyor. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"Şekerli kurabiyeler," diyor Brittany, yaşça büyük gençlerden biri, sıkılmış bir ses tonuyla. "Duh."

Jack rahatsız olmaz, ona sırtarak bakar. "Üzgünüm, bana beynim için ödeme yapmıyorlar."

"İyi şey," I Gülmek. "Senin gelir olur önemli ölçüde daha düşük olacaktır."

"Çocukların önünde cevap vermekten kaçınacağım."

"Yani ona kötü bir söz söyleyecekti," diye duydum.

Jamie fısıldadı, ardından Corbin'den yumuşak bir kahkaha geldi.

Başımı açık hava binasının diğer tarafındaki piste doğru eğiyorum, gözlerimin belirli bir formada oyalanmasına izin vermemeye çalışıyorum, bu son bir saattir mükemmelleştirdiğim bir şey. "Orada işler nasıl gidiyor?"

"Sanchez hiçbir çocuğu ezmedi," diye homurdanıyor Jack. "Yani bu da bir şeydir."

Gözlerimi kaçırıyorum, kurabiye kreması dolu kâseyi ve kaşığımı kaptığım gibi karıştırıyorum. "Peki Ian nasıl?"

"Erkek arkadaşım iyi," diye cevap veriyor Jack, biraz da alaycı bir tavırla. "Henüz hiçbirine bağırmadı."

Gözlerimi deviriyorum. "O bir çocuğa bağırılmaz." "Sen öyle diyorsun. Ufaklık cıvılamayı seviyor."

"Chirp?"

"Saçma sapan konuşma. Ian'a çelme takmaya kararlı."

İ r i y a r ı hokey oyuncumun küçük bir şey yüzünden buzda yuvarlanışının görüntüsü karşısında dudaklarım gülümsemeyle kıvrılıyor.

Küçük çocuk. Hokey oyuncum değil ama neyse.

"Gidip onu kontrol edeceğim," diyorum ve kaseyi Jack'e uzatıyorum. "Şunu karıştır."

"Bunu karıştırır mısın?" Sanki ona bir bomba vermişim gibi kâseye bakıyor. "Ne demek 'bunu karıştır'?"

"Şuradaki kaşık mı? Onu al ve saat yönünde çevir."

Yürümeye başladığımda hâlâ bana bağıırıyordu. "Sadece bir elim var!"

"Eminim bu seni başka şeyler yapmaktan alıkoymuyordur!" Ben de gülerek geri atıyorum.

Ben uzaklaşırken çocukların ona sorular yöneltmeye başladığını duyabiliyorum, sesleri giderek azalıyor ve ben piste yaklaştıkça gönüllü beş hokey oyuncusunun çok daha yüksek sesleri onların yerini alıyor. Jankowski bir grup küçük çocuğu savunma hareketleri göstermeleri için sahaya sürerken korkuluklara doğru eğildim. Bir süre onları izliyorum, buraya özellikle bir oyuncuyu görmek için gelmemişim gibi davranmaya çalışıyorum ama nafile.

Ian, yedi yaşından büyük olmayan küçük bir çocuğun - sanırım adı Kyle- yanına sokulmuş, yüzünde ciddi bir ifade var ve sopasıyla ilgili bir şeyler anlatırken ellerini cılgınca hareket ettiriyor. Kyle'a pakı nasıl vuracağını gösterirken tam boyuna doğru dikleşmesini ve belinden bükülmesini izliyorum; ona tokat atışını nasıl yapacağını gösteriyor, fark ediyorum. Onları izlerken çenemi katlanmış kollarıma dayıyorum ve bunu yaparken ağızımdaki yumuşak gülümsemeyi fark etmem birkaç saniye alıyor.

Ian sopayı Kyle'a uzatır ve kollarını göğsünde kavuşturarak küçük çocuğun pakı yetişkin bir adamın tüm yoğunluğuyla incelemesini izler. O da tıpkı Ian gibi eğilir, sopasının ucunu pakın üzerine bastırır ve geriye doğru şaha kalkar

Aniden tokat atıp buzun üzerinde uçmasını izlemeden önce.

Ian'ın yüzü göz kamaştırıcı bir sırtışa dönüşüyor, Kyle'ın omzuna vuruyor ve çocuğun ışıldamasına bakılırsa övgü olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde ağzı hareket ederken hararetle başını sallıyor. Tüm bu alışveriş yumurtalıklarımın kiraz sapı gibi d   mlendi ini hissettiriyor.

"Biraz kızarmış görünüyorsun, Dee," diyor bir ses nazlı nazlı.

Başımı  evirdi imde tanıdık bir yüzün bana sırtıttı ını görüyorum. "Siktir git, Sanchez."

"Vay be." G  s n  sıkıyor. " ocukların önünde mi?"

"Dışarıda ne yapıyorlar?"

"I düşünmek onlar sahip olmak eğlenceli,"
o diyor. "Nasıl pişirme?"

"Buzlanma istasyonunda Jack var."

Sanchez kıkırdar. "Vay canına, patenlerimi çıkarıp oraya gitmem gerek. Bunu görmeliyim."

"Başka bir şey kırmadı ından emin ol," diye azarlıyorum.

"Sen işin içindeyken hep öyle oluyor."

"Bir kere oldu," diyor. "Ve  ift aks yapabildi iyle övünüyordu."

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse," diye takılıyorum.

Gözlerini kısar. "Pislik. Manzaranın tadını  ıkarman için seni burada bırakaca ım."

" yle olmadığını biliyorsun."

"Evet, evet, halkla ilişkiler konuşmasını duydum."
Yakınıma e ilip yana ımı  imdikliyor. "Koca adamın son altmış saniyedir bana ters ters bakmasına engel olmadı."

Başımı Ian'ın Kyle'la çalıştığı yere  evirdi imde Sanchez çoktan kaymaya başlamıştı, gözlerini benden ayırmadan önce sadece bir saniyeli ine bana baktığını fark ettim. Hafif bir mesafeden bile yüzünün biraz kızardı ını, dudaklarının gergin bir çizgi haline geldiğini görebiliyorum.

Bu çok ilginç.

Pistin diğer ucuna yaklaşmak için yerimden kalkıyorum ve parmaklarımı oynatarak Ian'ın Rankin'e bir şeyler söylemeden önce karşılık verdiği bir el sallıyorum. Rankin, Kyle'ın yerini almak için yaklaşıyor ve ardından Ian süzülerek bana doğru geliyor, önünde durduğum korkuluğun hemen diğer tarafında dinleniyor.

"Dışarıda iyi görünüyorsun, Cupcake."

"Bunu söylemeye devam et," diyor. "Benimle flört ettiğini düşünmeye başlayacağım."

Gözlerim sadece bir saniyeliğine dönüyor ve ona tembel bir sırtış atarken hemen toparlanıyorum. "Seninle flört etmemi ister misin, Ian?"

"Hayır, öyle demek istemedim-" Boğazı düğümleniyor ve yanakları eforla ilgisi olmadığından şüphelendiğim bir şeyle kararıyor ve kıkırdarken gözleri patenlerine kayıyor. "Kahretsin, Lila."

Çenemi piste doğru eğiyorum. "Görünüşe göre eğleniyorlardı."

Utanmış görünüyor, boynunu kaşırken hâlâ atış yapmaya çalışan Kyle ve Rankin'e bir bakış daha atıyor. "Çocuk oldukça iyi gidiyor. Ham bir yeteneği var."

"Ama eğleniyor musun?"

Terden kararmış saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor, ifadesi neredeyse utangaç ve gülümsemesi daha da fazla. "Evet," diye itiraf ediyor. "Öyleyim. Burada yaptığın gerçekten harika bir şey, Lila."

Kimsenin kullanmadığı bir takma ad gibi basit bir şeyin içimde tuhaf şeyler yaratması çok aptalca, ama sanırım daha çok bunu söylerken sesinin nasıl çıktığı ile ilgili. Ses tonu her zaman, her zaman

Bir parça yumuşuyor, ağzı heceleri şekillendirirken sanki onlara dikkat etmek istiyor.

Ya da en azından benim ezik beynim buna inanmayı seçiyor.

"Bana öyle geldi," diyorum ona dürüstçe. Başımı çevirip gözlerimin çeşitli eğlence aşamalarındaki farklı çocuk gruplarında gezinmesine izin veriyorum, gülümsüyorum. "Burada uzun süre kalmadığımızı biliyorum ama ne kadar yalnız olduğumuzu hatırlıyorum. Kimse senin için gelmiyormuş gibi hissediyordun. Sanki kimse seni istemiyormuş gibi. Eğer onları bir günlüğüne bu duygudan uzaklaştırabilirsem..." Omuz silkiyorum, şimdi onun incelemesi altında kendimi utanmış hissediyorum. "Bilmiyorum. Sadece doğru hissettim."

Kaza ailemi aldığında, onlar hakkında pek bir şey hatırlayamayacak kadar küçüktüm ama kendimi çok yalnız hissettiğimi çok net hatırlıyorum. Genç yaşta bile, kimseniz yokmuş gibi hissetmek üzerinize yapışıyor. En azından Jack'e, Bea teyzeme ve hatta bir süreliğıne Ian'a sahip olacak kadar şanslıydım ama bu çocuklar? Bu çocukların bazılarının kimsesi yok. Tüm bunlar bunun yanında hiçbir şey.

"Gerçekten inanılmaz," diyor, ses tonundaki gerçek saygı beni biraz uçuyormuşum gibi hissettiriyor. "Ama sen hep öyleydin."

Yanaklarım ısınıyor ve söylediklerinin özel bir anlamı olmadığını biliyorum ama yine de sırtıtmamı engelleyemiyorsa ne olayım.

"Bunu profesyonel hokey oyuncusu söylüyor," diye gülüyorum. Gözlerini deviriyor. "Bir diske vurmak tüm bunların yanında hiç kalır, Lila. İltifatı kabul et, velet."

Sikeyim. Bu kelimenin nesi var? Sadece Ian olduğu için mi? Bana sürekli böyle demesini sağlamak için hastalıklı bir dürtü duyuyorum ve yetişkin hayatım boyunca bunu bir kez bile hissetmedim.

"Bunu söylemeye devam edersen," diyorum sırtarak,

"benimle flört ettiğini düşünmeye başlayacağım."

Bu sefer şaşkınlık daha az, onun yerine boğazını temizlerken gözlerinde bir meydan okuma parıltısı var. "Seninle flört etmemi ister misin?"

"Yani"-bir omzumu silkiyorum, parmaklığın üzerinden eğilip saçının nemli bir tutamına uzanıyorum, parmağımın etrafında döndürüyorum-"yapmamız gereken bu değil mi?"

Gözleri kısılıyor ama dudaklarında gülümsemek ister gibi bir seğirme oluyor. "Beni alt etmeye mi çalışıyorsun, Lila?"

"Sadece rol yapıyorum, Cupcake," diye tatlı tatlı cevap veriyorum.

Eli aniden benimkini sarıyor, beni daha yakına çekiyor, böylece eğilebiliyor, dudakları kulağıma değiyor ve ürpermeme neden oluyor. "Bu oyunu iki kişi oynayabilir, velet."

"Siktir," diyorum kekeleyerek nefes verirken ve Ian'ın bana karşı gerildiğini hissediyorum.

Geri çekiliyor, yüzümü incelerken ağzı hafifçe aralanıyor. Yanaklarım alev alev yandığı için ne kadar kızardığımı görebildiğini biliyorum ve ağzı muzip bir sırıtışla kıvrılırken yüz hatlarını eğlence renklendiriyor. "İyi misin, Lila?"

"Peki, bu sefer sen kazandın," diye homurdandım.

O zaman beni serbest bırakarak tamamen gülüyor ve dokunuşunun kaybını hemen hissediyorum.

"Oraya geri dönmeliyim," diyor bana. "Rankin'in kışının üstüne düşmeyeceğinden emin olmalıyım. Şu Kyle çok sinsi." "Büyük korkutucu Kyle," diye mırıldanıyorum, dizlerimin titrememesi için dua ederek Bana ne kadar yakın olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum. "Gidip Jack'in kendini fırına kilitlemediğinden emin olsam iyi olacak."

"Bunun pek olası olmadığını söylemek istiyorum ama ne yazık ki Jack'i tanıyorum."

"Onu kişiliği için seviyoruz," diyorum ciddiyetle.

Ian yüzünü buruşturuyor. "Tartışılır."

"İşin bitince beni görmeye gel, tamam mı? Sana bir şey

göstermek istiyorum."

Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor ama sonra başını sallıyor. "Elbette.

Tamam."

"Dizlerine dikkat et," diye uyarıyorum. "Kyle'ın seni dışarı çıkarmasını istemezsin."

Bana düpedüz kirli hissettiren bir bakış atıyor, ya da belki de beynim bunu böyle algılamayı seçiyor, ama neyse ki içimden geçen gerçek ürpertiye görmeyecek kadar hızlı bir şekilde kayıyor, bugün oldukça sıcak olduğu için tam olarak açıklayamıyorum.

Muhtemelen uygun olandan daha uzun süre gözlerimin onun üzerinde kalmasına izin veriyorum, Rankin'in yanında kayarken siyah ve deniz mavisine bürünmüş geniş omuzlarının dikleşmesini izliyorum, odaklanmış görünen Kyle'a sırtmadan önce onunla kol kola giriyorum.

"Dee!"

Başımı tekrar pişirme istasyonuna çeviriyorum ve Jack'in tek kolunu bana doğru salladığını, çaresiz bir bakış attığını ve formasının ön tarafının parlak pembe krema ile kaplandığını görüyorum.

Evet, bu doğru.

lan beni bulduğunda temizlik yapıyorum; binanın diğer tarafında yapımını denetlediğim mutfak oldukça açık, bu da yaklaştığında onu duyabileceğim anlamına geliyor, çocukların hepsi uzun bir günün ardından akşam yemeği için hazırlanmak üzere ana binaya geri dönmüşlerdi.

"Hey," diyor. "Jack nereye kaçtı?"

"Diğerleriyle birlikte yan odada, mutfağın akşam yemeği için ne hazırladığını görmek için etrafı kokluyor. Çocuklar onlarla takılmayı gerçekten seviyor." Söz açılmışken, fark ettim ki

Ian yalnız değil. "Hey, Kyle." Ona gülümseyerek hitap ediyorum. "Eğlendin mi?"

Küçük çocuk ciddiyetle başını sallıyor. "Ian bir gün kış tekmeleyebileceğimi söyledi."

Ian hemen kızarır ve utangaç bir ifadeye bürünür. "Bunu tekrarlama."

"Tamam." Kyle bir kez daha ciddi bir şekilde başını sallıyor, Ian'a bakarken küçük kaşları çatılıyor. "Tekrar antrenmana gelebilir misin?"

"I-" Ian bir an için afallamış gibi görünse de dudakları titreyip iri eli Kyle'ın sarı buklelerine dayanınca hemen toparlanıyor. "Evet, dostum. Yakında geri geleceğim, tamam mı?"

"Tamam," diyor Kyle bir kez daha başını sallayarak, ifadesi melek yüzüne göre fazla ciddi.

"Neden gidip akşam yemeğinde ne yediklerine bakmıyorsun?" Kyle'a söyledim. "Ian burayı temizlememe yardım edecek."

Ian gülüyor. "Oh, öyle mi?"

"Sen çocuk oynucağısın, unuttun mu?"

Ian başını iki yana sallayarak Kyle'ın omzunu hafifçe dürtüyor. "Sen git dostum. Ben sana yetişirim."

İkimiz de her adımda saçları zıplarken onun gidişini izliyoruz.

"Biri arkadaş edinmiş," diyorum.

Ian, Kyle'ın binanın içine geri dönmesini izlerken hâlâ hafifçe gülümsüyor. "O iyi bir çocuk. Gerçekten gelecek vaat ediyor. Sence onunla tekrar çalışmam için bazen geri gelmeme izin verirler mi?"

"Gerçekten istiyor musun?"

Ian bana sorduğum aptalca bir soruymuş gibi bakıyor ve kalbim biraz eriyor. "Yapacak başka bir şeyim yok gibi."

"Profesyonel bir hokey oyuncusu olmanın ve magazin dedikodularını beslemenin dışında mı demek istiyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Daha önce etrafta dolaşan birkaç muhabir fark ettim. Büyük, hantal kameraları vardı."

"Yarın gemi etiketimizi incelemek için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarını büzüyor. "Bundan çok fazla zevk alıyorsun."

"Belki biraz," diye kıkırdıyorum.

"Bana ne göstermek istiyordun?"

Lavaboya doğru başımı salladım. "Önce şu bulaşıkları yıkamayı bitir."

"Demek temizliğe yardım etme konusunda ciddiydın."

Kaşlarımı çatıyorum. "Gözünü diktiğini gördüğüm o kurabiyelerden istiyorsan, ellerini kirletmen gerekecek."

"Tam bir velet," diye

homurdanıyor. Dudaklarım

kıvrılıyor.

Hiçbir fikri yok.

"Buranın arka tarafta olduğunu bilmiyordum."

Ian'ın parmakları salıncaklardan birine bağlı eski bir zincirin üzerinde geziniyor ve düşünceli bir şekilde onu kurcalıyor.

Yanından geçip kauçuk koltuğa oturuyorum. "Jack ve ben burada kaldığımız süre boyunca burada çok oynardık." Ayakkabılarımın parmak uçlarını yere bastırarak kendimi ileri geri itiyorum ve ona kaşlarımı çatıyorum. "Beni hep iterdi."

Ian arkama geçip sırtımı hafifçe iterken kıkırdıyor. "Zekice."

"İstediğimi aldım, değil mi?"

"Beni buraya seni itip kakmam için mi getirdin?"

Ona sırtıtmak için başımı arkaya eğiyorum. "Beni itip kakmanı sağlamaya çalışsaydım anlardın."

Parmakları bir an için hala sırtımda ve onu az da olsa çelmelediğim için içimde küçük bir heyecan hissediyorum.

"Buraya dönmek her zaman tuhaftır," diye mırıldanıyorum, gözlerim boş oyun alanında geziniyor. "Eski anıları geri getiriyor."

"O zaman neden geri geldin?"

"Sanırım... çünkü bu çocuklar için birilerinin yanlarında olmasının ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bazen sadece ortaya çıkmak bile büyük fark yaratabilir."

"Bu..." Boğazını temizliyor. "Bu gerçekten harika, Lila."

"Evet, sanırım öyle." Sallanırken ayakkabılarımın uçlarının toprağı sıyrmasına izin verdim. "Gerçekten sadece tüm bunlarla nasıl başa çıktığını görmek istedim."

"Bütün bunlar mı?"

"Bilirsin işte. Halkla ilişkiler, eğitim, internetteki tüm pislikler... Bunlar hakkında konuşma fırsatımız olmadı."

"Konuşacak ne var ki?"

"Yapma bunu," diye homurdanıyorum. "Tam bir kasırga oldu, Ian ve bunu sen de biliyorsun. Son zamanlarda sosyal medyadaki tüm iyi konuşmalara rağmen, insanların hala konuştuğunu biliyorum. Bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum."

"Artık alıştım."

"Evet, öyle olmak zorunda değilsin."

İtmeyi bırakıyor, elleri iki yanımdaki zincirlerin etrafında kıvrılıyor. "Neden bundan bahsediyoruz?"

"Bilmiyorum..." Gözleriyle buluşmak için başımın tekrar geriye düşmesine izin verdim. "Sanırım hiç yapmadığımız için kendimi suçlu hissediyorum."

"İkimizin de hayatı vardı, Lila," diyor. "Bu senin sorumluluğun değildi."

"Yine de. Elimi uzatabilirmişim gibi hissediyorum. Her şey olduğunda. Bir zamanlar çok yakındık."

Düşünceli görünüyor, dolgun dudakları sıkı bir çizgi halinde bastırıyor. "Zaten berbat bir haldeydim. Yardım etmeye çalışan birine pek açık olacağımı sanmıyorum."

"Hâlâ bunun hakkında konuşabiliriz, biliyorsun. Mei ve resimler hakkında. Seni dinlemek için her zaman burada olduğumu biliyorsun."

Aniden sırtımı bir kez daha itmeden önce çenesinin sıkılaşmasını, kaşlarında bir kırıksıklık oluşmasını izliyorum. "Konuşacak bir şey yok, gerçekten. Bu eski bir haber. İnsanlar henüz bunu anlamadı."

Hem kendi merakım hem de onun duyguları için duyduğum endişe nedeniyle bu konuyu zorlamak istiyorum, ama ne zaman dışlandığımı anlayabiliyorum. Bu konuda konuşmak için neden bu kadar hevesli olduğumu bile söyleyemiyorum. Sadece onun hakkında daha fazla şey bilmek istediğim için mi? Onu daha iyi anlamak için mi? Peki bu neden? Aramızda bir şey varmış gibi değil.

"Senin ve o kadının fotoğraflarını gördüğümde, yemin ederim ki senin asla-"

İtmeyi tamamen bırakıyor, sinirli bir ses çıkarıyor ve salıncaklardan uzaklaşıyor. "Lila. Gerçekten bu konuda konuşmak zorunda değiliz. Artık önemli değil."

"Tamam." Başımı eğdim, yüzümün ısındığını hissettim. "Özür dilerim."

"Hayır, becerme," diye mırıldanıyor. "Hey." Ayaklarımın dibinde diz çöküp bana bakıyor. Eli çeneme uzanıp parmaklarını çeneme bastırduğunda ve beni ona bakmaya zorlamak için çenemi yukarı kaldırdığında nefesimi emiyorum. "Üzülme, tamam mı? Sadece bu saçmalığı düşünmen fikrinden nefret ediyorum. Herkesin benim bir çöp olduğumu düşünmesine katlanabilirim ama senin düşünmene asla."

Ama ben değil?

Beynim şimdiden buna çok fazla anlam yüklüyor.

"Öyle düşünmüyorum," diye sessizce onu temin ediyorum. "Hiç öyle düşünmedim."

Dudakları kıpırdıyor, gözleri sıcak, yüz ifadesi değişip aniden ayağa kalkmadan önce başparmağını çene çizgime doğru zar zor kaydırıyor. "Güzel," diye homurdandı. "Sen de en az Jack kadar benim arkadaşımдын. Umarım bunu biliyorsundur."

Arkadaşı.

Kahretsin, bu kelime o zamanlar olduğu gibi şimdi de midemi bulandırıyor.

"Doğru," diye yumuşakça cevap veriyorum. "Tabii ki."

Bakışları bir saniye daha yüzümde kalıyor, ifadesi okunamıyor ama gözleri hâlâ yumuşak. "Muhtemelen geri dönmeliyiz. Herkes bizi arıyor olacak."

"Elbette," diyorum, salıncaktan kayarak iniyor ve ayaklarımın üzerine düşüyorum.

Bu şekilde, boylarımız arasındaki eşitsizlik bariz bir şekilde ortada ve bu kadar yakın olmak beni küçük, hatta narin hissettiriyor - kalın kalçalar ve hepsi. Beynimin kertenkele kısmı, ellerini kığımın altından geçirip beni hiç düşünmeden kendine doğru çekip çekemeyeceğini merak ediyor.

Çaresiz düşüncelerimden sıyrılıp kalçamı onunkine çarparak aramızdaki garip gerilimi azaltmaya çalışıyorum ve ağzımı bir sırtışa zorluyorum. "Hadi, seninle yarışacağım."

"Ne?" Burnu kırışır. "Yapmayacağım-"

Kahkahalar atarak koşmaya başlıyorum ve arkamdan gelen ayak seslerini duymam bir saniye bile sürmüyor.

Ian'ın bana hissettirdiği tüm çelişkili duygulardan kaçabilecek kadar hızlı gidip gidemeyeceğimi merak ediyorum... ama nedense bundan şüpheliyim.

ON

IAN

T Yetimhaneden sonraki günlerde internette dolaşan fotoğraf, olacağını düşündüğüm bir fotoğraf değildi. Bu değil

Lila'nın pistte benimle konuştuğu ya da benim temizlik işlerine yardım ettiğim anlar, hatta kulağına fısıldadığım ve hatırladığımda hâlâ içimi ısıtan o an bile - tüm bunlar dedikoduları beslemek için mükemmel fotoğraflar olabilirdi - hayır, hepsini gölgede bırakan fotoğraf, kimsenin yakalamasını beklemediğim bir fotoğraftı.

İlk kez bakmıyorum, hatta dürüst olmam gerekirse ilk on kez bile bakmadım -çünkü o eski salıncaklardan birinde tüneyip bana bakarken kendimi onun önünde çömelmiş görmenin bana tuhaf gelen bir yanı var. Ya da belki de tuhaf hissettirmemesinin sebebi tuhaf hissettirmemesidir. Emin olamıyorum. Parmaklarım çenesine nazıkçe dokunuyor ve yüzümde onun takındığı yumuşak ifadeyle tamamen savaş halinde olan ciddi bir ifade var ve tüm sahne bir bütün olarak... İnandırıcı, olan bu. Sadece iki arkadaş gibi görünmediği kesin.

Ve denemiyorduk bile.

Tek açıklamam, onu rahatlatmak, ona hiç de kızgın olmadığımı hissettirmek için çok güçlü bir ihtiyaç duymuş olmam - çünkü ona söylediklerimde ciddiydim. Yapabilirim

Yabancıların benim bir pislik olduğumu, hatta eskiden öyle olduğumu düşünmelerini kaldırabilirim ama nedense Lila'nın beni bu şekilde görme fikri midemi bulandırıyor. Daha gençken, onun bariz şefkati her zaman çok sıcak ve doğru hissettirmişti, o kadar ki kendimi her geldiğimde onu ararken buldum, sırf bunu deneyimlemek için. Lila benim için her zaman bir teselli oldu ve şimdi büyümüş ve tanıdığım kızdan farklı olsa bile - bu konuda hiçbir şeyin değişmediği açık. Hala ona yakın olma, onu koruma, onu güldürme dürtüsünü hissediyorum ve o çocukken bu tamamen doğal geliyordu, ama şimdi dönüştüğü kadınla... bu konuda bir şeyler farklı geliyor.

Bu da kafamı karıştırıyor.

Jack'in dairesinin ön kapısının çalınması beni kendi düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve başımı çevirip kanepenin üzerinden bakıyorum, Jack'in duşunun belli belirsiz sesleri dışarı süzülürken banyo kapısının hâlâ kapalı olduğunu fark ediyorum. O askıyla duş alması artık iki kat daha uzun sürüyor.

Homurdanarak kendimi kanepeden itiyorum ve kapıya doğru ilerliyorum, zincirin kilidini açıyorum ve sürükleyerek açıyorum, ancak tam bir şaşkınlık dalgasının üzerime çöktüğünü hissediyorum.

"Abby?"

Ağzı utangaç bir gülümsemeye dönüşüyor, parlak gri gözleri gergin ve emin değil. "Selam," diyor. "Üzgünüm, aramam gerektiğini biliyorum ama düşündüm ki-" Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyor. "İçeri girebilir miyim?"

Abigail'i yıllardır yüz yüze görmedim; arada bir telefon görüşmeleri oluyor - ikimizin de nasıl yol alacağımızı bilmediğimiz garip konuşmalar - ama onu son gördüğümde, tüm etkileşim internette sona erdi ve kişisel hayatımın patlamasına katalizör oldu. Onu son gördüğümde beri değişti; sarı saçları

daha kısa, yüzünü çerçeveleyen şık bir kesim, tatlı görünen yüzüne rağmen onu daha yaşlı gösteriyor.

Şaşkınlığımı üzerimden atmayı başarıyorum, aptalca başımı sallıyorum ve açık kapıdan kenara çekiliyorum. "Evet, içeri gel."

"Güzel bir yer," diyor içeri girerken. "Burada arkadaşınla yaşıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim ve kapıyı kapattım. "Jack."

Daireyi incelemekle meşgul olduğu için gergin görünüyor ve ağırlığını bir ayağından diğerine atıyor. "Gerçekten seni rahatsız etmek istememiştim, ben sadece..." Kararsız bir nefes üflüyor. "Sanırım dost bir yüz görmeye ihtiyacım vardı."

"Ne oldu?"

Omzunun üzerinden bana bakmak için döndüğünde neredeyse suçlu görünüyor. "Onu ben aradım."

"Oh."

Kaslarım geriliyor; sanırım onunla hâlâ konuşuyor olması o kadar da şaşırtıcı değil, ama bu konuda bir şey beni hâlâ... tuhaf hissettiriyor. Bunca yıldan sonra bile içinde bulunduğumuz bu sikik üçgene alışamadım.

"Oturabilirsin," diyorum ona, kanepeyi işaret ederek. "İçecek bir şey ister misin?"

Başını sallar. "Ben iyiyim." Bir kahkaha atıyor. "Neden burada olduğumu bile bilmiyorum. Sadece aramalıydım."

"Neden yapmadın?"

Çatık kaşlarıyla bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Özür dilerim," diye düzeltiyorum. "Hıyar gibi konuşmak istememiştim, sadece..."

"Biliyorum," diyor. "Bu tamamen damdan düşer gibi oldu." "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil." Dişleri alt dudağına bastırıyor, parmağı çilek sarısı bir bukleyi evirip çeviriyor. "Sadece son zamanlarda çok düşündüm ve ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum ve şimdi sen şehre döndüğüne göre, ben sadece..."

Dikkatlice odayı geçip karşısındaki kanepenin kenarına oturuyorum ve ona ihtiyatla bakıyorum. "Ne hakkında düşünüyorsun?"

"Hepsi," diyor. "Sanırım ben... Sanırım sır saklamaktan yoruldum, Ian."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne?"

"Bunun senin için adil olmadığını biliyorum," diyor sessizce. "Ve hiçbir şey söylememeyi kabul ettiğimi de biliyorum, ama-"

Sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "Bir şey söylersen ne olacağını düşündün mü?"

"Evet," diye cevap veriyor, başını usulca sallayarak. "Bunun bir kabus olacağını biliyorum." Bana bakıyor, gözleri suçluluk dolu. "Senin için de öyle."

"O zaman neden?"

Gözlerini kapatıyor, yirmi beş yaşından daha yaşlı görünüyor. "Sadece zamanım olduğunda gizli konuşmalar yapmaktan yoruldum. Kim olduğum hakkında yalan söylemekten yoruldum. Hepsinden yoruldum."

Hissettiklerini anlamıyormuş gibi davranamam; nasıl bir cehennemden geçtiğini ancak hayal edebilirim, hatta bazı açılardan benden bile daha fazla - ama itiraf etmesinin ilgili herkes için nasıl bir bomba olacağını da biliyorum.

"Abby, ben-" Çenemi sıkıyor, bu konudaki hislerimi sıralamaya çalışıyorum. "Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem."

"Ama?"

"Ama boktan bir gösteri olmayacakmış gibi davranamam." Bakışlarımı onunkilerle aynı hizaya getiriyorum. "Ve sadece senin için değil."

Gözleri dizlerine düşüyor ve o kadar genç ve savunmasız görünüyor ki, aramızdaki mesafeyi kapatmak ve kollarımı ona sarmak için neredeyse içgüdüsel bir dürtü hissediyorum. Onun isteyip istemeyeceğini bile bilmediğim bir şey. Bunca zaman sonra, hala ilişkimizi nasıl idare edeceğimi tam olarak bilmiyorum.

"Biliyorum," diyor sonunda. "Biliyorum. Muhtemelen aptalca bir fikir."

"Ben öyle bir şey demedim," demeye çalışıyorum.

Gözleri şimdi daha sert. "Ama eminim bunu düşünüyordun."

"Abby," diye iç geçirdim.

"Sorun değil," diyor sertçe, koltuktan kalkarken. "Lanet olsun. Neden geldiğimi bile bilmiyorum. Biz gerçekten..." Dudakları birbirine yapışıyor ve öyle... kaybolmuş görünüyor ki. "Özür dilerim."

Ayağa kalkıp ona doğru uzanıyorum. "Abby, olmak zorunda değilsin-"

"Hey! Vücut yıkama suyumuzun bittiğini biliyor muydun? Senin garip barını kullanmak zorunda kaldım. Umarım taşakların için falan değildir. Cildim kupkuru olacak-"

Abby ve ben dönüp baktığımızda Jack'in beline sardığı bir havluyla koridorun sonunda dolaştığını ve gözlerini ikimizin arasında gezdirdiğini görüyoruz. Abby'ye baktığımda yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade beliriyor, gözleri açılıyor ve sonra neredeyse güç kullanarak ön kapıya doğru yürüyor, kapı koluna uzanıp kapıyı açıyor. Dönüp bir süre kapı aralığında oyalanıyor ve bana aynı hüznü gözlerle bakıyor.

"Özür dilerim," diyor. "Aniden içeri dalmamalıydım. Belki daha sonra konuşabiliriz?"

Başımı salladığımı hissediyorum, ağır ve yavaş. "Elbette."

Ve böylece gitti, apartman kapısı sanki buraya hiç gelmemiş gibi arkasından kapandı. Sessizlik

Arkasında bıraktığı izler hissedilir, o kadar yoğun ki Jack'in nefes alışının sesi sanki odanın öbür ucunda değil de sadece birkaç adım ötedeymiş gibi geliyor.

"Bu oydu, değil mi?"

Sadece başımı
sallayabiliyorum. "Evet."

"Ne istiyordu?"

"I..." Başımı sallıyorum. "Açıkçası pek emin değilim."

Gerçeğin tamamı değil ama gerçek de değil. Kesinlikle bir şeylerden emin değil gibiydi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Tanrım. Baker kardeşlerin benimle uğraşmak istemeleri de neyin nesi?

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Zaten birazdan yola çıkmamız gerekiyor."

"Evet." Jack bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Yemeğe geç kalırsak Bea Teyze ikimizin de kışına tekmeyi basar."

Şu anda hayatımda yeterince karışıklık olmadığı için, elbette Jack ve Lila'nın teyzesi hepimizi bu akşam yemeğe davet etti, bu da kafamda kaosa neden olan kadınla bir masada oturmak zorunda kalacağım anlamına geliyor - her zaman kendimden daha çok benim hissettiğim bir evde - yavaş yavaş çözülmüyormuş gibi davranırken. Bir de Abigail eklenince? Zihnim şu anda bir sepet dolusu ıslak kedi olabilir.

"Hemen duşa gireyim," dedim, "sonra gidebiliriz."

"Tamam," diye cevaplıyor Jack. "Gerçekten de vücut yıkama suyumuz bitmiş, haberiniz olsun." Dönüyorum, burnunun hoşnutsuzlukla kırışmasını yakalıyorum. "Raftaki çubuk taşaklarınız için değil, değil mi?"

Ağzım titriyor ve onun yanından banyoya doğru ilerlerken bir omzumu silkiyorum. "Kim bilebilir ki?"

Mırıldanarak söylediği "Dick" ve ardından gelen kahkahası bugün başıma gelen en normal şey olabilir.

Bea'nın evine dönmek hem garip hem de çok kolay.

Yıllar boyunca onu gördüğüm birkaç kez hep dışarıdaydı - Jack'le akşam yemeklerinde ya da yakaladığım maçlarında onu görüyordum - ama yirmi iki yaşımdan ve NHL'ye seçilmenin eşiğinden beri buraya geri dönmedim. Ondan önceki on yıl boyunca sürekli onun evine girip çıktım; sanırım burada kendi evimden daha fazla zaman geçirdim. Bu yüzden onun yemek odasında oturup yaptığı farklı yemekleri ortaya koyarken eve gelmiş gibi hissediyorum.

"Şimdi fırında browni var," diyor üçümüze de. "Yemekten sonra dondurmayla birlikte yiyebileceğimizi düşündüm."

Lila hemen yanımda oturuyor, gülümsemesi kolay, sık ve karşılık vermemesi zor. Jack masanın diğer tarafında, iyi olan eliyle bir ruloya uzanmaya başladı bile, Bea'nın onu tokatlayarak uzaklaştırması için.

"Ben her şeyi hazırlayana kadar bekle, kafir." Jack surat asıyor. "Dostum, yaralıyım."

"Eğer kendini tutmazsan daha da fazla yaralanmak üzeresin." Kaşlarını ona doğru çatıyor. "Ve ben senin 'dostun' değilim. "

"Evet, iyi," diye homurdanıyor Jack nefesinin altından. "Ian? Biraz ekmek ister misin?"

"Elbette, Bea," diyorum.

Jack kızgın bir ses çıkarır. "Hey!"

"Sen orada çeneni kapa," diye seslendi. "Uzanmadı."

Lila usulca kıkırdıyor ve Jack gözlerini ona dikip dilini çıkarıyor. Gençlik yıllarımdaki bir geceye o kadar benziyor ki, üzerimde taşıdığım gerginliğin bir kısmını çözen bir nostalji dalgası hissediyorum. Keşke bu geceden çok önce ziyarete gelseydim diyorum.

Hepimiz tabaklarımızı doldurup rahat bir sohbe dalıyoruz ama ben Lila'nın dirseğinin sık sık koluma değdiğinin farkındayım. Bir ısırık bezelyeyi tabağıma geri bıraktığımda bana sırtışının, gözlerindeki şakacı parıltının. Kahretsin, sadece onun farkındayım, nokta. Buraya son gelişimden kesinlikle farklı.

"Ee," diyor Bea, aramızdaki sohbet dindikten sonra, çatalını ikimizin arasına doğrultarak. "Jack'in bana söylediği, ikinizin kitleler için aşk meşk ediyormuşsunuz gibi davranmanız da neyin nesi?"

Neredeyse boğuluyordum. Lila dilini gıdaklayarak sırtımı sıvazladı. "Ne oluyor Jack?"

"Ne?" Jack bir ağız dolusu patatesle masum görünmeye çalışıyor. "Bunun bir sır olduğunu bilmiyordum."

"Değil," diyorum sonunda, lokmalarımı yutmayı başarak. "Bir şey yok, Bea. Sadece halkla ilişkiler ekiplerimizin uydurduğu bir şey."

Kelimeler dilimde ağırlaşıyor. Yalan gibi değil, çünkü kesinlikle rol yapıyor, ama bunu reddetmekle ilgili bir şey hala tam olarak oturmuyor. Bea'nın işi bitmediği için bu hisleri değerlendirecek zamanım yok.

"Her zaman ikinizin evlenmesini ummuşumdur," diyor, sanki konuşmanın içine bir atom bombası atmakla eşdeğer değilmiş gibi. "O zaman hepiniz benim çocuğum olurdunuz."

"Bea Teyze," diye tıslıyor Lila, yüzü kızarıyor. "Ciddi misin?"

Bea bir kaşını kaldırır. "Ne? Yaşlı bir kadın hayal kurabilir, değil mi?" Çenesini bana doğru eğiyor. "Bu

Gerçi evlendiğın kişi iyiydi. O nasıl?"

"Mei iyi," diyorum ona. "Daha yeni evlendi. şu anda balayındalar."

"Bir kadınla evlenmemiş miydi?" Bea'nın burnu kırışır. "Ona ne yaptınız da artık erkekleri istemiyor?"

"Bea Teyze," diye tekrarlıyor Lila boğuk bir iniltiyle. "Aman Tanrım."

"O biseksüel," diye gülüyorum. "Sanırım her zaman kadınlara daha meyilliydi."

Bea bunu düşünür, yüz ifadesi düşüncelidir. "Daha yumuşak olduklarını tahmin ediyorum. Sanırım onu suçlayamam."

Jack, "Bu konuşmayı keşfetmemeyi çok isterdim," diye araya giriyor.

"Yani ikiniz kamera karşısında öpüşmek zorunda mı kalacaksınız?" Bea devam eder.

Ağzım açık kalıyor ve yardım için Lila'ya bakıyorum; o da aynı şekilde atılmış görünüyor. Lila'nın yumuşak, pembe ağzının benimkinin üzerindeki görüntüsü düşüncelerimde gürlüyor, kendini belli ediyor ve bunun tuhaf bir şey olması gerektiğini düşünüyorum. Bea'nın onu oraya koymasının bir sonucu olan geçici bir tuhaflıktan başka bir şey olmamalı, ama üzerimdeki etkisi... Nabzım hızlanıyor, kulaklarım ısınıyor ve serbest bırakmak üzere olduğum nefes boğazıma takılıyor, sanki vücudum onu tutmaktan başka bir şey yapamıyor. Bu kesinlikle geçici bir tuhaflık değıl. Düşüncelerimin beynime dövme yapma şekliyle değıl.

"Böyle bir şey olacağını sanmıyorum," diye geçiştiriyorum uzun saniyeler sonra. "İnternet bir nevi kendi söylentilerini yaratıyor, biliyor musun? Fikir bir kez ortaya çıktı mı, onu canlı tutmak için fazla bir şeye ihtiyaç duymuyorlar."

Lila'ya bakıyorum ve kurtarışıma minnettarlık duymak yerine neredeyse... sinirlenmiş görünüyor. Bu benim istediğim bir şey değıl.

görmeye alışkınım. Yine de gerçekten analiz etmem için çok hızlı geçti.

"Bu sadece aptalca bir oyun Bea Teyze," diyor sonunda. "Sadece birkaç hafta sürecek."

Sadece birkaç haftalığına.

Neden kaşlarımı çatmak istiyorum? Kendi kafamı kontrol edemiyorum.

"Elbette," diye gülüyor Bea. "Siz ne dersiniz." Çatalını Lila'ya doğrultuyor. "Farkle oynamaya var mısınız?"

"Bu oyundan nefret ediyorum," diye inliyor Jack.

Bea onun sağlam omzuna vurarak inlemesine neden olur. "Diğer kolunu da kırmamı mı istiyorsun? Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Neden bana bu kadar kötü davranıyorsun?"

Bea gözlerini devirir. "Oh, pek sayılmaz." Lila ile bana bakıyor. "İkiniz gidip oyunu bulmak ister misiniz? Onları Dee'nin dolabında saklıyorum. Üst rafta. Çığ yaratmadan aşağı indirmek için Ian'ın yardımına ihtiyacım olabilir."

Gözlerinde bir şeylerin peşinde olduğunu gösteren bir pırıltı var ama Lila çoktan ayağa kalkmış, peçetesini boş tabağına bırakıyor. "Tabii," dedi. Sonra da bana, "Gelip bana yardım eder misin?"

"Tamam," diyorum, kendi sandalyemden kalkarak.

Lila'nın yatak odasına giden yolu biliyorum; ne de olsa defalarca görmüştüm, ama bunca zaman sonra içeri adım atmak... farklı hissettiriyor. Her şey tamamen aynı görünse bile.

"Vay canına," diyorum. "Bea hiç değişmemiş, değil mi?"

"Sanırım bu onu daha iyi hissettiriyor," diyor Lila omzunun üzerinden, odayı geçip dolabına doğru giderken. "Burada tek başına yaşarken yalnızlık çekiyor."

"Ama siz çok sık ziyaret ediyorsunuz, değil mi?" "Oh evet. Haftada en az bir kez."

Lila'nın yatağına doğru ilerliyorum, yastıklarının üzerinde duran pelüş tavşanı elime alıyorum, dudaklarıma

bir gülümseme yerleşiyor. "Görüyorum ki

Bu adam hâlâ hayata tutunmaya çalışıyor."

"Kim?" Lila bana doğru aç yapıyor ve elimde tuttuğum şeyi görünce kıkırdıyor. "Kulaklar hepimizden uzun yaşayacak."

Parmaklarımı tavşanın adını aldığı yumuşak kulağın üzerinde gezdiriyorum. "Bu lanet şey olmadan gözünü kırpmadan uyuyamadığını hatırlıyorum."

"Yedi yaşındaydım," diye homurdanıyor.

"Oh?" Ağzım titriyor ve pelüş tavşanı ileri geri sallıyorum. "Peki onunla yatmayı ne zaman bıraktın?"

Lila gözlerini devirir. "Kapa çeneni."

"Çay partilerine kafayı taktığın yılı hatırlıyorum," diyorum, tavşanı yatağına geri koyup köşedeki küçük hasır masaya bakarak. "Jack ve ben o kadar çok sahte çay içmiştik ki hastalanmadığımıza şaşırdım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kaşlarından birini kaldırıyor ve benim gözlerim onun dudaklarını büzen, düşüncelerimi olmaması gereken yerlere götüren kendini beğenmiş ifadesine takılıyor. "Biliyor musun, burada da harika şeyler oldu."

"Öyle mi?" Kıkırdıyorum. "Burada birkaç içki içtin mi?"

Omuz silkiyor. "Hayır, ama şu pencerede ot denedim."

"Vay be." Sahte bir nefes aldım. "Skandal. Burada başka ne kaçırdım, Outlaw?"

"Bakalım." Parmağını alt dudağına dokunduruyor ve gözlerimin oraya çok uzun süre yerleşmesine izin vermemek için gerçek bir mücadele veriyorum, bunun yerine parmağını orada gezdirmek için aniden bir dürtü hissediyorum. "Şey. On altı yaşımdayken buraya gizlice bir oğlan sokmuştum."

Boynumdaki ince tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum; bu beni sinirlendirecek bir haber değil, çünkü yirmi bir yaşındayken

Görünüşe göre bu oldu, peki neden böyle oldu? Neden birden oynadığımız bu oyundan nefret etmeye başladım?

"Yaptın mı?"

"Evet." Dudakları Cheshire kedisi sırtışıyla kıvrılıyor.
"İlk öpücüğümü o yatakta almıştım."

"Kiminle?"

"Tommy Dalton," dedi bana. "Cebir sınıfımdaydı."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "İyi mi?"

"Pek sayılmaz," diye gülüyor. "Çok fazla dil var."

Neden bundan bu kadar nefret ediyorum?

"Zavallı Tommy," diye mırıldanıyorum, kesinlikle öyle demek istememiştim. "Evet, şey," diyor başka bir sessiz kıkırdamayla. "Ben başkası için yanıp tutuşuyordu, bu yüzden zavallı adamın hiç şansı yoktu."

"Başka biri mi?"

Bakışları benimkileri buluyor, beni incelerken ağzı bir çizgi haline geliyor. "Evet. Daha yaşlı biri."

Midem bir şeyle çırpınıyor. "Oh?"

"Mhm." Bana doğru bir adım atıyor ve kalbimin hızlanmaya başladığını hissediyorum. "Beni sadece bir çocuk olarak gören biri."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, bir adım daha atmasını izliyorum. "Sanırım hiç yürümedi, ha?"

"Hayır. O zamanlar beni hep Jack'in küçük kız kardeşi olarak görecekti." Dişleri dudağına bastırıyor ve lanet olsun ki bu görüntüye takıldım. "Ama hâlâ onu düşünüyorum."

Kahretsin, demek istediği...?

Boğazımı temizliyorum. "Tanıdığım biri mi?" "Hm. Öyle de diyebilirsiniz."

Şimdi çok yakınımda ve eli gömleğimin yakasıyla oynamak için uzanıyor, sadece hafif bir dokunuş bile tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Düşünmeden, benim

Elim parmaklarımı bileğine dolamak için dışarı fırlıyor, onu sıkıca kavrayıp avucunu göğsüme bastırmaya zorlarken göz bebeklerinin büyümesini izliyorum. Gömleğimin içinden sıcaklığını hissedebiliyorum ve gözleri yavaşça aşağı inip elime bakıyor. Orada bir saniye, belki daha fazla kalıyorlar ve bakışlarımla buluşmak için başını tekrar yukarı eğdiğinde nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

"Lila, ben-"

"Gerçekten hiç fark etmedin mi?"

Sesi artık neredeyse bir fısıltı ve ben onun hafifçe eğilmesini izlerken büyülenmiş gibi hissediyorum.

"I..." Kelimeler bulmakta zorlanıyorum, çünkü ima orada, ama bunu kabul etmek ikimiz için de oyunun kurallarını değiştirir. Bu şimdiye kadar bildiğimiz, olduğumuz her şeyi değiştirmek anlamına gelir ve bu gerçekten akıllıca mı? Gerçekten ben de mi eğiliyorum? "Lila, ben-"

"İkiniz daha bulamadınız mı?" Bea yemek odasının arkasından sesleniyor. "En üst rafta!"

Lila şimşek hızıyla benden uzaklaşıyor, yakınlığının verdiği sıcaklık sanki hiç yokmuş gibi kayboluyor ve bana sırtırtırken yüzünde mutlu bir maske beliriyor. "Özür dilerim," diyor. "Seni telaşlı görmek hoşuma gidiyor, Cupcake."

Ağzım açılıyor ama tekrar kapanıyor, içimde bir şeyler sönüyor. Benimle şakalaşıyor muydu? Gerçekten mi?

"Çok komik," diyorum kuru bir sesle.

Gözlerindeki o hüznün parıltısı geri geldi ve o kadar hızlı gelip gidiyor ki neredeyse kaçıracaktım ama kaçırmıyorum. Görüyorum. O kadar iyi görüyorum ki gerçekten şaka yapıp yapmadığını merak ediyorum. Ve eğer şaka yapmıyorsa, bu bizim için ve aklımdan geçen tüm düşünceler için ne anlama geliyor?

"Şu oyunu alıp geri dönelim," diyor Lila. "Bea onu beklettiğinizde huysuzlaşıyor."

"Elbette," diye aptalca cevap veriyorum, beynim hala sersemlemiş durumda.

Zarların ve skor kâğıtlarının olduğu kutuyu bana işaret ediyor, odadan çıkmadan önce kutuyu çıkarmamı bile beklemiyor. Oyunu elime alıp gidişini izliyorum, peşinden gitmeden önce kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım var.

Gerçekten hiç fark etmedin mi?

Onu geri çekmek ve bu sözlerin ne anlama geldiğini sormak istiyorum. Yüzündeki o ifadenin ne anlama geldiğini bilmek istiyorum. Gerçekten şaka mı yapıyordu yoksa söylediği her şeyde ciddi miydi bilmek istiyorum. Ama en çok...

Yapmamış olma ihtimalinin beni neden bu kadar hayal kırıklığına uğrattığını bilmek istiyorum.

On bir

DELILAH

“A "Kestik!"

Setteki insanlar gibi parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. sarıldıktan sonra hareket etmeye başlar. Çekimler sırasında odaklanmayı başardım ama itiraf etmeliyim ki sadece biraz. Zihnimin tasmaını ne zaman uzun süre bıraksam, zihnim dolaşmak istiyor ve bunun çocukluk odamda günler önce yaşanmış bir ana kadar uzandığından şüpheleniyorum.

"Saçında un var," diyor Ava yanıma sokularak.

Başıboş bir saç telini koparıyorum ve evet, kesinlikle haklı olduğunu görüyorum. "Kahretsin."

"En şirin küçük pasta hayaleti," diye
cılveleniyor. "Siktir git," diye
mırıldandım.

"Birileri huysuzlanmış." Beni lavaboya doğru çekiyor, ben ellerimi yıkarken tezgâha yaslanıyor. "Annene her şeyi anlat."

"Anlatacak bir şey yok."

"Çok kötü bir yalancısın. Bütün gün dalgındın." Ellerimi kurulamayı bitirmemi bekliyor, kolunu benimkine doluyor ve komplocu bir tavırla bana doğru eğiliyor. "Bunun belli bir hokey oyuncusuyla bir ilgisi yok, değil mi?"

Yüzümün sıkıştığını hissedebiliyorum, bu da Ava'nın yapışması için fazlasıyla yeterli.

"Aha!" Dirseğiyle beni yanımdan dürttü. "Dökül bakalım. Detayları istiyorum. Etrafta dolaşan resimler çok... zorlayıcı."

"Bir şey yok," diyorum otomatik olarak, kelimeler midemi bulandırıyor. "Biz sadece arkadaşız."

"Parktaki fotoğrafı gördün mü? Adamın gözlerinde neredeyse yıldızlar vardı ve senin için neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu."

"Bu bağlamından koparıldı," diye karşı çıkıyorum. "Ciddi bir konuşma yapıyorduk."

"Kendine ne söylemen gerekiyorsa onu söyle kızım," diye gülüyor. "Bence aranızda bir kimya var."

Tanrım, keşke bu doğru olsaydı.

Bu oyunu oynamak düşündüğümde çok daha zor. Ian'ı her gördüğümde, onunla her vakit geçirdiğimde, başlangıçta ona neden bu kadar takıntılı olduğumu hatırlıyorum. Onunla ilgili çok rahatlatıcı bir şey var. Sağlam ve güvenilir bir şey, istikrar, yuva ve o yakınımıdayken beni bir yığın yapışkan maddeye dönüştüren diğer tüm iyi şeyler gibi hissettiriyor.

Çok seksi olması da zarar vermiyor.

"Aslında son zamanlarda tuhaf davrandığımı düşünüyorum," diye itiraf ediyorum, içecek masasına uzanıp bir su alıyorum. "Son birkaç gündür ona mesaj atamayacak kadar korkak davrandım."

Ava parmaklarını şıklatarak "Ayrıntılar," diyor. "Hemen şimdi."

"Şey... Bu hafta hepimiz Bea Teyze'lerde yemeğe gittik, değil mi?"

"Evet, ve?"

"Her şey iyi gidiyordu. Eski günlerdeki gibi hissediyordum, gerçekten. Ama sonra yatak odamda bir an oldu-"

Ava nefes nefese, dramatik bir şekilde göğsünü tutuyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"-herkesin oynaması için bir oyun alıyorduk ve bir tür... anımsamaya başladık? Sanırım?"

"Ne hakkında?"

"İlk başta aptalca şeyler," diyorum ona. "Eski anılar falan. Ama sonra bir şekilde ilk öpücüğümün o odada gerçekleştiğini anlatmaya başladım ve ben de..."

Kaşlarımı çatıyor, o anda ne hissettiğimi anlamaya çalışırken ayaklarıma bakıyorum.

"Sanırım çok fazlaydı, biliyor musun? Onu o şekilde odamda görmek. Sanki gençken onunla ilgili kurduğum tüm fantezilerin başlangıcıydı ve birdenbire karşımdaydı, kanlı canlı. İlk öpücüğümün o olmasını dilediğimi ima etmiş olabilirim."

"Kızım," diye ciyaklıyor Ava. "Evet. Buna bayıldım. Ne yaptı ne dedi?"

"Bunu anladığından bile tam olarak emin değilim," diyorum kederle.

Neden yapsın ki? Ben her zaman onun radarının o kadar dışında kaldım ki, bir olasılık olarak bile görülmedim.

Ama bana dokunma şekli.

O kısmı mantıklı bulamıyorum. Bu bir sürpriz miydi? Onu rahatsız mı etmiştim? Bana attığı bakışın onu hazırlıksız yakalamaktan daha fazlası olduğunu kendime söylemek istiyorum ama bundan emin olamıyorum. Bu yüzden kafam daireler çizmeye devam ediyor.

"Ah, tatlım," diyor, sesi sempati dolu. "Ne yaptın sen?"

"Şakaymış gibi davrandım. Yani, başka ne yapabilirdim ki?" "Bunu açıkça söyleyebilirdin," diye öneriyor.

"Bakalım ne olacak."

"Bu korkunç bir fikir olurdu."

"Olur
muydu?"

"Olmaz
mıydı?"

Ava omuz silkiyor. "Yani, en kötü ihtimalle hiç ilgi göstermez ve ikiniz de yolunuza devam edip arkadaşlığınızı sürdürürsünüz, böylece her şeyi geride bırakmış olursunuz."

"Evet ve bu süreçte korkunç bir şekilde reddedilmek." "Ama ya reddetmediyse?"

"Yapmamasına imkan yok."

"Ama nereden biliyorsun?"

"Çünkü beni her zaman on yıl önce tanıdığı o aptal çocuk olarak görecektir!"

Ava keskin ses tonuma şaşırmış görünüyor, ben de şaşırdım.

"Özür dilerim," diyorum çabucak, başımı sallayarak. "Küstahlaşmak istememiştim."

Ava ellerini onaylarcasına kaldırıyor. "Tek söylediğim, sen onun yıllar önce tanıdığı o çocuk değilsin. Sen yetişkin, seksi bir kadınsın ve bunu fark etmemesi için aptal olması gerekir."

"Sen... doğru değilsin," diye mırıldanıyorum.

"Uğruna adam öldürebileceğim göğüslerin ve bırakmayan bir kıçın var bebeğim," diyor. "Ayrıca, güneş ışığının vücut bulmuş hali gibisin."

"Bundan alınmalı mıyım?"

"Sadece benim gibi alaycı bir pislik olmak için çabalarsanız." "Bilmiyorum..."

Omzumu okşadı. "Sadece b i r düşün. Seni şaşırtabilir. Kaybedecek neyin var ki?"

Gururum, acı acı düşünüyorum. Haysiyetim.

"Bunu düşüneceğim," diyorum ona sadece gönülsüzce.

"Güzel." Bana sırtarak baktı. "Şimdi sana Gia'nın seni ofisinde görmek istediğini söyleyebilirim."

İnledim. "Neden bununla başlamadın?"

"Ve seni oraya tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi mi göndereyim? Önce kendi pisliğini temizlemeliydin."

"Kendimi tam olarak 'sıralanmış' hissetmiyorum. "

"Ben bir yapımcıyım, terapist değil."

"Küçük yapımcı."

"Bir arkadaş beni düzeltmez."

Şimdi kendi yüzümde de bir sırtmanın yayıldığını hissediyorum.

"Evet, şey."

Sen bir pisliksin, unuttun mu?"

"Adil." Bana kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Devam et." Bana kaşlarını çatmadan önce adımlarının ortasında duraklıyor. "Bu arada saçında hâlâ un var."

Alnıma dik dik
bakıyorum. Tabii ya.

Gia, beni rahatlatmak için, ofisindeki sandalyelerden birine oturduğumda çok mutlu görünüyor.

"Sen ve Ian'ın etrafındaki vızıltıyı gördün mü?"

Demek istediğini kanıtlamak için henüz görmediğim bir makaleyi göstermek üzere monitörü masaüstüne çeviriyor, Ian'la benim oyun gününden bir resmimiz ön planda ve ortada - ben pistin yanındaki korkuluklara yaslanmışken o bana gülümsüyor. Parmaklarını mouse pad'in üzerinde bir kez daha gezdirdiğinde Ian'ın kulağıma eğildiği bir kare ortaya çıkıyor ve bahse girerim ki yakınlaştırdığınızda tüylerimin diken diken olduğunu görebilirsiniz. Göğsümü yapış yapış hissettiriyor.

"Bunu görmedim," diyorum ona. "Ama kesinlikle birkaç tane gördüm."

"Herkes ikinizin birlikte olması fikrine bayılıyor," diyor neşeyle. "Ayrıca, bu durum şovun haberlerine de yansıyor. Şimdiden iki makale gördüm"

ikinizden birinin Whisk-y Business'ı vurgulamasından kaynaklanıyor."

"Peki ya rakamlar? Herhangi bir değişiklik gördük mü?"

"Hafif bir artış var," diyor bana. "İstediğim kadar değil, henüz değil, ama iyi bir başlangıç." Bana güven veren bir bakış attı. "Sadece birkaç hafta oldu. Bu hızla giderse, tam istediğimiz gibi olacak."

"Umalım da öyle olsun," diyorum, Ian'a yakın olmak ve onun beni sadece bir arkadaş olarak göreceğini bilmek gibi bir işkenceye daha maruz kalma fikri hâlâ biraz canımı sıkıyor.

"Aslında Ian'ı bir bölüm daha oynatabileceğimizi umuyordum," diyor.

Kaşlarım kalktı. "Ne?"

"Sadece ilki çok iyi iş yaptı ve şimdi ikinizin etrafındaki tüm vızıltılarla... Başka bir bölümün sayılar açısından daha iyi olması kaçınılmaz. Hatta bu sefer 'öyleler mi, değiller mi' konusunu daha fazla oynayabiliriz. Biraz daha flört, bunun gibi şeyler."

Yüzümü pasif tutmak ve istediği gibi hüsrana uğramasına izin vermemek bir mücadele. "Ian'ın bir başkası için zamanı olur mu bilmiyorum."

"Oh, kesinlikle buna hazır olacaktır? Druidler de bu işten iyi bir gelir elde ediyor. Ayrıca, daha dün halkla ilişkiler müdürüyle konuştum ve Ian ve geçmişi hakkındaki olumsuz paylaşımlarda büyük bir düşüş görüyorlar. Bence sadece bu bile kabul etmesi için yeterli bir teşvik olacaktır."

Sikeyim.

Bir parçam reddetmek istiyor, sadece kendi akıl sağlığım için bile olsa. Ian'la kamera önünde flört etmek mi? Tamamen sahte olduğunu bile bile buna dayanabilir miyim? Ama sonra tekrar... Bunun ona yardım ettiğini, yaptığımız şeyin onun hayatını biraz daha kolaylaştırdığını bilerek nasıl hayır diyebilirim?

"Ona sorabilirim," diyorum sonunda, ses tonum Gia'nın coşkusunun yarısından bile yoksun.

"Mükemmel," diye parlak bir şekilde cevap veriyor. "Ben de ikinizin yakında bir tür gezintiye çıkabileceğinizi umuyordum."

Şimdi surat yaptığımın farkındayım. "Gezinti mi?"

"Evet, Ben'le konuşuyordum ve oyun gününün ardından gelen tüm fotoğraflardan sonra, ikinizin tekrar toplum içinde görülmesinin iyi bir fikir olacağını düşünüyoruz. Belki bu sefer sadece ikiniz? Basın için iyi olabilir, bu da daha fazla ses getirecektir."

"Randevu gibi mi? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır, sizden kanal için randevuya çıkmanızı isteyemeyiz," diyor Gia gergin bir kahkahayla, aslında yaptığı şeyin bu olduğunu ele vererek. "Sadece... toplum içinde birlikte biraz zaman geçirmenizi. Biz sadece ikinizin görünmesini istiyoruz, hatırladınız mı?"

"Hatırlıyorum," diye iç geçiriyorum. Düşünüyorum, Ian'la "toplum içinde bir gezintinin" neye benzeyeceğini bile bulamıyorum. Lanet olası parkta tandem bisiklete falan mı bineceğiz? "Tekrar söylüyorum, bunu Ian'a sormam gerekecek. Önce onunla konuşmadan hiçbir şeyi kabul etmek istemiyorum."

"Elbette, elbette," diyor Gia. "Mümkünse bu gece onunla konuşun ve yarın bana planın ne olduğunu bildirin ki doğru kişilere uygun sızıntıları yapabilelim."

Az önce söylediği her şeyi açıklığa kavuşturmak bile istemiyorum. Kanal dedikodularının iç işleyişini ve bunu nasıl sürdürdüklerini bilmek istemediğimden şüpheleniyorum.

"Elbette," diyorum onun yerine.

"Bunu yapacağım." "Güzel. Her şey harika gidiyor."

Onun heyecanlı ifadesine ayak uydurmaya çalışıyorum ama muhtemelen zoraki oluyor. Haklı olduğunu, olan biten her şeyin tam da yapmak istediğimiz şey olduğunu

biliyorum,

Kabul ettiğim her şeyin bu olduğunu ve en başta evet deme nedenlerimin arkasında duruyorum, gerçekten.

Sadece bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim.

Kanalın hazırladığı tüm bu yeni saçmalıklar hakkında telefonda konuşmak yerine Ian'ı şahsen ziyaret etmeye karar verdim, bu yüzden bana evde olduğuna dair mesaj attığında, Jack'in dairesine yaklaştıkça daha da endişeli hissederek oraya doğru ilerledim. Kapıyı çaldığımda neredeyse terliyordum. Ki bunu yapmam. Erkekler için terlemem ben.

Kapı açıldığında kendime zihinsel bir kız patronu tekmesi atıyorum ve sonra ıslak, kırmızı bukleler, fırtınalı gri gözler ve geniş bir göğsün üzerine sıkıca gerilmiş koyu lacivert bir tişört ile şaşkına dönüyorum - omuzları saçlarından ıslanmış. Belli ki duştan yeni çıkmış, bu da beynimin bir pencere açtığı ve neden sevişmediğimize dair on maddelik konuşmamın tamamının rüzgârda uçuşmasına izin verdiği anlamına geliyor. Şimdi gitti. Dışarıda, rüzgarda. Onu yakalayacak zamanım bile yok çünkü gözlerim ulaşabildikleri her Ian parçasını yutuyor.

"Hey," diye selamlıyor beni o sıcak, alçak sesle. "İçeri gel."

Boğazımdaki yumruyu yutarak onun yanından geçiyorum ve oturma odasına bakıyorum. "Jack nerede?"

"Fizik tedavi," diyor Ian bana, kapıyı arkamızdan kapatırken.

"Ah, evet." Kanepeye çökerken amaçsızca başımı sallıyorum. "Unutmuşum."

Buraya gelmeden önce bu dairede onunla yalnız kalacağınızı hatırlamanız iyi olabilirdi.

Ian kanepenin arkasına gelişigüzel asılmış bir havluyu kapıyor, saçlarına götürüp ıslak kütleye sürterek karşıma oturuyor.

"Bir şey hakkında konuşmamız gerektiğini söylemiştin?"

"Doğru," diyorum boğazımı temizleyerek. "Bugün Gia ile görüştüm ve programda seninle bir bölüm daha yapmamızı istiyor."

Kaşları kalkıyor. "Gerçekten mi?"

"Mhm. Görünüşe göre, artık dedikodu yaptığımıza göre, bir tekrarın geçen seferkinden daha iyi rakamlara ulaşacağını düşünüyor."

"Mantıklı," diyor düşünceli bir şekilde, elini saçlarına yavaşça götürürken kaşlarını çatarak düşünüyor gibi kucağına bakıyor.

Bu da havluyu tembel tembel saçlarına sürerken pazusunun çıkıntısının daha belirgin olduğu anlamına geliyor, teni mürekkeple sarılmış ve hala hafif nemli, bu da bende onu yalama isteği uyandırıyor.

"Ama sadece bu konuda rahatsan," diye ekliyorum.

Bir omzunu silkiyor, havluyu tekrar kanepenin arkasına bırakırken kurulamaktan tamamen vazgeçiyor. "Sanırım zararı olmaz." Bana sırtıyor. "Beni kameraya falan çekmeye çalışmadıkları sürece her şeye hazır olduğumu söyledim."

Aman Tanrım. Şu anda onu çıplak düşünme. O çıplak. Islak, Tanrı aşkına. Onu çıplak ve ıslak düşünme.

Çenemi sıkıp normal olamayacak kadar hızlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Harika. Gia'ya haber verebilirim."

"Buraya kadar bunu sormak için mi geldin?"

Sesi alaycı ve yanıt olarak yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Oh, şey, hayır. Emin olmadığım başka bir şey daha önerdi."

"Oh?"

"Kanal, tekrar birlikte görünmemizin daha fazla ses getireceğini düşünüyor. Oyun günü gibi."

"Akıllarında bir etkinlik var mı?"

"Sadece ikimizin olduğu bir... gezinti yapmamızı tercih ederler."

Bana bir iki saniye göz kırptı ve sonra "Randevu gibi mi?" dedi.

"Buna randevu diyemezler," diye homurdanıyorum, "ama aşağı yukarı, evet."

Elini uzatıp parmağının alt dudağında gezinmesine izin veriyor ve gözlerim bu harekete yapışıyor ve süperden bahsediyorum, Elmer's'tan değil. Aptal yatak odamda aptalca şeyler söylediğim o aptal anı düşünmeye başladım.

Bu da dilimi daha aptalca şeyler söylemem için gevşetiyor. şeyler.

"Muhtemelen biraz alıngan olmamız gerekecek," diyorum sessizce.

Parmağını dudağına götürüyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. "Öyle mi?"

"Satmak için, biliyor musun?"

Yavaşça başını sallıyor, hâlâ o lanet dudağına dokunuyor. "Mantıklı."

"Bu senin için garip olmayacak, değil mi?"

Kaşları bir parça çatılır. "Sen halledebilirsen ben de halledebilirim." "Ben kesinlikle halledebilirim," diye karşılık veriyorum.

Ses tonunda meydan okuma vardı.

"Peki aklınızda ne tür bir dokunuş vardı?"

"Aklımda özel bir şey olduğunu söylemedim," diye cevap veriyorum kalın bir sesle.

Parmağı ağzının kenarında bir kez daha yavaşça ileri geri hareket ediyor, gözleri yüzümde gezinirken düşünceli.

"Muhtemelen el ele tutuşmak, en azından."

"Muhtemelen," diye cevap veriyorum, sesim yanlış çıkıyor. "Eski elini cebine sok hareketini yapabilirim."

Kaşları çatılıyor. "İnsanlar hâlâ bunu yapıyor mu?" "Oh evet. Bir sürü."

"Hm." Gözleri ısınıyor, alt dudağında dişlerinin en ufak bir izi var ve geçen gece yatak odamda hayal ettiğimi kendime söylediğim aynı garip elektrik akımını hissediyorum. İlk etapta soyut bir şekilde kusmama neden olan. "Sen ne yapabiliyorsan ben de onu yapabilirim, Lila."

Ayakta olsaydım, sanırım şu anda dizlerim titriyor olabilirdi. Ne yaptığımı bilmiyorum, ne yaptığımızı bilmiyorum, ama beynimin kelimeleri ben durduramadan ağzımdan dökmesine engel olamıyorum. Bu oynadığımız aptalca oyunun devamı mı? Yoksa başka bir şey mi?

"Öyle mi? Oldukça kararlıyım, biliyorsun. Kendini doğaçlama bir öpüşme seansına teslim etmek istemezsin."

Konuşmayı kes, aptal.

Ian bakarken nefesimi tutuyorum, ifadesi Fort Knox'tan daha kilitli. Şu anda ne düşündüğünü bilmek için koca bir meme verirdim.

"Ben halledebilirim," diyor yavaşça, dikkatle, "sen ne yapabilirsen, Lila."

Nabzım üç katına çıkarken nefesimin kesildiğini hissediyorum, en azından dudaklarım bir şey söylemek için aralanıyor, ama ne, emin değilim. Hava yoğun ve oda çok sıcak, ya da belki de sadece ben öyleyim ve bir şey söylemem gerektiğini biliyorum, herhangi bir şey, gerçekten, ve ben-

Kapı arkasından açıldığında Ian ve ben irkildik, Jack dengesini sağlamaya çalışırken nefesinin altında homurdanıyordu

anahtarlarını kilide sokarken, askıdan çıkmış olan kötü eliyle plastik bir poşet tutuyor.

"Dostum, şu anahtarsız kilitlerden almalıyız, bu tek elle kullanılan şey-"

Jack ikimizi görünce kaşlarını çatı. "Son zamanlarda ne zaman bu odaya girsem, kanepemde bir kadın var."

Midemde bir şey batıyor. "Oh, gerçekten mi?"

"Kulağa hiç de öyle gelmiyor, inan bana," diyor Ian kararlı bir şekilde ve bunu yaparken bakışlarını tutuyor.

Etrafımızdaki yüklü hava sönüyor ve Ian'ın takındığı, bana en ufak bir açıklama borcu olmadığı halde ona güvenmemi isteyen ifadeye rağmen, aniden ağırlaştığını hissediyorum. Hatta midem bulanıyor.

"Sadece Gia'nın önerdiği bazı şeylerin üzerinden geçiyordum," diyorum kanepeden kalkarken.

"Lila," diyor Ian, beni takip ederek.

Çok geniş, çok sahte bir gülümseme yapıştırdım. "Şu gezi planları hakkında sana sonra mesaj atarım, olur mu? Fikirler üzerinde beyin fırtınası yapabiliriz."

"Lila," diyor tekrar, sinirli görünüyor.

Neden sinirli görünüyor? Kanepesinde kimin olduğu beni ilgilendirmez.

"Kalmak istemiyor musun?" Jack öyle diyor. "Nacho yapmak için malzemelerim var."

"Ben zaten yedim," diye karşılık verip ön kapıya doğru ilerliyorum. "Zaten evde yapmam gereken işler var."

"Nasıl istersen," diyor Jack omuz silkerek, içeri girdiği odanın enerjisinden habersiz bir şekilde, geçmem için kapıyı ardına kadar açarken. "Zaten onlar nacho değil."

"Berbattı," diye inliyorum ve kolundan kaçınırken onu gevşek bir kucaklamanın içine çekiyorum.

Ian'a bakmaktan bilerek kaçınıyorum. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Kapı kapanırken Ian'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve kilidin yerine oturduğunu duyana kadar tam bir nefes alamıyorum. Telefonum cebimde çaldığında asansöre daha yeni varmıştım ve bana kimin mesaj attığı konusunda şimdiden iyi bir fikrim var.

CUPCAKE: Kulağa geldiği gibi değil.

Asansörden iniş boyunca mesaja bakıyorum, ancak Jack'in binasının lobisinde volta atarken bir cevap yazmayı başarabiliyorum.

BEN: Boş ver. Beni ilgilendirmez zaten. Yarın gezi fikirleri için kontrol edeceğim. İyi geceler!

Hiç de böyle hissetmiyorum ama bana başka hangi kadınlarla birlikte olduğunu, kim olduklarını, onun için ne ifade ettiklerini, neden orada olduklarını söylemesini de talep edemem. Bu tamamen beni ilgilendirmez ve kesinlikle bana düşmez.

Ve gerçekten analiz etmek için zaman ayırırsam, tam da bu yüzden şu anda kendimi bu kadar boktan hissediyorum.

On iki

IAN

E Buzdan çıkıp patenlerimi bağlarken, onu buraya
getirme fikrimi tekrar gözden geçiriyorum. Ve
üstüne üstlük

Onu buraya getirme fikrimi ikinci kez tahmin ettiğim gerçeğini ikinci kez tahmin ediyorum. Kendime bunun aslında bir randevu olmadığını hatırlatmak zorundayım - kapüşonumun altında ürettiğim gergin ter miktarı aksini söylese bile.

Delilah son birkaç gündür mesafeli; evden çıktığından beri birden fazla kez Jack'ten duyduklarını açıklamaya çalışmak istedim ama nereden başlayacağımı bilemediğim gibi, o gece söylediklerinde ciddi olduğundan da endişeleniyorum. Aslında bu konuda endişelenmiyor. Sadece ben onun ne düşünebileceğini kafama takıyorum.

Patenlerimi bağladım, bankta arkama yaslandım ve kapalı pisti taradım, şu anda buzı işgal eden makul sayıda insan olduğunu fark ettim. Fotoğraflarımızın çekileceği kesin ama mikroskop altında olduğumuzu hissettirecek kadar çok değil. Tekrar burada olmanın nostaljisi bir dalga gibi üzerime çöküyor, çok daha küçük bir ben üzerinde derisi yüzülmüş dizler ve çok fazla çürük anılarını geri getiriyor, babam yanlardan bana tekrar yapmam için havlıyor, ve bu sefer doğru.

Cebimdeki telefonum alıyor, beni anılarımdan koparıyor ve telefonumu çıkarıp annemin adını gördüğümde içime bir burkulma hissi yerleşiyor. Şehre döndüğümünden beri orada burada konuştuk ama henüz gidip onu görmedim. Unutmama izin vermediği bir şey. Derin bir nefes alarak aramasına cevap veriyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Hey, anne."

"İan! Tatlım. Şu anda ne yapıyorsun?"

"Ben mi? Ben..." Kaşlarımı çatıyorum. Ona aslında ne yaptığımı söyleyemiyorum, yani takıntı haline getirmeyi bırakamadığım bir kadınla "belki, belki değil" randevusu hakkında stres yapıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Babamın beni götürdüğü pistteyim."

"Baban orayı çok sever. Sizinle birlikte mi?"

Burnum tiksintiyle kırışıyor; babam en az on beş yaşımdan beri benimle buzun yanına bile yaklaşmadı ve nerede olduğunu merak etsem de annem bilmiyor gibi görüldüğü için bu konuda da yorum yapmıyorum.

"Hayır, bir arkadaşım
buluşacağım." "Kız
arkadaşınla mı?" Annem alay
ediyor. "Anne..."

"Benim de internette gezinmediğimi sanma evlat. Senin ve Baker kızının resimlerini gördüm. Delilah mı? O çok güzel. Her zaman sevimli bir çocuktı, ama ne kadar da güzel bir kız oldu."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum; annemin bu gerçeğe ne kadar mücadele ettiğimden haberi yok. "Evet," diyorum. "Öyle. Ama bunun bir oyun olduğunu biliyorsun."

"Bilmiyorum," diyor annem sinsice. "O resimler oldukça inandırıcı görünüyordu."

Homurdanıyorum. "Mesele de bu zaten."

"Mhm." Ses tonundan hâlâ tam olarak ikna olmadığı anlaşılıyor. "Sen ne dersen o."

"Sadece arkadaş olduğumuzu söylüyorum," diye vurguluyorum, kelimeler kendi kulaklarıma zayıf geliyor.

"Onu yemeğe getirmelisin. Bu çok hoş olur. Ben çorbamı yaparım, biz de-"

"Hayır," diyorum hızlıca, çok hızlı. Annemin duraksamasını duyabiliyorum, yüz ifadesindeki incinmişliği görebiliyorum. Kendimi zaten olduğundan daha da boktan hissetmeme neden oluyor. "Sadece demek istediğim..." Hay sikeyim. Keşke ona her şeyi anlatabilseydim. Yaşadığım tüm karmaşık duyguların üstesinden gelecek başka birinin olması güzel olurdu, ama bunun gidemeyeceğim bir yol olduğunu biliyorum. Ona tüm gerçeği söyleyemezken olmaz. "Demek istediğim... Onun üzerinde baskı kurmak istemiyorum. Zaten bana yardım ediyor."

"Oh." Annem hayal kırıklığını gizlemek için elinden geleni yapıyor ama ben duyuyorum. Her şeyi bilseydi benim için daha ne kadar hayal kırıklığına uğrardı? "Peki, sorun değil. Belki sonra, tamam mı?"

"Elbette," diyorum, bunu gerçekten isteyip istemediğimden emin değilim. "Sonra görüşürüz." "Şey, sadece seni kontrol etmek istedim. Seni özledim evlat. En azından yakında beni görmeye geleceksin, değil mi? Meşgul olduğunu biliyorum ama yaşlı annen oğlunu özlüyor."

Göğsümde acı verici bir sıkışma hissi yayılıyor ve acısına karşı gözlerimi kapatıyorum. "Ben de seni özledim. Çok meşgul olduğum için özür dilerim. Yakında ziyaretine geleceğim, tamam mı?"

"Bu sözünü tutacağım," diye kıkırdıyor. "Seni seviyorum, Ian."

"Ben de seni seviyorum anne" diye cevap verirken sesim biraz kalın çıkıyor.

Vedalaşıyoruz ve telefonumu cebime geri koyuyorum, anneme karşı duyduğum suçluluk duygusu sinirlerimi daha da bozuyor. Kafamda o kadar çok endişeli düşünce dolaşıyor, hayal kırıklığına uğratabileceğim o kadar çok insan var ki, artık onlara yetişmekte zorlanıyorum. Annem,

Lila, Abby, babam.

Onunla yeni bir şey yapmak, bazen nefes almayı zorlaştırıyor, bunun ağırlığı. Keşke her şey farklı olsaydı dedirtiyor.

"İzin gününde buz pateni yapmayı bir gezi olarak ancak sen önerirsin," dediğini duyuyorum arkamdan, ardından yumuşak bir kıkırdama geliyor.

Başımı çevirdiğimde Lila'nın yaklaştığını görüyorum, saçları pembe örgü şapkasının altında toplanmış ve yüzünde dalgın bir ifade var. O endişeli duygular hala içimde dönüp duruyor, ama onu görünce, garip bir şekilde, neredeyse yatışıyor gibi görünüyorlar. Onun küçük gülümsemesi beynimde oluşan örümcek ağlarını neredeyse yok ediyor gibi görünüyor ve bu şüpheler ve korkular hala devam etse bile, o buradayken daha az bunaltıcı hissediyorlar.

Bu ona karşı hissettiklerimi daha da zorlaştırıyor. görmezden gelmek.

"Çok mu burnu havada?"

Bir omzunu silkiyor, bankta yanıma oturuyor ve kendi patenlerini giyebilmek için ayakkabılarını çıkarıyor. "Seninle mi? Bilmiyorum. Doğru gibi geliyor."

Aramıza bir sessizlik yerleşirken bağcıklarını bağlamasını izliyorum ve bunu hissedebiliyorum, onu son gördüğümünden beri incelmış olmasını umduğum garip hava hâlâ devam ediyor. Taşdığı bariz hayal kırıklığını görmek bana çok fazla geliyor; hayatımda pek çok insanı hayal kırıklığına uğrattım ve Lila bu listeye eklemek istemediğim biri. Tüm görevi boyunca bana bakmıyor, gözlerini patenleri sağlam bir şekilde yerine oturana kadar patenlerinden ayırmıyor. Sonra ayağa kalkıyor, buzun içine açılan açıklığa doğru ilerlemeden önce dengesini test ediyor.

Ancak o zaman bana doğru dönüyor, yüzünde tanıdığım Lila'ya hiç benzemeyen o donuk ifade. Sanki duygularını belli etmemek için elinden geleni yapıyormuş gibi. "Geliyor musun?"

Aptalca başımı sallayabiliyorum, banktan kalkıp buzun üzerinde süzülürken onu takip ediyorum, ben de onun yanında ritme ayak uydururken yavaşça hareket ediyorum. Daha fazla dayanamayıp boğazımı temizlemeden ve sesimin hissettiğimden daha rahat çıkmasını ummadan önce pistin etrafında sessizlik içinde bir daire çiziyoruz.

"Paten kayman kesinlikle gelişmiş," diyorum, alay etmek için.

Nefesinin altından homurdanıyor. "Evet, beni en son patenle gördüğünde hâlâ antrenman sütyeni giyiyordum."

Gözlerini buzdan ayırma Chase. Onları çoktan aştığını zaten biliyorsun. Bunu tekrar doğrulamak için bir nedenin yok.

"Doğru," diye cevap veriyorum benimkine hiç benzemeyen tuhaf bir kahkahayla. "Sanırım uzun zaman oldu."

"Her türlü şey için bir süre geçti," diyor gizemli bir şekilde.

Adımlarımı yavaşlatıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yok bir şey," diyor hızla, önden kayıyor ve beni ona yetişmeye zorluyor.

"Benden kaçıyor muydun?"

Kaşlarını çattı. "Seni görmedim. Senden nasıl kaçabilirim ki?"

"Bilmiyorum. Farklı görünüyorsun."

"Öyle mi?"

Bileğinden tutup paten kaymayı bırakması için onu zorlayarak duruyorum. "Lila."

"Ian," diye neredeyse huysuzca karşı çıkıyor, çenesi yukarı kalkıyor ve gözleri kısılıyor.

"Dinle," diye hayıflanıyorum. "Yaptığım şeyi nasıl düzelteceğimi gerçekten bilmiyorum ama bu gariplikten hoşlanmıyorum. Geçen gece Jack'ten duyduklarının hiç de düşündüğün gibi olmadığını biliyorum. Kimseyle görüşmüyorum. Kimseyi görmedim."

Mei'den beri. Kesinlikle rastgele kadınları evime getirmeyeceğim. Jack'in evine. Her neyse."

Gözlerini kaçırarak dudaklarını büzüyor. "Sana söyledim, bu beni ilgilendirmez."

"Öyle değil mi?"

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor, dudakları aralanıyor. Hay sikeyim.

Ne yaptığımı bile bilmiyorum. Belki de gerçekten umurunda değildir. Belki de gerçekten boşuna endişeleniyorumdur. Neden hangi seçeneğin daha berbat olduğunu bilmiyorum?

I İzle onu Özellikler var diya sayısız zamanlar Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılırken başını sallıyor. "Sana inanıyorum." Sonra gülüyor. "Ahmak."

Göğsümdeki düğüm yavaş yavaş çözölmeye başlıyor. Ben de ona sırtarak karşılık veriyorum.

"Affedersiniz. İkimiz arasında, kesinlikle aptal olan ben değilim."

"Kendine bunu söylemeye devam et, Cupcake."

Bileğinin parmaklarımın arasından kaymasına izin veriyorum, böylece tekrar hareket etmeye başlayabiliyor ve göz ucuyla insanların durup baktığını ve hatta bazılarının pervasızca fotoğraf çektiğini fark edebiliyorum.

"Sanırım yakında internette daha fazla fotoğraf bekleyebiliriz," diye mırıldandım.

"Amaç da buydu zaten, değil mi?"

"Hâlâ garip hissettiriyor."

"En azından burada çok fazla insan yok." Bana doğru baktı. "Neden yine burayı seçtin?"

Saçlarımın altından kulaklarımın ısındığını hissediyorum. "Çocukken babamla burada çok antrenman yapardık. Her hafta sonu ve çoğu gün okuldan sonra beni burada antrenman yaptırırdı."

"Gerçekten mi?"

"Mhm."

"Nasıl olur da bunu hiç bilmem?"

"Bilmiyorum..." Omuz silkiyorum. "Sizinleyken babamdan bahsetmeyi pek sevmezdim."

"O hala...?"

"Dev bir penis mi? Evet." Acı acı gülüyorum. "Bunu başka kimse bilmiyor. Şehrin geri kalanına göre o mükemmel bir baba ve koca."

"Bilmiyorum," diye düşünüyor. "Her zaman onun biraz adi biri olduğunu düşünmüşümdür."

Sırıtiyorum. "Oh, öyle mi?"

"Gözler yüzünden," diyor ciddiyetle. "Her zaman anlayabilirsin." "Gözlerimiz aynı," diye hatırlatıyorum ona.

Başını çeviriyor, dudakları kıvrılıyor ve yüz ifadesi sıcak bir şekilde "Hayır, gerçekten bilmiyorsun" diyor.

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü kalbimin çarpıntısından düşünemiyorum, bu yüzden boğazımı temizleyip başımı sallamakla yetiniyorum.

Parmakları aniden elime değdiğinde beni hazırlıksız yakalıyor, onları tutmak için büyük parmaklarımın etrafında kıvrılıyor. Buzun üzerinde duraklayarak eline bakıyorum. Kaşlarını çatarken dudakları titriyor, işaret parmağı parmak eklemlerimden birinin üzerinde yavaşça bir daire çiziyor ve tenimde bir farkındalık şokuna neden oluyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor, bakışları alaycı. "Üstesinden gelemeyeceğin bir şey yapmak istemem."

Alay ediyorum, parmaklarını açıyorum ve avucunun sıcaklığını avucumda hissedene kadar benimkilerle birleştiriyorum. Elini sıkıyorum, sanki elinin basit ağırlığı beni huzursuz etmeye yetmiyormuş, kalbimi hızlandırmıyormuş gibi görünmeye çalışıyorum.

"Sana söyledim," dedim eşit bir şekilde, "senin yapabileceğin her şeyi yapabilirim."

Onun da elimi sıkıldığını hissediyorum ve yaptığımız şeyin ne kadar tuhaf olduğu gözümünden kaçmıyor. Boğazımı temizliyorum, onun elinin benimkinden ne kadar küçük olduğunu, onu tutmanın bende onun tamamını tutma isteği uyandırdığını fark etmemeye çalışıyorum.

"Mei de onu hiç sevmezdi," diyorum gayri ihtiyari. "Benim babam."

Hemen Lila'nın gerildiğini, elimi tutuşunun sertleştiğini hissediyorum. "Oh?"

"Evet, daha yeni çıkmaya başladığımızda bile onun rol yapıyor gibi görüldüğünü söylemişti."

"Anlıyorum."

Hızlı bir bakış, yüz ifadesinin düşünceli olduğunu ortaya koyuyor; burnu hafifçe kırışıyor ve kaşları öne doğru süzülürken önündeki buzu izliyor.

Başparmağımı elinin arkasına doğru kaydırıyorum. "Ne oldu?"

"Onu hala seviyor musun?"

Bu soru beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Mei?"

Lila sadece başını sallıyor.

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor, onun çok karmaşık sorusuna bir cevap bulmaya çalışıyorum.

"I-" Kaşlarımı çatıyorum, düşünüyorum. Söyleyeceğim her neyse onu beklerken Lila'daki gerginliği hissedebiliyorum. Onun bu kadar ilgili görünmesine bu kadar takılmam için hiçbir neden yok ama ben takılıyorum, fark ediyorum. Gerçekten öyleyim. "Hayır," diyorum sonunda. "Eğer dürüst olursam? Birbirimizi o şekilde sevdiğimizden emin değilim. O benim en iyi arkadaşımdı. Birbirimize pek çok konuda yardım ettik. Ben onun yanında olmayı seviyordum, o da benim için aynısını hissediyordu. Sanırım ikimiz de bunun evlenmek için yeterli bir sebep olduğunu düşündük."

Lila hâlâ buzu izliyor. "Oh."

Beni devam etmeye zorlayan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama şimdi duramam. "Ailesi... çok eski kafalı. Eşcinselliğe çok açık bir şekilde karşılar. Mei bu yüzden biseksüelliğini tamamen bir sır olarak sakladı. Bunu bilen tek kişi bendim." Bir an düşündüm, hatırladım. "Geriye dönüp baktığımda... Sanırım benimle evlenmeyi kabul etti çünkü sadece arkadaş olarak bile olsa sevdiği biriyle birlikte olmanın onun için yeterli olacağını düşündü. Sanırım benimle birlikte olmanın sakladığı yanını unutmamasına yardımcı olacağını düşündü."

"Ama olmadı mı?"

"Hiç oldu mu? Bir parçanızı saklamak içinizi parçalamaktan başka bir işe yaramaz. Sadece yarım yamalak yapıyorsan gerçekten yaşayamazsın."

Ona baktığımda nefesinin kesildiğini, gözlerinin açıldığını fark ediyorum. "Ben... Evet. Bu doğru, sanırım."

"Çok zor oldu," diyorum ona. "Asla böyle hissetmeyeceğimizi bilerek birlikte olmak. Mei'nin dışarı çıkmasını ve sadece sevebileceği değil, aşık olabileceği birini bulmasını istedim. Anlıyor musun?"

"Yani ayrıldığınızda..."

"Tamamen dostane," diyorum. "Hâlâ çok iyi arkadaşız. Gerçekten en iyisi. Yeni karısını seviyorum." Sırıtiyorum.

"Çoğu gün." "Vay canına, bu... hazmetmesi zor bir şey."

"Nedenmiş o?"

"Evliliğinizi düşündüğümde kafamda canlandırdığım şey bu değildi."

"Eminim o lanet resimlerden başka bir şey olmadığı için başka bir sonuca varmak gerçekten zordu. Demek istediğim, tüm internet hala onu aldattığıma ikna olmuş durumda."

"Buna asla inanmadım," diyor kararlı bir şekilde, adımlarını yavaşlatarak. "Asla. Sen asla **böyle bir** şey yapmazsın."

Sen bunun için fazla sağlamsın."

"O sırada beni yıllardır görmemiştin," diye mırıldandım. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

Alt dudağını ısıırıyor, birdenbire utangaç görünüyor ki bu hiç ona göre değil.

"Çünkü seni hep gördüm," diyor usulca, o kadar alçak sesle ki neredeyse kaçıracaktım. "Her zaman."

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde yutkunuyorum. "Lila, fotoğraflar hakkında, onlar aslında-"

Başını sallayarak sözümü kesti. "Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, Ian. Bana bunu borçlu değilsin. Ne bana ne de bir başkasına. Senin kim olduğunu biliyorum."

Tanrım, şu anda olduğu kadar kimseye içimi dökmeyi hiç bu kadar istememiştim, ama mantıklı düşününce, muhtemelen burası tüm sırlarımı açıklayacağım yer değil.

"Teşekkür ederim," diyorum onun yerine, nefesim kesilmiş gibi. Ben de öyle hissediyorum, sanırım mantıklı geliyor.

Elini çekiştiriyorum, onu durmaya zorluyorum, sadece aramızda tutuyorum. Birbirine kenetlenmiş ellerimizin görüntüsüne bakmaktan kendimi alamıyorum, bu işte bir terslik olduğunu, doğru olmayan bir şeyler olduğunu hissetmeyi bekliyorum ama bu his hiç gelmiyor. Ona daha sıkı sarılıyorum, elini göğsüme çekip kalbimin üzerinde tutuyorum ve ona ne hissettiğimi nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Birleşen ellerimize bakıyor, sonra şaşkınlıkla bana dönüyor. Ama sonra yavaş, tatlı gülümsemesiyle ödüllendiriliyorum ve parmakları benimkileri sıkıyor ve aniden ona Jack'in küçük kız kardeşi gibi bakmadığımı fark ediyorum, onu çocukken taptığım kız gibi düşünmüyorum - hayır, şu anda o sadece... Lila. Mükemmel gülümsemesi, yumuşak kalbi ve şu anda bile dikkatimi çeken yumuşak ağzıyla Lila.

Bu da bana şunu hatırlattı.

"Lila."

Şimdi ikimiz de hareketsiziz, etrafımızda kim bilir neler yakalanırken pistin ortasında öylece duruyoruz.

Yutkunurken boğazının narin çizgisinin sallanışını izliyorum, beklentiyle bana bakarken yüzü yukarı doğru eğiliyor. "Öyle mi?"

"Gerçekten biri var mıydı?" Gözlerimi ondan alamıyorum, yüzünü bilmeyi çok istediğimi fark ettiğim bir gerçeğin işaretleri için tarıyorum. "Eskiden istediğin biri. Seni görmeyen biri."

Derin bir nefes alıyor ve yavaşça bıraktıktan sonra, "Sanırım bunun cevabını biliyorsun," diyor.

Göğsüm kabarıyor ve ona yaklaşma dürtüsü karşı konulmaz bir hal alıyor, sanki bir dalga beni altına çekiyor ve o da hava oluyor.

"Ve eğer..." Boğazımı temizliyorum. "Eğer seni şimdi görürlerse? Çok mu geç olurdu?"

Dudakları titriyor, ama gözleri... Gözleri lanet olası parlıyor.

"Sanırım... bunun cevabını sen de biliyorsun." "Seni görüyorum, Lila," diyorum ona sessizce.

Eli benimkinde titriyor. "Yeterince uzun sürdü."

"Şimdi ne yapacağız? Buradan sonra ne olacağını bilmiyorum."

Ağzı şehvetli bir kıvrımla eğiliyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor, vücudunun sıcaklığı altımızdaki buzun soğuşunu kovalıyor.

"Ne kadar uzun zamandır beklediğimi düşünürsek... Sanırım şimdi? Şimdi beni evine geri götür."

"Jack evde değil," diye mırıldandım. "Fizik tedavi görüyor." Gülümsemesi artık neredeyse yırtıcı. "Oh, biliyorum."

Bu çılgınca, tavsiye edilmeyen bir şey ve Jack'e ne söyleyeceğimi, onun ne diyeceğini hiç bilmiyorum ama yine de...

Ŗu anda tek dŖŖŖnebildiđim ağzının tadının nasıl olduğu.
Ve bunu Ŗđrenmeye niyetliyim.

On üç

DELILAH

uzun zamandır lan Chase'i öpmek istiyordum. Nasıl gidebileceğini düşünmek için uzun zamanım oldu. Yani, uzun bir süre.

Zaman. Çok uzun bir süre.

Bu da Jack ve onun dairesine giden asansöre binerken kapalı bir alanda onunla birlikte durmanın hem işkence hem de büyük bir heyecan olduğu anlamına geliyor. Kafamdaki sorular, yüksek skor arayan bir langırt oyunu gibi, onu buzda öpüp öpmemem gerektiğini, onu şimdi öpüp öpmemem gerektiğini, benimle ilişkiye girmeden önce beni omzuna atıp mağara adamı tarzında daireye taşıması için ne kadar ikna etmesi gerektiğini merak ediyor.

Dediğim gibi, çok uzun bir süre.

O da en az benim kadar gergin görünüyor, tıpkı benim ona baktığım gibi o da bana her saniye gizlice bakıyor, değişen katların sesi aramızdaki yüklü enerjiyi onununkine yaklaştıkça daha da hissedilir hale getiriyor. Bir şey söylemesini bekliyorum ama yolda ikimiz de sessiz kaldık, ikimiz de aramızdaki elektrikli sessizliği bozmak için acele etmiyoruz.

Bu yüzden kapılar onun katına açılırken elinin tekrar benimkine dolanması biraz sürpriz oldu - iyi bir sürpriz, hatta harika bir sürpriz - beni dışarı çekti

Koridora giriyor ve dairesine doğru yürürken beni koridordan aşağı çekiyor. Cebinden anahtarlarını çıkarıp bizi içeri almak için kullanırken bırakmıyor, kapıyı arkamızdan kapatıp kilitlediğinde hala sıkı sıkı tutuyor.

Ve sonra kesinlikle hiçbir şey yapmıyor.

Elimi tutmaya devam ediyor ve dudağını dişlerinin arasına alarak elime bakıyor.

Kahretsin, fikrini değiştirmiyor, değil mi? "Ian?"

Bana bakıyor, kaşları birbirine çatılmış. "Bu kötü bir fikir mi?"

"Ne?" Bu sorunun karnıma vurduğu darbeyi belli etmemeye çalışıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece... biz çok uzun zamandır arkadaşız, Lila. Bir süre ayrı kaldığımızı biliyorum ama sen, Jack ve Bea büyürken benim için hep ev gibiydiniz. Bunu bir şekilde bozma riskini asla almak istemem."

"Ah." Ne kadar ezildiğimi görmemesini umarak gözlerimi yere dikiyorum. "Anlıyorum. Eğer artık bunu istemiyorsan, tamamen anlarım."

"Hayır."

Ses tonunun gücü beni şaşırtıyor ve tekrar gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdığımda, serbest eli parmaklarının çenemi kavramasına izin vermek için dışarı fırladı. İfadesi ciddiydi, gri gözleri ondan hiç görmediğim bir yoğunlukla gözlerimin içine bakıyordu. En azından bana yönelmemiştii.

"Hayır mı?"

"Açık konuşayım," diyor kararlı bir şekilde. "Bunu muhtemelen yapmam gerekenden çok daha uzun süredir düşünüyorum. Lanet olsun, hayatıma tekrar girdiğin andan beri. O gün stüdyoda ne kadar şaşırdığımı biliyor musun? O

Büyürken çok değer verdiğim kız birdenbire düşünmeden edemediğim bu muhteşem kadına mı dönüştü? Çünkü olmadım, Lila. Bunun ne anlama geldiğini ve iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum ama haftalardır seni düşünmeden edemiyorum. Ve ağzının tadının nasıl olduğunu bilmekten daha çok istediğim tek bir lanet şey bile düşünemiyorum."

Hava ciğerlerimde bir yerlerde sıkışıp kaldı: muhteşem kadın - ve konuşmasının bittiği belli olduğunda bile, onu dışarı çıkarmayı hatırlamam birkaç saniyemi alıyor. Titreyerek nefes veriyorum, parmaklarının sıcaklığı tenimde ateşten bir iz bırakırken nabzımın kulaklarımda attığını hissediyorum.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun, Ian?"

Gözleri yüzümde geziniyor ve ağzıma yerleşiyor. "Muhtemelen," diyor sessizce. "Muhtemelen hayır demelisin."

"Hayır dememi mi istiyorsun?"

Saniyelerin dakikalar gibi geldiği ve her birinin ağırlığını hissedebildiğim uzun bir an boyunca beni inceliyor ve sonunda "Hayır, istemiyorum. Seni diğer odaya götürmek ve ağzının görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını öğrenmek istiyorum." "Peki." Dudaklarım titriyor ve kollarımı sarmak için uzanıyorum. boynuna doladı. "Ne bekliyorsun?"

Hiçbir şey, ama hiçbir şey - ne yılların arzusu, ne en baş döndürücü moda hayaller, ne de başka bir şey - beni onun ağzının benimkiyle buluşma şekline hazırlayamazdı. Hissettiğim çaresizliğe uygun bir şekilde benimle buluşmak için aşağıya iniyor, elleri kalçalarımın altına uzanıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kollarının arasına alıyor.

Dilimi alt dudağında gezdirdiğimde boğazının derinliklerinden yumuşak, aç bir ses çıkarıyor, dilimi şeker gibi emerken dudaklarını ayırıyor ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Hareket ettiğimizi uzaktan fark

ediyorum ama zar zor.

Ellerinin kıcımı avuçlamak için sürüklenme şekli, öpücüğü derinleştirmek için başını eğme şekli, sanki tam olarak doyamıyormuş gibi.

Yatak odasının kapısının gıcırtısını duyuyorum, ardından arkamızdan sertçe çarparak kapıyı kapatıyor ve beni yatağının ortasına bıraktığında şaşkın bir çığlık atıyorum. Üzerime sürünmeden önce hazırlıksız yakalanmam için bana sadece bir saniye veriyor, parmakları saçlarımda dolaşp enseme okşarken vücudunun benimkini örtmesine izin veriyor.

Başını kaldırıyor, gür, kızıl saçları yüzüne bir perde gibi düşüyor ve gözleri en çılgın hayal gücümün bile doğru yapabileceğini düşünmediğim bir şekilde şehvetle kararıyor, boğazı bir yutkunmayla sallanıyor ve kalçaları benimkine bastırıyor. "Bu iyi mi?"

"Ian, eğitim sütyenlerinden beri beni öpmeni istiyorum, hatırladın mı? Gel buraya."

Ellerim omuzlarının üzerinden kıvrılıp onu tekrar ağzıma doğru sürüklüyor, gözlerimi kapatıp sıcak dudaklarının, yumuşak dilinin ve ona doğru eğildiğimde göğsünde yankılanan minik homurtuların verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Sakalları tenimi hafifçe çiziyor, başka bir yerde nasıl hissedebileceğimi merak etmeme neden oluyor, bu da beni ürpertiyor. Hâlâ bir eliyle başımı tutuyor, beni anlamsızca öperken istediği gibi manevra yapıyor, ama diğer elinin yan tarafıma bastırdığını hissediyorum, şeklimi haritalandırırken nazik parmaklarıyla kıvrımlarım boyunca hayalet gibi geziniyor. Kıyafetlerimin içindeyken bile dokunuşu beni ürpertiyor, kalçalarımı yukarı doğru eğerek başka bir sürprizle karşılaşmamı sağlıyor, ki bu sürprizi ben de asla doğru bir şekilde hayal edemezdin.

Çünkü Ian Chase zordur. Benim için zor biri.

Ve bunu bildiğimi anladığı an yüzündeki ifadeyi görebiliyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, dudakları hâlâ benimkilere değiyor. "Elimde değil."

"Oh?" Ağzım sinsi bir sırıtışla kıvrılıyor ve sırf eğlence olsun diye kalçalarımı döndürüyorum. "Yapamaz mısın?"

"Siktir, Lila."

İri eliyle belime baskı uyguluyor ve gözleri kapanırken beni yatağa sabitliyor. Bana doğru bastırırken nefesi titreyerek onu terk ediyor, karıncalanmalar karnıma yayılırken boğazımdan sessiz bir inilti çıkarıyor.

"Hoşuna gitti mi, tatlı kız?"

Vay canına. Bu küçük cevheri hiç sunmadığım için hayal gücüm kovulmalı.

Kalçamı kalçasına bastırmak için bacağımı kaldırıyorum ve onu yaklaşıtıyorum. "Tekrar yap."

"Açgözlü," diye mırıldanıyor, kalçalarını döndürüyor, böylece bacaklarımın arasına sürtünen her lezzetli santimini hissedebiliyorum. "Böyle mi?"

"İyi hissettiriyor," diye inliyorum. "Tüm bu katmanlar olmasa daha iyi hissederdim."

Tekrar yapıyor ve bacaklarım kendi akılları varmış gibi kalçalarına sarılıyor.

"Lila," diyor iç çekerek, neredeyse bir dua gibi. Yüzü boynuma gömülüyor, dili beni tatmak için dışarı fırlıyor, giyinik aleti hâlâ beni çıldırtacak şekilde gıcırıyor. "Her zaman çok tatlı kokuyorsun. Tadın çok tatlı. Her yerini tatmak istiyorum." Eli aramıza giriyor ve parmaklarının sıcaklığını bacaklarımın arasındaki kotun üzerinde hissettiğimde nefesim kesiliyor. "Özellikle burası."

Ian'ın başının kalçalarımın arasındaki görüntüsü tüm vücudumda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor, kalçalarımı onunkilerle buluşmak için yukarı doğru eğerken içimden muhtaç bir ses çıkıyor

yavaşça itti. Ian bana karşı titriyor, nefesi kesik kesik soluyarak onu terk ediyor.

"Beni lanet bir ergen gibi pantolonuma boşaltacak," diye homurdanıyor.

"Mm." Parmaklarımın saçlarının uçlarıyla oynamasına izin verdim, çekiştirdim ve dudaklarından yumuşak bir inilti çıkmasını sağladım. "Dürüst olmak gerekirse, seni düşünürken kaç kez pantolonuma boşaldığımı düşünürsek, bu oldukça adil hissettiriyor."

Ian titriyor. "Sen gerçekten bir veletsin, değil mi?"

"Oh, hiçbir fikrin yok," diye mırıldanarak ağzının bir köşesini öpüyorum. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Aklıma birkaç şey geliyor," diyor kabaca, dişlerim kulak memesini sıyırdığında tıslıyor.

"Beni cezalandıracak mısın, Ian?"

"Tanrım." İri vücudu titriyor ve içime bir heyecan dalgasının dolduğunu hissediyorum. "Cezalandırılmak mı istiyorsun, Lila?"

"Sadece ellerini üzerimde istiyorum," diyorum, dudaklarımı yanağında gezdiriyorum, sakalının yumuşak sıyrıkları beni gıdıklıyor, ta ki dudaklarımı onunkilere yapıştırana kadar, kendimi uzun bir an daha öpücüğünün ağırlığına bırakıyorum. "Nerede ya da nasıl olacağından emin değilim."

Bana bakarken avuç içlerini şilteye dayayarak ayağa kalkıyor ve panjurların arasından sızan solmakta olan ışıktaki burnundaki, yanaklarındaki yumuşak çil serpintisini seçebiliyorum. Dilinin alt dudağını ıslatmak için nasıl dışarı çıktığını görebiliyorum. Gözlerinin, midemin sıkışmasına neden olacak şekilde istekle dolu olduğunu.

"Beni mahvedeceksin. Değil mi?"

Gülümsemem artık yumuşak. "Umarım öyledir."

Parmaklarım gömleğinin içinde kıvrılıyor, onu tekrar kendime çekmeye çalışıyorum ve dudaklarının yumuşak kıvrımını hissedebiliyorum

Evin bir yerinde bir kapı çarptığında benimkine srtnyor.
İkimiz de kıpırdamadan duruyoruz.

"İan?" Jack arıyor. "Hey, İan, evde misin?"

"Jack," diye tıslar İan.

Yüzümü

buruşturuyorum.

"Lanet olsun." "Ne

yapacağız?"

"Evde olduğunu bilmesine kesinlikle izin vermeyiz."

"Hey, İan," diye tekrar seslenir Jack. "Ayakkabılarını koridorun ortasında mı bıraktın?"

İan yüzünü buruşturdu. Belli ki beni odasına taşırken ikimiz de ayakkabıları dşnmyorduk. Tek umudum benimkilerin dışarıda değil de yatağının yanında bir yerde olması.

"Jack'in bunu kesinlikle bu şekilde öğrenmemesi gerekiyor," diye fısıldıyorum. "Eğer bizi burada birbirimizi kuru kuru becerirken görürse, küplere biner."

İan yüzünü buruşturarak, "Sertleşmiş bir Jack tarafından bağırılmakla pek ilgilenmiyorum zaten," diyor.

"Peki, bir şey söyle!"

"Ne söyleyeyim?"

"Bilmiyorum. Buraya gelmemesini sağlayacak herhangi bir şey."

Jack'in sesi şimdi daha yakın. "İan?"

"Ah, evet!" İan yüzündeki panik ifadesiyle bağırır. "Buradayım dostum. Ben sadece..." Bana çaresizce bakıyor ve ben de daha az kaybolmuş bir şekilde başımı sallıyorum. "Burada çıplağım."

Jack'in sesi kapının hemen dışından geliyor. "Sadece takılmak gibi mi? Çıplak mı?"

"Um, evet. Sadece stres atıyorum, anlarsın ya?"

"Huh." Birkaç saniye sessizlik oldu ve sonra, "Bu harika. Bazen odamda çıplak yemek yemeyi severim. İç mağara adamı zamanı, değil mi?"

"Ah... evet," diyor İan kaşlarını çatarak.

Yüzümün tiksintiyle buruştuğunu hissedebiliyorum.

"Harika," diye seslenir Jack. "Ben bir duş alacağım. Sonra Tayland yemeği sipariş edelim."

"Kulağa hoş geliyor," diye bağılıyor Ian.

Jack'in ayak sesleri koridorda ilerlerken ikimiz de nefes almıyoruz, sadece banyo kapısının kapandığını duyduğumuzda konuşmayı göze alıyoruz.

"Kardeşim hakkında bunu bilmeme gerek yoktu," diye inliyorum.

Ian benden uzaklaşıyor ama bunu yapmaktan mutlu görünmüyor, bunu fark etmek beni mutlu ediyor. "Benim de hayal etmek istediğim bir şey değil."

Ben ellerimi arkamda birleştirerek destek olurken Ian dizlerinin üzerine kalkıyor, ikimiz de birbirimize bakarken Jack'in az önce yarıda kestiği anın ağırlığı kendini belli ediyor.

Ian'ın çenesi çalışır. "Devam etmek için mi?" "Öyle mi?" Işıldayarak soruyorum.

"Buna inansen iyi edersin." Kaşlarını çatıyor. "Belki sadece... kardeşin evdeyken olmaz."

Onu kendime çekmek için düzgünce doğruluyorum, tatlı olduğu kadar kirli hissettiren ve vaatlerle dolu uzun, yavaş bir öpücükle ağzını yakalıyorum. "Anlaştık," diyorum sonra, biraz nefes nefese.

"Anlaştık," diye yankılandı. "Şimdi Jack tek eliyle kıcımı tekmelemeye çalışmadan önce seni buradan gizlice çıkaralım."

"Aslında bunu görmek hoşuma gidebilir," diye takılıyorum.

Ian homurdanıyor. "Kardeşini incitmekten nefret ederim. Ondan biraz hoşlanıyorum."

"Peki ya ben?"

Ayakkabılarımı giydikten sonra ikimiz de ayaktayız ve o kıyafetlerini düzeltmeye ara verip bana bakıyor, ağzı neredeyse çocuksu bir sırıtışa dönüşüyor, bu da göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Elimi tutup kendine doğru çekti.

dudaklarının sırtını okşamasına izin verdi. "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Aynen," diye cevap veriyorum şaşkınca, sanki ilk aşkım benimle yatağında öpüşmüş gibi hissederek.

Elimi çekiştirerek kapıya doğru ilerliyor. Beni oturma odasından ön kapıya doğru çekmeden önce hala boş olup olmadığını kontrol etmek için koridora bakıyor ve kapıyı açarken duraklayarak beni başka bir öpücük için kendine doğru çekiyor, ayak parmaklarımın üzerine bastırıyorum, şimdi ayakkabılarımın içinde kıvrılan ayak parmaklarım.

"Eve döndüğünde bana mesaj at," diye mırıldanıyor sonunda ayrıldığımda.

Ona sırtıyorum. "Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

"Söylüyorum," diye sertçe cevap veriyor ve uzanıp kığımın yan tarafına sert bir tokat atıyor. "Velet."

Sonra kapıyı kapatıyor ve beni yarı şokta, yarı azgın bir halde, az önce kardeşimin dairesinin dışındaki koridorda tokatladığı derimi kaplayan kötü hafifçe ovuştururken bırakıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu kısım aklıma bile gelmiyor.

Bir daha ne zaman yaptırabileceğimi düşünmek beni çok meşgul ediyor.

On dört

IAN

dünyada onu söndürebilecek bir Şey olduğunu
düşünmüyordum. Benim Heyecan için
Bugün. I yapmadım durdu
Günlerdir Lila'yı düşünüyorum; sıcak ağzı, yumuşak
kıvrımları, kıvrak zekâsı, nazik kalbi ve onu doğal olarak o
yapan her Şey, geçen gün evden gizlice çıktığından beri
beynimin n saflarında yer alıyor, çünkü bunların hepsini
deneyimlemiŐ olmak gerçeküstü hissettiriyor. Hala
yaŐayabiliyorum, çünkü her ne sebeple olursa olsun, bir
düzine farklı Şekilde benim ligimin dışında olan bu kadın
beni istiyor. Kendisinden duyduğuma göre uzun zamandır
istiyormuş.

Bu kadarını istemeye değip değmeyeceğinden bile emin
olmayan biri için bu baş döndürücü bir Şey.

Söylemeye gerek yok ama bu sabah stüdyoya gelirken
keyfim yerindeydi. Onu gördüğümden bu yana geçen
günlerde beni doyurmak için attığı cilveli mesajlarla - ikimiz
de antrenmanlarım ve onun toplantıları arasında
meŐgldk - beni üzecek hiçbir Şey olmadı.

Tabii ki, bir telefon görüşmesi bunu deĐiŐtirebilirdi.

Telefona cevap verdiğimde stüdyoya doğru yürüyordum,
bu sefer bilerek, çünkü işler tam da onun istediği gibi
giderken neden aradığını merak ediyordum.

ve bildiğim kadarıyla beni eleştirmek için bir neden yok.

"Alo?"

"Baker'ın çocuk şovuyla senin aranda ne var?" Hemen kıldandım. "Pardon?"

"Bir zamanlar bir şeydi," diyor. "İyi reklam alıyorum ama ucuz bir meta haline gelmenize gerek yok. Bu yanlış mesaj verir."

Adımlarımı durduruyorum, ağzım şaşkınlıkla aralanıyor.

Gerçekten mi? Yanlış mesaj mı?

"Bu çok zengin," diye homurdandım. "Bunu sen söylüyorsun."

"Tavırlarına dikkat et. Kiminle konuştuğunu unutma."

"Aramanızın bir nedeni var mı? Arayı kapatmak her zaman bir zevk değildir."

"Pekala, ukala. Unutma ki burada hâlâ kararları ben veriyorum. Sırf takıma geri dönmek için anneni kullandın diye-"

"Ben bir bok yapmadım," diye homurdanıyorum. "Beni geri istedi ve unuttuysan söyleyeyim, takıma ne olacağı konusunda onun da en az senin kadar söz hakkı var."

"Öyle," diye cevap veriyor, sesi buz gibi. "İşleri berbat etmediğin sürece. Kahramanı oynamaya karar verirsen ne olacağını biliyorsun."

Ne yazık ki biliyorum. Onun saçmalıklarıyla hâlâ ilgileniyor olmamın tek nedeni bu.

"Anladım baba. Bu bölümü çoktan kabul ettim. Şimdi cayamam. Leilani'nin söylediği her şeyi yapmamı istemiştin, hatırladın mı? İsteddiğin buydu."

"Lanet olası bir televizyon programının emrine amade olmanı istemedim."

"Tamam, bitti. İptal etmiyorum."

"Eğer kariyerini vasat bir oyun ve aptalca kariyer kararlarıyla boşa harcamaya devam etmek istiyorsan, o aptal kız için eğitimli maymunu oynuyorsan, o zaman sen-"

"Kapa çeneni," diye tıslıyorum, kendimi şaşırtarak. Hayatımın her alanını kontrol etmek için elinden geleni yaptığı onca yıl boyunca ona hiç karşılık vermemiştim. "Onun hakkında konuşma. Beni duyuyor musun? Sakın onun hakkında konuşma."

Babam iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Lütfen bana Baker'ın kızıyla oynamadığını söyle. Mei'yle yaşadığınız onca şeyden sonra, başka biriyle birlikte olmanın gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun-"

"Dedim ki," dişlerimi sıkarak idare ettim, "konuşma onun hakkında. Unutma baba, çenemi kapalı tutarak senin kıcını koruyorum. Senin aptal mirasın. Eğer annem olmasaydı, ben-"

Söyleyeceklerimin geri kalanı, yumuşak kahverengi dalgaları ve öfkemi bir cehennemden kaynama noktasına getiren bir gülümsemeyi gördüğümde, kalan kinimi yuttuğumda ve Bradley Chase'in şu anda zaman ayırmaya değmeyeceğine karar verdiğimde düzleşiyor.

"Gitmem gerek," diye mırıldandım ahizeye. "Söyleyeceğin tek şey buysa beni arama."

Telefonu çektiğimde bile bağırdığını duyabiliyorum, Lila yanıma yaklaşırken cihazı cebime sokmadan önce aramayı sonlandırırken onu kesiyorum.

"Hey, Cupcake," diyor tatlı bir sesle, parmağını cebime sokmak için uzanıyor.

Keskin bir çekiştirmeye beni şaşırtıyor ve ayak parmaklarının ucuna basarak ağzıma kısa bir öpücük bırakıyor. Kendimi sanki içgüdüsel olarak ona doğru eğilmiş buluyorum, gözlerim kapanıyor.

ellerim bilinçsizce onun beline doğru yönelirken.

Uzaklaştığında biraz sersemledim -benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı- ama o mükemmel bir şekilde sakın görünüyor.

"Arama kurtarma ekibi göndermek zorunda kalacağımı sanıyordum," diye dalga geçiyor.

"Ah. Özür dilerim." Kaşlarımı çatıyorum, babamla ilgili düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Telefon görüşmesi."

"Her şey yolunda mı? Biraz stresli görünüyordun."

"Önemli bir şey değil." Onu başından savdım. "Sadece babam ve onun aynı eski saçmalıkları."

Kaşları çatıldı. "Hâlâ hıyarlık yapıyor musun?" "İyi bir günde."

Eli benimkini buluyor ve sıkıyor. "Özür dilerim."

"Bunun için endişelenme. Yapacak bir bölümümüz var, değil mi?"

Dudakları kıvrılır. "Doğru ya. Umarım bu boku sağlamaya hazırsındır, çünkü Ava kudurmuş durumda."

"Süt mü?"

Gülümsemesi nazlı bir hal alıyor ve beni arkasından sürüklemek için elimi tutuyor. "Oh, göreceksin."

"Bu bir şaka, değil mi?"

Lila başımdaki pembe şef şapkasını ayarlarken çok mutlu görünüyor; bu şapka bizim için diktikleri yeni pembe önlüklerle güzel bir uyum sağlıyor; her ikisinin de göğüs kısmında tamamlayıcı bir mor renkle isimlerimiz işlenmiş.

"Bence sana çok yakışmış," diyor tatlı bir sesle, geri çekilip yaptığı işe hayranlıkla bakıyor. "Çok asil."

Gözlerimi kısıyorum. "Aptal gibi görünüyorum." "Ama çok sevimli bir aptal."

Başımın üstüne uzanıyorum, şapkayı daha iyi oturması için hafifçe kaydırıyorum. "Sen tam bir veletsin."

"Mm." Eğiliyor, parmağının ucuyla önlüğümün önündeki ismimin izini sürerken sesini alçaltıyor. "Ama sen benim bu yönümü seviyorsun."

Hafifçe ürperiyorum, bütün mürettebatın alanda dolaştığını ve onu kendime doğru çekip anlamsızca öpemeyeceğimi fark ediyorum. Bu gerçekten çok kötü, çünkü karşı koyamayacağım kadar yakın ve çok güzel kokuyor.

"Haklı yanları var," diye mırıldanıyorum.

"Belki bugün uslu bir çocuk olursan, bana ne kadar hoşuna gittiğini göstermene izin veririm."

Sonra sanki ayaklarımın dibine atom bombasının cinsel eşdeğerini bırakmamış gibi arkasını dönüyor, kaselerini ve malzemelerini yerleştirirken masum görünüyor. Bir adım atıp arkasına geçmeden önce kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için etrafına gizlice bakıyorum, vücudum onunkinden bir santim uzakta ve ağzım kulağında.

"Belki bugün uslu durursan...
velet."

Nefesinin kesildiğini duyuyorum, boğazı çalışırken içinden geçen hafif titremeyi hissediyorum ve sonra sessizce "Ya ben istersem?" diye sorduğunu duyuyorum.

Onu tezgâha doğru döndürüp dilimi ağzına sokmama üç saniye kalmıştı, mürettebat ve kameralar lanetlenmişti ve eğer arkadaşı Ava periferilerimde belirip beni ondan hızla uzaklaşmaya zorlamasaydı - sanırım tam da bunu yapabilirdim.

"Çok sevimli görünüyorsunuz," diyor Ava ben geri çekilirken. "Bana kalırsa şapkalar harika bir dokunuştur."

"İsveçli Şef'in pembe versiyonuna benziyorum," diye homurdanıyorum.

Ava, "İnsanlar Muppets'ı seviyor," diye karşı çıkıyor.

"Ben değil," diyorum hafif bir ürperti ile. "Biraz ürkütücüdürler."

Lila y a n ı m d a kıkırdıyor. "Ian on üç yaşına kadar Kont von Kont'tan korkuyordu."

"Hayır, yapmıyordum. Sadece kuklaları sevmiyorum. Hareket etme şekillerini sevmiyorum."

"Uh-huh." Lila sırtıyor. "Bunu kendine söyleyip duruyorsun." Nefes nefese kaldım. "Bir şeyler pişirecek miyiz?"

"Neredeyse hazırız," diyor Ava. "Lila normal girişini yapacak ve sonra sizi tekrar tanıtacak. İkinizin bunu gerçekten oynamanızı istiyorum. Seyircinin, öyle olmanız bile ikinizin kamera önünde seviştiğinize tamamen ikna olmasını istiyoruz."

Kulaklarımın ucunun ısındığını hissediyorum ve Lila o anı tuz gibi görünen bir kâseyi incelemek için seçiyor. Ava bölümün akışını anlatmaya devam ediyor ama ben ikinizin sevişmesine takılıp kalıyorum, zihnim tehlikeli bir şekilde yakınlaştığımız ana geri dönüyor. O andan beri o anı düşünmeyi bıraktığımdan değil. Eğer o çizgiyi geçip geçmememiz gerektiği konusunda endişelenmiyorsam, sanki olimpiyatlardaymışım ve o da altın madalya kazanmış gibi çizginin üzerinden atlamak için yanıp tutuşuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, kesinlikle öyle.

"-ve eğer şapkanızla ilgili herhangi bir aksilik yaşarsanız, sadece bir mola verin ve onu ayarlamak için keseceğiz. Sizden kesinlikle şapkalarınızı sürekli takmanızı istiyorum. Bence gerçekten iyi bir hava veriyor."

Ava'nın söylediklerinin yarısını Lila'yı düşünerek kaçırdığımı fark ettim. Umarım kaçırdığım çok önemli bir şey yoktur. Ava sahneden iniyor ve Lila dirseğiyle beni dürttükten sonra şapkasını düzeltiyor, şapka gerçekten de ona çok yakışıyor. Anladım.

"Hiçbir şeyi yakmamayı unutma."

Gözlerimi deviriyorum.

"Yapmayacağım."

"Aferin oğlum," diye
cilveleniyor.

Sikim seğiriyor. Sanki bir düğme çevrildi ve şimdi onu kapatamıyorum. Lila'nın beni tahrik etmemesi için yapabileceği bir şey var mı?

Bana göz kırıyor ve zavallı aletim çaresizce bir kez daha sarsılıyor.

Görünüşe göre öyle değil.

Bu, Lila'nın çekim sırasında bana ikinci kez sorduğu ve benim onun ne dediğini kaçırdığım bir soru. Aslında kimsenin beni suçlayabileceğini sanmıyorum, çünkü onun ellerinin çalışmasını izlemek... dikkat dağıtıcı. Yaptığı işte kendine o kadar güveniyor ki, tıpkı çocukluğumuzda olduğu gibi, önündeki malzemelere konsantre olduğunda kaşlarının arasındaki o küçük çatıklık o zamanlar ne kadar sevimliyse şimdi de o kadar sevimli.

"Tekrar başla," diye sesleniyor biri set dışından.

Lila bana sırtıyor. "Beni mi uyutuyorsun, Cupcake?" "Sadece... süreçle gerçekten ilgileniyorum."

Dişlerinin alt dudağına bastırmasından neden dikkatimi vermediğimi çok iyi bildiğini ve bunun tatlı sesi ve mutfağındaki otoriter hakimiyetiyle ilgili olduğunu anlayabiliyorum. Kendini öylesine kaptırmış ki, ondan biraz etkilenmemek elde değil. Kendimi bir yandan hafifçe tahrik olurken bir yandan da onunla sonsuz gurur duyarken buluyorum ve bu aynı anda başa çıkılması gereken çok kafa karıştırıcı bir duygu seti.

Gülümsemesi bir anlığına parlıyor ve sonra kendini toparlayarak mikseri birkaç saniyeliğine yavaş ayara getiriyor, böylece bölümü tekrar başlatabiliyor.

"Bunlara neden choux böreği dediklerini biliyor musun?"

Ayakkabı gibi telaffuz ediyor ama bu bana pek yardımcı olmuyor. Başımı sallıyorum. "Bir noktada ayakkabı olmalarıyla bir ilgisi var mı?"

"Hayır." Dudakları kıvrılırken bile gözlerini deviriyor. "Choux Fransızca'da lahana demek."

Burnum kırıışıyor. "Ve?"

"Ve," diye eğlenerek homurdanıyor, "bitmiş ürün biraz küçük lahana başlarına benziyor."

Kaşlarımı çatığımı hissedebiliyorum. "Bu kulağa... iştah açıcı geliyor."

"Harika olacaklar," diye gülüyor. Dikkatini kameraya veriyor. "Hepinize söz veriyorum, işimiz bittiğinde en az üç tane yiyecek."

"Göreceğiz," diye şüpheyle cevap veriyorum.

İşleminin bir sonraki kısmını anlatırken onu dinliyorum; fırın tepsisine parşömen kağıdı serip üzerine su sürdükten sonra hamuru bir sıkma torbasına aktarıyor ve sonra garip bir şekilde- gibi görünen üç katmanlı mükemmel küçük lekeleri topaklamaya başladığında kendimi eğilmiş hissediyorum.

"Bir emoji gibi mi görünmeleri gerekiyor?"

Kaşları çatılır. "Ne?"

"Şunlar." Söz konusu lekeleri gösteriyorum. "Yani... üç katmanlı ve üstündeki küçük kıvrımıyla..."

Lila birkaç saniye boyunca dikkatle bebeklerine bakıyor ve sonra göğsüme vurmak için uzanmadan önce gözleri açılıyor. "O emojiye benzemiyorlar!"

"Ama görüyorsun, değil mi?" "Hayır, kesinlikle görmüyorum."

Gözlerimi deviriyorum, hatta kameraya doğru bakıyorum. "Kesinlikle öyle. Siz de görüyorsunuz, değil mi?"

Bu lanet şeyler kaka emojisine benziyor ve o da bunu biliyor.

"Sen tam bir-" Dudaklarını birbirine bastırıyor, gözlerini kısıyor. "Çok kötü bir asistansın."

"Sanırım mükemmel bir asistanım," diyorum kendimden emin bir şekilde. Yüz ifadesinden aslında rahatsız olmadığını anlayabiliyorum. "Muhtemelen sahip olabileceğinin en iyisiyim."

Gözlerinin yuvarlaklaştığı ve dudaklarının ayrıldığı anın uzunluğu en iyi ihtimalle sonsuz küçüklükte ve başka birinin bunu yakalamasına imkan yok, ama ben yakaladım. Sözlerimin nasıl bambaşka bir anlama gelebileceğini şimdi anlıyorum ve birdenbire artık hamur işlerini düşünmüyorum ve Lila'nın yanaklarının hafifçe kızarmasına bakılırsa onun da düşündüğünü sanmıyorum.

"Şey," diyor boğazını temizleyerek. "Bu yüzden parmağını biraz ıslattın." İşaret parmağını küçük bir kase suya daldırıyor ve bunu yaparken bana bakıyor. "Üstteki bukleleri yumuşatmaya yardımcı olur."

Her küçük hamur tepeciğinin üstünü düzeltirken parmağının yavaş, ritmik daireler çizmesini izliyorum, düşüncelerim isteğim dışında aynı parmağın başka bir yerde dolaşmasını düşünürken kalın kalın yutkunuyorum. Tercihen vücudumda. Beni böyle kızdırır mıydı?

Lila'nın ağzı bir yandan yukarı kıvrılıyor ve gözleri neşeyle parlıyor; ne yaptığını biliyor, velet. "Daha iyi mi?"

"Sanırım öyle," diye idare ediyorum.

"Sadece işleri bitene kadar bekleyin," diye söz veriyor.

Pişmemiş hamur işlerini fırına yerleştirirken kışına açıkça bakmamak için elimden geleni yapıyorum ve sonra biri gözden uzak bir yerden "Kes" diye sesleniyor.

"Peki şimdi ne olacak?"

Buzdolabına doğru ilerliyor. "Sadece daha önce yaptığımız hamur işi dolgusunu almamız gerekiyor, böylece biraz çözülmeye başlayabilir. Hamur işlerini doldururken güzel ve kremi olmasını istiyoruz."

Kremsi kelimesi beni hiç tahrik etmedi.
Ama sanırım her şeyin bir ilki var. "İyi görünüyor," diye not ediyorum kaseyi masaya koyarken.

Sayaç.

Gülümsüyor. "Güzel ama sen kurallara çok bağlısın, unuttun mu? İçinde çiğ yumurta olan hiçbir şeyi yemememiz gerekiyor."

"Mm. Birisi bana biraz yaşamamı söylemişti."

"Yaptılar," diye kabul ediyor. "Ama eminim ki o kişi bu teklifi kabul edeceğinizi hiç beklemiyordu."

"Bu teklifi kabul etmelerini beklediğimi de sanmıyorum."

Parmakları göğsüme yaslanan önlüğümün askısıyla oynamak için uzanıyor ve ben titreme isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. "Yine de yaptığına sevindiler. Aslında, bence muhtemelen daha da gevşemeni isterlerdi."

"Öyle mi?"

"Mhm."

Biraz eğildim ama kameralar kapalı olsa bile onu burada öpemeyeceğimi biliyordum. Bunun yerine, onun yanından uzanarak parmağımı krema kasesine daldırıyorum ve tadına bakmak için ağzıma götürüyorum.

"Kötü olmanın buna değebileceğini duymuştum."

Nefesi kararsız bir şekilde onu terk ediyor ve ben tekrar ona doğru uzandığımda nefesinin kesildiğini duyuyorum. Parmağımı bu kez dudaklarına götürüyorum, parmağımı yakın tutarken ağzının yumuşak kıvrımını izliyorum ama tam olarak dokunmuyorum, sesimi alçaltıyorum.

"Aç kapıyı," diye mırıldandım.

Tereddüt bile etmiyor, gözleri benimkileri bulup onları tutarken dudaklarının ayrılmasına izin veriyor. Parmağımın ucunu yalarken nefes almıyorum, kemerin altındaki her şeyin ilgiyle karıncalandığını hissediyorum ve sonra tüm parmağı ağzına alıp emerken ağır bir arzu nabızı atıyor.

en tatlı, en yumuşak sesi çıkarıyor. Sanki hiç olmamış gibi sadece birkaç saniye içinde girip çıkıyor ama ağzının kaygan sıcaklığını çok daha uzun süre hissediyorum. O dili dudaklarımda, tenimde, sikimde hissetmek istiyorum ve lanet olası kablolu yayın programının seti kesinlikle bunun için uygun bir yer değil.

Yakınlarda bir gırtlak sesi duyuluyor ve ikimiz de yerimizden sıçrayıp arkadaşısı Ava'yı tek kaşını kaldırmış bize sırtırken yakalıyoruz. "Bitirmeye hazır mısınız?"

Lila hâlâ biraz sersemlemiş görünüyor ve başparmağımla alt dudağına dokunarak orada kalan kremi temizliyorum, sonra da yalamak için ağzıma götürüyorum. İnsanların izlediğini, büyük olasılıkla spekülasyon yaptıklarını biliyorum ama şu anda umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Lila?" Adını duyunca biraz sarsılıyor, sanki transa girmiş gibi. "Hazır mısın?"

"Evet," diyor tam olarak ona ait olmayan ama yine de beni sertleştirmekle tehdit eden gırtlaktan gelen bir sesle. Tekrar söylüyor, bu sefer daha emin. "Evet! Hazırız. Ben hazırım." Nefesini üflüyor, bana bakıyor. "Hazır mısın?"

"Ne zaman istersen," diyorum ona sırtarak.

"Olsan iyi olur" diye mırıldandığını neredeyse duymuyordum.

Bu kadar sevimli olmaması gereken saçma şapkasını düzeltiyor ve yanaklarında hala tatlı bir pembe tonla krema kasesini kurcalıyor. Yargıladığımdan değil, çünkü kulaklarımın uçlarının yandığını hissedebiliyorum, bu da beni uzun saçlarım için bir kez daha minnettar kılıyor. Kesinlikle yalan söylemiyordum, burayı bitirmeye hazırım.

Esas olarak, o küçük tatlı sesi tekrar çıkarmasını sağlayıp sağlayamayacağımı görmek için.

Ava'dan gerçekten hoşlanıyorum ama Lila'nın soyunma odasının kapısında aylak aylak dolaşması, benim de saygıdeğer bir mesafeyi korumak zorunda kalmam ve Lila'nın saksıdaki bitkisiyle çok ilgileniyormuş gibi davranmam pek de ideal değil.

"-ve reytingler tavan yapacak," diyor Ava. "Bunu hissedebiliyorum."

"Pembe aşçı şapkası takan Ian izleme eşiğini aşmazsa ne aşar bilemiyorum," diye kıkırdıyor Lila saçlarını tararken, aynaya bakıp herhangi bir yerde un kalmadığından emin olmak için. "Belki Gia yakamızdan düşer."

Ava, "Biliyorsun o sadece üst kattaki adamlara cevap veriyor," diye belirtiyor.

Lila gözlerini devirir. "Evet, evet."

"Peki ya sen, aygır?" Ava sinsice sırtıyor. "Tüm bu iyi tanıtımdan dolayı mutlu musun?"

"Eh," diye homurdanıyorum, "bir süredir bana zina yapıyorsun diyen birini görmemiştim." Lila fırçalamaya ara veriyor, dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru inerken aynada gözüme takılıyor. Hay sikeyim. Kesinlikle bu konuyu açmak istememiştim. Bakışlarımı kaçırıyorum ve rahatsız olmamışım gibi omuz silkiyorum. "Neyse, her halükarda güzel bir erteleme oldu."

"Doğru." Ava başını sallıyor, gözleri ikimizin arasında gidip geliyor. "Gidip kameramanların iyi olduğundan emin olsam iyi olacak."

Benim istemedenden de olsa ortamı yumuşatmaya çalışmam yüzünden gittiğinden şüpheleniyorum ama sebebi ne olursa olsun sonunda Lila'yla yalnız kaldığım için minnettar olmadığımı söyleyemem. Hâlâ aynada bana bakıyor ve ben de onu acınası geçmişimden uzaklaştırmak, bir süre daha oluşturduğumuz küçük balonun içinde kalmak isteyerek yaklaşıyorum.

"Biliyor musun," diyorum ona, önlüğünün ensesindeki düğümüyle oynarken, "önlük üzerinde gülünç durabilir."

ama sen giydiğinde çok cazip geliyor."

Dudakları titrerken kaşları çatılıyor. "Öyle mi?"

"Çok," diyorum, dudaklarımı boğazına bastırmak için yaklaşıyorum. "Ve her zaman çok güzel kokuyorsun."

Fırçasını tekrar makyaj masasının üzerine bıraktığını duyuyorum, sonra eli arkasına uzanıyor ve parmakları saçlarımı okşuyor. "Öyle mi?"

"Mhm. Seninle ilgili her şey baştan çıkarıcı, Lila." Yansımasına baktığımda, dudaklarımı boynunun sütununda gezdirirken kirpiklerinin dalgalandığını görüyorum. "Ama bu lanet önlük... Sen ve bu önlük hakkında düşündüklerim hiç de tatlı şeyler değil."

Gülümsemesi düpedüz hınzırca. "Bu hoşuma gitti." "Sen seviyor musun?"

"Mhm." Aynada tekrar bakışlarımla buluşana kadar gözleri dalgalanıyor. "Uzun zamandır seni baştan çıkarmak istiyordum."

"Kesinlikle kaybettiğin zamanı telafi ediyorsun." "Mieux vaut tard que jamais," diye mırıldanıyor.

"Siktir," diye inliyorum. Sesi başka bir dilde nasıl bu kadar tatlı çıkabiliyor? "Bunun beni ne hale getirdiğini sana söylemiş miydim?"

"Tahmin edebilirdim," diye alay ediyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Geç olması hiç olmamasından iyidir," diyor bana. "Az ya da çok." Gülümsememi boğazında hissettiğinde usulca iç çekiyor, tekrar konuştuğunda sesi biraz daha alçalıyor. "Bundan sonra ne yapacaksın?"

Kaşımı kaldırarak doğruluyorum. "Gerçekten bir planım yoktu. Senin var mı?"

"Sadece eve gidiyordum," diyor. "Yakınlarda oturuyorum."

Bunu yavaşça, bir öneri gibi söylüyor ve içim ısınıyor. "Jack bundan bahsetmişti, evet."

"Benimle eve kadar yürüyebilirsin," diye devam ediyor sessizce, güzel pembe dili alt dudağında gezinerek beni tekrar baştan çıkarıyor. "Eğer istersen."

Ve sanırım bu, bariz olandan daha fazla anlam içeren bir öneri, hem takıntı haline getirdiğim hem de beni biraz dehşete düşüren bir öneri, çünkü bu bizim için ne anlama gelecek? Geri dönemeyeceğimiz bir çizgiyi geçerse bu ne anlama gelir?

Ama bana diktiği gözleri, benimkiyle eşleştiğini bildiğim bir istekle dolu ve göğsü, onun da benim kadar nefessiz kaldığını, kalbinin büyük olasılıkla göğsünde benimkine benzer bir tempoyla çarptığını söyleyen bir hızla inip kalkıyor ve emin olduğum tek bir şey var.

"Evet," diyorum sessizce, saçının ipeksi bir tutamını parmağıma dolayarak ve tatlı kokusunu içime çekmek için eğilerek. "Ben de istiyorum."

Belki kötü bir fikir, belki berbat bir fikir, ama Lila'nın ağzının yumuşak bir gülümsemeye dönüşmesi, bana lanet olası ayı asmışım gibi bakması... Umurumda olmadığını fark ediyorum.

Fi?een

DELILAH

Apartmanıma girerken Ian'ın eli benimkini bulduğunda garip, hatta yabancı hissediyorum. Bu sessiz bir şey; o Parmaklarımız birbirine dolanıyor ve onun tutuşu kesinlikle bir tutma durumuna gelene kadar sıkılaşıyor ve genç Lila bunun olacağını bilseydi ne düşünürdü? Kaç öğleden sonrayı bunun hayalini kurarak geçirdim, sadece bunun? Karnımı ve göğsümü çoğunlukla sevinçten ama en azından biraz da sinirden kaynaklanan her türden kısırtı dolduruyor; bu bana şaşırtıcı geliyor, çünkü herhangi bir konuda nadiren gergin olurum. Özellikle de erkekler söz konusu olduğunda.

Ama bu Ian, beynim bana hatırlatıyor. Sanki unutabilirmişim gibi. "Bina güzelmiş," diye yorumluyor Ian biz merdivenleri çıkarken.

Merdivenler.

Alay ediyorum. "Şu lanet asansörü tamir etseler daha iyi olacak. Merdivenler ve ben pek uyuşmuyoruz."

"Kalbiniz için iyi," diyor gayri ihtiyari. "Kardiyo önemlidir."

Ona sinsi bir gülümseme veriyorum. "Kardiyo yapmak için çok daha iyi yollar düşünebilirim."

Yanakları k ı z a r ı r ve gözleri yukarı doğru dönerken bir tür dua olabilecek bir şeyler mırıldanır

rehberlik; aslında bunu yapamam. Onu böyle sınırlendirebildiğim, soğukkanlılığını kırabildiğim zamanları seviyorum. Ian'ın sadece benim için olan gizli bir tarafı gibi geliyor.

Üçüncü katın sahanlığına çıkıyoruz -benimkinden bir alt kat- o sırada konuyu değiştiriyor. "Uzun zamandır mı burada yaşıyorsun?"

"Geri taşındığımdan beri," diyorum ona. "Mahalleyi seviyorum ve işe çok yakın... Burası küçük ama taşınmak hiç mantıklı gelmedi. Sadece benim için mükemmel."

"Evinizin neye benzeyebileceğini merak ettiğimi söylemeliyim."

"Nedenmiş o?"

"Yap sen hala var senin Koleksiyon . porselen kedi figürleri?"

Gözlerimi kısıyorum. "Porselen Gurur'un harika olmadığını mı ima ediyorsun?"

"Aman Tanrım. Adını sen koydun. Başka var mı? Şimdiye kadar en az yüz tane olmuştur."

"Buna cevap verme eğiliminde değilim." "Yani, evet, aslında," diye gülüyor.

Gözlerimi deviriyorum, kendi katımın kapısını iterek açıyorum ve ona yol gösteriyorum. "En azından artık düzenliler. Kendi özel rafları ve her şeyleri var."

"Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bana ne kadar havalı olduklarını söylemediğiniz sürece, yorumlarınızı kendinize saklayın."

Dudaklarını sıkarak gibi bir hareket yapıyor ve yüzüme yayılan sırtışa engel olamıyorum. O çırpınma hissi geri geldi ve kapıma geldiğimizde daha da yoğunlaştı. Ian'ın burada, benim evimde olduğunu yeni fark ediyorum. İçeri girdikten sonra büyük olasılıkla ne olacağı daha yeni aklıma geliyor. Uzun zamandır olmasını düşündüğüm şey

En iyi ihtimalle sadece bir aydır radarında olduğumu düşünürsek, bu utanç verici. Anahtarlarımı almak için çantamı karıştırırken, boğazımda oluşan kuru bir yumruyu yutkunarak kilidi açmak için düğmeye doğru uzanırken, soğuk bir ürperti uzuvlarıma yayılıyor. Anahtarı mandalın içine sokacak kadar ileri gidiyorum.

Ve sonra donup kalıyorum.

Gerginim, farkındayım. Gerçekten gerginim. Kalbim çarpıyor, midem sıkışıyor, anahtarım elimde titrerken ve üzerinde "yen onu, sadece yen onu" yazan aptal anahtarlığım koridorun sessiz alanında usulca çınlarken tam anlamıyla panikliyorum.

Nasıl gergin olabilirim ki? Kabul etmek istemediğim kadar uzun süredir bu anın hayalini kuruyorum. O kadar uzun zamandır ki, bu anın her şekilde nasıl geçebileceğine dair lanet olası bir play-by-play'im bile var.

Ama belki de sorun budur, mantık yürütüyorum. Uzun zamandır Ian'ın benim olmasının, gerçekten benim olmasının nasıl bir şey olabileceğinin hayalini kurdum ve ya beklediğim gibi olmazsa? Ya her şeyi mahvederse? Bununla yaşayabilir miyim? Gerçekten-

"Lila," diyor Ian tam arkamdan usulca, hâlâ apartman kapımın önünde durduğumuz yerden. "Lila," diyor tekrar, parmakları hâlâ kilide doğru uzanmış olan ön kolumun alt tarafına değiyor. "Titriyorsun."

"Özür dilerim," diye sıçradım. "Özür dilerim, saçmalıyorum, ben-" "Lila."

Dokunuşu şimdi daha ağır, beni dönmeye teşvik etmek için belime düşüyor ve kendimi ona bakmaya zorladığımda - ben bakmıyorken erkek olan ama gözlerimde her zaman hayattan daha büyük olan bu çocuğa - sıcak, gri bakışlarında şimdiye kadar istediğim her şeyin bana baktığını görüyorum.

"Burada hiçbir şey olmak zorunda değil, biliyorsun değil mi?" Başparmağı çenemi okşayana kadar elini kaldırıyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Nasıl hissettiğimle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmeyecek."

"İçeri gelmeni istemediğimden değil," diyorum ona, ciddi bir şekilde.

Başını hafifçe eğiyor. "Benimle konuşabilirsin."

"Ben sadece-" Yutkunuyorum ve gözleri hareketi takip ediyor, avuç içi çenemi kavrarken daha sabit hale geliyor. "Bunun benim için ne kadar uzun zamandır bir şey olduğunu bildiğini biliyorum, ama bilmiyorsun, biliyor musun?"

Ağzı titriyor. "Anladığımdan emin değilim, hayır."

"Ben sadece... Birine karşı bir şeyler hissetmenin ne olduğunu bile bilmeden önce, sana karşı bir şeyler hissettim. Sen etrafımdayken kendimi daha güvende hissetmek, bir odaya girdiğimde seni aramak ya da sen gülümsediğinde beni de gülümsettiğin için seni gülümsetmek için elimden geleni yapmak gibi... Hep sen oldun Ian."

"Lila," diyor ama kelimeler ben onları yakalayamadan ağzımdan dökülüyor ve bu anksiyete nöbeti beni bir anda çarpıyor gibi görüldüğü için nereden geldiklerini bile bilmiyorum.

"Senin için durumun böyle olmadığının ve tüm bunların senin için yeni olduğunun farkındayım, ama benim için değil, biliyor musun? Bir süredir arka plandaydı elbette, ama hiçbir zaman gerçekten kapatılmadı. Peki ya oraya gidersek ve sen benim için böyle şeyler hissedemeyeceğini anlarsan? Ya sonunda sana sahip olursam ve sonra seni elimde tutamazsam? Ben sadece... Bunun bana, sana, hatta Jack'e ne yapacağını bilmiyorum ve bunun beni..."

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımı eğerek ayaklarıma bakıyorum. Sonunda ona sahip olmak için tek şansım olabilecek şeyi mahvettiğim için kendimi aptal gibi hissetmekle

Bir şekilde haklı olduğumu düşünüp dehşete kapılıyorum ama beni kafamın içindeki girdaptan çekip çıkaran onun elleri oluyor. Nasırlı, kaba elleri o kadar geniş ki yanaklarımı kavradığında neredeyse yüzümün iki yanını da tamamen kaplıyor.

"Bu seni ne yapar?"

Yutkunuyorum, parmaklarım kollarını kavramak için uzanıyor, sanki aniden dengesiz hissettiğimde bu beni bir şekilde sabit tutacakmış gibi. "Bu beni bencil yapıyor," diye fısıldıyorum. "Çünkü hâlâ istiyorum. Hâlâ seni istiyorum."

Ian'ın gözleri benimkileri arıyor, şüphelerimi ve hatta belki de neden yapmamamız gerektiğine dair kendi nedenlerini arıyor - bu yüzden yavaşça eğilip ağzımın yanında durduğunda hem bir sürpriz hem de bir rahatlama oluyor. "Bana güveniyor musun?"

"I-" Soruyu algılamam bir saniye sürüyor, çünkü cevap çok açık. "Evet."

Beni tek bir akıcı hareketle kaldırıyor, beni vücuduna çekerken elleri kalçalarımın altına giriyor ve dairemin kapısının yanındaki duvara bastırarak beni sabit tutuyor. Beni biraz daha fazla hissettiriyor. Gözleri ağzıma kayıyor ve sonra sessiz bir soru gibi tekrar benimkilere dönüyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor, çünkü ondan daha fazlasına asla hayır demeyeceğim.

Ian'ın öpücüğü, Ian'ın yaptığı diğer her şey gibi alçakgönüllü, ancak sessiz bir güçle, tıpkı hayatımın çoğunda yapmak istediğim gibi, onun içine düşmek istemenize neden oluyor. Şimdi bunu yapabiliyor olmak çok etkileyici.

"Lila," diyor yine ve adımı böyle söylemesinden bıkabileceğimi hiç sanmıyorum. Sanki önemliymiş gibi. Sanki en sevdiği kelimeymiş gibi. "Haklısın. Seni bu kadar uzun süre istemenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Seni hep sevdim-"

Öyle demek istemedi. İstemediğini biliyorsun.

"-ve aynı şekilde olmasa bile, siz

her zaman benim bir parçam oldu. Belki şimdi farklı
görünüyor

Çünkü o zaman olduğumuz kişi, şimdi olabileceğimiz kişi olamazdı. İşe yaramazdı. Her türlü sebepten dolayı. Belki de mesele budur, biliyor musun? Belki de tam olarak olmamız gereken yerdeyizdir, çünkü tek bildiğim, seni senin beni istediğin kadar uzun süre istememiş olsam da, seni bir insanın başka bir insanı isteyebileceği kadar çok istediğimi kesin olarak söyleyebilirim. Ne zaman taptığım kızıdan düşünmeden edemediğim kadına dönüştün bilmiyorum ama dönüştün. Her zaman kalbimdeydin ama artık kafamda da varsın. Her yerdesin, Lila. O kadar derine girmişsin ki seni nasıl çıkarabileceğimi bilmiyorum." Nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum, ta ki yumuşak ağzı tekrar benimkine bastırana kadar, sadece bir saniye önce, "Ve istemiyorum. Şu anda hissettiğim şekilde... Asla yapabileceğimi sanmıyorum."

Tamam, belki öyle demek istemedi ama yine de çok hoş.

"Oh" diye cevap verdiğimde sesim benim aksime kısık çıkıyor. "Sadece oh mu?"

Dudaklarım seğiriyor. "Lanet olsun" demenin uygun bir yanıt olduğunu düşünmedim."

"Olabilir," diye kıkırdıyor. "Eğer iyi bir 'lanet olsun' ise. "

"En kutsal bok," diyorum nefes nefese. "Bazen çok tuhaf oluyorsun."

"Bu yeni bir şey değil." "Ne kadar da sevimli buluyorum."

Kaşlarım çatılıyor. "O zamanlar beni sevimli bulmuyor muydun?"

"Bazen," diye itiraf ediyor. "Ama çoğu zaman başımın belasıydın."

Eğilip ağzımı onunkine değdirirken dudaklarım kıvrılıyor. "Bunu telafi edebilir miyim?"

"Lila, sana söyledim, hiçbir şey olmak zorunda değil-"

Onu öylesine sert öpüyorum ki, söylediği söz gırtlaktan gelen bir iniltiye dönüşüyor ve içim sinirden başka bir şeyle karıncalanıyor. "Kapa çeneni ve kapıyı aç, Ian," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "Anahtar kilidin içinde."

"Sadece bir şey beklediğimi düşünmeni istemiyorum."

"Bu küçük konuşmadan sonra, tam burada, koridorda aletini yalamaktan çekinmem."

"Tanrım," diye boğuluyor, bir eliyle beni duvara yaslayıp dik tutarken diğer eliyle kilidin içinde duran anahtarı karıştırıyor. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

Sakalının dudaklarımı gıdıkladığını hissederek ağzımın yanağında gezinmesine izin verdim. "Neden olmasın?"

"Çünkü aptalca bir şey yapmama neden olabilir." "Ne gibi?"

"Tam burada, koridorda sikimi yalamana izin vermek gibi." "Ve bu kötü bir şey mi?"

Tam kapı yanımızda açılırken tekrar inliyor. "Kıçını içeri sok, velet. Onun için planlarım var."

Tekrar ayağa kalkana kadar vücudumun onunkinden aşağı kaymasına izin vermek için beni tutuşunu serbest bırakıyor, ön kolu başımın yanındaki duvara dayanıyor ve bana doğru yaklaşıyor, yüz hatlarında bana dokunmamak için mücadele ediyormuş gibi bir gerginlik var. Bu hoşuma gitti. Gerçekten hoşuma gitti.

Bu yüzden belki de onu geçip daireme girerken kalçalarımı sallayarak küçük bir gösteri yapıyorum, beni içeri kadar takip ederken omzumun üzerinden ona bakarken baştan çıkarıcı bir bakış atıyorum, ancak kot pantolonumun üzerinden kıçıma vurduğunda keskin bir çığlık atıyorum.

"Yeterince hızlı değil, Lila."

"Porselen Pride'ı görmek istediğini sanıyordum."

"Şu anda yapmak istediğin şey bu mu?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Bilmiyorum... Olabilir."

"Sanırım sabrımı test etmeye çalışıyorsun." "İşe yarıyor mu?"

"Öğrenmek üzeresin" diye cevap verirken ölümüne ciddi görünüyor.

Bana doğru gelmeye başladığında gözlerim dönüyor ve tökezleyerek yatak odama doğru koşmaya başladığımda kalp atışlarım iki katına çıkıyor, arkamdan gelen ağır adımlarını duyuyorum. Yatak odamın kapısından içeri daldığımda kolu belime dolandığında neredeyse çığlığa benzeyen bir kıkırdama beni terk ediyor, onun sağlam çerçevesi benimkiyle çarpışıyor.

Beni bu kadar kolay fırlatıp atabilmesinin üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum; Ian Chase bana kendi kişisel güllesiymişim gibi davranıyor ve altın madalya için uğraşıyor. Beni yatağıma atmak için neredeyse hiç çaba sarf etmiyor, bir yırtıcı hayvan gibi üzerimde sürünüyor, geniş omuzları tavanı görmemi engellerken gözlerinde aynı bakış var. Gri gözleri şimdi daha koyu, yeni yakılmış kömür gibi, yanıyor gibi görünüyorlar.

Parmaklarımın iki yanımda duran mürekkepli ön kollarının tonlu genişliği üzerinde gezinmesine izin veriyorum, dokunuşumu hafif tutuyorum, alay ediyorum, ona her zaman istediğim şekilde dokunabildiğim için mutluyum. Pazılarını, omuzlarını yumuşatana kadar parmaklarımın daha yukarılara kaymasına izin veriyorum; ellerimi boynuna doluyor ve parmaklarımı orada birleştiriyorum.

Onu çok sert çekiştirmiyorum ama neyse ki yine de ipucunu alıyor. Vücudu benimkine neredeyse fermuar gibi yapışana kadar kendini aşağı indiriyor ve onun her sert santimini benim her yumuşak santimime karşı hissedebiliyorum ve bunun zıtlığı harika bir şekilde çökertici. Gözlerim kapanırken dudakları dudaklarıma yapışıyor, dili ağzımı keşfetmek için içeri kayarken sorgusuz sualsiz ona açıyorum. Kimse yok

Şimdi burada, fark ediyorum, araya girecek kimse yok, şimdiye kadar sahip olduğum her fanteziyi gerçekleştirmemizi engelleyecek kimse yok ve bunun farkına varmak onu biraz daha umutsuzca öpmemi sağlıyor, vücudum bir şekilde daha da yakınlaşabilirmişim gibi onunkine baskı yapıyor.

Bu gerçekten oluyor, merakla düşünüyorum. O Burada. O beni istiyor.

Bu beni biraz çıldırtıyor.

Elim aramızda yılan gibi dolaşüyor, onu arıyor, avucumda sıcak, sert uzunluğunu hissedene kadar onu arıyor. Dişlerinin arasından tıslayarak öpücüğü kesiyor, gözleri kapanırken nefesi çeneme çarpıyor.

"Lila," diye mırıldanıyor.

Dudaklarım yanağında geziniyor. "Seni istiyorum," diye mırıldanıyorum, sesim nefes nefese çıkıyor. "Lütfen, Ian."

"Bana sahip olacaksın tatlı kız," diye nefes alıyor tenime karşı, dudakları oraya kalıcı bir öpücük kondurmadan hemen önce. "Ama bunu aceleye getirmek istemiyorum ve eğer bana böyle dokunmaya devam edersen, kesinlikle öyle olacak."

"Aletini yalamak istediğimi söylediğimde ciddiymdim," diyorum huysuzca, bu fırsatın elimden alındığını hissederek.

"Siktir," diye inliyor. "Bu sefer olmaz. Buna asla dayanamam. Ama bunu senin için yapabilirim."

"Ama benim aletim yok."

Kıçımın yan tarafına vurduğunda yine inliyorum. Bu onun için gerçekten bir şey olmaya başladı. Acaba bundan ne kadar hoşlandığımı anlayabiliyor mu?

"Şımarıklığı bırak," diye uyarıyor, "seni boşaltacağım."

Vay anasını. Rüya görüyorum. Bu bir rüya olmalı. Belki de ölmüşümdür. Burası cennet mi? Cennette orgazmdan bahsedilir mi? Aslında, eğer yoksa gitmek ister miyim bilmiyorum.

Dizlerinin üzerinde doğruluyor, tişörtünü başının üzerinden çekip yerde bir yere fırlatmak için uzanıyor ve tüm beynim yapış yapış oluyor çünkü orada da dövmeleleri var. Gözlerim siyah-gri yazı çizgilerini ve sol göğüs kafesinin genişliğini kaplayan bir çeşit pençeyi görüyor ve garip bir şekilde emme isteği duyduğum meme ucunun sıkı, pembe tomurcuğuna kadar uzanıyor. Muhtemelen işlevimi yerine getiremeyecek kadar azgıyım.

"Sıra sende," diye mırıldanıyor, parmakları tişörtümün eteğini buluyor.

Gömleğimi başımın üzerinden çekiştirirken nasıl bir sutyen giydiğim, bu sabah kollarımın altını tıraş etmeyi hatırlayıp hatırlamadığım ve daha birçok saçma şey hakkında endişeleniyorum, ama ağzını ayırdığını, boğazının bir yutkunmayla çalıştığını, gözlerinin açgözlülükle beni bir sutyenden başka bir şey giymeden içine aldığını gördüğümde - pembe puantiyeli olduğu ortaya çıktı, her şey düşünüldüğünde korkunç değil - herhangi bir şey için endişelenmeyi unutuyorum.

"Siktir, Lila, sen..."

Sözünü kesiyor, gözleri hâlâ aç bir şekilde vücudumda geziniyor ve söyleyeceği şey için beni çaresiz bırakıyor.

"Ben...?"

Kalın bir parmağını köprücük kemiklerimin arasına bastırıyor ve nefesi kesilirken yavaşça göğüs kafesimin üzerinden göğüslerimin arasındaki vadiye doğru inmesine izin veriyor.

"Lanet olası yenilebilir."

Açıkçası beklediğim bu değildi, ama bacaklarımın arasındaki her şeyin sıkışma şekline bakılırsa, görünüşe göre bu tanımlamanın büyük bir hayranıyım. O zaman aşağı inip tadıma bakmasını söylemek üzereydim ama çoktan kotumun düğmesine uzanmaya başlamıştı, bunu aceleyle yapmak istemediğini söyleyen biri için çok acelesi varmış gibi görünüyordu. Beni daha fazla görmeye o kadar odaklanmıştı ki her şeyi unuttum.

Kotumun altında nelerin beklediğini, kotumu kalçalarımın sıyırıp bir elini çekerek başparmağını kemiğimin yanındaki yumuşak tene değdirene kadar düşündüm.

Başparmağı yumuşak renklerin üzerinde geziniyor, pembe kremanın, mavi ambalajın üzerinde kayıyor, tepedeki küçük kırmızı kirazın üzerinde duruyor, gözleri her saniye daha da kapanıyor. "Sende gerçekten bir tane var."

"Sana söyledim," diyorum kısık sesle. "Kek mi?"

Sesi gergin. "Ne zaman?" "On dokuz yaşına bastığımda."

Buzlanmanın üstündeki kiraza bastırıyor, bakışlarını benimkiyle buluşmak için yukarı çeviriyor ve beni ürperten bir yoğunlukla. "Peki onu aldığı anda beni mi düşünüyordun?"

"Belki," diye sessizce cevap veriyorum. "Sadece birazcık."

"Siktir." Avucunun tamamı dövmeyi kaplıyor, parmakları kalçamın etli kısımlarını sarıyor ve sıkıyor. "Bu beni tahrik etmemeli, değil mi?"

"Aslında öyle olmasını umuyorum, çünkü bahsettiğin planlara ulaşmak istiyorum."

Vücudu eğiliyor ve ben bir nefes çekiyorum, sıcak, ıslak ağzı az önce elinin kapladığı mürekkebe bastırmadan önce hiçbir uyarı almadım.

"Öyle," diye mırıldanıyor tenime doğru. "Seninle ilgili her şey öyle." Kot pantolonumu tekrar çekiştiriyor, meme uçlarımı sıkılaştıran ve amımın zonklamasına neden olan bir aciliyetle bacaklarımdan aşağı sürüklüyor. "Seni tatmak istiyorum. Tadının görüldüğü kadar tatlı olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Tamam," diye idare ediyorum, cildim beklentiyle gerginleşiyor. "Burada şikayet yok."

Kot pantolonum yerde gömleğiyle birleşiyor ve baldırlarımdan yukarı, dizlerime, iç baldırlarıma doğru öpücükler kondurup onları birbirinden ayırdıktan sonra hiçbir uyarıda bulunmadan burnunu iç çamaşıma gömüp beni içine çekiyor ve sırtımın yataktan kendiliğinden düşmesine neden oluyor. Beynimin bunu hayal edebildiğini hiç sanmıyorum -bana dokunma, tadıma bakma ihtiyacında sahip olduğu bu vahşeti- ama bu hayal gücümden daha iyi. Daha iyi çünkü bu o, çünkü bu gerçek.

"Bu iyi mi?" diye soruyor doğrudan bacaklarımın arasındaki giderek ıslanan kumaşa. "Olur mu?"

Çok kibarsın, Ian'ım.

Tembelce sırtıyorum. "Al bakalım, Cupcake. Bana orgazm sözü verildi."

"Şükürler olsun," diye homurdanıyor.

İç çamaşırimi çıkarma zahmetine bile girmiyor, görünüşe göre bunun için çok sabırsız; bir parmağını kalçamın kıvrımındaki lastiğin altından geçiriyor, yana çekiyor ve hiç vakit kaybetmeden sıcak dilini kıvrımlarımın arasından geçiriyor.

"Oh Tanrım," diye inliyorum.

"Benim adım," diye hırlayarak beni en iyi şekilde şaşırtıyor. "Ben bacaklarının arasındayken adımı söylüyorsun."

"Ian," diye sızlanıyorum, beni tekrar yaladığında, klitorisimin tomurcuğunun etrafında dönmeden önce en hassas kısıma karşı mırıldanıyor. "İşte," diye iç geçiriyorum. "Tam orası. İhtiyacım olan şey bu."

Klitorisime tekrar vuruyor. "Buraya

mı?" "Evet," diye tıslıyorum

dişlerimin arasından. "Mm."

Emmek için dudaklarını klitorisimin etrafına sarıyor ve izleyebilmem için kalkma dürtüsü karşı konulamayacak kadar güçlü. Gözleri

Ağızyla uzun çekişler ve dilinin yumuşak girdapları arasında gidip gelirken bana bakıyor, beni nasıl çıldırttığını izliyor.

Daha önce hiç duymadığım sesler çıkarıyor; en hassas yerimde hissedebildiğim yumuşak homurtular ve göğsümden gelen inlemeler... Koyu kıvıll saçlarının tenimi gıdıklayan yumuşaklığına karşı kalçalarımın kenetlendiğini hissediyorum. Ağızımın açık kaldığını hissedebiliyorum; bacaklarımın arasındaki görüntüsünden başka bir yere bakamıyorum ama aynı zamanda fiziksel olarak Ian'ın bacaklarımın arasında olması dışında tutarlı bir düşünce oluşturamıyorum - ve beni tüketmeye çalışıyormuş gibi amımı yalaması beni akıllara durgunluk veren bir şeye doğru savurmaya yetiyor.

"I-Ian," diye sızlanıyorum, parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek için uzanıyorum. "Tam orada. Boşalacağım amına koyayım."

Elleri vücudunun altına kayarken gözleri sımsıkı kapanıyor ve omuzlarının titrediğini görebiliyorum, acı dolu bir inilti onu terk ederken kalçalarımın karşı titrediklerini hissedebiliyorum. Beni aniden serbest bıraktığında bir protesto çığlığı atıyorum, alnı kalçama yaslanıyor, düzensiz nefesler klitorisime doğru pufluyor, neredeyse beni bitirmeye yetiyor ama tam olarak değil.

"Ne oluyor lan?" diye nefes nefese kaldım. "Durma."

"Boşalacağım," diye homurdanıyor, kolu altında hareket ediyor ve bunun olmasını önlemek için kendini sıktığını fark ediyorum. "Siktir, sesin," diye hırıldıyor. "Tadın." Tekrar titriyor. "Beni boşaltacaksın."

Bunu sevdim. Gerçekten hoşuma gitti. Ian Chase'in neredeyse pantolonuna boşalacak kadar beni yemesi mi? Evet. Askıda bırakıldığım için birden o kadar öfkelenmedim.

Omuzlarını çekiştiriyorum, ta ki o özenle vücuduma tırmanıp ağızını benimkiyle birleştirene kadar. Dilinde kendi tadımı alabiliyorum ve bu bilgi beni de ürpertiyor.

"Sen içimdeyken boşalmak istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Sonsuza dek hayalini kurduğum o siki hissetmek istiyorum."

"Tanrım, Lila," diye inliyor. "Beni gerçekten öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Fransızlar orgazma 'küçük ölüm' derler," diye kıkırdıyorum usulca. "La petite mort."

"Fransızca konuşmaya devam edersen yine de gelebilirim."

Kulağına eğilip fısıldarken sırıtıyorum, "Je veux que tu me baise, Ian"

"Siktir."

Kulağımın altındaki hassas bölgeyi yalayıp emerken elleri belimi kavıyor ve kalçalarını, kot pantolonunun düğmesini kurcalamak için aramıza uzanabilmem için yeterince kaldırıyor. Sakalının boğazıma değdiği her yumuşak sıyrık beni titretiyor, elim pantolonunun içine girdiğinde titremesi bir gösterge ise, paylaştığımız bir durum gibi görünüyor. İç çamaşırının yumuşak pamuğunun arasından avucuma aldığımda sert ve çok sıcaktı ve yardım edemiyorum ama bana karşı gerilmesine neden olan horozuna yavaş bir vuruş yapıyorum.

"Je veux cette grosse queue," diyorum ona usulca.

Elime doğru eğildi. "Bana bunun ne anlama geldiğini söyle."

"Bu büyük siki istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Bana orgazm sözü verilmişti, hatırladın mı?"

Neredeyse yutkunduğunu duyabiliyorum, çok gürültülü. "Prezervatifiniz var mı?"

"Başucu masası."

Ayağa kalkıp bana baktığında çenesinde bir gerginlik var, belli ki onları en son ne zaman kullanmış olabileceğimi düşünüyor ve elbette, başka bir erkek olsaydı, kıkına tekme basabilirdim. Ama bu Ian ve onun kıskançlığını sevdiğimi fark ediyorum. Başka biriyle birlikte olmam fikrinden nefret etmesi hoşuma gidiyor.

Yanağından öpmek için eğildim. "Onları uzun zamandır kullanmadım."

"Ben bir şey söylemedim," diye mırıldanıyor mahcup bir şekilde. Dudaklarımın kıvrıldığını hissediyorum. "Biliyorum."

Yenilenmiş bir aciliyetle benden uzaklaşıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak sütyenimden kurtulup onu yere fırlatıyorum.

"Ben de bunu yapmak istiyordum," diye homurdanıyor, dizleri yatağın üzerine çökmüş, kot pantolonsuz ve prezervatif elinde. "Kahretsin, şu haline bak."

Ve bakıyor. Bana bakıyor. Avucunu karnımın üst kısmına bastırıyor, parmakları göğüslerimin arasındaki yumuşak deriyi yumuşatana kadar yavaşça yukarı doğru itiyor.

"Lanet olası yenilebilir," diye mırıldanıyor yine.

Ve bunu kanıtlamak istercesine, nefesinin sıcaklığını meme ucumda hissedene kadar yakınima eğiliyor ve beklentiyle sertleşiyor. Dilinin ilk fiskesi bir alay gibi çekingen, ama tıpkı ağzı bacaklarımın arasındayken olduğu gibi, dudaklarını sert tepenin etrafına sarması ve ağzına çekmesi hiç zaman almıyor, beni ıslak bir patlamayla serbest bıraktığında beni inleyen bir karmaşa bırakıyor.

"Beni nasıl istiyorsun?"

Şaşkınca göz kırpyorum, soruyu anlamaya çalışıyorum.

"Ha?" "Bunun hakkında fanteziler kurduğunu söylemiştin." Bir başka yavaş

"Doğru yaptığımdan emin olmak istiyorum." demeden önce dudaklarını meme ucumun etrafından çekti.

Zihnim yıllar boyunca hayal ettiğim bir düzine senaryo arasında gidip geliyor ve kendimi şekerçi dükkanındaki bir çocuk gibi hissediyorum. Yine de bunun yanlış bir cevabın olmadığı durumlardan biri olduğunu düşünüyorum. Ancak yine de, düşüncelerimde sağlam olan bir resim var ve eğer listem üzerinde çalışıyorsak, başlamak için en iyi yer burası.

"Üstte," diyorum nefes nefese. "Sana binmek istiyorum."

"O ağzınla beni gerçekten öldüreceksin," diye homurdanıyor. "Buna alışabilecek miyim bilmiyorum."

Ayağa kalkıyorum, iç çamaşırına uzanırken ona sırtıtıyorum. Lastiğini çekiştiriyorum, aynı anda kalçalarını da iterek onu istediğim yere gitmeye zorluyorum. Diğer her şeye gösterdiği hevesle sırtüstü düşüyor ve ben boxer külotunu kalın kalçalarından aşağıya doğru çekmeye başlarken kapüşonlu gözlerle beni izliyor. Ian'ın sikini ilk kez görme deneyimine tam olarak hazır olabileceğimi sanmıyorum; karın kaslarına çarpıyor, sert ve kırmızı ve o kadar kalın ki beklentiyle kalçalarımı birbirine bastırıyorum - ve onu içime almak için bu kadar çaresiz olmasaydım, kesinlikle "sikini emme" konusunu zorlardım.

Daha sonra. Kesinlikle daha sonra.

"Sen de oldukça yenilebilir görünüyorsun, Cupcake," diye takılıyorum. Elimi uzatarak hâlâ elinde tuttuğu prezervatifi gösteriyorum. "Ver şunu bana."

Sözsüzce bana uzatıyor, gözlerini yaptığım şeyden hiç ayırmıyor. Dişlerimle ambalajı yırtıp açarken bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum, kalın uzunluğunun üzerinde yuvarlamaya konsantre olurken dudağımı hafifçe ısıriyorum. Büyük eli tabanın etrafını sarıyor, tamamen kaplandığında kendine yavaş, tembel bir vuruş yapıyor, dizlerimin üzerinde yükselirken hala her hareketimi izliyor, iç çamaşırdan çıkarken ona sırtıtıyor. Parmakları kalçamın etrafında kıvrılıyor -kalçalarımın ne kadar cömert olduğu düşünüldüğünde beni tamamen sarabilmesi beni daha da tahrik ediyor- bacağımı kaldırıp beline sarıldığımda beni sabitlemek için, gözleri bacaklarımın arasında gezinirken kalp atışlarım kulaklarımda güm güm atıyor.

"Lanet olsun." Avuç içi kalça kemiğimin üzerinde kayıyor, başparmağı klitorisimi okşamak için kalçalarımın arasına dalıyor. "Bak ne kadar ıslaksın." Başparmağı kıvrımlarımın arasında yavaşça ileri geri kayıyor, nefesi sanki bir angarya gibi kesiliyor. "Bu benim için mi?"

Başımı sallayıp nefesimi içime çekerken kirpiklerim titriyor.
"Mhm."

"Buraya gel, tatlı kız," diye mırıldanıyor. "Seni sikimin üzerinde otururken izlemek istiyorum."

Ellerimi, parmaklarımın altında granit gibi hissettiren karın kaslarına koyuyorum ve bir an için her bir oluğun izini dilimle sürmeyi hayal ediyorum. Sonrası için başka bir şey, diye düşünüyorum. Kalçalarımı ileri geri sallıyorum, böylece onu gerçekten içeri almadan sikini aşağı doğru çekebiliyorum, nefesinin benimki kadar yüksek olmasından memnunum.

"Lila," diye mırıldanıyor. "Sana ihtiyacım var."

Bunu duymak beni çok etkiledi.

-Bana ihtiyacı olduğunu, beni istediğini bilmenin verdiği haz beni patlama noktasına kadar doldurmakla tehdit ediyor. Hatta patlamak üzere olduğunu bildiğimden daha fazla. Bir eliyle hâlâ sikini tutuyor ama diğer eliyle karnımın yumuşak kıvrımlarını ve kalçamın esnek tenini okşuyor, ta ki her santimim neredeyse aşırıya kaçacak kadar hassaslaşmış büyük bir sinir gibi hissedene kadar.

"İzle beni," diyorum ona, parmaklarımı onunkilere sürtmek için aramıza uzanarak. Onu sabit tutmayı devralıyorum, onu tam istediğim yere çentiklerken bakışlarını yakalıyorum. "İzle."

Ve öyle de yapıyor -gözleri yavaşça içime kaymaya başladığı yere sabitlenmiş- içimi doldururkenki lezzetli gerginliği, ağzımdan kesik kesik bir nefes çıkarken istemsizce onun etrafında kenetlenmeme neden oluyor. Kocaman kalçalarının yumuşak tüylerini kıcımda hissedip ağırlığımı destekleyene kadar onu santim santim içime alıyorum ve elimde olmadan kalçalarımı deneysel bir

şekilde çevirip onu hissediyorum.

Ian'ın başı geriye düşüyor, dudakları aralanıyor.

"Siktir." "Mm. Beğendin mi?"

Dişlerini gıcırdatıyor. "Şimdiye kadar gelmediğim için şanslısın." "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Çekilmen için sana yalvarıyorum," diye inliyor. "Beni bu ıstıraptan kurtar, Lila."

Biraz yukarı kalkıyorum, tenimin tokadı havada çınlarken sikinin üzerine düşüyorum. "Böyle mi?"

"Yine şımarıklık yapıyorsun," diyor dişlerini sıkarak.

Nefes nefese bir kahkaha atıyorum. "Sanırım hoşuna gitti."

"Öyle mi?" İki eliyle kalçalarımı kavırıyor, erimiş bakışları benimkileri bulmak için yukarı doğru eğiliyor. "Bence tek olmayı seviyorsun."

Keskin şaplak beni şaşırtıyor -diğerlerinden biraz daha sert, ama bunun nedeni çıplak ten olabilir. Söylemek üzere olduğum her ne varsa dilimin ucunda ölüyor, dudaklarımdan bozuk bir inilti dökülüyor, amım içime gömülen sikinin zonklayan ağırlığı etrafında sertçe kenetleniyor.

"Ian."

"Beğendin mi?" dedi, beni yankılayarak. "Hoşuna gitti mi, tatlı kız?"

Hareketlerim artık içgüdüsel, vücudum hiç düşünmeden onun sikinden kalkıyor ve ben çılgınca başımı sallarken tekrar aşağı iniyor. "Tekrar yap."

"Öyle mi?" Avuç içi kıcımın yuvarlak kıvrımına indiğinde, gerçek bir ritim bulmaya başladığımda titremesine neden olan bir başka yüksek sesle çatırtı yatak odamda çınlıyor. "Seni tokatlamamı ister misin?"

"İhtiyacım var," diye iç geçirdim. "Sana ihtiyacım var."

"Bana sahipsin tatlım," diye mırıldanarak bir şaplak daha indiriyor. "Her şeyime sahipsin."

Kalçalarını yukarı kaldırdığında başım geriye düşüyor, itişlerime karşılık vermeye başlarken biraz kaldıraç kazanmak için ayaklarını altımızdaki yatağa dayıyor.

"Bu çok fazla," diye inliyor. "Kendini çok iyi hissediyorsun." "Durma," diye yalvarıyorum kısık bir sesle. "Lütfen durma."

"Bu horozun üzerine geldiğini hissedene kadar olmaz," diye homurdanıyor. "O küçük tatlı amcığının beni ıslattığını hissetmek istiyorum."

Kutsal olan her şey aşkına, kirli konuşma tanrılarına şükürler olsun.

"O zaman beni daha sert becer," diyorum ona, nefes nefese ve niyetimden çok daha az alaycı bir sesle. "Bunu kaldırabilirim."

Çabalarım için kıcıma bir tokat daha yedim ve aslında Titre.

"Çok güzel amına koyayım," diye mırıldanıyor, başparmağı tekrar bacaklarımın arasına dalıyor ve klitorisimin zonklayan düğmesini çevreliyor. "Boşaldığını görmek istiyorum. Benim için boşalabilir misin? Seni hissetmek istiyorum."

"Tam orası," diye inliyorum. "Bana dokunmaya devam et."

Kalçaları şimdi bana daha sert çarpıyor, beni sikinin üzerinde zıplatıyor ve çabalarının gücüyle tüm yatağı sallıyor ve kendimi sabit tutmak için beline tutunmak zorunda kalıyorum. Bacaklarımın arasındaki sıcak basıncın arttığını, dünyayı sarsacak bir şeyin uçurumuna doğru savrulduğumu hissediyorum.

"Çok sıkılaşıyorsun," diye nefes nefese kalıyor. "Çok daralıyorsun."

Yakın mısın?"

Çabucak başımı sallıyorum, tam oradaki orgazmın peşinden koşarken gözlerim sımsıkı kapanıyor. "Evet, durma. Orada kal, lanet olsun, ben-"

Boşaldığımda tüm vücudum içe doğru kıvrılıyor, titreyip sarsılırken alnım Ian'ın göğsüne dayanıyor. Onun hala iten

siki, bunun devam ettiği ve devam ettiği anlamına geliyor, bu yüzden

Öyle ki neredeyse ölüyormuş gibi hissettiriyor, ama en iyi şekilde.

Küçük ölüm haklı.

Ritminin durakladığını hissettiğimde hala titriyorum, kalçaları kekeliyor ve yaptığı ıslak karmaşanın içine girerken kolları beni sıkıca tutmak için etrafıma dolanıyor, dudakları alnıma yaslanıyor, nefesi oradaki tenimi yıkıyor.

"Siktir. Siktir, Lila."

Çözüldüğünde altımda çok gerginleşiyor, parmakları beni o kadar sıkı kavıyor ki yarın morluklar olabileceğini hayal ediyorum, ama bunu istiyorum. Yaptığımız şeyi hatırlatmasını istiyorum. Bunun gerçek olduğunun kanıtını istiyorum.

İkimiz de nefesimizi tutarak hareketsiz yatıyoruz, zaman bilinmeyen bir hızda geçiyor. Erimiş beynimin, parmaklarının omurgamda yavaşça aşağı yukarı okşayışını ne zaman kaydettiğini söyleyemem; belki de dudakları yüzümün yan tarafına kalıcı öpücükler kondurmaya başladığında, belki de o zaman tekrar çevrimiçi oluyorum.

"Vay canına," diye gülüyorum, sesim cızırtılı çıkıyor ve bana pek benzemiyor. "Bu..."

"İnanılmaz," diye bitiriyor.

Göğsüne doğru sırtıyorum.

"Öyle mi?"

"Bana biraz ver ve tekrar yapalım."

Başımı kaldırıyorum, içimde garip bir heyecan hissediyorum. "Gerçekten mi?"

Kaşları çatılıyor. Böyle çok lezzetli görünüyor - terden kayganlaşmış teni, fazla kırmızı dudakları ve gözbebekleri tamamen dışarı fırlamış, fazla koyu tonda gözleri - ve tam da bu anda aklıma geldi ki, içimde derinlerde bir yerlerde onun daha sonra fikrini değiştireceğinden endişeleniyordum. Biz pes ettikten sonra.

"Tekrar yapmak istemeyeceğimi mi düşündün?"

Öyle mi yaptım? Öyle olmalı, değil mi? Başka hangi sebep beni aniden bu kadar emin hissettirebilirdi ki?

"Ben... Belki?"

Kaşlarını çatıyor, yataktan kalkıyor ve hiçbir çaba göstermeden bizi oturur pozisyona getiriyor. Beni bu kadar kolay idare etmesi gerçekten haksız yere sıcak.

"Lila," diyor neredeyse azarlıyor gibi görünen bir ses tonuyla. "Bu-" Başını sallayarak nefes nefese kalıyor. "Bu benim için sadece seks değildi. Bunu yapamazdım. Seninle yapamazdım. Bunu seninle asla yapamazdım. Bu..." Eli, avuç içi yanağını kaplayana kadar uzanıyor ve parmaklarım sanki kendi akılları varmış gibi onu sabit tutmak için oraya sürükleniyor. "Bu ondan çok daha fazlası. Anlıyor musun?"

Dürüst olmak gerekirse, yüzde yüz katıldığımı söyleyemem, ama gözlerindeki samimiyet, içlerindeki mutlak gerçek, tartışmayı zorlaştırıyor.

"Tamam," diyorum sessizce. "Ben de."

Beni o şekilde öpüyor, sanki dünyada çok zamanı varmış da her saniyesini benim için kullanmak istiyormuş gibi

-Yavaş, kirli ama çok daha fazlasını vaat ediyor.

"Endişelenmen gereken daha büyük şeyler var," diye mırıldanıyor, sesinde bir gülümseme.

Kaşlarımı çatıyorum, geri çekiliyorum. "Ne?"

"Peki." Parmağını dudağıma götürüyor, yüzüne sinsî bir sırıtış yayılırken yavaşça dudağımın şeklini inceliyor. "Hâlâ Jack'e söylememiz gerekiyor."

Öne doğru yığılırken inliyorum, ağırlığımla onu örttüğümde Ian'ın çıkardığı küçük gümbürtüyü görmezden gelerek yüzümü omzuna bırakıyorum. Hayalimdeki erkekle rüyamda seks yaptıktan sonra kardeşimi düşünmenin nasıl bir baş belası olacağını kesinlikle tahmin etmiyordum.

"Seni göt," diye homurdandım. "Havayı öldürmenin yolu."

Ian yüksek sesle gülüyor, komik olduğunu düşünüyor, şüphesiz, piç kurusu, ama ben kesinlikle düşünmüyorum. Muhtemelen. Çoğunlukla. Omzuma kondurmaya başladığı minik öpücükler bile onu affetmem için yeterli değil. Hayır. Kesinlikle affetmem.

Dili yavaşça boynuma doğru uzanan kıvrımı takip ediyor. Bir daha düşündüm de.

On altı

IAN

Lila'nın yatak odasının kapısını arkamdan sessizce kapattım, onu uyandırmak istemiyordum. İkinci raunttan sonra kollarımda uyuyakaldı ve Onu bir sürüngen gibi uyurken izlemek cazip gelse de, uyandığında aç olacağını düşünüyorum. Ne de olsa teknik olarak akşam yemeğini atladık. En ufak bir şikayetim yok.

Onun üstümdeki ve altımdaki taze görüntüleri düşüncelerimde uçuşurken ağzıma bir gülümseme kazındığını hissedebiliyorum, geldiğim yoldan geri dönüp onu daha fazlası için uyandırmak için yarı cazip. Artık ona sahip olduğuma göre, asla doyamayacakmışım gibi geliyor ve elbette bu biraz korkutucu ama aynı zamanda... bir şekilde doğru geliyor. Tüm bunların en sarsıcı yanı da bu, ne kadar tuhaf olmadığı. Sanırım bir parçam, tarihimizle, ne olduğumuz ve ne olacağımıza dair ilerlememizle bunun garip olabileceğini düşündü. Ama ben öyle hissetmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır ilk kez kendimi... yerleşmiş hissediyorum. Hatta mutluyum.

Ve biliyorum ki bunların hepsi yatağında usulca horlayan muhteşem kadın yüzünden.

Lila'nın mutfağına doğru ilerlerken adımlarımı sessiz atıyorum, oturma odasının hemen dışındaki cam vitrinde duran Porselen Gurur'a gülmek için sadece bir saniyeliğine duraksıyorum ve birkaç saniye sonra devam ediyorum.

Lila'nın bana en yeni ürünlerini gösterme zevkinden mahrum kalmamak için. Onun yerine dolaplarından birkaçını açıyorum; Lila'nın mutfak becerisi seviyesinin yakınında bile değilim, ama kesinlikle onun yiyebileceği bir şeyler hazırlayabilirim, bir şeyleri yakmamla ilgili sürekli endişeleri lanet olsun.

Şu anda, tekrar giydiğim kot pantolonun arka cebine sıkıştırdığım telefonumda okunmadan duran Jack'ten gelen bir mesajı görmezden geliyorum; ona hiçbir şekilde yalan söylemek istemiyorum ama ona Lila ve benden bahsetmek ortak bir çaba olmalı. Kardeşi olduğu için nasıl olacağı konusunda daha fazla söz hakkı olmalı diye düşünüyorum. Jack'in beni bu yüzden evlatlıktan reddetmeyeceğine inanmak istiyorum, Lila'yı bu kadar önemserken değil, ama aklımın bir köşesinde küçük de olsa bir endişe yokmuş gibi davranamam. Sanırım o köprüyü oraya vardığımızda geçeceğiz.

Lila'nın kilerinden bir kutu spagetti çıkarıyordum - buzdolabında bir çeşit et sosu kalmıştı ve ben bile mikrodalgayı kullanabilirim - o sırada telefonumun cebimde bir aramayla vızıldamaya başladığını hissettim. Telefonu çıkardım ve cevap vermeden önce ekrana baktım.

"Mei?"

"Hey, Kızıl Dev."

Gözlerimi devirip "Bella" diye değiştiriyorum.

"Ne oldu? Karım bir sebepten dolayı seni akşam yemeğine çağırıyor."

"Belki de beni özlüyordur," diye alay ediyorum. Bu zararsız, çünkü Bella da ben de Mei'nin ona sıırıslıklam aşık olduğunu biliyoruz, ama yine de eğlenceli. "Belki de senden çoktan bıkmıştır."

"Pek sayılmaz," diye alay ediyor Bella. "Tişörtümle yaptığım o şeyi özlerdi-"

"Bella," diye tıslıyor eski karım küçük bir kavgaya benzeyen bir sesin ardından. Mei'nin derin bir iç çektiğini duyuyorum ve sonra sesi

hoparlörden geliyor. "Tanrı aşkına. Boşanmak için çok mu erken?"

"Beni seviyorsun!" Bella arka plandan bağılıyor. "Geri almak yok!"

Başka bir emek iç çek Daha önce, "Biz sadece
var dün döndüm. Nasıl olduğunu görmek
istedim."

"Ben..." Diğer odadaki kadını düşünerek ağzım kendi kendine dönüyor. "Harikayım aslında."

"Huh."

"Ne?"

"Sesin aslında... mutlu geliyor," diye araya giriyor Bella, ses tonunda şüpheyle. "Neler oluyor?"

"Hoparlörde miyim?"

"Bella, Mei'yle aynı anda, "Tabii ki hayır," diyor.

"Vay canına," diye gülüyorum. "Pürüzsüz."

"Kapa çeneni ve dökül," diyor Bella. "Sesin neden bu kadar mutlu geliyor?"

"Sesim mutlu çıkmıyor mu?"

"Normalde sesin sanki biri senin önünde yavru köpeğini yemiş gibi çıkıyor."

"Bu korkunç bir görüntü," diyor Mei. Bella homurdanıyor. "Ama yanılıyor muyum?"

"Sesin..." Mei sanki düşünüyormuş gibi sözünü kesiyor. "Sesin farklı geliyor."

Lila'nın tencerelerinden birine su doldurduktan sonra duraksıyorum ve vereceğim cevabı tartıyorum. "Sadece... ilginç bir ay geçirdim."

"Bu ilginç ayın ateşli bir fırıncıyla bir ilgisi var mı?" Bella şarkı söylüyor.

"Bella," diye tıslıyor Mei. "Burnumuzu sokmayacağımızı söylemiştik." "Siz dediniz," diye düzeltiyor Bella. "Ben öyle bir şey demedim."

Mei, "Bizim birleşik bir cephe olmamız gerekiyor," diyor.

Bella'nın sesi utangaçlaşıyor. "İstersen sana birleşik bir cephe verebilirim bebeğim."

"Hanımlar," diye araya giriyorum, ön sevişmelerini duymaya gerek duymadan. "Odaklanın."

"Doğru," diyor Mei. "Tamam. Merak ediyoruz."

"Sana bunun sadece bir halkla ilişkiler olayı olduğunu söylemiştim." Bu bir yalan değil, ama kesinlikle gerçek değil. Artık değil. Lila ve ben insanlara ne söyleyebileceğimizi tartışmadığımız için ne kadarını söylemem gerektiğinden emin değilim. Tabii insanlara söyleyeceksek. "Reklamcılarımız bir araya getirdi."

Bella, "Gördüğüm o resimler düpedüz arsız görünüyordu," diye belirtiyor.

Kaşlarımı çattım. "Artık kim arsız diyor ki?"

"Ben, orospu çocuğu," diyor Bella, ahududu üfleyerek. "Saptırma."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," diyorum dikkatle. "En azından... şu anda yok."

"Hmm." Mei düşünceli görünüyor. "Arkadaşını bizimle yemeğe davet etmeye ne dersin? Onunla resmen tanışmak isterim."

Su dolu tencerede küçük baloncukların oluşmaya başlamasını izlerken burnum sızlıyor. "Bu garip olmaz mı?"

Bella suçlayıcı bir tonda, "Sadece bir şeyler oluyorsa," diye cevap veriyor.

Mei dilini şaklatır. "Hayır, o zaman bile olmaz. Hiç de tuhaf olmazdı, çünkü Ian önemseydiği herkese birbirimize karşı ne olduğumuz konusunda dürüst davranırdı, değil mi?"

"Doğru," diyorum hemen. "Eğer biri olsaydı" diye eklemeyen önce irkildim.

"Evet, evet," diye homurdanıyor Bella. "Fırıncıyı yemeğe getir. Ha, fırıncı. Anladın mı? Çünkü o bir fırıncı ve adı da Fırıncı..."

Mei yorgun bir şekilde iç geçiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, seni seviyorum ama bazen bunu sorguluyorum."

"Elbette öyle." Bella'nın Mei'ye bir öpücük kondurma sesini duyuyorum. "Kendine bunu söylemeye devam et."

Mei'nin sesini daha net duyuyorum ve belki de beni hoparlörden çıkarmış gibi görünüyor. "Seni görmeyi çok isteriz," diye vurguluyor. "Ve arkadaşlarınızdan herhangi birini. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum," diyorum ona. "Sadece arkadaşım için sorun olmadığından emin olmam gerekiyor. Bir şeyi onaylamadan önce, tamam mı?"

"Anlıyorum," diye beni temin ediyor. "Ne zaman onaylarsan bize haber ver, tamam mı?"

"İlk sen olacaksın," diyorum, ki bu muhtemelen doğru, Jack dışında. Kulaktan kulağa oynamamız gerekecek. "Gitmem gerek, tamam mı? Akşam yemeği için sana mesaj atarım."

"Tamam. Seni
seviyorum." "Ben
de seni
seviyorum."

Telefonumu kapattıktan sonra tezgâhın üzerine koydum, konuşmayı düşündüm, Lila'nın insanlara bizden bahsetmek isteyip istemeyeceğini merak ettim. İstedığimi fark ettim. Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyorum. Birinin onu kaçırma ihtimalinin sıfır olduğundan emin olmak istiyorum. Daha önce hiç sahiplenici olmamıştım, ama Lila'yla ilgili bir şey beni neredeyse mağara adamı benzeri bir duyguyla dolduruyor, onu kollarıma alıp bir yere saklamak istiyorum.

Bunu denemeye cüret edersem Lila'nın yüzde bin kıcıma tekmeyi basacağını biliyorum.

Kuru spagettiye kaynamakta olan suya atarken aklımdan geçen düşünceyi silkeliyorum, telefonum tekrar çalmaya başladığında gözlerimi tezgâha çeviriyorum. Bu sefer bakmadan cevap veriyorum -çünkü makarna için tuz kabını

aramakla meşgulüm ve Mei'nin ilk seferinde unuttuğu bir şeyi söylemek için tekrar aradığını varsayıyorum.

bir alışkanlığı var - ona kendi ilacını tattırmak için hoparlör düğmesine tıklamak.

"Bu sefer neyi unuttun?" "Ian?"

Duraklıyorum, başımı telefona doğru çevirirken elim Lila'nın dolaplarından birinin önünde havada asılı kalıyor. Konuşamayacak kadar meşgulmüşüm gibi davranmayı yarı yarıya düşünerek dudaklarımı büzüyorum. Hiçbir şeyin iyi ruh halimi bozmasını istemiyorum ve bu konuşma kesinlikle bunu yapma potansiyeline sahip. Bunu düşündüğüm için bile kendimi suçlu hissediyorum.

"Abby," dedim sonunda. "Ne oldu?"

"Pek bir şey yok," diye sessizce cevap veriyor ama durumun öyle olmadığını biliyorum.

Bir şey olmadıkça beni hiç aramıyor ve bunun benim hatam olup olmadığını sık sık merak ediyorum.

Yaptığım işe devam ederken kaşlarımı çatıyorum, tuzu alıp kaynayan suya biraz serpiyorum ve makarnayı karıştırıyorum. "Bundan emin misin?"

"I..." Sinirli bir nefes üflüyor. "Az önce onunla konuştum."

"Tecrübelerime göre asla iyi bir fikir değil," diye mırıldandım.

"Evet, şey." Bu kadar yorgun görünmek için gerçekten çok genç. "Sanırım cezalandırılmaya aç biriyim."

"Ne dedi?"

"Aynı eski şeylerden daha fazlası" diyor. "Ben sadece... Neden sürekli farklı olmasını istediğimi bilmiyorum."

"Abby..." Duraksıyorum, kaşlarımı çatıyorum. Ne hissettiğini biliyorum ama umudunu tamamen söndüren kişi olmak istemiyorum. "Aradığın şeyi bulamayacaksın. Onunla bulamazsın. O öyle biri değil."

"Bunu biliyorum, ama-" Burun deliklerinden hava üflediğini duyabiliyorum. "Berbat bir şey, anlıyor musun? Bunların hiçbirini ben istemedim."

"Yapmadığını biliyorum," diyorum ona sessizce. "Bu senin hatan değil."

"Ve sorunlarımı senin üzerine yıktığım için özür dilerim," diye devam etti. "Bunun senin hatan olmadığını da biliyorum ve bunu kesinlikle benden daha fazla istemediğini de biliyorum, ama ben-"

"Abby," diye araya giriyorum sakince. "Dinle. Benden özür dilemek zorunda değilsin, tamam mı? Ben senin için buradayım. Her zaman senin için burada olacağım, anladın mı? Seni önemsiyorum ve bu da ihtiyacın olduğunda sana yardım etmek istediğim anlamına geliyor. Yanında olma konusunda pek iyi olmadığımı biliyorum, ama bunun nedeni seni sevmediğimden değil-"

"Ian?"

Ağzım yarıda kalarak arkama bakıyorum; uykulu görünen Lila, kollarını ortasına sarmış ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bitişikteki oturma odasından bana göz kırpmıyor.

"Lila," diye nefes alıyorum.

Telefonumun hoparlöründen Abby'nin sesi geliyor. "Kim o?"

"Abby," diyorum boğazımı temizleyerek. "Seni sonra arayabilir miyim?" "Oh. Um. Elbette."

Muhtemelen onu böyle asılı bırakarak bir pislik gibi görünüyorum, ama Lila'nın ne kadarını duyduğunu bilmiyorum ve duyduğu her neyse yanlış yorumlaması fikri midemi sıkıştırıyor.

"Teşekkürler," dedim Abby'ye.

"Yakında konuşuruz." "Tamam."

Abby telefonu kapattıktan sonra bile kıpırdamıyorum, hâlâ merakla bana bakan Lila'yı izliyorum.

"Hey," diyorum sessizce. "İyi uyudun mu?"

"İyi uyudum," diyor, alnı kırışıyor. "Kalktığım da gitmiştin."

"Evet, ben..." Önümdeki tencereyi işaret ediyorum.

"Buzdolabında biraz sos buldum, kilerde de makarna vardı,

ve düşündüm ki..."

Lila'nın ağız karışıyor. "Gerçekten benim için her şeyi yapıyorsun, değil mi Cupcake?"

"Doğru," diye idare ediyorum, içime bir rahatlama doluyor. Şaka yapması iyiye işaret. "Sadece çoğunlukla kendi pişirdiğin en iyi yemekler."

Gülümsemesini bastırıyor ama bakışlarında hâlâ bir belirsizlik var. "Bölmek istememiştim."

"Yapmadın," diyorum hemen. "Gerçekten yapmadın. Bu..." Açıklamaya nereden başlayacağımı bilemediğim için kaşlarımı çatıyorum. "Görüyorsunuz, bu aslında-"

"Ian," diye araya giriyor, elini kaldırarak. "Bana bir açıklama borçlu değilsin. Ciddiyim. Sana güveniyorum."

Göğsümde farkına bile varmadığım bir düğüm gevşemeye başlıyor, Lila'nın hayatıma geri dönmesinden bu yana geçen kısa süre için fazla büyük gelen sıcak bir duygusal olup akıyor. Yavaşça başımı sallayarak ona karşılık veriyorum, dilim birdenbire çok kalınlaşıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum kısık sesle. "Bana güvendiğiniz için memnunum." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum ve onun bilmesini istediğimi fark ediyorum. O bunu hak ediyor. "Sakıncası yoksa yine de açıklamak isterim. Sanırım..." Kendi kendime başımı salladım. "Sanırım bunu yaparsam kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Tamam," diyor sessizce, oturma odasını geçip mutfığa doğru adım atıyor. Bana ulaşana kadar durmuyor, ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve yanağıma bir öpücük bırakıyor. "Yemeğini bitir, sonra konuşuruz, tamam mı?"

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve burnumu saçlarına bastırarak onu içime çekiyorum. "Tamam," diye mırıldanıyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Geri çekildiğinde gülümsüyor, banyoda tazelenmekle ilgili bir şeyler söylüyor ve gittiği süre boyunca onu izliyorum, her şeyi nasıl yapacağımı çözmeye çalışıyorum.

En çok hayal kırıklığına uğratmaktan endişe ettiğim kişiye sırlarımı açıyorum. Ama bilmeyi hak ediyor, kararlıyım. Özellikle de aramızdaki bu şeyin kalıcı olmasını sağlamak için bir umut varsa.

Ve öyle olmasını istiyorum, bir anda fark ettim. Umutsuzca.

Akşam yemeği sessiz bir olaydı. Tüm bu süre boyunca Lila'nın bana alan tanıdığının, duyduğu telefon konuşması konusuna kendi koşullarımla yaklaşmama izin verdiğinin farkındayım; diğer insanlara karşı her zaman çok dikkatlidir. Lila her zaman başkalarının neye ihtiyacı olduğunu kendilerinden daha fazla hissedebiliyormuş gibi hissettirmiştir. Çocukken, zor bir sınavdan sonra bir kurabiye ya da kötü bir günün ardından aptalca bir şaka kadar basitti - insanları, en çok da beni okumakta ne kadar iyi olduğunu tam olarak fark ettiğimi sanmıyorum.

Bu onu daha çok takdir etmemi sağlıyor.

Çatalını tabağına bırakarak, "Bu iyiydi," diyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Senin sosundu. Sadece tekrar ısıttım."

"Hey, onu yakmadın."

Gözlerimi deviriyorum. "Yemeğimi nadiren yakarım; bunun farkındasın, değil mi?"

"Resimler ya da olmadı."

"Doğru," diye homurdanıyorum. Kaçındığım son lokmayı kendi tabağıma doğru itiyorum, onunla yapmam gerektiğinden çoğunlukla emin olduğum konuşmayı nasıl yapacağımı bulmaya çalışırken çenem çalışıyor. Hatta bunu yapmak istiyorum. "Peki, şu arama hakkında..."

"Eğer zor geliyorsa, bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor ve o anda, burada onunla birlikte olmamın kaçınılmaz olduğu gibi uzak bir düşünceye kapılıyorum. Bana olan körü körüne inancından her zaman bu kadar emin olmuşken nasıl olmayabilirdim ki? Hayatımda hiç kimse benim için böyle bir şey yaptı mı?

"İstiyorum," diyorum güvenle. "İstiyorum. Sadece... nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Nereye istersen," diyor bana yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Bana anlatmak istediğin her şeyi dinleyeceğim."

"Kanada'ya neden gittiğimi biliyorsun."

"Biliyorum... bilebildiğim kadarını," diyor dikkatle. "Yani ne okuduğunu biliyorsun."

"Sana söyledim, buna asla inanmadım."

"Ben de buna inanıyorum," diye onu temin ettim. "Ama devam edecek başka bir şeyin olmadığını da biliyorum."

"Ama yanlış anladılar, değil mi? Mei'yi aldatmadın."

Sesinde bir kesinlik var ama aynı zamanda bir soru da var. Sanki bir parçası benim kim olduğuma dair kaya gibi sağlam eminliğinin yanlış olmadığının onaylanmasını istiyor. Ses tonundaki bu yumuşak soru beni ona her şeyi anlatmaya daha kararlı hale getiriyor.

"Ben yapmadım." Ses tonum sakın, çünkü yıllardır ilk kez bu konuyu doğrudan ilgili olmayan biriyle konuştuğumu fark ediyorum. "O fotoğraflar ortaya çıktığında Mei ve ben çoktan ayrılmıştık. Birbirimizi o şekilde sevmediğimizi çoktan anlamıştık."

"Yani o kadın..." Yumuşak boğazının bir yutkunmayla çalışmasını, dudaklarının kısa süreliğine birbirine yapışmasını izliyorum. "Telefonda konuştuğun kadınla aynı kadın mıydı?"

Şimdi bile, sesi titrediğinde, gözlerinde bana güvenmediğine dair hiçbir ipucu görmüyorum. Bu beni bütün hissettiriyor. Karşılığında ona güvenimin her zerresini vermek istiyorum.

"Öyleydi," diyorum dürüstçe. Gözlerini masaya dikip başını yumuşak bir selamla salladığında, dünyadan sakladığım kelimelerin bir anda ağzımdan döküldüğünü hissediyorum. "O benim kız kardeşim."

Lila'nın bakışları bir anda benimkilerle buluşuyor ve ağzı şaşkınlıkla aralanıyor. "Kız kardeşin mi?"

"Yarısı," diye düzeltiyorum.

"Yani..." Kaşları çatılıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyor. "Peki kim-"

"Babam. Ben sekiz yaşındayken babam annemi aldattı. Sonuç Abigail."

"Aman Tanrım." Eli benimkini sıktı. Sanki beni rahatlatmak ister gibi. Sanki kurban benmişim gibi. "Ne zamandır biliyorsun?"

"O hafta öğrendim," diyorum ona. "O fotoğrafların çekildiği hafta. Onunla ilk kez o zaman tanıştım."

"İan..." Onunifade düşünüyor, ve o görünüyor neredeyse acı çekiyordu.

"Neden kimseye söylemedin? Neden bunca yıl herkesin senin hakkında o korkunç şeyleri söylemesine izin verdin?"

Benden acı bir kahkaha kaçıyor ve yenilgiyle omuz silkiyorum. "Hayatta doğru gelmeyen her şeyi yapmamla aynı sebepten. Lanet olası babam."

"Bradley?"

"Annemin haberi yok," diye açıklıyorum. "Yapamam... Ona söylemem gerektiğini biliyorum ama bunu ona yapamam, anlıyor musun? O her zaman babamı sevdi. Onda ne buluyor bilmiyorum ama öğrenirse kalbi kırılır. Bunu ona yapan kişi ben olamam."

"Yani anneni korumak için bunu bir sır olarak mı sakladın?"

"Bana onu terk ederse takımı kaybedeceğini söyledi," diyorum sessizce. "Görünüşe göre büyükbabam vasiyetine şartlar yazmış." Dudağım kıvrılıyor. "Takımın onu terk etmediğinden emin olmak istemiş."

'ne yaptığını bilen' biriyle kalır. Sanırım o da en az babam kadar pislik biriydi."

"Bu hiç adil değil," diyor öfkeli bir şekilde.

"Öyle değil," diye katılıyorum. "Annem o takımı çok seviyor. Kaybetmek onu öldürür. Çocukluğundan beri o takımın bir parçasıydı. Babasının bunu ona yaptığına inanamıyorum. Açıkçası bunu bildiğinden bile emin değilim. Ya da belki biliyordur ama babamdan o kadar emindir ki bu konuda hiç endişelenmemiştir? Ben sadece... Bilmiyorum. Her şeyini kaybetmesinin sebebi olabileceğimi düşünmek beni öldürüyor. Benden nefret ederdi."

"Senden nefret etmezdi," diye vurguluyor Lila. "O senin Anne."

"Ve Bradley benim babam," diye hatırlatıyorum ona. "Bu onu hiç durdurmadı."

"Yani baban anneni koz olarak kullandı, aslında."

"Diğer şeylerin yanı sıra. Kendini korumak için yolları var. Abby'nin eğitim masraflarını karşılıyor. Tanıştıklarında annesi garsonmuş ve Abby lise son sınıftayken ölmüş. Ben de o yıl öğrendim. Babam evime geldi ve bana 'Bu senin kız kardeşin, onunla ne yapacağıma karar verene kadar seninle kalacak' dedi. "Başımı salladım. "Daha on sekiz yaşındaydı ve çok korkmuştu. Onu benim üzerime attı, Lila. Hiç tanımadığı bir adam. Annesini daha yeni kaybetmişti ve sonra benim kapıma bırakıldı ve ikimizin de kafasında onun tehditleri vardı... Bilmiyorum. Onun hayatını daha fazla mahvetme riskini göze alamazdım, ben de... onun dediğini yaptım. Çenemi kapalı tuttum."

"Sonunda sana zarar verse bile," diyor Lila sessizce.

"Okul masraflarını karşılayabilirdim, bunu biliyorum ve bundan mutluluk duyardım ama..." İçimi çektim. "Abby hâlâ onun babası olmasını istiyor. Eğer bunu yapmazsak

Hizada kalırsak ikimizi de hayatından çıkaracak. Bununla yaşayabilirim, ama... Onun geri döneceğine ve ihtiyacı olan adam olacağına dair tutunduğu bu umudu elinden alamam. Elinde kalan tek kişiyi de elinden alamam."

Lila'nın eli tekrar benimkini sıkıyor ve ben gözleriyle buluşmak zorunda kalana kadar başını eğiyor ve bana kararlı bir bakış atıyor. "Sana hâlâ sahip olabilir."

"Bunu biliyorum ama ben onun babası değilim. Ben sadece bir keresinde kapısına bırakıldığı ve sonunda herkes gibi onu da geride bırakan bir adamım."

"İstediğin için gitmedin," diyor Lila kararlı bir şekilde. "Pek sayılmaz. Onu geride bırakmak istemedin. Sadece bildiğin tek yolla onu korudun. Korudun, değil mi? Eğer gitmeseydin, basın onu araştırmaya devam edecekti. Anlayacaklardı. Sen sadece onu korumak istedin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Gülümsemesi yavaş ve tatlı. "Çünkü sen busun, Ian. Her zaman böyle oldun. İnsanları güvende hissettiriyorsun." Eli benimkinden kalkıp yüzümü kavıyor, başparmağı sakalımın hemen üstündeki deriyi usulca okşuyor. "Sen de bana hep böyle hissettirdin."

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, beni kendimi gördüğümünden daha iyi bir şey olarak gören bu kadına - beni ele geçirmekle tehdit eden duyguları uzak tutmak için derin bir nefes almak zorunda kalıyorum.

"Bana takası kabul etmemi söyledi," diye fısıldadım. "Ne?"

"Babam," diye açıklıyorum. "Beni ticarete o itti." "Seni o mu gönderdi?"

"Aşağı yukarı," diyorum. "Bana takımın benim dramam olmadan daha iyi olacağını söyledi. Herkesin daha iyi olduğunu."

"Ona gidip kendini becermesini söylemeliydin," diye öfkelendi Lila. "O sik kafalının yüzsüzlüğüne bak."

Yanakları benim adıma kızgın bir öfkeyle kızarıyor ve garip bir şekilde bu, melankolimin bir kısmının dağılmasını sağlıyor. "Belki de yapmalıydım," diye düşünüyorum. "Ama sanırım onun haklı olduğunu düşündüm."

"Ne demek istiyorsun?"

"Olan biten her şey bir şekilde benim hatammış gibi geliyordu. Sanırım bir parçam belki de herkesin bensiz daha iyi olacağını düşünüyordu."

"Bu saçmalık," diye neredeyse tükürüyor. Geri çekiliyorum. "Ne?"

"Olanların hiçbirisi senin hatan değildi, Ian. Yani, Tanrım. Senin ahmak baban bir ilişki yaşıyor, çocuğun hayatından tamamen çıkıyor, işine geldiğinde bakması için onu diğer çocuğunun kapısına bırakıyor, sonra da her şey boka sardığında seni mi suçluyor?" Başını sallıyor. "Kesinlikle hayır. Bu hikâyede bir kötü adam var Ian, ama o sen değilsin."

"Vay canına," diyorum kalın bir sesle, duygularım hâlâ boğazımı tıkıyor. "Bana duyduğun inancı hak ettiğimden emin değilim."

"Seni tanıyorum işte," diyor başını hafifçe sallayarak. "Seni altı yaşımdan beri tanıyorum. Benimle Jack'ten önce tanışmıştın. Hatırlıyor musun?" Başımı sallıyorum, yüz ifadesinin hüzne dönüşmesini izliyorum. "Jack hasta olduğu için otobüs durağında ağlıyordum ve tek başıma binmeye korkuyordum."

"Çok küçüktün," diye mırıldandım. "Sadece bu küçücük şey."

"Bana doğru geldin, alev kırmızısı saçları ve çilleri olan bu kocaman çocuk bir tür dev gibi görünüyordu ve benim seviyeme kadar çömeldin... ve bana gülümsedin."

Şimdi hatırladıkça gülümsediğimi hissediyorum. "Sana neden ağladığını sormuştum."

"Sana kardeşimin hasta olduğunu ve tek başıma oturmaktan korktuğumu söylemiştim." Gülümsemesi genişliyor, parlak, sanki içimdeki tüm karanlık kısımlara ışık tutuyor. "Ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Sana korkmana gerek olmadığını, çünkü artık bana sahip olduğunu ve yalnız oturmana izin vermeyeceğimi söyledim." "Beni eve bıraktığında Jack'le tanıştığını biliyorum ve en iyi arkadaş olduğunuzu falan da biliyorum... ama ben..."

Her zaman ilk sen benimmişsin gibi hissettim. Sanırım hâlâ da öyle." "Lila, ben-"

"Ama o andan itibaren sen yanımdayken kendimi daha iyi hissettim. Sen yanımda olduğun sürece başıma kötü bir şey gelmeyeceğini hep biliyordum. Çünkü sen busun. Benim için, Jack için ve Abby için de öyle görünüyor. Herkesin iyi olduğundan emin olmak için o kadar çok zaman harcıyorsun ki, kendinin iyi olduğundan emin olmak için zaman ayırmıyorsun. Sen iyi olursan dünyanın sonu gelmez, Ian. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Göğsümdeki sıcaklık boğucu geliyor; nefesinizi kesen, yavaş yavaş ölüyormuşsunuz gibi hissettiren bir sıcaklık gibi. Çok fazla şey hissediyorum, imkansız görünen, çok hızlı görünen şeyler ve hepsi onu kucağıma alma dürtüsüyle başlıyor ve bitiyor, bu yüzden bu duyguya teslim oluyorum, onu sandalyesinden çekip benimkine çekiyorum, kollarımı beni bağılıyormuş gibi ona sararken kucağıma sürünmesine izin veriyorum - ve bir şekilde öyle hissediyorum.

"Kimseyi incitmek istemiyorum," diye geçiştiriyorum. "Kapana kısılmış gibi hissediyorum. Sanki ne yaparsam yapayım, sonunda birileri zarar görecekmış gibi."

"Bunu kendi kendine yapamazsın," diye yatıştırıyor Lila. "Sen çok seviyorsun, Ian. Her zaman sevdin. Seni tanıyan herkes, değer verdiğin birini asla incitmeyeceğini bilir."

amaç. Herkese gösterdiğiniz özeni kendinize de göstermeye çalışmalısınız."

Bunu düşündüm ve hayatımda onun söylediği şeyi yaptığım bir zamanı hatırlamaya çalıştım. Etrafımdakilerden çok kendim için endişelendiğim zamanları. Aklıma bir tane bile gelmediğini fark ediyorum. O kadar uzun süre farklı ağırlıklar taşıdım ki, onları ezilecekmişim gibi hissedene kadar omuzlarımda tuttum... Kendimi ilk sıraya koymanın neye benzeyeceğini bile bilmiyorum.

"Jack'ten başka kimseye babamın ayrılışımdaki rolünden bahsetmedim," diye itiraf ediyorum sessizce.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Bana söylediğine sevindim."

Bir süre sessiz kalıyoruz; ben onun sözlerinin derinleşmesine izin veriyorum, o da bana izin vermekten memnun görünüyor ve sonunda konuştuğunda şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Mutfak sandalyelerimin ben ve bir NHL oyuncusu için yapıldığından emin değilim."

"Sana daha güçlü sandalyeler getireceğim," diye mırıldanıyorum saçlarına. "Vay be, bir kere seks yaptık ve şimdiden

Bana sandalye al," diye bağırıyor. "Beni boğuyorsun." "İki kere," diye homurdanıyorum boğazına karşı.

"Mm. Şeker babalar için sihirli sayı iki mi?"

Kıçına hafif bir şaplak atarken gülüyorum. "Velet."

"Hoşuna gitti." Geri çekiliyor, kolları hâlâ boynuma dolanmış ve gözleri eğlenceyle parlıyor. "Teşekkür ederim," diyor içtenlikle. "Bana söylediğin için."

"İstedim," diye iddia ediyorum. "Ben... Ben de sana güveniyorum." "Sevindim," diye fısıldıyor.

Dudakları dudaklarımla buluşana kadar onu kendime çekiyorum, aynı yerleşmişlik ve mutluluk hissinin içimde patlama noktasına kadar yayıldığını hissediyorum.

"Peki üçüncü kez olsaydı bana ne alırdın?" diye alt dudakımı ısırarak alay ediyor.

Dudaklarım kıvrılıyor, onun burada olmasından dolayı içimde bir sevinç
kabarıyor.

Sonunda onu gördüm.

Çok erken, diyor beynim, tıpkı kalbimin fısıldadığı gibi,
Çok geç.

On yedi

DELILAH

“S Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor Theo, kaşığına kahve fincanına vurarak. "Sen... Ian'la çıkıyorsun Chase?"

Dudaklarımı büzüyorum. Buna çıkmak diyebilir miyim? Yani, buna çıkmak demek istiyorum, ama tam olarak bir etiket üzerinde tartışmadık, bu yüzden...

"Biz... bir şey miyiz?"

Ava homurdanıyor. "Cinsel organlarıyla ilgili bir şey."

"Bu kadar kaba olamaz mısın?" Theo hoşnutsuzlukla söylüyor.

Ava dilini ona doğru uzatıyor. "Bir keresinde seni Jägerbombs'tan sonra bir barda bir ska grubunun davulcusuyla öpüşürken izlemiştim ve sen benimle kabalık hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

"Dee," diyor Theo sakince, "sana tekrar yeni arkadaşlar bulmanı önerebilir miyim? Ben burada sadece senin imajını düşünüyorum."

"Bunu ruhu yamalı bir adama dil atan adam söylüyor," diye tatlı tatlı takılıyor Ava.

"İkinizin de sesinizi alçaltmanız gerekiyor." Kalabalık kafede etrafta dolaşan insanlara dikkatle bakıyorum. "Ve bunu bugün yapmasak olmaz mı? Bu gece için hâlâ biraz korkuyorum ve siz ikinizin beni rahatlatıyor olmanız gerekiyor."

"Eminim uzun zamandır hoşlandığın, belki de aşık olduğun kişiyle akşam yemeği yemek hiç de garip olmayacaktır."

erkek arkadaşının eski karısı," diye mırıldanıyor Theo.

"Götlük yapmayı bırak," diye azarlıyor Ava. "Ian sana hiçbir zaman gerçekten aşık olmadıklarını söyledi, değil mi? Bu da bir şeydir."

"Öyle değil," diye onaylıyorum. "Ama onun için hâlâ önemli."

Theo, "O aynı zamanda son yirmi yılda Massachusetts'ten çıkan en popüler sanatçılardan biri," diye belirtiyor.

"Teşekkürler," diyorum kuru bir sesle. "Bu çok yardımcı oldu."

"Ve sen de kendi televizyon programı olan başarılı, genç, seksi bir fırıncısın," diye hatırlatıyor Ava. "Gözünü korkutacak hiçbir şey yok."

"Ben... aslında korkmuyorum," diyorum ona dürüstçe. "Daha çok... Benden hoşlanmasını istiyorum, anlıyor musun? Ian için önemli biri, neredeyse en iyi arkadaşı, o yüzden sevmezse felaket olurmuş gibi geliyor."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Theo, Earl Grey'inden bir yudum alarak. "Başıma bela olmadığın zamanlarda gün ışığının vücut bulmuş halisin. Senden hoşlanmamak mümkün değil."

"Vay canına," diye gülüyorum. "Övgü dolu yorumun için teşekkürler."

"Kıcınıza duman üflemlerini istiyorsanız, arkadaşlarınızı menajeriniz olarak işe almayın."

"Eski sevgilisinin ikinizi Jack'ten önce öğrenecek olması garip değil mi?" Ava düşünüyor.

Kaşlarımı çattım. "Belki... Ama sanırım Jack'i dahil etmeden önce aramızdaki şeyin ne olduğuna dair daha sağlam bir tanım istiyorum. Zaten bu konuda yeterince tuhaf davranacak."

Ava gözlerini kısıyor. "Ian'ın ikinizin ciddi olduğunu düşündüğünü sanmıyorsun değil mi?"

"Sorun o değil," diye başlıyorum. "Sadece zorlamak istemiyorum, anlıyor musun? Bunu çok uzun zamandır istiyordum ve şimdi sahip olduğum için bir şekilde

uğursuzluk getirmekten korkuyorum."

"Pekala," diyor Theo, dilini şapırdatarak, "bu işi çözene kadar ikiniz de son derece dikkatli olsanız iyi olur. Medya bunu ele geçirirse, geri dönüşü olmaz."

"Bunu biliyorum," diyorum ona. "Bu da aceleci davranmak istemememin bir başka nedeni. Eğer bu iş yüzümüze patlarsa Ian'ın kendini bir şeylere bağlamak zorunda hissetmesini istemiyorum. Ona zaman tanımak istiyorum ki, internet onun işini tekrar karıştırmadan bunu gerçekten istediğinden emin olsun."

"Tüm bunlar için endişeleniyor musun?" Ava bana endişeli bir bakış attı. "Yani... İyi birine benziyor ama eski sevgilisiyle olanlardan sonra..."

Onu savunmaya geçmemek için dilimi ısırarak zorundayım; Ian'ın yıllar önce gerçekte ne olduğuna dair bana anlattığı her şeyi paylaşmak benim işim değil, bu yüzden ortaya çıkıp insanların okuduklarının hiçbirinin gerçeğe yakın olmadığını söyleyemem. İnsanların Ian'ın suçlandığı şeyleri yapabileceğini düşünmelerine izin vermeye devam etmek beni öldürse bile.

Onun yerine "Ona güveniyorum," diyorum. "Beni bilerek incitecek bir şey asla yapmaz."

"Umalım da öyle olmasın," diyor Theo düşünceli bir şekilde. "Çünkü bu da son ilişkisi kadar kötü patlarsa, onun için olduğu kadar senin için de zarar verici olabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"İnternetin ikinizin bir tür ilişki içinde olduğunuzu düşünmesini sağlamak eğlenceli ve oyun gibi, ama bunun sadece gerçekten olduğunu değil, aynı zamanda Ian'ın bir şekilde her şeyi berbat ettiğini öğrenirlerse, yine onun saçmalıklarına kanan aptal bir kızdan başka bir şey olmayacaksınız."

"Hey," diye bağıırıyor Ava öfkeyle. "Götlük yapma."

"Size sadece sosyal medyanın iyi insanların insanları düştüklerinde nasıl tekmeleme eğiliminde olduklarını anlatıyorum. Bu size biraz sempati kazandırmayabilir demek değil, ama ben

Web'in karanlık yüzünü o kadar çok gördüm ki bunun tersi de olabilir diye endişelenmiyorum."

"Bana zarar vermeyecek," diyorum tekrar, bu sefer daha sert. "O öyle biri değil."

"Senin iyiliğin için," diye cevap veriyor Theo bakışlarında sempatiyle, "umarım haklısındır."

Küçük masamızda aramızda bir sessizlik geçiyor, üçümüz Theo'nun sözlerini düşünürken sohbet sesleri ve yakındaki yazar kasanın çanları havayı dolduruyor.

"Her neyse," diye devam etti Theo boğazını temizleyerek, "bana anlattığına sevindim. İkinizle ilgili dedikoduları biraz daha yakından takip edeceğim, böylece her şeyden haberdar olabileceğim."

Theo'ya haber vermeden Ian'la bu işe girişmenin aptallık olacağını bildiğimden, ona söylediğim için neredeyse pişmanlık duymamı sağladığını söylemiyorum. Ne de olsa ona bunun için para ödüyorum.

Ava Theo'ya bir bakış atıyor ama neyse ki konuyu değiştiriyor. "Akşam yemeği saat kaçta?"

"Yedi," diyorum ona. "Şehrin diğer tarafında yaşıyorlar, bu yüzden Ian beni altıda alacak."

"Ne giyeceğini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye iç geçirdim. "Eski eşinle buluşacağın zaman ne giiyorsun?"

Theo kayıtsızca, "Göğüslerini vurgulayan bir şey," diyor.

Ava ve ben ona bakmak için başımızı çeviriyoruz ama o sadece kaşlarını kaldırıyor. "Ne? Onlardan hoşlanmıyor olabilirim ama ben bile harika memeler olduğunu biliyorum."

"Haksız değil," diye kıkırdıyor Ava. "Kendine yapabileceğin tüm özgüven takviyelerini yapsan iyi olur."

İkisine de başımı sallıyorum ve içkimi alıyorum.
-Evet, Ian'ın burada ilk takıldığımızda benim için sipariş ettiğinin aynısı, çünkü bu geceyi düşündüğümde karnımda çırpınan sinirleri bastırmaya çalışırken pipetle oynayarak tam bir sap gibi onları tekrar içmeye başladım.

Her şey yoluna girecek, diyorum kendime. Bu iyi bir şey. onunla tanışmamı istiyor.

Belki bunu yeterince tekrar edersem, kusacakmışım gibi hissetmeyi bırakırım.

"Bu elbiseyi giydiğinde amacın bu gece kimsenin söylediklerine odaklanamayacağımdan emin olmak mıydı?"

Dudaklarımda oluşan sırtışa engel olamıyorum, Ian'ın Garaj yolunda yürürken yan gözle ona baktığımda yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirliyor. "Beğenmedin mi?"

"Çok hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor.

"Arkadaşlarım bunun en iyi özelliklerimi vurgulayarak özgüvenimi artıracığını söyledi," diyorum ona, kep yakasını göstererek.

Ian elimi sıkıyor ve parmak eklemlerimin arkasına sürtmek için dudaklarına götürüyor. "Bu çok iyi bir özellik olsa da, en iyi özelliğin olduğunu söyleyemem."

"Oh?" Göğsüm çırpınıyor. "Sence en iyi özelliğim nedir?"

Dudakları titriyor, gri gözleri şakacı. "Sana daha sonra göstermekten mutluluk duyarım."

"Eski sevgilinle tanışmadan önce beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? Çünkü bu alçakça."

Avucuma bir öpücük kondurmak için elimi çeviriyor.
"Ben buna karma derdim."

"Sana karmayı göstereceğim, sen-"

Az önce adım attığımız kapı, biz daha kapıyı çalmaya fırsat bulamadan açıldığında, simsiyah saçlı, elmacık kemikleri parlak gülümsemesini daha da geniş gösteren, uzun boylu, söğüt gibi bir kadın girişten bize doğru ışıldadığında sözlerim kesiliyor.

"Başardın!"

"RSVP'nin amacı da bu zaten," diye kıkırıyor Ian.

Fotoğraflarından Mei olduğunu anladığım kadın, adamın göğsüne bir tokat atıyor. "Pislik yapma." Dikkatini bana çeviriyor, gülümsemesi genişliyor. "Ve sen de Delilah olmalısın."

"Dee iyidir," diyorum ona. "Herkes bana Dee der." Ian'a bakıyorum. "Bu hariç."

Mei'nin gözlerinde bilmiş bir ifade var ama bizi içeri davet ediyor. "İçeri gelin, içeri gelin. Umarım empanada seversiniz. Bella yemek yapıyor."

İçeri girerken ona "Kulağa harika geliyor," diyorum.

Evleri çok büyük; pırıl pırıl fayans döşeli zemini ve ıslıl ıslıl bir avizeye sahip yüksek tavanıyla antresi bile tertemiz. Diğer odada krem rengi kanepeler ve sıcak bordo kırlentlerle döşenmiş geniş bir oturma odası görüyorum ve sanatçı olduğu göz önüne alındığında, her şeyin bir araya getirilmesinin Mei'nin el işi olduğunu varsayabilirim.

"Eviniz çok güzel," diye yorum yapıyorum, hâlâ etrafa bakıyorum, biraz şaşkınım. "Ian yeni taşındığınızı söyledi?"

"Düğünden hemen önce," diyor Mei ayakkabılarımızı çıkarırken. "Bella işlerin çoğunu kendisi yapmakta ısrar etti, bu da biraz daha uzun sürmesi anlamına geliyordu."

"Karınız inşa edilmesine yardım mı etti?"

Mei bana "O bir genel müteahhit" dedi. "Bu da her şeyi doğru yapmadıkları takdirde iş bulmaya çalıştığımız herkesi cehenneme gönderdiği anlamına geliyor."

"Mekânın mükemmel olduğundan emin olmak istediğim için özür dilerim," diye sesleniyor hafif aksanlı bir ses diğer odadan. Mei o yöne doğru giderken gözlerini deviriyor, biz de onu takip ediyoruz. Mei'den birkaç santim daha kısa ama aynı mürekkep siyahı saçlara sahip bir kadın tezgâhta duruyor ve karısına kaşlarını çatıyor. "Beni alet kemeriyle görmeyi seviyor, bu yüzden her şey eşitleniyor."

Mei huffs. "Bella."

"Bu senin kızın mı?" Bella Ian'a bakıyor ama sonra koyu renk gözleri tekrar bana kayıyor. "Ian'ımızla ilgili niyetin nedir?"

"Bella!" Mei nefes nefese.

Yardım için Ian'a bakıyorum ama gülmemeye çalışır gibi eliyle ağzını kapattığını fark ediyorum, o yüzden karanlıkta bir atış yapıyorum. "Berbatlar," diyorum Bella'ya. "En kötüsü."

Bella ciddi bir şekilde başını sallıyor, "Ondan hoşlanıyorum" derken ağzını hafifçe eğiyor.

"Karımın kusuruna bakmayın," diyor Mei bıkkınlıkla. "Kendini komik sanıyor."

"¿Perdón? No te ríes cuando uso mi boca para-"

"Callate," diye tısladı Mei.

"Onun da bu cümleyi bitirmesini istemediğimi bilecek kadar İspanyolca biliyorum," diye mırıldandı Ian.

"Keşke yeterince İspanyolca bilmeseydim," diye iç geçiriyor Mei, ama yanaklarında pembe bir ton var, bu yüzden davrandığı kadar sinirli olmadığını hissediyorum.

"Ben sadece Fransızca biliyorum," diyorum. "Yani mutlu bir şekilde karanlıktayım."

"Her zaman Fransızca öğrenmek istemişimdir," diyor Mei. "Ian bana Fransa'da okuduğunu söyledi?"

"Birkaç yıllığına. Harika bir deneyimdi."

Bella, "Bahse girerim müstehcen konuşmalar Fransızca'da harikadır," diye iç geçiriyor.

Kolumu Ian'ın beline doladıgımda gülmekten kendimi alamıyorum. "Kesinlikle yle. Değil mi, Ian?"

"İşte bu," diye homurdanıyor Ian, Bella ile beni işaret ederek. "İkinizin arkadaş olmasına izin yok."

"Sanırım bunun için artık çok geç," diyor Bella sırtarak. Ben de kendi sırtışımla karşılık veriyorum.

"Çok geç."

Mei karısını neredeyse hiç ısırmadan azarlamaya devam ediyor, sık sık Ian'ı destek için yanına çekiyor ama nafile. Tüm olanları yüzümde bir gülümsemeyle izliyorum, bu gece için taşıdığım sinirler, her şeyin tam olarak Ian'ın söylediği gibi olduğunu fark ettiğimde eriyip gidiyor. Mei ile aralarında derin bir dostluktan başka bir şey olmadığını, sadece ikisini birlikte izlerken bile hissedebiliyorum.

"Dee," diye sesleniyor Bella, beni yanına çağırarak. "Gel işimi bitirmeme yardım et ve kareler masayı hazırlasın."

Ian yardımına ihtiyacım olup olmadığını sessizce sorar gibi bana bakıyor, ama ondan uzaklaşmadan önce yan tarafını sıkıyorum. "Bana bir önlük ver, ben de varım."

"Bu bir hataydı, değil mi?" Onlar mutfaktan çıkarken Ian'ın Mei'ye sorduğunu duyuyorum.

Mei'nin cevap olarak iç çektiğini duyuyorum. "Evet," diyor. "Muhtemelen."

On sekiz

IAN

“ Onun gibi," diye fısıldıyor Mei bana, Bella ve Lila'nın sevdikleri bir film hakkında hararetli sohbetlerini izlerken.

Ona bakıyorum, karısına benim... benim Lila'mla bakarken sıcak gülümsemesini fark ediyorum ve kendi ağzımın da aynı şekilde kıvrıldığını hissediyorum, göğsümde bir gerginlik yayılıyor. Gömleğimdeki lekeyi ovmak için uzanıyorum ve başımı sallıyorum.

"Ben de ondan hoşlanıyorum," diye mırıldanıyorum.

Sanki... pek doğru gelmiyor, ama alternatifi çok fazla, çok erken gibi geliyor. Doğru gelse de gelmese de.

"Sanırım onu buraya getirmeniz bazı şeyleri açıklığa kavuşturduğunuz anlamına geliyor?"

"Tam olarak değil," diyorum ona. "Yani, burada olmamızın onun için sorun olmadığını, bizim bir şey... olduğumuzu bildiğini kabul ettik, ama her neyse onu tanımlamaya gelince..."

"Ah." Mei düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Eğer yemek boyunca sana bakışı bir gösterge ise, bu konuşmayı kesinlikle yapman gerektiğini söyleyebilirim."

"Bana nasıl baktı?"

"Aynen senin ona baktığın gibi," diye kıkırdıyor Mei.

Sırtışı genişliyor. Lila'nın burada olması düşündüğümünden çok daha tatmin edici oldu. Onun benim için çok önemli olan ama daha az kabul görmesi için her türlü nedene sahip olduğu bu insanlarla bu kadar iyi kaynaştığını görmek, eğer

olmak istedim. Yani, beni eski sevgilisiyle yemeğe götürseydi, şu anda olduğu kadar soğukkanlı olacağımı söyleyemem. Mei'yle aramızdaki geçmişi açıkladığımı biliyorum ama yine de Bella ve Mei'yle bu kadar kolay anlaşıyor olması, buraya gelmeden önce orada olduğunu bile fark etmediğim bir yükü omuzlarımdan alıyor.

"Bu gece farklı görünüyordun," diyor Mei, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

"Farklı mı?"

"Evet," diye onaylıyor. "Farklı. Yine de iyi bir farklılık. Son birkaç yıldır... Her zaman gardını almış gibiydin. Mutsuz olduğunu sanmıyorum ama bazen beni kesinlikle endişelendiriyordun."

"Mutlu görünmüyor muydum?"

"Bilmiyorum," diyor omuz silkerek. "Belki de çok fazla anlam çıkarıyordum. Üniversitedeyken hep çok kaygısızdın. Hatırlıyor musun?"

"Kaygısız olmak adına pek çok aptalca şey yaptığımı hatırlıyorum," diye alay ediyorum.

Mei sessizce kıkırdar. "Yine de. Her zaman gülümsüyordun. Bulaşıcı bir şeydi, biliyor musun? Sanırım seni o mutlu adamdan son birkaç yıldır olmak zorunda kaldığın sert adama dönüşürken görmek zordu."

"Açıkçası fark etmemiştim," diye cevap verdim, kaşlarım çatılmıştı.

"Hayır, yapacağından şüpheliyim," diye iç geçirdi Mei. "Diğer herkes için çok endişelendin. Ben sadece senin görüldüğün kadar iyi olmadığından endişeleniyordum."

Sözleri bir anımı tetiklerken ağzım açık kalıyor, Lila'nın geçen gece çok benzer bir şey söylediğini hatırlıyorum.

Sen iyi olursan dünyanın sonu gelmez, Ian. Bunu biliyorsun, değil mi?

Son birkaç yıldır gerçekten bu kadar farklı mıydım?

"Öyle olmak istememiştim," diyorum ona. "Sanırım bu daha kolaydı. En kötüsünü bekle ki hayal kırıklığına uğrama, değil mi?"

Mei, "Bu korkunç bir düşünce tarzı," diye azarlıyor. "Yine de. Bu gece..." Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Bu gece daha çok kendin gibiydin. Hatırladığım sen. Sadece daha parlak görünüyorsun. Onun yanındayken."

Başımı çevirdiğimde Lila'nın ellerini havaya kaldırdığını görüyorum; Bella bir yandan ellerini sallayıp bir yandan da anlatmaya çalıştığı şey hakkında söylenirken yüzündeki ifade hem kızgın hem de eğleniyor. Sadece Lila'ya bakmanın bile beni rahatlattığını, kafamdaki tüm gürültüyü susturduğunu ve sürekli hokkabazlık yaptığım tüm endişeleri daha az önemli gösterdiğini fark ediyorum

-Birine karşı bu kadar çabuk böyle hissetmek normal mi, yoksa geçmişimiz bir şekilde bu duyguların yolunu mu açtı diye merak ediyorum. Bunca yıldır ona karşı hissettiğim koruyuculuk ve dostluk sadece daha fazlası için kapıyı tutuyor muydu? Sonunda buraya gelmem kaçınılmazsa.

Mei'nin sesi düşüncelerimi tekrar bölüyor. "O biliyor mu?"

"Öyle." Ne demek istediğini sormama gerek yok. "Ona her şeyi anlattım."

"Bu iyi," diye iç geçiriyor Mei. "Bu gerçekten iyi. Nasıl geçti?"

"Beklediğimden çok daha iyi geçti. Lila... O inanılmaz."

"Neden hep en kötüsünü beklediğini anlamıyorum," diye çıkışıyor Mei. "Olanların hiçbirisi senin suçun değil. Bunu sana binlerce kez söyledim."

"Evet, şey. Bunu hemen hemen herkese söyle."

"Denedim," diye homurdanıyor Mei. "Bu kadar inatçı olmasaydın çok daha fazlasını söyledim. Sırf baban olduğu için o piçi korumak için neden bu kadar çabalıyorsun anlamıyorum. O bunu hak etmiyor."

Evet, eminim Mei babamın beni gitmeye zorladığını bilseydi, Lila'nın hemen arkasında taşaklarını kesmek için bir sıra oluşturdurdu.

"Bunu onun için yapmıyorum," diye hatırlatıyorum.

"Biliyorum, biliyorum," diye homurdanıyor. "Sadece bunu düşününce çok sinirleniyorum."

"Çünkü sen bir lokumsun."

"Kapa çeneni," diye alay ediyor ve bana dirsek atıyor. "Ben değilim."

Bella kolunu karısının boynuna dolayarak kanepeye, karısının yanına oturuyor. "Mei hakkında ne diyorduk?"

"Onun bir lokum olduğunu" söyledim.

"Oh," diye gülüyor Bella. "Kesinlikle. Onu bir s'more'a da koyabilirim."

"Ben lokum değilim!" Mei kollarını öfkeyle göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "İstersem tam bir sürtük olabilirim." Yalvarırcasına Lila'ya bakıyor. "Dee, onlara tam bir sürtük olabileceğimi söyle."

Lila diğer tarafındaki koltuk minderine gömülürken bir kahkaha atıyor. "Bunu kesinlikle yapmayacağım."

"Kabul et," diyorum Mei'nin omzunu sıvazlayarak. "Sen yumuşaksın."

Lila'nın eli kalçamın üstünden geçerken Mei hâlâ homurdanıyor; jest masum, ama bana hissettirdikleri kesinlikle daha az masum. "Sonunda bir anlaşmaya vardınız mı?"

"Aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşmıştık," diyor Lila burun deliklerinden hava çıkararak. "Bella'nın zevk sahibi olmadığı ortada."

"Affedersiniz," diye karşılık veriyor Bella, doğrulup oturarak. "Sanırım Bayan Swan'ın kiminle birlikte olması gerektiği konusunda daha fazla fikrim var. Kelimenin tam anlamıyla aynı adı paylaşıyoruz."

"Tüm aşk hikayesi Bella ve Edward için! Kanonla tartışamazsın."

"Yanlış olduğunda yapabilirim," diye homurdanıyor Bella. Mei'ye kaşlarını çatıyorum. "Neden bahsettiklerini biliyor musun?"

"Twilight," diye iç geçiriyor Mei. "İnan bana, ben de anlamıyorum." "Çünkü ailen seni tüm iyi şeylerden uzak tuttu.

şeyler. Demek istediğim, eğer onlara kalsaydı, hala memelerin faydalarını bilmiyor olurdunuz."

Mei, "Memelerim var," diye belirtiyor.

"Seninki dışında demek istedim," diye düzeltiyor Bella. "Kim hayatı boyunca bir penisle oynamak ister ki?"

Lila elini kaldırıp sırtarak, "Bu konuda hiçbir endişem yok," diyor.

Bella onu başından savıyor. "Senin seçimlerine güvenemeyeceğimizi çoktan anladık."

Mei inliyor. "Gerçekten başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Hepimizi bu şekilde bir araya getirmek kimin fikriydi ki?"

Bella, Lila ve ben hep bir ağızdan "Senin" diyoruz.

Mei başını sallar. "Kararlarımdan pişmanım. Şimdi herkes evine gitsin."

"Hayır." Bella karısının şakağına bir öpücük konduruyor. "Hâlâ oynamamız gereken İnsanlığa Karşı Kartlar var."

"Bu oyun çok pis," diye homurdanıyor Mei.

"İşte bu yüzden harika," diyor Bella.

Döndüğümde Lila'nın ikisinin atışmalarını gülümseyerek izlediğini görüyorum, gözleri benimkilerle buluşuyor ve gerçekten iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor, bu da beni rahatlatıyor.

Daha fazla. "Cards Against Humanity'nin ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Merak etme, Cupcake," diyor bana. "Buna bayılacaksın."

"Eğer birisi Daniel Radcliffe'in leziz göt deliğiyle ilgili olanı alırsa," diyor Bella bize, "size söz veriyorum o kart tüm turlarım için anında bir kazanç olacak. Her seferinde beni yakalıyor."

"Özür dilerim," diye sıçradım. "Ne?"

Lila'nın başı o çok sevdiğim yüksek sesli kahkahalardan biriyle geriye düşüyor ve dikkatimi inanmazlığımdan uzaklaştırıyor. Kendini toparlayıp kolumdan çekiştirerek beni kanepeden kaldırıyor, Bella da aynısını Mei'ye yapınca ön kolumu okşuyor ve hepimiz cehennem gibi bir kart oyunu için yemek odasına doğru yol alıyoruz.

"Bu çok eğlenceli olacak," diyor Lila, gözleri Pırl pırl.

Dürüst olmak gerekirse bu konuda biraz şüpheliyim ama onun ne kadar mutlu olduğunu, burada olmaktan, tüm bunlardan -geçmişim ve bugünümün çarpışarak daha iyi bir gelecek yaratmasından- ne kadar memnun olduğunu görmek göğsümde aynı gerginliği yaratıyor. Aynı anda hem harika hem de korkutucu hissettiren.

Bu kadının beni her yere götürmesine izin verebileceğim gerçeğiyle yüzleşmeye başlayarak, görünüşte korkunç olan oyun için beni yemek odasına götürmesine izin verdim. Ve dahası... Bu vahiyden hiç rahatsız olmadığımı fark ettim.

Mei ve Bella'nın evi şehrin oldukça dışında, bu da dönüş yolunun çok sayıda iki şeritli otoyoldan oluştuğu anlamına geliyor

iki tarafı da ormanlık. Şehir sınırlarındaki olağan trafikten çok farklı. Lila gece hakkında boş boş sohbet ediyordu - yemek ne kadar güzeldi, Bella ve Mei ile ne kadar eğlendiler- ve ben de çoğunlukla sadece dinlemekle yetiniyordum, parmaklarının dizimin üzerinde nazikçe dolaşması dikkatimi dağıtıyordu.

"-ve Bella bana zamanında Bellice için fan fiction bile yazdığını söyledi," diye homurdanıyor Lila. "Bana kullanıcı adını söylemedi ama bunu ondan öğreneceğim."

"Peki Bellice tam olarak ne?"

"Alice ve Bella'nın gemi adı," diye açıklıyor, sanki bu çok açıkmuş gibi.

Aptalca başımı salladım. "Doğru."

"İlk fırsatta bu filmleri izleyeceğiz," diyor kararlı bir şekilde. "Benimle birlikte Edward Takımı'nda olmanı istiyorum."

"Evet canım," diye takılıyorum.

Dizime vuruyor. "Kapa çenenini." "Ama eğlendin mi?"

Sesimde hâlâ devam eden hafif endişeyi hissetmiş olmalı, çünkü avuç içi kot pantolonumun kotuna geri yerleşiyor ve kumaşın içinden dizimi sıkıyor. "Çok eğlenceli. Gerçekten harikalar."

"Güzel." Gizli bir nefes üflüyorum. "Bu iyi." "Gergin miydin? Bu 'ailelerle tanışmak' gibi bir şey miydi? senin için?"

"Ailemle zaten tanıştın," diye hatırlatıyorum ona.

"Doğru." Beni tekrar sıkıyor. "Onları gerçekten çok sevdim. Harika zaman geçirdim."

"Sevindim," diyorum ona dürüstçe. "Biraz gergindim. Gelmeni istemenin bile aptalca bir fikir olmasından korkuyordum."

"Neden?"

"Bilmiyorum... Yani, aramızdaki ilişkiyi açıkladığımı biliyorum, ama yine de eski sevgilimle yemeğe çıkmanı istemenin aptalca bir hareket olduğunu düşünmeye devam ettim."

"Ian," diyor, sesi daha sert. "Sana güvendiğimi söylemiştim. Eğer bana endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını söylersen, endişelenmeyeceğim. Tamam mı?"

Karnımdaki gerginlik çözülüyor. Frene basmamak ve kendimi onun koltuğuna fırlatıp ağzını kendi ağzımla kapatmamak için direksiyonu kavramak zorunda kalıyorum. Yani, Lila'nın bu dünya için fazla iyi olduğunu hep biliyordum ama benim için de fazla iyi olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Bir nefes üflüyorum. "Endişelenmen gereken bir şey yok," diye cevap veriyorum. İçimden kaçan boğuk kahkahaya engel olamıyorum. "Tanrım, Lila. O kadar mükemmel olmaya devam ediyorsun ki, benden kurtulmaya karar verirsen beni lanet olası bir levyeyle senden koparmak zorunda kalacaksın."

"Mm." Ona yandan baktığımda alt dudağını ısırıldığını fark edebiliyorum. "Aslında bu kulağa hoş geliyor."

"Ne, beni levyeyle mi çıkaracaksın?"

"Daha çok senin o kadar yakın olman gibi, zaten buna ihtiyacım olurdu."

"Hâlâ o elbiseyi giyerken bana böyle şeyler söyleyemezsin ve ben de bu konuda hiçbir şey yapamam."

Eli kalçamda daha da yukarı kayıyor, gülümsemesi nazlı bir hal alıyor. "Bu konuda bir şey yapamayacağını kim söyledi?"

"Lila."

Parmakları kotumun üzerinden sikimin şekliyle alay ederken inliyorum. Dokunuşu hala hafif, hatta alaycı, ama hızla dolan uzunluğumu izleyen parmağının yavaşça ileri geri gitmesi başımı döndürüyor.

"Bana bu şekilde dokunmaya devam edersen güvenli bir sürüş garanti edemem," diye onu uyarıyorum.

Beni sıkıyor, ben de hırıltılı bir nefes çekiyorum. "Sana güveniyorum. Sadece gözlerini yoldan ayırma."

"Sen fermuarımı açarken gözlerimi yoldan ayırmamı mı bekliyorsun gerçekten?"

"Mhm." Ve görünüşe göre bunu kastediyor, çünkü fermuarımın panellerini birbirinden ayırıyor, parmaklarını boxer külotumun bel bandının altına kaydırıyor. "Ben oynamak istiyorum ve sen sürmek zorundasın."

"Ya sana dokunmak istersem?"

"Sonra," diye mırıldanıyor. "Şu an seninle ilgili."

Bu tek cümlenin beni neden bu kadar tahrik ettiğini bilmiyorum ama sikimi çıkarırken sesinin alçak perdeden bunun benimle ilgili olduğunu söylemesi beni gözle görülür şekilde gerdi ve fark edilir şekilde terletti.

Başparmağıyla yarığımı okşuyor ve oraya gelen döllerini topluyor, kalçalarım onun dokunuşundan daha fazlasını istiyormuş gibi kendiliğinden yukarı kayarken aletimin başının etrafında dolaştırıyor. Ellerim direksiyonda sıkılaşıırken beni nazikçe sıkıyor, gözlerim zorla önümdeki yola odaklanmış ve avuçlarım on ve ikiyi kavrarken terlemiş bir şekilde dünyanın en kirli sürücü sınavına giriyormuşum gibi hissediyorum.

Beni bıraktığında içimden acınası bir ses çıkıyor ama avucunu yaladığını fark ettiğimde neredeyse kendi dilimde boğulacak gibi oluyorum. Gözleri benimkilerle birleşiyor, tam o sırada kaygan pembe tekrar ağzına dalıyor, dudaklarının kenarları bir sırtışla kıvrılıyor.

"Gözünü yoldan ayırma, Ian."

"Siktir," diye tısladım. "Seni evine geri götürdüğümde onu alacağını biliyorsun, değil mi?"

"Oh, buna güveniyorum," diye mırıldanıyor, elinin ıslak sıcaklığı tekrar sikimin etrafında dönüyor. "Ama

önce."

Başım koltuğun arkasına yaslanmak için hafifçe geriye eğiliyor, bana kökten uca yavaş bir vuruş yaptığında hala kapüşonlu gözlerle yola bakıyorum. Glansımın üzerinde küçük bir bükülme hareketi yaptığında nefes nefese kalmamak için dudağımı ısırarak zorundayım, ön geldiğimden daha fazlasını sağıyor ve geri kayarken yumruğunun kaymasını kolaylaştırmak için kullanıyor.

"Lila. Siktir." Frene daha sert basıyorum. arabayı park etti ve direksiyonu sıkıca kavradı. "Beni öldürmeye çalışıyorsun. Kelimenin tam anlamıyla."

"Yola odaklanamadın mı?" diye kısıp sesle dalga geçiyor, beni sürekli pompalarken bileğini gözlerimi kaçırarak şekilde döndürüyor. "Siktir, çok sertleşmişsin."

"Bundan zevk alıyorsun," diyorum dişlerimi sıkarak. "Hoşuna gitmiyor mu?"

"Öyleyim," diye itiraf ediyor.

"Hiçbir şey yapamayacağımı bile bile bana dokunmak hoşuna mı gidiyor?"

Sikimin tepesinin etrafında o bükülme hareketini yapıyor ve elim onunkini örtmek için uzandığında ağzım titrek bir nefesle açılıyor - devralmıyor, sadece hareketlerini hissediyorum.

"İstiyorum," diye mırıldanıyor.

"Senin lanet eline boşalmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

Beni ciddiyetle okşamaya başlıyor, elinin her kıvrılışında sikim avucunun içine sızıyor ama yine de yeterli gelmiyor. Nabzım kulaklarımda bir kükreme gibi atıyor ve boş otoyol için minnettirim; ihtiyacım olan son şey birinin kenara çekip bizi kontrol etmesi. Lila'ya baktığımda beni dikkatle izlediğini fark ediyorum, yüzü gösterge panelinin yumuşak ışığıyla aydınlanıyor ve

Sanki benim çözüluşümü görüp tahrik olmuş gibi.

Başımı biraz kaybetmeme neden oluyor. "Üzerine tükür," diye inliyorum.

Elinin hareketsiz olduğunu hissediyorum, titrek nefes alışını duyuyorum. "Ağzımı kullanabilirim-"

"Hayır." Başımı sallamaya başladım bile. "Şu anda ağzını sikime dayarsan, seni arka koltuğa çekmeyeceğimi garanti edemem ve bunun için zamanımız yok. Burada olmaz." Parmaklarımı yumruğunun etrafında daha sıkı kısıyorum, sikimi onun tutuşuyla sıkıyorum. "Ama rol yapabilirim." Elini yavaşça yukarı doğru sürüklüyorum, karnım bu hisle geriliyor. "Islat onu, tatlı kız."

"Tanrım."

"Benim adım," diye hatırlatıyorum ona. "Sen benim adımı söyle." "Ian," diye sızlanıyor.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, sikimi tabanından kavırıyor ve dimdik tutuyorum. Tam olarak istediğim şeyi yapmaktan kaçınmak ve onu arka koltuğa sürüklemek tüm irademi alıyor ve istediğimi yaptığında çıkardığı sesi duyduğumda, tükürüğünün sıcaklığını horozumdan aşağı ve birleştirilmiş yumruklarımıza damladığını hissettiğimde -Neredeyse

kendimi

kaybediyordu

m. "Siktir.

Siktir."

Şimdi beni daha sert pompalıyor, vuruşlarını yönlendirirken eli hâlâ benimkiyle kaplı. Kavrayışım o kadar da sıkı değil, ne de olsa bu onun gösterisi, ama yumuşak tenini benimkine karşı hissetmeyi seviyorum, parmak eklemlerinin narin çizgilerinin avucumun altında çalışmasını seviyorum.

"Seni eve götürdüğümde," diye homurdanıyorum, yumruğunu sikimde tekrar tekrar yukarı aşağı hareket ettirirken. "O lanet elbiseyi üzerinden sıyrıp atacağım."

Eğilip tekrar üzerime tükürdüğünde çenem bir an için gevşiyor.

Sikimi okşarken ıslak, özensiz sesi arabanın küçük alanında cınlıyor. "Ve adını unutana kadar seni becereceğim."

"Bu zor bir emir," diye nefes alıyor, sesini bulmakta zorlanıyormuş gibi kararsızca.

Onun bana dokunmasından benim etkilendiğim kadar etkileniyor gibi görünmesi beni son derece tahrik ediyor.

"Kahretsin, Lila, bunu yapmaya devam et." Başım koltuk başlığına yaslanırken gözlerim kapanıyor. "Boşalacağım amına koyayım. Beni boşalt, tatlı kız."

"Ian," diye inliyor.

"Islak mısın?" Alt dudağımı ısıyorum, orgazmımın omurgamın tabanında sıcak bir basınç gibi yükseldiğini hissediyorum ama biraz daha tadını çıkarmak istiyorum. "Eğer yolda olmasaydık, seni bu koltuğa çekip sikimin üzerine bırakabilir miydim?"

"Evet," diye inliyor, alnı bana sarılmış eliyle aynı anda hareket eden koluma bastırıyor. "Bunu istiyorum."

"Alacaksın. Bu sefer eline boşalacağım, ama sonra o küçük ateşli amına boşalacağım."

"Yakın mısın?"

"Mhm. Böyle bükmeye devam et. Mm. İşte böyle. Aynen böyle. İyi kız. Tatlı kız. Sikeyim. Siktir. Tamam. Devam et. Siktir. Siktir."

Sikim avucuna çarpıyor, o kadar sert fışkırıyor ki avucunun içinde yakalamak için zar zor zamanı oluyor; arabamın neresine düşmüş olabileceğini düşünmek bile istemiyorum - bu yarınki benim için bir sorun. Göz kapaklarımın arkasında renkler yanıp sönerken kulaklarıma kan hücum ediyor, gözlerim hâlâ sımsıkı kapalı ve ciğerlerim yanıyormuş gibi hissederken nefesim beni derin, sert pantolonlarla terk ediyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda hâlâ zor nefes alıyorum ve elinin hâlâ beni boş boş okşadığını fark ediyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeylerden biri olabilir, ama aynı zamanda beynimi biraz uyandırıyor ve daha dik oturuyorum.

"Kahretsin." Elini sıkıca tutuyorum, böylece her tarafına bulaşmasını önlemeye çalışıyorum, boştaki elimle orta konsolu karıştırıp rastgele fast-food yerlerinden aldığım zorunlu peçetelerden bazılarıyla geri dönene kadar bize doğru uzanıyorum. "İşte. Özür dilerim."

"Şaka mı yapıyorsun?" Kızarmış yanakları ve daha da kızarmış göğsüyle karşılaşmak için tepedeki ışığı açıyorum - göğüsleri benim kadar nefes nefese kalmış gibi kabarıyor. "Bu çok ateşliydi."

"Söyleyeceğim," diye mırıldanıyorum, elindeki menimi temizlerken yaptığı pembe ve tatmin olmuş görünen güzel resim dikkatimi dağıtıyor. "Neredeyse bayıltıyordun beni."

"Ve sen arabayı durdurdun," diye bağırdı. "Gözlerini yoldan ayırmaman gerekiyordu."

"Her ne kadar harika olsa da, o orgazm için bizi mahvetme riskini almak istemedim."

"Doğru yapmıyormuşum gibi geliyor."

Homurdanıyorum, konsolun üzerine eğilip parmaklarımı boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum, böylece ağzını kendime getirebiliyorum. Uzun, morartıcı bir öpücük alıyorum, geri çekilmeden önce iyi bir önlem için alt dudağını ısıırıyorum.

"Söylediğimde ciddiydim, velet," diyorum ona. "Döndüğümüzde sıra bende."

"Sanırım bu bizi eve götürmenin ne kadar süreceğine bağlı," diyor tatlı bir şekilde, koltuğuna yaslanarak. "Eğer çok uzun sürerse, burada sensiz başlamak zorunda kalabilirim."

Gölümsemesi hınzırca, kıcına şaplak atmak istememe
neden olduğu kadar onu tekrar öpmek istememe de neden
oluyor.

Eve dönüş yolunda hız yaptım.

On dokuz

DELILAH

Tlan'ın bana gönderdiği fotoğrafta, setin ıssız bir köşesinde telefonuma sarılmış aptal gibi sırtıyorum; hala

Sorduğumda bir tane göndermesine şaşırdım. Mei ve Bella'yla brunch için dışarı çıktı ve keşke ben de onlarla olsaydım, ama yakışıklı kızılımla daha fazla zaman geçirmek için film çekmekten vazgeçmek istesem de, bunu denersen Gia'nın derimi yüzeceğini biliyorum. Özellikle de rakamlar nihayet yükselmeye başlamışken.

Fotoğrafı duvar kâğıdım olarak kaydettiğimi ona asla söylemeyeceğim, ama nasıl olsa yakında anlayacağını varsayıyorum. Parlak pembe keki kameraya tutarken kaşlarını birbirine çatmış, ağzını derin bir çatıklıkla kapatmış çok sevimli görünüyor.

KEK: Bella "cupcake" olayını yaşamama asla izin vermeyecek. Bunu biliyorsun değil mi?

Sanırım brunch iyi gidiyor?

KUPKEK: Bella ihtiyacından iki mimoza daha içti ama evet iyiydi. Yakında buraya tekrar gelmeliyiz. Çöreklerle bayılacaksın.

Kalbim onun gelişigüzel bir şekilde güncel planlar yapmasına çarpıyor; başladığımızdan beri iki hafta geçti... bu her neyse ve ben hala bu fikre alışamadım. Bunun başlıca nedeni, onca şeyden sonra

hayatımda onu istemek için harcadığım zaman, aslında ona sahip ol.

BEN: Sonrasında bir şey yapıyor musun?

CUPCAKE: Spor salonuna gidiyorum. Bella arabayı çekerken Mei'yle dışarıda bekliyorum, sonra o tarafa gideceğim.

CUPCAKE: Bugün ne zaman bitirmeyi düşünüyorsun?

En geç öğleden sonra.

CUPCAKE: Jack bu gece Sanchez ile çıkıyor.

ME: 😞 Bu her zaman iyi biter.

CUPCAKE: En azından kol zaten kırık. Daha ne yapabilir ki?

Bir kolu daha var. İki bacağı. Jack'i kim bilir. Onlarla takılmak istemedin mi?

CUPCAKE: Aslında... Bir veledi odama gizlice sokabileceğimi umuyordum.

Daha fazla çırpınış, ama bu sefer karnımda.

BEN: Öyle mi? Ve ne yapacaksın?

CUPCAKE: İşin bitince gel ve öğren.

Mesaja bakarken sırtıtmamak için dudağımı ısıırıyorum; hala alışmakta zorlanıyor olabilirim ama içine düştüğümüz kolay flörtün tadını çıkardığıma eminim. Genç ben, Katy Perry'nin 2012 dolaylarındaki şarkılarıyla yatak odasında dans ediyor.

Ava kahve makinesine gitmek için yanıma sokulurken, "Tanrım, bu kıkırdamalarla beni öldürüyorsun," diye homurdanıyor. "Bu kadar tatlı olmayı bırakmazsan dişlerimi çürüteceksin."

Telefonumu cebime sokup boş bir fincana uzanıyorum.
"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Lütfen. Dün seni soyunma odasındaki aynaya bakarken yakaladım, 'Enchanted' bangır bangır çalarken kendi kendine gülümsüyordun."

"Ben sadece Taylor'ın versiyonu için mutluydum," diye mırıldanıyorum.

"Uh-huh." Kremasını kâğıt bardağına karıştırırken gözlerini deviriyor. "Elbette öyleydin. Senin 1989 hayranı olduğumu biliyorum."

"Taylor Taylor'dır," diye mırıldanıyorum.

"Ama... iyi gidiyor, değil mi?"

Haklı olmasından nefret ediyorum; ağzım hemen açılıyor ve Ian'ı düşünmenin bile başımı döndürmesi gerçekten çok saçma.

"Öyle," diyorum ona.

"Ama hala Jack'e söylemedin?"

"Hayır," diye iç geçirdim. "Yapacağım. O bana alfa delikli ağabey gibi davranmadan konuya nasıl yaklaşacağımı bulduğumda."

"Bunu görmek için para verirdim."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle," diye gülüyorum. "Eğer bana yönelik olmasaydı. En iyi arkadaşıyla yattığımı öğrendiğinde ne kadar çekilmez olacağını hayal edebiliyor musun?"

"Tuhaf olmayı bıraktığında bunu yaşamınıza asla izin vermeyecek."

"Aynen öyle."

"Muhtemelen ona söylememeye devam etmek daha garip olurdu," diye belirtiyor.

"Biliyorum, biliyorum. Ona yakında söyleyeceğim. Ian şu anda antrenman kampı yüzünden stresli ve şu anda zaten her şey onun için çok fazla, bir de aşırı korumacı Jack'i bu karışıma eklemek istemiyorum."

"Aman Tanrım. Çok etkilenmişsin." Benimkinin korkunç bir taklidi olarak sesini yükseltiyor. "Ian şöyle. Ian şu."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum.

"Ona aşıksın," diye takılıyor.

Ve bu bir şaka, biliyorum, ama midemin sıkışması gülünecek bir şey değil. Ian'ı bu kadar uzun süre istedikten sonra onunla birlikte olmak... yoğun değilmiş gibi davranmayacağım, tıpkı ona karşı hissettiklerim için hoşlanmanın çok küçük bir kelime gibi geldiğini de iddia etmeyeceğim gibi. Bunu ona söyleyeceğimden değil. Onu daha yeni elde etmişken korkutup kaçırma riskini göze alamam.

Dirseğini kendiminkiyle çarpıyorum. "Senin yapman gereken bir şey yok mu?"

"Evet, şovunuzun mükemmel olduğundan emin olmak için."

"Pekala." Kışkışlar gibi bir hareket yaptım. "Git o

zaman." "Vay canına," diye gülüyor. "Evet, kraliçe.

Hemen, kraliçe." "Siktir git," diye homurdanıyorum.

"Metinsenin erkek arkadaş için Ben ve söyle onu için dikkatini dağıtmayı bırak. Sana sonra mesaj atabilir."

Erkek arkadaşım.

Bu kelime karnımı daha da sıkıyor. İyi ya da kötü anlamda, emin olamıyorum.

Kahvesini götürürken omzunun üzerinden bana küstahça el sallamasını izliyorum, erkek arkadaş kelimesi hala kafamda dönüp duruyor. Bana hissettirdikleri hoşuma gidiyor, karar veriyorum. Belki de çok fazla. Telefonumu tekrar çıkarıyorum, bir mesaj daha atarken nabzım hala hafifçe atıyor.

Sıra sende, Cupcake. 😊

Ava çekimlerden sonra beni tekrar bulduğunda, yüzündeki endişeli ifade daha önceki alaycı tavrından çok farklı. Sette önlüğümü çıkardığım yere doğru ilerlediğini gördüğümde tırnağının ucunu çiğniyordu, yüzünde sadece kötü haber verirken takındığı ifade vardı.

"Sorun nedir?"

Boynunun arkasını kaşıyor. "Bir şey olmayabilir."

"Eğer bir şey olmasaydı, böyle görünmezdin."

"Şey," diye iç geçirdi, ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Gia seni ofisine göndermemi istedi."

"Tamam mı? Bu neden sorun olsun

ki?" "Sesi... garip geliyordu."

"Nasıl garip?"

"Bugün internette seninle ilgili bir şey görüp görmediğimi sordu."

"Benim

hakkımda mı?"

"Sen ve Ian."

"Neden o...? Bekle. Bir şey mi gördün?" "O sormadan önce görmedim."

Çoktan telefonumu çıkarmıştım. "Ne oldu?"

"Dee, belki de yapmamalısın-"

Google'da isimlerimizi aratıyorum ve aramaya tıkladıktan hemen sonra sadece bir saat öncesine ait birçok manşetle karşılaşıyorum.

HOKEYİN KALP KIRANI YINE MI YAPTI?

HOKEYİN KALP KIRANI BAKER IAN CHASE VE MEI GARCIA'DAN

AYRILIYOR OLABİLİR- TEKRAR BİR ARAYA GELİYORLAR MI?

İlk tepkim tamamen kafa karışıklığı oldu, özellikle de geçen hafta Mei ve Bella ile harika bir gece geçirdiğim ve Mei ile Bella'nın hala birbirlerine çok aşık olduklarını ve Ian ile aralarında kesinlikle hiçbir şey olmadığını doğrulayabildiğim için. Tıklıyorum

manşetlerden birinde, Ava'nın beklediğinden şüphelendiğim şeyin tam tersini yapan ekli bir resim buluyorum - yüksek sesle gülüyorum.

"Bu bir şey değil," diyorum Ava'ya, bana sanki başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor.

"Onu öpüyor," diyor Ava kuşkuyla.

Gözlerimi deviriyorum. "Yanağından."

Ian birkaç saat önce bana kekle çektiirdiği fotoğrafı mesaj attığında giydiğı şeyi giyiyor. Fotoğrafta, kaldırımda Mei'nin dirseğini tutuyor, dudaklarını hafifçe Mei'nin yanağına bastırıyor ve -sanırım- daha önce yaptıkları brunch'tan sonra ona veda ediyor.

"Bunun için endişelenmiyor musun?"

Başımı sallıyorum; Ava'ya bu resmin beni neden üzmediğine dair her şeyi anlatamam, çünkü çoğu benim anlatacak hikayem değil, ama en azından endişemi saklayabildiğim için rahatladım.

"Sana söz veriyorum," diyorum ona. "Bu bir şey değil. Daha önce brunch yaptılar."

"Sadece ikisi mi?"

"Hayır, Bella da oradaydı ama öyle olsaydı bile fark etmezdi. Aralarında hiçbir şey yok ve ben ona güveniyorum."

Ava hala bana tam olarak ikna olmamış gibi bakıyor ve tüm gerçeklere sahip olmadığı için onu tam olarak suçlayamasam da, birinin Ian'dan şüphe duyması yine de biraz rahatsız edici.

"Bekle," diye nefes nefese kaldım, manşetlerden birini hatırladım. Ian'ın "yine yaptığını" söylüyordu. Bu da demek oluyor ki şimdi tüm internet ne hakkında konuştuklarını bilmeden onun karakterini tekrar parçalayacak. "Siktir," diye hayıflandım. "Gia'nın beni görmek istediğini mi söyledin?"

"Evet." Ava başını sallıyor. "Şimdiden seni aldattığına dair bir sürü dedikodu dolaşüyor."

"Birlikte olduğumuzu bile bilmiyorlar!" "Bunun sosyal medya için önemli olmadığını biliyorsun."

"Ne lanet bir kabus," diye inliyorum.

"Gia iyi olduğundan emin olmak istiyor ve bilirsin işte. Bir sonraki hamlenin ne olduğunu görmek istiyor."

"Bir sonraki hamlem mi?"

"Evet, yani... sen ve Ian bunu iyi basın için yapıyordunuz. Bu olumsuz şeyler patlamaya devam ederse, reytingleriniz üzerinde tam tersi bir etki yaratabilir."

"Ben-" Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Onunla görüşmeyi bırakmayacağım."

"Söylediğim bu değil. Ben sadece..." Kollarını kavuşturarak iç geçirdi. "Git Gia'yla konuş. Ben burada sadece aracıyım."

"Tamam."

Dalgınca başımı salladım, gömleğimin tozunu alıp ondan uzaklaşırken arkamdan seslendiğini duydum: "Nasıl gittiğini bana haber ver!"

Gia'nın ofisine giderken aklım hem Ava'yla yaptığım konuşmanın aynısını onunla da yapma ihtimaliyle hem de Ian'ın nasıl olduğu, haberleri görüp görmediği konusunda endişelenmekle meşgul. İnsanların ona tekrar iftira attığını görmek zorunda kalması fikrinden nefret ediyorum ve sadece bir süredir telefonunu kontrol etmemiş olmasını umabilirim, ki ne kadar az kullandığı düşünüldüğünde bu büyük bir olasılık.

Gia'nın ofisine vardığımda kapıyı çalmakla uğraşmıyorum, hemen içeri giriyorum ve onu bana bakmadan önce masaüstünde kaşlarını çatarken buluyorum. "İşte buradasın," diyor. "Gördün mü?"

"Var," diyorum ona, ofis koltuklarından birine çökerek. "Ava bana söyledi."

"Bu konuda bir bilginiz var mı? Ian ve eski karısı arasında bir şeyler mi oluyor?"

"Hayır," diyorum kastettiğinden daha büyük bir güçle. "Aralarında hiçbir şey yok."

Gia kaşlarını çatar. "Nasıl emin olabiliyorsun? Arkadaş olduğunuzu biliyorum, ama öyle olsaydı sana böyle bir şeyden bahsetmezdi."

"Aralarında hiçbir şey yok," diye hayıflanıyorum.

Gia bana dikkatle bakıyor, mükemmel manikürlü bir tırnağını alt dudağına bastırıyor. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"I-" Dudağımın iç kısmını çiğneyerek düşünüyorum. Şahsen, Ian ve benim birbirimize karşı ne olup olmadığımızın kanalı ilgilendirdiğini düşünmüyorum ama bu işe başlamamızın tek nedeninin onların fikirleri olduğunu düşünürsek, sanırım en azından onlara bir şey borçluyum. "Ian ve ben... daha da yakınlaştık. Kasabaya döndüğünden beri."

"İkinizin gerçek bir ilişkisi var mı?"

"Öyle diyebilir miyim bilmiyorum," diyorum ona. Öyle demek istiyorum ama önce Ian'a sormam gerekiyor. "Ama Mei ile aralarında bir şey olmadığını söyleyebileceğim kadar yakınız. Yani, daha geçen hafta onunla ve karısıyla yemek yedik. Birlikte. Bu sabah onunla brunch'a gittiğini biliyordum. Karısı da oradaydı! Kameralar bunu yakalayamadı."

"Ona yaklaşmanın iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Bütün bunlar senin fikrindi!"

"Şey, kişisel olarak benim değil..."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Şimdi ben de kaşlarımı çattığımı hissedebiliyorum. "Ne yani, aramızda bir şeyler oluyormuş gibi davranabilirim ama gerçekten bir şeyler olmasına izin vermek kötü bir fikir mi?"

"Sana söyledim," diyor dikkatle. "Sana asla kiminle çıkacağını söylemeye çalışmayız, Dee. Ben sadece seni düşünüyorum. İncinmeni istemiyorum."

"Yani reytinglerin zarar görmesini istemiyorsun," diye mırıldandım acı acı.

"Bu hiç adil değil," diye söyleniyor.

Bir nefes üflüyorum. "Haklısın. Özür dilerim. Tüm bunlar çok sinir bozucu."

"Biliyorum." Gia gerçekten anlamış gibi başını sallıyor ve bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. "Dinle, özel hayatında ne yaptığın umurumda değil, biliyorsun, ama yukarıdaki adamlar... Sana söyledim, tek umursadıkları rakamlar. Burada oturup sana yalan söylemeyeceğim ve Ian'ın aniden imajın için zehirli hale gelmesini umursamayacaklarını söylemeyeceğim."

"Yine de onunla görüşmeyi bırakmayacağım," diyorum ona şiddetle. Kaşları kalkıyor. "Yani onunla görüşüyor musun?"

"Bilmiyorum. Ben sadece-siktim. Her ne diyorsak artık. Durmayacağım."

"Tekrar ediyorum, size yapmayın diyemem" diyor. "Sadece bunun ne anlama gelebileceğine tamamen hazırlıklı olmanızı istiyorum."

"Tamam. Seni duyuyorum. Anlıyorum. Ian'la bu konuyu konuşmam gerek. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

Gia bir an beni inceliyor, gözlerinde sempati parlıyor. Bundan nefret ediyorum. Herkesin Ian'ın beni incitecek biri olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum. Çatıdan onun ne kadar harika biri olduğunu haykırmak istiyorum ama o hâlâ kız kardeşini korumak için sır saklarken bunu yapamayacağımı biliyorum.

Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum. "Tek ihtiyacın olan bu muydu?" Gia başını salladı. "Dikkatli ol, Dee."

"Teşekkürler," diye yorgunca cevap veriyorum.

Sandalyemden kalkarken başka bir şey söylemiyorum, Gia'yı ofisinde bırakıp buradan çıkabilmek için doğruca

arka kapıya yöneliyorum. Giderken Ian'ı aramaya zahmet etmiyorum, mümkün olduğunca çabuk ona ulaşmak istiyorum. Dürüst olmak gerekirse henüz bir şey görmemiş olmasını umuyorum.

Bu şekilde onu nazikçe kırabilirim, bir süre internetten uzak durmasını söyleyebilirim. Ne kadar az görürse o kadar iyi.

Önce ona ulaşmalıyım.

Ian, Jack ve onun dairesinin kapısını açtığı anda başarısız olduğumu anlıyorum. İfadesi gergin, gözleri bitkin bakıyor ve beni içeri alırken ağzını sıkı bir çizgiye bastırıyor.

"Hey," diyor kapıyı arkamdan kapatmak için kenara çekilirken. "Erken gelmişsin."

"Jack çoktan gitti mi?"

Ian başını sallar. "Sonra takılmak istedi..." Boğazını temizliyor. "Onu gitmeye ikna ettim. Ona biraz yalnız kalmak istediğimi söyledim."

"Yalnız kalmak ister misin?"

Hemen başını sallar. "Senden değil."

"Tamam," diyorum bariz bir rahatlamayla. "Demek gördün." "Jack benim için Google uyarıları ayarlamış, biliyor muydun?"

"Tanrım," diye iç geçirdim. "Kardeşimi seviyorum ama bazen kışını tekmelemek istiyorum."

"İyi niyetli," diyor Ian, kanepeye doğru ilerleyip üzerine çöke r e k . "Kanalın haberi var mı?"

Acımasızca başımı salladım. "Çekimler bittikten sonra Gia beni ofisine çağırdı."

"Eminim sana gemiden atlamayı tavsiye etmişlerdir," diyor odun gibi.

"Bunu yapamazlar," diye itiraz ediyorum.

Dudaklarını büzüyor. "Şiddetle tavsiye edebilirler."

"Fark etmez. Ben olsam yapmazdım zaten. Ortada bir şey yok. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Bunu dünyanın geri kalanına anlat."

"Dünyanın geri kalanının ne düşündüğü umurumda değil." Bana hüzünle bakıyor. "Belki de umursamalısın."

Geri çekildim, ağzım şaşkınlıkla aralandı. "Ne?"

Büyük bir elini yüzünde gezdiriyor, yavaşça nefes verirken göğsü inip kalkıyor. "Bilmiyorum. Sadece benim pisliğime bulaşmış olman fikrinden nefret ediyorum."

"Bu işe başladığımızda bunun bir risk olduğunu biliyordum."

"Bunu biliyorum, ama..." Başı kanepenin arkasına düşüyor. "Bundan nefret ediyorum. Benim hakkımda konuştuklarını görmekten bile daha fazla. Geçmişimi göz önünde bulundurarak benimle bir şeyler başlattığın için bile safmıssın gibi davranıyorlar. Aramızda bir şey olup olmadığından bile emin değiller ve şimdi benimle yaşayabileceğin ilişki için seni mi yargılıyorlar? Bu çok boktan, Lila."

Benim için duyduğu bariz endişe karşısında kalbim kabarıyor ve daha da yaklaşarak kolumu ortasına doluyorum ve onu sıkarken başımın omzuna düşmesine izin veriyorum. "Öyle olduğunu biliyorum ama bu senin hatan değil. Gerçekten değil."

"Öyle gibi geliyor. Bazen. Yani, dokunduğum her şey bir şekilde lekeleniyor gibi geliyor. Birini hayal kırıklığına uğratmadan kafamı bile çeviremiyorum."

Ses tonundaki yenilgiye rağmen, kolunun beni daha yakın tutmak için etrafımda dolandığını hissediyorum, vücudu tuttuğu gerginliğin bir kısmını serbest bırakırken şakağı saçlarıma yaslanıyor. Elimi göğsüne koyuyorum ve yatıştırıcı olduğunu umduğum bir hareketle tişörtünün üzerinde yavaş daireler çiziyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye onu temin ediyorum. "Her şey geçecek."

"Bu yine de tüm sorunu çözmiyor," diyor sessizce. "Söylentileri... doğruladığımızda ne olacak? Tabii bu yapmak istediğin bir şeyse. Neden istemediğinizi kesinlikle anlayabiliyorum."

"Ne?" Başımı omzundan kaldırıp ona bakmak için geri çekiyorum. "Tabii ki istediğim bir şey."

Gerçekten şaşırmış görünüyor. "Öyle mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Alexa'dan senin için 'Teenage Dream'i çalmasını istememe gerek var mı? Şu anda kelimenin tam anlamıyla bir rüyanın gerçekleştiğini yaşadığımı nasıl daha fazla ifade edebilirim?"

Boğazı yutkunmakla çalışıyor. "Sanırım sürekli diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. Bazen gerçekmiş gibi hissetmiyorum."

"Bu gerçek," diye ısrar ediyorum. "En azından benim için. Senin için gerçek mi?"

"Elbette öyle," diyor hiç tereddüt etmeden. "Lila, seninle olmak..." Başını sallıyor. "Bu gerçek."

"O zaman sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Her şey yoluna girecek."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Bakışlarında belirsizliğin yanı sıra korkuya benzeyen bir şey var ve uzaklaşmamın daha kolay olabileceği fikrini öne sürmesine rağmen, aslında uzaklaşabileceğimden korktuğunu fark ediyorum. Bu da tutunmamı çok daha kolay hale getiriyor.

"Yapamam," diyorum ona dürüstçe. "Hiçbir şeyden emin olamam -Hayatım bana bunu öğretti. Bunu altı yaşındayken öğrendim." Ailemi düşününce göğsüm sıkışıyor, onların kaybı artık nadiren ortaya çıkan eski bir yara, ama şimdi onları düşünmek, Ian'ı da kaybedebileceğim bir gelecek olabileceği fikrini düşünmek beni duygulandırmaya yetiyor. "Ama başka hiçbir şey olmasa bile, bu bana bir şeyin ne zaman tutunmaya değer olduğunu öğretti." Ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine ona daha sıkı sarılıyorum ve eğilerek dudaklarının dudaklarıma değmesine izin veriyorum. "Sen tutunmaya değersin, Ian."

"Sen de öylesin," diyor titreyerek, ağzımı onunkine değdirdiğimde kirpikleri dalgalanıyor.

Dudaklarıma bir gülümseme dokunurken bile öpücüklerimi hafif tutuyorum, kucağına sürünebilmek için kayıyorum, kollarımı boynuna sararken kucağına biniyorum. "O zaman bana tutun."

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Elleri kalçalarımın yerleşiyor, hafifçe sıkıyor. "Benimle mi?"

"İan."

Başını sallar. "Doğru. Rüya gerçek oldu. Unutmuşum. Bana kafayı takmışsın."

"Kapa çeneni," diye gülüyorum ve o kıpırdayana kadar yan tarafını çimdikliyorum. "Sanki sen de bana takıntılı değilsin."

Bir eli başımın arkasını kavrarken, diğeri ağzını tekrar ağzıma götürebilmek için parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırdığında bile benimle birlikte gülüyor. "Kesinlikle sana takıntılıyım."

"Gerçekten mi?"

Keşke sesim bu kadar kararsız çıkmasaydı; onun yanında bu kadar muhtaç görünmekten nefret ediyorum ama elimde değil. Ian'ın beni böyle istemesi... Bu her şey.

"Gerçekten mi?" diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Adını defterime karalamaktan günler uzaktayım. Ergen Lila'nın orta yaşlı benim yanımda hiçbir şeyi yok."

O kadar sert sırtıyorum ki yanaklarım acıyor ve dilimin ucunda, orada olmaması gereken sözcükler var. Isırmak için mücadele ettiğim kelimeler.

Onun yerine "Orta yaşlı," diye gülüyorum. "Merak etme," diyorum ona. "Hâlâ seksi olduğunu düşünüyorum" -alt dudağını yalıyorum, göğsümde mırıldanıyorum- "yaşlı bir adam için."

Ian homurdanıyor ve birden kanepede onun altında kalıyorum.

"Sana göstereceğim 'yaşlı adam'. "

IAN

Daha derin bir esneme hareketine girerken gözlerimi kapatıyorum; uyluklarımda yayılan hafif yanma neredeyse Vücut günün yorucu kısmının neredeyse bittiğini biliyor. Koç hala buzun diğer ucundaki Rankin'e bağılıyor ama diğer birkaç çocuk ve ben çoktan soğuma esnemelerine başladık. Görünüşe göre Koç bu sabah tüm takımın eve ağrıyan kaslar ve çınlayan kulaklarla gitmesini sağlamak niyetiyle uyandı - muhtemelen resmi sezonun başlamasına çok yakın olduğumuz için. Jankowski neredeyse on adım ötede buzun üzerinde yüzüstü yatıyor, Sanchez de benimle benzer esneme hareketleri yapıyor ve hepimiz zorlu bir antrenmanın gerginliğini atmaya çalışıyoruz.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Antrenman sırasında bakışlarımın birkaç kez tribünlere kaydığını fark ettim; Koç'un bana bağırdığı en az iki seferin nedeni onu elimden geldiğince gizlice izlemekle meşgul olmamdı - neredeyse gözlerim iznim olmadan ona doğru çekiliyor gibi. Bugün saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor ve parmaklarımı saçlarına doladığımda ne kadar ipeksi olduğunu tecrübelerimden biliyorum. Kazağı da yumuşak görünüyor -astel pembe ve üzerinde biraz daha koyu bir tonda küçük kalp desenleri var- her kabarıklığı sarıyor ve

Yapmam gereken Şeye odaklanmamı neredeyse imkansız hale getiren kışkırtıcı bir Şekilde eğri.

Şimdi o da beni izliyor, Jack kulağına ne sylyorsa başını yavaşça sallıyor ama ben kalçalarımı buzun içine doğru daha da eğip kasıklarım neredeyse yere değene kadar kalçalarımı iyice açarken gözleri bana sabitlenmiş durumda. Nasıl göründüğünü hiç düşünmedim; bu noktada kas hafızası, ama dürüst olmak gerekirse, Lila'nın beni germe Şeklini izlerken - dişleri alt dudağına hafifçe bastırılmış ve kolları göğsünün üzerinde sıkı bir Şekilde çaprazlanmış - düşüncelerim kesinlikle daha kirli bir yolda dolaşıyor.

Kalçalarımı döndürürken sırtıyorum, bu mesafeden bile ağzının ayrıldığını görüyorum. Dün geceyi, onu yatağımda buna benzer bir pozisyonda nasıl altıma aldığımı düşündüğünü biliyorum ve ben de hatırlamıyormuş gibi davranamam. Mei ve benim fotoğraflarımız yüzünden internette oluşan kalabalık ve felaketle sonuçlanan ilk engelle karşılaştığımızda işlerin daha da zorlaşacağını düşünmüştüm ama Lila'dan şüphe etmemem gerektiğini bilmeliydim. Ne de olsa her fırsatta hak ettiğimden çok daha fazlası olduğunu kanıtladı. Verdiği güvenceler, onunla ilişkilendirmeye başladığım o rahatlatıcı yerleşiklik hissini hissetmemi sağladı ve bunun sadece ona ait olduğunu anlamaya başlıyorum. Bana böyle hissettiriyor.

Sonunda ayağa kalkıp kollarımı başımın üzerine kaldırarak son bir kez gerindikten sonra diğer çocuklardan ayrılıp onun ve Jack'in oturduğu pistin kenarına doğru kaymaya başladığımı sırtıyorum. Jack hâlâ bir Şeyler geveliyor -sanırım Florida'nın yeni merkezi hakkında bir Şeyler- ancak ben kollarımı tribünlere giden zeminin bulunduğu korkulukların dibine dayadığımda konuşması kesiliyor.

"Eğleniyor musun?"

Lila tek omzunu silkiyor. "Eğer Jack'in istediği olursa, bu yıl kendi fantezi ligimi kuracağım."

"Umarım en iyi seçimlerinden biri benimdir," diye takılıyorum. Elini ileri geri sallıyor. "Eh."

"Velet," diye gülüyorum.

Dişleri tekrar alt dudağına bastırıyor, o kadar hızlı ki kaçırabilirim ve Jack beni çok uzun süre bakarken yakalamadan önce gözlerimi ayırmak zorundayım.

"İkinci set hız antrenmanında biraz yavaş görünüyordun," diyor Jack kaşlarını çatarak.

"Teşekkürler tatlım," diye alay ediyorum. "Köşemde olmana sevindim."

Gözlerini deviriyor. "Dostum, sadece söylüyorum."

"O zaman kırıp dökmeyi bırak da dışarı çık ve beni diken üstünde tut."

"Sadece birkaç hafta daha," diye homurdanıyor Jack, bugün neon turuncusu olan askısını ovuşturarak. "Ağrın mı var?"

Omuz silkiyorum. "Bugün bizi çok çalıştırdı. Muhtemelen biraz daha esneyebilirim ama bu lanet patenlerden kurtulmaya hazırım."

"Gerinmek," diye homurdanıyor Lila. "Tabii buna esneme denebilirse."

Jack burnunu kırıştırır. "Ne?"

"Yani, gerçekten." Lila kıkırdıyor, kahverengi gözleri parlıyor. "Buzun üzerinde böyle tepinirken ne esnetiyorsun?"

Kambur kelimesinin uzaktan bile cazip gelmesi için hiçbir neden yok, ama Lila'nın ağzından çıkınca... Evet. Alt yarımın duvar ve bir ton teçhizat tarafından gizlenmesine sevindim.

"Kasıkların için," diyorum kahkahamı bastırarak. "Bu çok önemli."

"Kasıkların önemli," diye kestirip atıyor ve yüz ifadesinden gülmemek için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyorum. "Bunu düz bir suratla söylediğine inanamıyorum."

"Kasık yaralanmaları çok yaygındır," diyor Jack çatık kaşlarıyla. "Dışarıda yaptığınız şeylerin yarısı kasıklarınızla ilgili."

"Kasıklar çok önemlidir," diyor en iyi taklitçi yüz ifadesiyle. "Anladım."

Dudaklarım bastıramadığım bir gülümsemeyle kıvrılıyor, içimden bir kahkaha yükselirken elimle ağzımı kapatıyorum, Lila da kısa bir süre sonra kıkırdamaya başlıyor.

Jack başını sallar. "Burada olgunlaşmamış olanın ben olmam gerekiyor. Kendi işine bak."

"Bugün biri huysuz," diyor Lila sahte bir surat ifadesiyle. Uzanıp ayakkabısının ucunu ovuyorum. "Sarılmaya ihtiyacın var mı, tatlım?"

"Sizden nefret ediyorum çocuklar," diye homurdanıyor. "Bu kadar... çift olmayı bırakın. Bu çok garip."

Yüzümü buruşturuyorum, elimi geri çekip ağzımı kapatabilmek için hemen bir öksürükle kapatıyorum, gözlerim Lila'nın kilerle buluşmak için sadece bir saniyeliğine dalıyor ve onunkilerin yuvarlandığını fark ediyorum.

"Gitmem gereken bir toplantı var," diyor Lila, oturduğu yerden kalkarken boğazını temizleyerek. "Ama siz çocuklar orada iyi görünüyorsunuz. Bu yıl ortalığı kasıp kavuracaksınız."

Garip bir şekilde, bu Jack'in daha da huysuz görünmesine neden oluyor. Yine de Lila'nın gürültülü bir öpücük kondurabilmesi için yanağını uzatıyor ve ayak parmaklarımdan üzerine basamadığım için beni kışkırtarak eğilip aynısını benim için yapabiliyor. Onun yerine çömelip parmak eklemlerini kaskıma geçiriyor ve

bana sırtıyor. "Yakında görüşürüz, Cupcake."

O uzaklaşırken bakmamak için kendimi zor tutuyorum, giydiği kotun mükemmel kıcını saracağını biliyorum.

Öyle bir şekilde ki, parmaklıkların üzerinden sürünerek geçip çizgi filmdeki av köpeği gibi peşinden gitmek isteyeceğim ama gözlerimi Jack'in güvenli olduğu yerde tutacağım.

"İkinizin bir şeymiş gibi davranmanızı izlemek hâlâ çok tuhaf," diyor Jack o gittiğinde. "Son zamanlarda ikiniz de çok samimisiniz."

İfademi boş tutuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diyor. "Yani, siz artık sürekli takılıyorsunuz."

"Yapmamız gerekiyordu, unuttun mu? Bu planın bir parçası." "Evet, sanırım. Ben sadece onun bu şekilde geldiğini hatırlamıyorum.
eve dönmeden önce birçok antrenman yaptın."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Ondan bir şeyler saklamayı sevmiyorum ama ona ne zaman söyleyeceğimize karar vermek bana düşmez. Lila sorun olmadığını kabul etmeden bunu yapmayacağım. Jack'i seviyorum ama... Lila'nın duyguları önce gelir. Benimkinden bile önce.

"Birlikte görünmemiz gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona. "Halkın içinde!"

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu teknik olarak halka açık." "Bu sadece garip."

Sinirli ses tonuna kaşlarımı çatıyorum ve onu rahatsız eden başka bir şey olduğunu hissediyorum. "Seni gerçekten bu kadar sinirlendiren ne? Bugün izinliydin."

"Hayır, görmedim."

Gözlerimi deviriyorum. "Kahvaltıdan beri huysuzsun, o yüzden dökül."

"Siktir, bilmiyorum." Elini yüzüne sürüyor. "Sanırım sezona sizinle başlayamayacağımı yeni yeni anlıyorum. Berbat bir durum dostum. Hepsi kendi aptallığım yüzünden."

"Olur böyle şeyler," dedim ona. "Kısa sürede buza geri döneceksin."

"Dostum, önümüzdeki hafta bir yardım maçı var. Boston'la anlaştığımdan beri oynamadığım ilk maç olacak."

Kaşlarımı çattım. "Hayırseverlik oyunu mu?"

"Sakın bana unuttuğunu söyleme. Eğitim kampının son haftasında hep bir araya geliriz."

"Kahretsin, gerçekten unutmuşum." Karnımda sinirlerin çırpındığını hissediyorum. "Ona gitmeli miyim bilmiyorum."

"Ne? Neden yapmayasın ki?"

"Yani... Orada oynayanlar sadece bizim çocuklar değil. Logan ve Oscar'ın hâlâ geldiğini varsayıyorum. Lyle?"

"Evet, ama o adamları tanıyorsun."

"O çocukları tanıyordum. Sezon boyunca onlara karşı oynamanın dışında pek fazla takılmadık."

"Oh, siktir git. Seninle tekrar oynamak için can atacaklar."

Kaşlarımı çattığımı hissedebiliyorum, bundan pek emin değilim. Ne de olsa yıllar geçti. Neredeyse bir yabancıyım.

"Dostum, yüzündeki o bakışı sil," diye azarlıyor Jack. "Çalacaksın ve harika vakit geçireceksin. Herkes seni görmek için can atacak, tamam mı?"

Kulaklarımın ısındığını hissediyorum. "Bunun benim için değil, senin için bir pick-me-up olması gerekiyordu."

"Evet, pekala. Bebek gibi davranmayı bırak o zaman. Bırak da yuvarlanmayı ben yapayım."

"Yuvarlanıp gitmene gerek yok," diyorum ona güven verici bir şekilde. "Sen farkına bile varmadan geri döneceksin."

"Bunu bilemeyiz," diyor sessizce. "Ben sadece... Ya bu benim son yılımsa? Ya aptallık ettiğim için bunun bir kısmını boşa harcarsam?"

"Ne zaman bitireceğine sen karar ver," diyorum sakince. "Hazır olduğunda bitirirsin. Bunun benim son yılım olabileceğini düşünüyor olmam, senin de son yılın olması gerektiği anlamına gelmez."

"Sanırım." Asık suratla başını sallıyor. "Sadece berbat bir şey."

"Hey." Uzanıp ayakkabısının burnuna tekrar dokunuyorum ve başını kaldırıp gözlerimle buluşmasını bekliyorum. "İlk maçta da bizimle olamayacak olmandan nefret ediyorum. Sensiz çok kötü olacak, dostum."

"Çünkü seni tamamlıyorum, değil mi?"

O zaman Jack'e daha çok yakışan bok yiyici sırtışı yayılıyor ve onun ruh halinden çıktığını gördüğüm için neredeyse rahatlayarak iç çekiyorum. Jack'i üzgün görmek yavru bir köpeğin ağlamasını izlemek gibi bir şey. "Neredeyse benim daha iyi yarım," diyorum ciddiyetle.

"Biliyordum," diye iç geçirdi. "Onun yerine bana aşık olduğunu öğrenince kız kardeşimin kalbi çok kırılacak."

"Onu rahat bırakmamız gerekecek," diye kıkırdıyorum.

"Sağ ol dostum," diyor daha sessiz bir şekilde. "Sanırım bugün biraz keyifsizdim."

"Anlıyorum," diyorum ona. "Ben de aynı şekilde davranırdım."

"Sakin hayırseverlik maçı için üzülme. Çok eğlenceli olacak. Tamam mı?"

"Peki," diye homurdandım.

Tekrar başını sallıyor ve derin bir nefes alıp üflüyor. "Tamam. Bu kadar duygu saçmalığı yeter. Gidip Rankin'e senin yaşlı kışından daha yavaş olduğunu söyleyeceğim."

"Aynı yaştayız," diye sesleniyorum arkasından, çoktan benden uzaklaşmaya başlamıştı.

Omzunun üzerinden bana bir kuş çevirdi. "Ruhen değil!"

Başımı sallıyorum, Lila'nın gittiği yöne doğru dönüyorum ve nereye gittiğini merak ediyorum. Antrenmandan sonra buluşmamız gerekiyordu, bu yüzden aniden "bir toplantısı olması" beni şaşırtıyor.

Tanrım.

Kendi düşüncelerime zihinsel bir göz devirme veriyorum. Ne kadar kırbaçlanmış olursam olayım, kendime üzerinde onun adının yazılı olduğu bir tasma da alabilirim.

Umursadığımdan değil, kendime itiraf ediyorum.

Parmaklıklardan uzaklaşıp buz girişine doğru kaymaya başlıyorum, sıcak bir duş almaya ve top teriyle ıslanmış gibi kokmayan temiz kıyafetler giymeye hazırım. Eminim Lila işi bittiğinde bana mesaj atacaktır. Bu konuda üzülmemeye gerek yok.

Ondan uzak kalabilirim. Bazen. Ben sadece başardım daha önce iyiydi.

Soyunma odasına ilk giren benim; genelde içeride şakalaşan ya da birbirlerinin kışına havlu fırlatan birkaç adam olurdu ama şu anda oda sessiz. Dolabımın yanındaki eşyalarımı çıkarmaya başlıyorum, kompresyon şortuma ve üstüme kadar, telefonumu bulmak için çantamı karıştırmadan önce kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Telefonumu açtığımda koridordan birinin geldiğini duyuyorum ve Lila'nın sadece on dakika önce gönderdiği bir mesajın beni beklediğini fark ediyorum. Beni ve Jack'i terk ederken göndermiş olmalıydı.

"Dostum," diye sesleniyor Sanchez kapıdan geçerken. "Kıçın ağrıyor mu? Benimki düşecekmiş gibi hissediyorum. Bu da ne demek oluyor?"

Omzumun üzerinden ona sırtıtmak için başımı çeviriyorum. "Bu gece köpük rulosuna gitsen iyi olur."

"Siktir, sanırım." Bana bir öpücük gönderdi. "Gelip benim için yapmak ister misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sen öyle san."

"Hayır, artık tüm ağrıyan kaslarınla ilgilenecek birinin olduğunu biliyorum."

"Dostum, siktir git."

Sanchez kıkırdıyor. "Seni yine kenarda Dee'yle göz göze gelirken gördüm."

"Kıskandın mı? Eğer kendini dışlanmış hissediyorsan, sana göz kırpabilirim."

"Uh-huh." Bana göz kırpmıyor. "Sadece bu maskaralığa para yatırdığımı söylüyorum ve beni hayal kırıklığına uğratmasan iyi edersin."

"Ne kadar?"

"Haklı olsam iyi olur."

Benden bir kıkırdama kaçıyor. "Kaybetmek sana kendi işine bakmayı öğretir."

"Evet, evet. Göreceğiz."

Bir sonraki dolap sırasına doğru yürürken ıslık çalıyor ve Lila'nın bana gönderdiği mesajı açmak için telefonuma geri dönüyorum, ne yazdığını fark ettiğimde hemen şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

Bunu gördüğünde son duş kabinine gel. Acele et.

Ne oluyor lan? Sıra dışı bir şey fark etmemek için arkama yaslanıp duş sırasına bakıyorum. O...? İmkânı yok.

Sıkıştırma tişörtümü aceleyle çıkarıp bankın üzerine fırlatıyorum ve şortumu bile çıkarmadan raftan bir havlu kapıp iki kat hızla sırayı takip ediyorum. Arkamdan diğer seslerin soyunma odasına doluştuğunu duyabiliyorum, kalbim kaburgalarımın arkasında onun mesajlarının imasıyla ağır bir şekilde çarpıyor, çünkü onun-

Gerçek duşun ikinci perdesinden önce sıkışık soyunma alanını ayıran ilk perdenin arkasından bir el fırlıyor ve aniden zaten küçük olan alana çekiliyorum, şeytani bir gülümsemeye ve bana muziplikle bakan parlak kahverengi gözlere bağlı yumuşak bir vücuda karşı kalabalıklaşıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum.

Parmağını göğüs kafesimde gezdiriyor, ucunu oradaki çillerin arasında dolaştırıyor. "Kötü olmak."

"Dışarıda altı kişi daha olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Mhm." Parmakları sıkıştırılmış şortumun kenarıyla oynuyor, malzeme neredeyse hiçbir şeyi saklamıyor ve aletim şortun altında sertleşmeye başlıyor. "Çok sessiz olman gerekecek."

Duş başlıkları açılmaya başladığında sadece bir durak ötede bazı adamların güldüğünü duyabiliyorum ve daha önce hiç bu kadar pervasızca bir şey yapmamıştım, ama sadece bunun düşüncesi bile beni baştan aşağı ateşlendiriyor. Parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum, parmaklarım şortumun bel bandına kıvrılıyor, dudaklarım kulağını okşuyor.

"Sessiz olabilirim. Ya sen?"

"Mm." Sikimi çıkarıyor, kökten uca doğru yavaş bir vuruş yapıyor. "Ağzım meşgul olacak."

"Siktir," diye hayıflandım.

Şortumu tekmeleyerek çıkardım ve eğer bu kadar tahrik olmasaydım beni utandıracak bir hevesle onu kıyafetlerinden soymaya başladım, onu duş perdesinin arkasına ittim ve suyu düşünmeden açarken arkamızdan kapattım. Sırtıma vurduğunda soğuktu ve Lila'nın kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürmesine neden olan tiz bir çığlık attım.

"Orada iyi misin, dostum?"

"Evet," diye sesleniyorum hemen Jankowski'ye. "Çok hızlı atladım. Soğuk su."

"Aletini buruşturmanın bir yolu da bu," diye homurdanıyor.

Lila sessiz kahkahalarla titriyor ve onu kendime çekerken sırtıyorum, "Ben iyiyim" diye geri atarken sert uzunluğumun giderek ıslanan vücuduna doğru kaymasına izin veriyorum.

Ağzını yakalamak için eğiliyorum, elleri göğsümün sert düzlemlerinde ve omuzlarımın üzerinde kayarken dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum. Parmaklarım kalçalarının ıslak etine giriyor, onu anlamsızca öperken olabildiğince yakınına çekiyorum.

Uzaklaştığında yumuşak bir protesto sesi çıkarıyorum, ama parmağını dudaklarına götürdüğünde çabucak sönüyor, dizlerinin üzerine çökmeden hemen önce sessiz olmamı işaret ederken hınzırca gülümsüyor. Onu orada görmek başımı döndürüyor; avuç içleri kalçalarımın üst kısımlarını yumuşatıyor ve parmakları kalça kemiklerimi okşarken ağrıyan sikim yüzüne sadece birkaç santim mesafede geriliyor. Bu henüz yapmadığımız bir şey, çünkü onu ne zaman çıplak bırakabilsem, bu fikri düşünmek için bile onun içinde olmak için çok sabırsızlanıyorum, ama onu şimdi böyle görmek... Belki de zihnimin bir kısmı bu deneyimi yaşayacağımdan emin olmadığı içindir diye merak ediyorum.

Dizlerime daha fazla ağırlık verildiğinde bu varsayım küçük pembe dili sikimin başını yaladığı anda bükülmekle tehdit ediyor.

Dudaklarını tacımın üzerine kapattığında, kirpikleri titreyerek kapanırken dilini etrafında döndürdüğünde kaçmakla tehdit eden iniltiyi tutmak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Gözlerimi sarkmak isteseler bile açık kalmaya zorluyorum, Lila'nın muhteşem ağzının uzunluğunun üzerinde kaymasının bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. Beni daha derine götürürken dilinin düzlüğünün şaftımın dibini kavradığını hissedebiliyorum ve inçlerimin dudaklarının arasında kaybolmasını izlemek midemin arzuyla kenetlenmesine ve taşaklarımın sanki boğazından aşağı boşalma tehlikesiyle karşı karşıyaymışım gibi sıkışmasına neden oluyor.

O beni emerken erkeklerin kendi aralarında sohbet ettiklerini duyabiliyorum, bir iniltiyi bastırmak için bir elimi ağızma kapatmak zorunda kalıyorum. Yumruğunu ağızla buluşması için sikimin dibine doladığında gözleri tembelce açılıyor, parmaklarını büküyor ve tüm uzunluğumu geri çekerken dudaklarıyla hareket ediyor. Bileğini oynatıyor, böylece dili yarağımın üzerinde gezinirken bileğimin hemen altını sıkıyor.

Başındaki hassas yarık ve parmaklarım sanki kendi akılları varmış gibi şakaklarının üzerinde kayıyor, ellerim bunu yaptığının farkında olmadan başını avuçlamak için yerleşiyor. Lila sikimi geri iterken boğazının arkasından yumuşak bir mırıltı çıkarıyor, sikimin üzerinde olmayan elinin tırnakları kalçamı kazıyor ve yumruğu ağzıyla birlikte çalışıyor, sanki bana sorun olmadığını bildirmek istercesine başını sallamayı başarıyor.

"Ne düşünüyorsun Chase?"

Kalçalarım kekeliyor, bedenim hareketsizleşiyor. "Ne?"

"Florida'nın yeni pivotu." Sanchez arıyor. "Sence Jack'in söylediği kadar harika bir çocuk mu?"

Sikeyim.

Beynimin şu anda daha yüksek bir işlevi yok. Lila'nın sikimi emmesine saniyeler kaldığına eminim. Kesinlikle gerçek bir konuşma için donanımlı değilim.

"I-" Lila tam da bu anı seçerek dudaklarını şaftımın etrafında sıkıyor ve boyumu yavaşça yukarı çekiyor. "Oldukça iyi görünüyor."

"Bazı görüntüler gördüm," diye ekliyor Rankin yakınlardan. "Adam hareket edebiliyor."

Jankowski, "Tank gibi yapılı olması yardımcı oluyor," diyor. Sesini yükselterek kıkırdıyor. "Umarım onunla başa çıkabilirsin, Ian."

"Beceririm."

"Dostum," diye sesleniyor Jankowski endişeli bir sesle. "Sadece şaka yapıyordum."

"Hayır, ben-" Başımı eğip Lila'nın sikimi neredeyse gırtlığına kadar çekerken benimle göz göze gelişini izliyorum, bakışlarında çenemi sıkıkmama neden olan eğlenceli bir parıltı var. Saçlarını avuçluyorum, gözleri dalgalanırken onu bir saniyeliğine orada tutuyorum. "Başa çıkabilirim," diyorum biraz daha dengeli bir şekilde. "Her şey yoluna girecek."

Lila'nın gitmesine izin veriyorum, dudakları şişmiş ve gözleri kızarmış bir şekilde nefes almak için bir saniyeliğine uzaklaşıyor. Ne kadar harap görünse de tembel bir sırıtışla kendinden fazlasıyla memnun görünüyor.

Brat, ağzım.

Dilini çıkarıyor, alaycı bir öpücük vermeden önce sikimin başının üzerinde ileri geri gezdiriyor.

"İhtiyar iyi olduğunu söylüyor," diye gülüyor Jankowski. "Bu gece rahat uyuyabiliriz."

Hepsi başka bir şey hakkında konuşmaya başlıyor ama ben tek kelimesini bile anlamıyorum, dizlerinin üzerinde duran ve beni neredeyse dizlerimin üzerine getiren baştan çıkarıcı kadına odaklanmış durumdayım. Bir ritim bulduğunda başım geriye düşüyor; dudaklarının ve dilinin beni yavaşça, kaygan bir şekilde kaydırması, ağzım zevkten gevşerken kalçalarımın iptal edilmiş küçük itişlerle kovaladığı sabit bir ileri geri haline geliyor. Parmaklarım saçlarının ıslak tellerinde sıkışıyor, onu daha derine iten, biraz daha sert iten geçici bir itiş verirken yumruğumda kavıyorum.

Neredeyse hiç ses çıkarmayan ama yine de beni çıldırtmakla tehdit ederken şaftım boyunca titreştiğini hissedebildiğim aynı yumuşak uğultuyla ödüllendirildim ve bu beni biraz açgözlü yapmaya yetti. Bir sonraki hamlem onun için çok fazla; boğazının kasıldığını hissedebiliyorum ve zar zor çıkan tıkaç sadece üzerimize düşen su akışı tarafından gizleniyor, ama bu duraklamama, ağzından tamamen çekilmeme ve endişeyle ona bakmama yetiyor.

Ağzımı açıyorum: Özür dilerim ama o çoktan kafasını sallamaya başladı,

Gülümsüyor ve elleri uyluklarımın ıslak kaslarında aşağı yukarı geziniyor. Kalçalarımın çektiyor ve beni dönmeye zorluyor, beni duş bankına çekiyor, böylece üzerime eğilirken çıkık sikim ağzından birkaç santim uzakta. Tırnakları kalçalarımın üst kısımlarını tırmıklarken

Dudaklarının şaftımda gezinmesine izin vermek için vücudu, bana aynı sırtışıyla yanıp sönerken yüzü yaramazlıkla dolup taşıyor. Sessiz kalmamı söylemek için parmağını dudaklarına götürmek için geri çekilmesini izliyorum, kaşlarım soruyla çatılıyor, ancak göğüslerini kavrayıp sikimin aralarında kaymasına izin vermek için yaklaştığında beni neden en başta uyarması gerektiğini hemen göstermesi için.

Burun deliklerimden sert bir şekilde nefes alıyorum, bu ses duş kabininde kalbimin çarpması kadar yüksek sesle yankılanıyor gibi görünüyor ve aslında eğilip aletimin başını ağzına çekerken, geri kalanı mükemmel göğüslerinin yumuşak, ıslak tüneliyle sarıldığında seslerin kaçmasını önlemek için bir elimi ağzımın üzerine kapatmak zorunda kalıyorum. Kaygan tümsekleri sıkıca bastırmasını delirmiş gözlerle izliyorum, böylece onları yukarı ve aşağı doğru çalıştırırken her santimini hissedebiliyorum, ağzı, içine alınmamış her santimi olabildiğince derinlemesine alırken belirledikleri ritmi takip ediyor.

Her saniyesini izlemek istiyorum; şimdiye kadar yaşadığım en erotik şey olduğu için olan bitenin tek bir anını bile kaçırmak istemiyorum, ama daha hızlı hareket etmeye başladığında, beni daha sert emdiğinde fiziksel olarak gözlerimi açık tutamıyorum. Ellerim kaymamı engellemek için duş bankının kenarına tutunmaya çalışıyor - kalçalarım titremeye ve sallanmaya başladıkça bu giderek daha mümkün hale gelen bir şey.

Sıcak basıncın arttığını hissedebiliyorum, taşaklarıma dolan ve ağzında şişerken aletimden akan sıcaklığı hissedebiliyorum ve Lila asla durmuyor, asla yavaşlamıyor; göğüslerinin kayması ve ağzının sıcak emişi birlikte çalışarak beni tam kenara götürüyor, ayak parmaklarımı kıvıran ve dizlerimi zayıf hissettiren bir şeyin uçurumunda sallanıyor. İçimi açıyorum

Bir şeyler söylemek için ağzımı açıyorum -belki onu uyarmak, yakın olduğumu fısıldamak için- ama dilim dolanıyor, boğazım kuruyor ve kelimeler bir türlü çıkmıyor.

Başını avuçlamak ve ona zayıf bir itiş vermek için uzanıyorum, sadece ne kadar yakın olduğumu bilmesini sağlayacak bir şey, ama Lila bir saniye içinde onu savuşturuyor ve çabalarına geri dönüyor. Dişlerim alt dudağıma bastırırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor, sikimin tekrar tekrar ağzının içinde kaybolmak için göğüslerinin arasından kayışını izliyorum. Topuklarım ayaklarımın dibindeki fayanslara sürtünüyor, zor nefesler alırken huzursuzca yer değiştiriyorum ve sanırım beni tekrar derinlere ittiğinde, aletimin başı neredeyse boğazına girdiğinde gözlerim gerçekten şaşıyor - ve beni uçurumun kenarına itmek için gereken tek şey bu.

Yumruğumu ağzıma götürüyorum, boğazımda fokurdayan iniltileri bastırmak için başparmağımın altındaki etli kısmı ısıyorum, sikim Lila'nın diline çarpıyor ve ağzına, boğazına doluyor, sahip olduğum her şeyi alırken doğrudan lanet midesine akıyor. Hâlâ beni emiyor, ama artık durgun, neredeyse tatlı -dili zonklayan tenimi okşayarak beni yıldızları görmeme neden olan bir orgazm boyunca çalıştırıyor. Tekrar ne zaman renk görmeye başladığımı, seslerin ne zaman tekrar gelmeye başladığını bilmiyorum ama sonunda bacaklarımın arasına bakmayı başardığımda, Lila'nın sikimin tepesindeki alaycı dili ve bana bakan şişmiş gözbebekleri midemde yeni bir uyarılma alevinin yanmasına neden oluyor.

İngiliz anahtarını çevirdiğimde ses çıkarmamasına şaşırdım. Onu bana doğru çevirdiğimde oturan o, ayaklarının dibinde olan da ben oluyorum. Dudaklarım kulağına değene kadar yukarı itiyorum, sesimi etrafımızdaki diğer insanların duyamayacağı kadar alçak tutuyorum.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Kulak memesini kemiriyorum ve ardından gelen titrek nefes alışının tadını çıkarıyorum. "Duymalarını mı istedin? Buraya gelip seni ağzında sikimle görmelerini mi istiyorsun?" Bana karşı titriyor ve dilimin kulağının kabuğunda gezinmesine izin veriyorum. "Herkesin buraya gelmesini ve tam olarak kime ait olduğunu görmesini mi istiyorsun?"

"İan," diye nefes alıyor.

"Belki yine de yaparlar," diye mırıldanıyorum. "Belki herkesin koşarak gelmesini sağlayacak kadar yüksek sesle çığlık atmanı sağlayabilirim."

Bacaklarını omuzlarıma üzerine atıp, kalçalarının arasına dalarak klitorisini ağzıma aldığımda, ona birkaç yıldız da gösterme niyetiyle kendimi tutamayıp çıkardığı iniltinin tadını çıkarıyorum.

Onu kızdırmıyorum; bu düşünceyi aklımdan bile geçiremeyecek kadar gerginim - dudaklarımı kaygan küçük sinir demetinin etrafına kenetlerken iki parmağımı içine sokuyorum. Parmakları saçlarıma dolanırken kalçaları kulaklarıma bastırıyor, ama ıslak telleri kabaca çekerken, sanki elinde değilmiş gibi, ona yaptığım şeyde kendini kaybediyormuş gibi acıdan zevk alıyorum. Parmaklarımı içeri ve dışarı pompalamaya başlıyorum, onun içinde batan benim horozum olduğunu hayal ediyorum, ağzımın derinliklerine, gidebileceği kadar derine çekerken dilimi klitorisine sürüyorum.

Kalçalarını döndürmeye başladığında aletim ilgiyle seğiriyor, yüzüme binerken bir eliyle kendini bankta destekliyor, ağzımın onun amını son yemeğimmiş gibi yutmasının hislerinin peşinden koşuyor. Ve öyle hissediyorum. Lila'yla geçirdiğim her an hayatımı değiştiren bir deneyim gibi geliyor; onun hissettirdikleri, onun tadı, sadece onun dışında dünya yok olup gidiyor.

Parmaklarım derine kayarken kıvrılıyorum, başının geriye düşmesine ve ağzının kapanmasına neden olan o noktayı içeriye sürüyorum.

Çenem ağrımaya başladığında bile dudaklarımın ritmini hiç bozmadan açıyorum. Bana karşı ve etrafımda gerildiğini hissediyorum, topuklarının sırtımı kazdığını ve sonun peşinden koşarken kalçalarının döndüğünü hissediyorum ve inlemem ağzımdaki yumuşak ete karşı yumuşak, sadece yüzümün her tarafına boşalmasını istediğimi bilmesini sağlayacak kadar alçak, onu yutmak istiyorum, tıpkı bana yaptığı gibi.

Adımı bir iç çekişte duyuyorum, o kadar hafif ki neredeyse düşün akışında kayboluyor, bir nefes ya da fısıltı gibi, sanki serbest bırakmak istememiş gibi. Bu sadece uzuvlarında başlayan titremenin habercisi - amı parmaklarımın etrafında kasılıyor ve ödülümün her damlasını toplamak için bacaklarının arasında uzun, ıslak bir şerit çizerken dudaklarımdan sıcak bir fışkırma akıyor. Beni zorla uzaklaştıran kadar durmuyorum, beni saçlarımdan çekiştirdiğinde kolayca boşalıyorum, ellerimi bankın üzerine koyuyorum, böylece orgazmının artçı şoklarıyla titrerken ağzını yakalayabiliyorum.

Dilinde ikimizin de tadını alabiliyorum, tatlarımız neredeyse beni tekrar sertleştirmeye yetecek kadar birbirine karışıyor ve şu anda evde olsaydık, aklımda hiç şüphe yok ki birkaç dakika içinde taşaklarımın derinliklerinde onun içinde olurdum. Belki de tüm bu karşılaşmanın tek dezavantajı.

Uzaklaştığında sırtıyor, gözleri buğulu ve sersemce göz kırparken gülümsemesi hülyalı. Ağzının iyi kelimesini bir soru gibi şekillendirmesini izliyorum ve parmaklarımı çenesine bastırmak için uzanıp onu başka bir yumuşak öpücük için çekerken sessiz bir kıkırdamayla başımı sallıyorum.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum kulağına sonra. "Sen mükemmelsin."

Yanağımı tembelce öpüyor, parmakları kaburgalarımın aşağı inerken dudakları oyalanıyor, gıdıklanma hissi artan uyarılmamı, artan ihtiyacımı engellemek için hiçbir şey

yapmıyor.

ona tekrar sahip olmak istiyorum. En azından şimdilik. Özellikle de etrafımızdaki duşların kapanmaya başladığını, seslerin kaybolduğunu duyabildiğimde. Burada daha fazla kalırsak, insanların burada ne halt ettiğini merak etmeye başlayacağını biliyorum.

Sessizce "Buradan nasıl çıkmayı planlıyorsun?" diye sorarken dudaklarımı kulağına yakın tutuyorum.

"O kadar ilerisini düşünmemiştim," diye fısıldıyor yumuşak bir kıkırdamayla.

İçimden zar zor bir homurtu çıkarken başımı sallıyorum, onu ayağa kaldırıp vücudumun içine çekiyorum, sadece vücudunun benimkine karşı kaygan kıvrımlarının tadını çıkarmak için.

"Onlar gidene kadar burada beklemen gerekecek," diye mırıldanıyorum. Tek omzunu silkiyor. "Bunu yapabilirim."

"Hala duş almam gerekiyor."

Gülümsemesi arsızca. "Bu seni yıkayacağım anlamına geliyor." "Bunu yaparsan tekrar sertleşmememin imkanı yok."

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor, dudakları benimkilere değerken fısıldıyor: "Buna güveniyorum."

Daha birkaç hafta önce ona beni mahvedip mahvetmeyeceğini sormuş olmam delilik.

Bunu tam anlamıyla yapmasının sadece birkaç hafta sürmesi daha da çılgınca.

Yirmi Bir

DELILAH

“S En çok da gergin olmak,” diye mırıldanıyorum, Ian’ı yan tarafından çimdikleyerek.

Tıslıyor, aşağıya bakarken burnu kırışıyor.

Ben. "Gergin değilim."

Pistin etrafındaki tribünlere doluşan küçük kalabalığı izlemek için hemen geri dönmesini izlerken gözlerimi deviriyorum; Jack geçen yaz Druid'in halkla ilişkiler ekibiyle birlikte çalışarak yıllık yardım maçının yetimhanedeki piste taşınmasını sağladı, bu tüm çocuklar için harika bir zaman anlamına geleceği için çok sevindiğim bir şeydi, ama aynı zamanda Ian için gerçek bir endişe kaynağı olduğundan şüphelenmeye başladığım şeyi izlemek için buz üzerinde çok daha fazla göz olması anlamına geliyor.

"Çocukların seni gördüklerine sevineceklerini biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Bu adamların çoğuyla takas edildiğimden beri pist dışında hiç vakit geçirmedim."

"Yani? İnsanlar her zaman iletişimden kopar. Bu sadece tekrar toparlanmak için iyi bir yeriniz olduğu anlamına gelir."

Dişleri alt dudağında endişeleniyor, düşünürken kollarını antrenman formasının üzerinde sıkıca kavuşturuyor. Bu gerginlik onda gerçekten çok sevimli; ilk randevusunu bekleyen biri gibi görünüyor, ki bu da kızıl, çilli Thor'a

benzeyen bir adam için çok sevimli.

Kalçasını kendiminkiyle çarpıyorum. "Harika olacak, Cupcake. Jack de orada olacak."

"Nerede o?"

"Her zamanki gibi geç kalıyorum," diyorum omuz silkerek. "Ian!"

İkimiz de başımızı sesin geldiği yöne çevirdiğimizde tanıdık bir sarı bukleli başın bize doğru geldiğini görüyoruz. Ian'ın yüzü hemen aydınlanıyor, Kyle'ın tribün merdivenlerinden ikişer ikişer inip bizim gizlendiğimiz sahanlığa doğru geldiğini görünce önceki gerginliği kayboluyor.

"Selam dostum," diyor Ian, Kyle'la aynı hızda buluşmak için çömelerek. "Seni tekrar görmek güzel."

Kyle'ın yüz ifadesi yedi yaşına rağmen sert görünüyor. "Geri dönmedin."

"Ah." Ian'ın gözleri döndü, yüzü suçluluk duygusuyla kızardı. "Görmedim. Eğitim kampıyla oldukça meşguldüm."

"Sanırım bu mantıklı," diye homurdandı Kyle.

Ian ayağa kalkıyor ve bir eliyle çocuğun omuzlarına vuruyor. "Ama bak ne diyeceğim. İlk maçımız için sana bilet almama ne dersin? Ondan sonraki hafta sonu da antrenman için tekrar gelirim, olur mu?"

Kyle'ın yüzü soğukkanlılığını korumaya çalışıyormuş gibi sıkışıyor ama dudaklarının bir gülümseme hayaleti ile seğirdiğini görebiliyorum. Sanki düşünüyormuş gibi bir süre dudaklarını büzüyor ve sonunda başını sallayarak onaylıyor.

"Tamam," diyor. "Evet. Bu harika olur."

"Harika." Ian, Kyle'a parlak bir gülümseme atıyor ve çocuk da ona sırtınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Sen gidip yerine otursan iyi olur. Sonra gelip merhaba demeye çalışacağım."

"Tamam!"

Tekrar merdivenlere yönelmeden önce ikimize de el sallıyor ve ben de Ian'ın kolunu dürtüyorum. "Gördün mü? Birileri seni görmek için şimdiden heyecanlanmış."

"Keşke herkesi memnun etmek bu kadar kolay olsaydı."

"Bilmiyorum... Beni memnun etmekte oldukça iyi bir iş çıkarıyorsun."

Bana yandan bakıyor, gözlerinde sıcaklık var, ağır bakışlarının ağırlığını ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyorum. "İyi ol, bundan sonra seni yine memnun edeceğim."

"Sözler, sözler," diye gülüyorum.

Sanki anlatmak istediği şeyi anlatacakmış gibi vücuduna bir açı veriyor ve kalbim Ian'ın herhangi bir dokunuşuna karşı Pavlovvari bir tepkiyle göğsümde güm güm atıyor.

"Ian!"

Başımızı çevirdiğimizde girişten çılgınca el sallayan küçük kadını görüyoruz, yüzü aydınlanmış ve gümüş saçları uzun bir örgü halinde arkasında sallanıyor. Arkasındaki adam kesinlikle daha az arkadaş canlısı görünüyor, keskin yüz hatları sertleşmiş ve kaşları neredeyse kazınmış.

Tanrım, Ian'a çok benziyor.

Aklıma gelen ilk düşünce bu, ama bunu düşünürken bile bunun doğru olup olmadığını sorguluyorum. Elbette, Ian'ın Bradley Chase'in oğlu olduğuna şüphe yok, saçları, yapıları ve benzer özellikleri aynı ama Bradley'de bir soğukluk var. Ian'ın yaydığı sıcaklığın tam tersi bir şey. Bunu annesinden almış olmalı.

Ian'ın annesi bize ulaşıyor ve kollarını oğlunun beline dolayarak ona gülümsüyor. "Ah, tatlım. Burada olmana çok sevindim! Seni buralarda oynarken görmeyi çok özledim."

"Anne," diye sevgiyle selamlıyor Ian, kollarını omuzlarına dolayarak onu sıkıyor. "Gelebilmene sevindim."

"Peki, mal sahiplerinin kendi etkinliklerini düzenlemeleri uygun olmaz, değil mi?"

Bradley'nin ses tonu da ifadesi kadar soğuk ve Christine'in onda ne bulduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Söz konusu kadın kocasının göğsünü tokatlar. "Yine başlama. Bugün ikiniz de birbirinize laf atmayacaksınız, anlaşıldı mı?"

"Delilah." Bradley bana sertçe baktı. "Etkinliğe ev sahipliği yapman çok hoş."

"Çoğunlukla Jack'in işiydi," diyorum ona elimden geldiğince kibarca. "Ama tabii ki ben de destekledim. Çocukların dört gözle bekleyecekleri pek bir şey yok."

Christine elimi sıkmak için uzandı. "Gerçekten çok güzel. Burada yaptığın onca iş."

"Teşekkür ederim hanımefendi," diye cevap veriyorum Bradley'e gösterdiğimden çok daha sıcak bir şekilde.

Christine beni başından savdı. "Yok öyle bir şey. Demek istediğim" -bana göz kırpmıyor- "oğlumla çıkıyorsun."

"Christine," diyor Bradley sertçe. "Bunun sadece göstermelik olduğunu biliyorsun."

"Mhm." Ian'ın annesi omuz silkerek nazlı nazlı bakıyor. "Sanırım yaşlı bir kadın hayal kurabilir, değil mi?" Elini Bradley'nin koluna koyuyor ve ona sevgi dolu bir ifadeyle bakıyor. "Ian'ın babasıyla aşkım tam bir kasırgaydı-" Bana sert bir bakış attı. "Yani, takım sahibinin kızı ve yıldız oyuncu? Uzun süre kasabada konuşuldu. Oğlum için hep böyle bir sevgi istemişimdir."

İğrenç. Keşke bilseydi.

Bradley onun anılarını anlatmasından etkilenmemiş görünüyor ama Ian gergin görünüyor. Çenesindeki kasların titrediğini görebiliyorum ve kolumu beline dolayarak onu cesaretlendirmek için hafifçe sıkıyorum. Bu onu hayal aleminden koparmış gibi görünüyor.

Ian, Bradley'i tamamen görmezden gelmek için elinden geleni yaparken sadece annesine bakarak, "Muhtemelen oraya gitmelisin," diyor. "Maç birazdan başlayacak."

Bradley, "Sizinle daha sonra konuşmak istiyorum," dedi.

Ian ona bir bakış bile atmıyor. "Sonrası için planlarım var. Müsait olduğumda seni arayacağım."

Babasının daha fazla şey söylemek istediğini anlayabiliyorum ama Christine çoktan onun kolunu çekiştirmeye başladı bile. "Gel, gel, ayartmak zorunda kalacağın bir muhabir peşimize düşmeden yerlerimizi alalım." Ayak parmaklarının ucuna basmak için duraklıyor ve Ian'ın yanağını öpüyor. "Orada iyi şanslar."

"Teşekkürler anne," diye mırıldanıyor.

Bradley'i yükselticilere doğru çekişini izliyoruz ve tüm çabalarına rağmen, bir muhabir gibi görünen bir şey tarafından durduruluyorlar, Bradley'nin tüm tavrı değişiyor ve zoraki hissettiren bir megawatt gülümsemesinin tozunu alıyor. Belki de bana öyle geliyordur.

"Tanrım, şuna bak," diye homurdanıyor Ian. "Eminim onlara yaptığı tüm 'iyi işleri' anlatıyordur. Sanki bu onun fikriymiş gibi." Gözlerini deviriyor. "Bu oyun her zaman annemin bebeği idi."

"Basına karşı nasıl davranacağını çok iyi biliyor," diye fark ettim.

"Evet," diye onaylıyor Ian. "İyi bir insanmış gibi davranmakta çok başarılı."

Ses tonundaki hafif yenilgi havasını hissedebiliyorum ve bu günü onun için mahvetmekle tehdit etmekten başka bir işe yaramayacak anılara sürüklenmesine izin verdiğini biliyorum. Ona eğilip Bradley Chase hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylemeye ve düşünceleri için ona çok daha iyi bir meşguliyet vermeye niyetliyim, özellikle de ben, ama konuşmak için ağzımı bile açamadan, güçlü, kalın kolların belimi sardığını hissediyorum, şaşkınlıkla bağırırken beni yerden kaldırıyor.

"Küçük Dee!" Ayaklarımın üzerine düşmeden önce bir saniyeliğine yönümü kaybetmiş gibi hissederek etrafımda döndüm. "Ne oldu?"

Baker?"

"Logan?"

Bana bembeyaz bir gülümseme fırlatıyor ve uzanıp çenemi çimd i k l i y o r . "Beni özledin mi?"

"Kafamda bir delik gibi," diye gülüyorum.

Bir elini kalbinin üzerine koyar. "Beni yaraladın."

Logan Thomas, Jack ve Ian ile birlikte üniversiteye gitti, ancak son yılında Tampa Bay'e seçildi. Yıllık yardım etkinliğimizi asla kaçırmaz, genellikle Jack şehirdeyken onunla kalır. Ian orada olduğu için bu nasıl olacak merak ediyorum.

Lafı açılmışken.

Söz konusu adama dönüp bakıyorum, Logan'la beni izlerken çenesinde bir gerginlik olduğunu, yumruklarını iki yanında sıkıldığını fark ediyorum. Bir yanım ona bu saçmalığı kesmesini söylemek istiyor ama çok daha vahşi bir yanım gizliden gizliye onun benim için gerildiğini görmekten hoşlanıyor.

"Ian, Logan'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

Bu Ian'ı kendine getirmiş gibi görünüyor, dikkatini bize katılan adama vermeden önce gözlerini birkaç kez kırpıştırıyor. "Lo?"

"Ian! Lanet olsun, adamım. Buraya gel."

Logan Ian'ı ayı gibi kucaklıyor, Ian şaşkınlıkla bir an duraksadıktan sonra tüm gücüyle karşılık veriyor. Kollarını diğer adama doladığında dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü fark ediyorum, birbirlerine sıkıca sarıldıklarında yüzündeki gerginlik kayboluyor.

"Bunlardan birini çalmayalı ne kadar oldu?" diye soruyor Logan. "Altı yıl mı?"

"Neredeyse yedi," diyor Ian ona.

"Lanet olsun, dostum. Buz diyarında seni özledik. Kıcını panolara sokmak zorunda kalmadan seni görmek güzel."

"Eve dönmek gerçekten çok güzel," diyor Ian ona. Kaşları çatılır. "Peki sen beni ne zaman panoların içine ittin?"

"Görüyorum ki hafızan yaşlandıkça daha da kötüleşmiş," diye gülüyor. Logan'ın sıcacık sarı gözleri ikimizin arasında geziniyor, yanaklarının açık kahverengi tenine derin gamzeler kazınmış, muzip gülümsemesiyle kordonlu kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "İkinizin arasında bir şey olduğuna dair okuduğum şey neydi?"

"Ah," diye başlıyorum, gözlerim yardım için Ian'a kayıyor.

Hayatımızdaki tüm hokey oyuncularının aramızdaki bu şeyin göstermelik olduğunu bilmediğini unutuyorum. Daha doğrusu eskiden öyleydi. Artık göstermelik olmadığı için. Ama sanırım diğer herkes için hâlâ öyle? Logan gibi en başından beri gerçeği bilmeyenler hariç. Tanrım, beynimi kırmadan önce bu şeye gerçekten bir etiket koymalıyız.

Bu düşünce beni duraksatıyor, ama burada ağzım bir karış açık durduğum için bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

"Karmaşık bir durum," diyor Ian benim yerime, endişeli bir hareket olarak algıladığım bir şekilde sakalını kaşıyarak. "Görüyorsunuz-"

"Öyleyiz," diye ağzımdan kaçırdım. "Bir şey."

Ian'ın şaşkınlığının gözlerinden yüzümün yan tarafına yansıdığını hissedebiliyorum, ama sadece uzanıp parmaklarımı onunkilere geçiriyorum, ikinci bir tahminde bulunmasına izin vermiyorum.

"Bu harika," diyor Logan mutlu bir sırıtışla. "Şu haline bak, Dee. Yavru köpek aşkının hakkını veriyorsun."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Kapa çeneni."

"Ne?" Ian başını eğiyor. "Bunu fark ettin mi?"

Logan gözlerini deviriyor. "Uzay istasyonundakilerin bunu fark ettiğine eminim."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum.

Ian yüksek sesli bir kahkaha atarak beni şaşırtıyor, parmakları benimkileri sıkarken bana alaycı bir gülümseme gönderiyor. "Ah. Bana gerçekten takıntılıydın, ha?"

"Gittikçe azalıyor," diye hayıflanıyorum.

"Merak etme Lila, sırrın benimle güvende."

"Pekâlâ, pekâlâ," diye gülüyor Logan. "Bu kadar şirinlik yeter. Bazı bekar insanlar bunu kaldıramaz."

"Serah'a ne oldu?"

Logan ensesini ovuşturuyor. "İşe yaramadı." "Ah."

Sempati ile kaşlarımı çatıyorum. "Özür dilerim."

"Neyse o," diye iç

geçiriyor. "Hey! Logan!

Ian!"

Giriş alanından bize doğru ilerleyen küçük bir kalabalık var, kardeşim ve eski kolej arkadaşlarından birkaçı buza doğru ilerliyor. En az iki oyuncu görüyorum, daha sonra draft edilene kadar tanışmamışlar ama Ian'ın tanımadığı kimse yok, sanırım, neyse ki.

Bu da bana hala onun elini tuttuğumu hatırlatıyor.

Bir şey yapmadan bırakıyorum, şu anın her şeyi kardeşime boşaltmak için doğru an olduğundan emin değilim ama Ian'ın bakışlarıyla karşılaştığımda, oradaki hoşnutsuzluk parıltısını kaçırmıyorum. Bu kesinlikle yapmamız gereken bir tartışma. Çok yakında.

"Tam zamanında geldin," diye selamlıyor Ian kardeşimi, o anın sırtından atılmasına izin vererek. "Amigo takımına kimin liderlik edeceğinden emin değildim."

Jack homurdanıyor. "Dışarıda pantolonumu yeniden boyatıyordum.

Sikime sığacak kadar büyük bir tane bile yoktu." "İğrenç," diye inledim.

Oscar kahkahalarla gülüyor. "Lyle'ın annesi öyle demedi."

Söz konusu oyuncu Oscar'ın omzuna yumruk atıyor ve ben gülümsediğimi hissediyorum. Bu adamlar aptal, ama ben

Onları seviyorum.

Biri diğerlerinden biraz daha fazla...

Ian yine neredeyse gergin görünüyor - yüz hatlarında o kadar küçük ki biri bunu fark edebilir ama ben fark etmiyorum. Çenesindeki hafif tikte, gözlerinin temkinli duruşunda, ağzının baskısında. Keşke hâlâ onun elini tutuyor olsaydım dedirtiyor. Diğer oyunculara bakışını izliyorum, pist dışında yıllardır görmediği adamlara, Mei'yle yaşadığı olaydan beri görmediği adamlara, ve biliyorum ki onu nasıl gördükleri konusunda endişeleniyor. Şimdi onun hakkında ne düşünebileceklerini. Bunu biliyorum çünkü dün gece yatağında sarılmış, parmaklarımı saçlarında gezdirirken konuştuğumuz tek şey buydu. Benden ne kadar büyük ve güçlü olurlarsa olsunlar, onun hakkında olumsuz bir şey söyleyecek her erkeği alt etmeye hazırım ama bu koca aptalların beni şaşırtmak gibi bir huyu var. İyi anlamda.

Oscar'ın gözleri parlıyor. "Ian!"

Ian ve Logan'ın birkaç dakika önce yaptıkları gibi bir kucaklaşma performansını tekrar izliyorum ve diğerlerinin de aynı şeyi yapması hiç zaman almıyor -her biri eski arkadaşlarını hiç zaman geçmemiş gibi kucaklıyor. Her etkileşimin taşıdığı stresi biraz daha erittiğini, tüm vücudunun her "Dostum, nasılsın?" sorusuyla daha da rahatladığını ve sırtını alkışladığını görebiliyorum.

Küçük kalabalığın kenarında oyalanıyorum, onu izlemekten memnunum, ama sohbetin ortasında gözünü yakalıyorum, oradaki parıltıyı, sadece ikimiz arasında var olan dayanışma ipucunu fark ediyorum. Bu, ne olduğumuzu ağzımdan kaçırarak kabul ettiğim konusunda biraz daha emin hissetmemi sağlıyor. Ne olduğumuzla ilgili mutlu olmaktan başka hiçbir çıkarı olmayan bir başkasının bunu bilmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini fark etmemi sağlıyor. Bunu yüz kere daha hissetmek, tüm dünyanın bilmesini sağlamak istiyorum.

"Pekâlâ," diye araya giriyor Jack, saatini kontrol ederek. "Herkesin soyunma odasına dönmesi ve buza çıkabilmemiz için giyinmesi gerekiyor."

"Oh," diye kıs kıs gülüyor Lyle. "Bugün sana Koç Jack diyelim mi?"

"Eğer biraz daha hızlı hareket etmeni sağlayacaksa," diye tatlı bir şekilde cevap veriyor Jack. Ağabeyim parmağını bana doğru uzatıyor. "Ava seni arıyor." Başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Diğer tarafa gitti. Arka tarafta bir yerde."

"Onu bulacağım," dedim ona.

Diğer çocuklar soyunma odalarının bulunduğu salona açılan çift kapıdan içeri girmeye başlarken Jack, Ian'ın omzunu sıkıyor. "İyi misin?"

"Evet," diyor Ian, ciddiymiş gibi bakarak. "Aslında öyleyim."

"Güzel." Jack başını sallar. "Geliyor musun?"

Ian bana kısa bir süre baktı. "Ben yetişirim."

Kardeşimin bakışlarının aramızda gidip gelmesini, alnında bir kırılganlık oluşmasını kaçırmıyorum ama o şimdilik bunu görmezden geliyor ve diğer adamların peşinden kapılara doğru ilerliyor.

Gittiklerinde Ian hemen bir nefes üflüyor. "Siktir."

"Sana söyledim," dedim, "her şey yoluna girecek."

"Düşündüm de... Onlardan herhangi biriyle gerçek anlamda vakit geçirmeyeli çok uzun zaman oldu. Olan onca şeyden sonra..."

Kendi elimle sıkıldığımda kimin gördüğünü umursamadan tekrar eline uzanıyorum. Ne de olsa görülmemiz gerekiyor, değil mi?

"Seni tanıyan herkes," diyorum ona kararlılıkla, "senin kim olduğunu biliyor. Seni gerçekten tanıyan hiç kimse, insanların senin hakkında söylediği şeyleri yapabileceğini düşünemez."

Kalın kalın yutkunarak başını sallıyor. "Keşke ben de kendime senin kadar inansaydım."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum. "İkimize de yetecek kadar var." Bakışları yüzümde kalıyor, çenesi çalışıyor.

"Sen söyledin

Logan, biz bir şeyiz."

"Değil miyiz?"

"Öyle olduğumuzu umuyordum," diyor sessizce.

Dudaklarım titriyor. "O zaman sorun ne?"

Ian, "Jack'e bir şey söyleyebilir," diye belirtti. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Zaten yakında öğrenmek zorunda kalacak." Kolumu Ian'ın beline dolayarak bir adım daha yaklaşıyorum. "Sana karşı hissettiklerimi daha uzun süre sır olarak saklayabileceğimi sanmıyorum."

Nefesi kesiliyor ve gözleri ağzıma kayıyor, sanki almayı düşünüyormuş gibi. "Peki bu nasıl?"

"Hm." İhtiyatı elden bırakıyorum, ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve dudaklarımı nazikçe onunkilere değdiriyorum, buna öpücük denemez ama yine de içimi aydınlatıyor. "Git maçını kazan, sonra bu konuyu konuşuruz."

"Tamam," diye iç geçiriyor dudaklarıma karşı.

Geri adım atıyorum, kışına sert bir tokat indirmeden önce ona gülümsüyorum. "Çık dışarı, Cupcake. Seni izliyor olacağım."

Beni terk ederken gözlerindeki sıcaklık tüm pisti eritebilir.

Oyun, çeşitli oyuncuların ayrıldığı her iki takım için de heyecan verici bir koşuşturmaydı; Ian, Jankowski ve Rankin ile aynı takımda yer aldı, Logan, Oscar ve Lyle da onlara katıldı. Hepsinin gülüşünü ve gülümsemesini izledim.

Her etkileşim Ian'ı kabuğundan biraz daha çıkarıyor ve daha rahat görünmesini sağlıyordu.

"Bekle, peki neden düdük çaldılar?" "Ofsayt," diyorum Ava'ya.

"Bu yüzden mi küçük çemberlere geri dönüyorlar?"

"Mhm. Oyuncu mavi çizgiyi geçmeden önce puck."

"Bu oyun, oyuncuların birbirlerini dövebildiği zamanlarda çok daha eğlenceli görünüyordu."

Ian'ın başka bir oyuncu tarafından hırpalandığını hayal ederek kaşlarımı çatıyorum. "Evet, bunu ummayalım."

"Seninki kendi başının çaresine bakabilir," diyor Ava homurdanarak. "Kızıl saçlı Wreck-It Ralph'e benziyor." Başını eğip Ian'ın diğer takımdan Connors'ın Lyle'ı geçerek gol atmasını engellemesini izliyor. "Şimdi onu tulum giyerken hayal ediyorum."

"Ian'ı bir şeylerin içinde hayal etmeyi bırak," diye tıslayarak onu yanından dirseklıyorum.

"Ben bekarım," diye homurdanıyor. "Bırak da aldığın o güzel sikin acısını yaşayayım."

"Şşş." Dizine tokat atıyorum. "Etrafta çocuklar var." Buza dönüp baktığımda kaşlarımı çatıyorum, etrafımdaki düzinelerce insanla birlikte ayağa fırlıyorum ve hepimiz aynı anda hakeme bağırıyoruz. "Dostum, çekil! Oyunu engelliyorsun!"

Ben homurdanarak bankın üzerine geri çökerken Ava kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Az önce ne oldu?"

"Hakem oyunun önüne geçti," dedim ona. "Logan gol atamadı çünkü golü engelliyordu."

"Bunun dostça bir oyun olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Kapa çenenini," diye mırıldanıyorum.

"Sen de en az kardeşin kadar kötüsün," diye güler Ava, söz konusu adamı işaret ederek.

hakeme bağıyor. "Sence kavga mı başlatacak?"

Jack'in tek sağlam kolunu çılgınca sallayışını izliyorum, yüzü kıpkırmızı kesilmiş, sinirli bakışlı hakeme kim bilir neler haykırıyor. "Eğer iki kolu da olsaydı kesinlikle bir olasılık olurdu."

"Alçı ne zaman çıkacak?"

"Sadece birkaç hafta daha sürecektir, yani bir sorun çıkmazsa sezonun ikinci haftasında oynayabilir."

"En azından çok fazla şey kaçırmayacak."

"Tanrı'ya şükür," diye kıkırdıyorum. "Daha fazla kaçırıyorsa herkesi çileden çıkarırdı."

"Ian'la aranızda neler olup bittiğini hâlâ anlamadığına inanamıyorum. Yakın zamanda ona söyleyecek misin?"

Dudağımı ısıyorum, suçluluk duygusuyla yerimde kıpırdanıyorum. "Evet... yakında." "Bu konuda tuhaf davranacağını düşünüyor musun?"

"Muhtemelen." Omuz silkiyorum. "Ama bunu atlatacaktır. İkimizi de seviyor. Bu yüzden bizi evlatlıktan reddetmek gibi ciddi bir şey yapmayacaktır."

"O sizi seviyor, siz birbirinizi seviyorsunuz... Hepsi çok iğrenç ve sevimli."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Ne?"

"Oh, hadi ama." Ava gözlerini deviriyor. "Bu oyunun ilk iki vuruşunu sen geçirdin."

"Regl," diye düzeltiyorum.

"Her neyse," diye homurdanıyor. "Tüm maç boyunca Ian'ı altın bir siki varmış ve tuzlu su şekerlemesi sıcıyormuş gibi izledin."

"Bu son derece korkunç."

"Ama yanlış değil," diye gülüyor Ava.

Parmak eklemlerimi yanan yanaklarıma bastırıyorum, hissettikleri kadar kırmızı olup olmadıklarını merak ediyorum. Başarılı bir oyundan sonra Logan'ı omzundan alkışlarken Ian'ın parlak gülümsemesini görüyorum, zahmetsizce buzdan aşağı kayıyor ve her yönüyle kendi halinde görünüyor. Ian için hissettiklerim yeni ya da sürpriz değil ve kesinlikle güçlüler, ama onu gerçekten sevdiğimi söyleyebilir miyim? Onu istedim, hayalini kurdum, onun için yanıp tutuştum, evet ama aşk?

Saatler maçın son altmış saniyesini gösterirken etrafımdaki kalabalık huzursuzlanmaya başlıyor ve benim düşünce düzenimi bozuyor. Takımlar şu anda berabere ve eğer bir şey olmazsa uzatmaya gidecekler.

Pak buza düşerken insanlar tekrar ayağa kalkıyor, Ian'ın takımının pivotu Oscar pakı diğer takımdaki Felix'ten uzaklaştırıyor ve diğer takımın kalesine doğru itiyor. Ian ve Logan sol ve sağ kanat olarak Prescott'un Oscar'a hamle yapmasını engellemek için birlikte çalışıyorlar ve ben de kendimi yeniden ayağa kalkmış hissediyorum, kalbim güm güm atıyor, çünkü öne geçebilirler gibi görünüyor.

"Neler oluyor?" Ava yanımda duruyor, kalabalık tekrar bağırmaya başlarken kolumu tutup sallıyor. "Neler olduğunu bilmiyorum!"

"Oscar gol atmaya çalışacak," diyorum ona, tırnağımı ısırarak. "Pak onda. Diğer takımın forvetlerinden biri onu köşeye itti. Şu anda mücadele ediyorlar."

"Savaşmak mı?"

"Bu sadece diğer takımın pakı almaya çalıştığı anlamına gelir, böylece boku yiyebilirler!"

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Disk gevşedi, biri onu yakalasın!" Sanki beni gerçekten duyan varmış gibi ellerimi havada sallıyorum, adrenalin akıyor

içimden. "Evet!" Ava'yı sallıyorum. "Ian aldı. O aldı! Oh! Az önce Jankowski'ye gönderdi, sanırım yapabilirler - kahretsin evet!"

Jankowski pakı rakip kalecinin bacaklarının arasından geçirip Ian'ın takımını son saniyede galibiyete taşıdığı anda bölümümüz gürültüyle patlıyor.

"Kazandılar!" Çılgın gözlerle bakan ama gülümseyen Ava'ya bağıyorum. "Kazandılar amına koyayım!"

"Etrafta çocuklar var!" Ava gülerek karşılık veriyor. "Ama evet!"

Kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki göğüs kafesimi delip geçecekmiş gibi geliyor ve yüzüme kazınan geniş gülümseme yüzünden yanaklarımın acımaya başladığını hissedebiliyorum. Ian ve takımındaki diğer oyuncuların Jankowski'nin etrafını sarmasını, onu sallamasını ve sanki önemsiz bir yardım maçı değil de bir şampiyonluk maçı kazanmışlar gibi onu havaya kaldırmaya çalışmalarını izlerken hâlâ Ava'ya tutunuyorum. Geçici takım arkadaşlarıyla kutlama yaparken Ian'ın yüzündeki saf sevinç bulaşıcı ve sanki onunla paylaşıyormuş gibi içimde kabardığını hissediyorum, bu oyun için yaptığı onca stresten sonra bu anı yaşayabildiği için mest oluyorum.

Kafasının hareket ettiğini fark ettim. Diğer çocuklar, sanki arıyormuş gibi tribünlere bakarken boynunu uzatıyor. Boynunu bir o yana bir bu yana çevirmeye devam ederken korkuluklara yaklaşıyor ve o zaman aradığının ben olduğumu anlıyorum. Koridorda aceleyle ilerleyip basamakları ikişer ikişer çıkıyorum, korkuluklara doğru hızla ilerliyorum ve hemen dizlerimin üzerine çökerek tribünlerden daha alçakta yer alan piste açılan en alttaki çubuğun altına giriyorum. Bu açıda, Ian'ın yüzü kenara ulaştığında neredeyse benimkiyle aynı hizada oluyor ve bu kadar kalabalıkta

Bir sürü tezahürat yapan insan, sanki kendi küçük baloncuğumuzdaymışız gibi hissediyoruz.

"Sen kazandın," dedim ona, gülümseyerek. "Kutlama yapıyor olman gerekirdi."

Gülümsemesi göğsümü acıtıyor ama sözleri göğsümün çok dolu olduğunu hissettiriyor. "Birlikte kutlamak istediğim tek kişi sensin."

"Öyle mi?"

"Her zaman."

Etrafımızda insanlar olduğunu biliyorum ama şu anda umurumda olmadığını fark ediyorum. Kardeşimin kutlama denizinde kaybolduğunu teyit etmek için buza hızlıca bir göz atıyorum, Ian'ın kaskının arkasına bir elimi dolayana kadar eğilmeden sadece bir saniye önce, ağzımı onunkine çarparken onu benimle buluşması için yukarı çekiyorum. Öpücüğün içinde erimek için tereddüt etmiyor, parmakları dizimin üzerinden kayıyor ve beni orada sıkıyor, bana dokunduğu yerde cildim boyunca karıncalanmalar kıvılcımlanıyor ve beni doldurmak için yayılıyor. Bir anda fark ediyorum ki ortada bir soru yok. Gerçekten yok.

Çünkü hala onu istiyorum, hala onu hayal ediyorum, hala yaşıyorum
ve ben de onu çok seviyorum.

Yirmi İki

IAN

' Hayatımın büyük bir bölümünde hokey oynadım ama bugün o maçı kazandıktan sonra hissettiğim coşku Şimdiye kadar yaşadıklarımın hiçbirisi. Eski arkadaşlarımla oynamak, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi, sanki her zaman tanıdıkları kişiymişim gibi beni kucaklayışlarını görmek, belki de öyle olduğumu düşünmeye başlamam için yeterli. Belki de yabancıların fikirleri üzerinde durmayı bırakıp gerçekten önemli olan insanlardan gelen fikirlere daha sıkı sarılabiliyim.

Bu fikir, şu anda beni dairesine çeken kadının cesaretlendirmesiyle çok daha kolay düşünülebilecek bir fikir.

Kapısını tekmeleyerek kapatırken öpücükler arasında "Harikaydın," diyor.

Ağızına karşı sırtıyorum, ellerim onu daha da yakınlaştırmak için belinde dolaşıyor. "Öyle mi?"

"Seni oynarken izlemek çok ateşli."

"Puck tavşanı olmayı hayal eden biri var mı?"

"Sadece senin," diye mırıldanıyor.

İnliyorum, ağzımı onunkine doğru eğiyorum ve diline karşı "siktir" diye mırıldanıyorum. Onu kollarıma alıp dairenin içinde gezdiriyorum, yatağına sırt üstü uzanana kadar hiç yavaşlamıyorum. O mutlak bir

Yumuşak dalgaların, nazik kıvrımların ve başının etrafına yayılan uzun, ipeksi dalgaların görüntüsü ve bana bakarken dudaklarını ısırması, sadece bana sahip olduğu için çok heyecanlı görünmesi vücudumda bir heyecan yaratıyor.

"Kahretsin, Lila," diye mırıldanıyorum, "sana ilk nerede dokunmak istediğime bir türlü karar veremiyorum. Çok baştan çıkarıcısın."

Dudakları kıvrıldı. "Buraya gel ve nasıl gideceğine karar ver."

İtaat ettiğim gibi gömleğimi başımın üzerine çekiyorum, bir kenara atıyorum ve onun üzerine sürünmeden önce kot pantolonumu hızlıca çıkarıyorum.

"Çok giyiniksın," diyorum, elimi gömleğinin altından geçirip karnını okşuyorum. "Hadi bunu düzeltelim."

Ona ilk kez bu şekilde dokunduğumda, onu kıyafetlerinden çıkarmak için asla acele edemeyeceğimi hemen anladım. Altında ne olduğuna dair bir ipucu bile aldığımında, zihnim aşırı hızlanıyor ve daha fazlasını görmeye ihtiyaç duyuyor gibi. Dolgun, pembe ağzından geniş, yumuşak kalçalarına, sevimli, güdük ayak parmaklarına kadar her parçası beni çılgına çeviriyor. Bazen ona baktığımda, Lila Baker sanki sadece benim için yaratılmış gibi hissediyorum.

"Şu haline bak." Vücudumu onunkine doğru kaydırıyorum, mükemmel göğüslerinden birini avuçluyorum ve dilimi boğazının sütunu boyunca kaydırıyorum. "Sen lanet bir rüyasın, Lila."

"Hâlâ çok giyiniksın," diyor nefes nefese, parmakları külotumun lastiğinin içine giriyor. "Çıkar şunları."

"Neden? Açgözlü müsün, tatlı kız?" Kalçalarımı döndürüyorum, giyinik, sert uzunluğumun uyluklarının arasındaki birleşime baskı yapmasına izin veriyorum. "Bu siki istiyor musun?"

"Tercihen yaşlı bir kadın olmadan önce," diye homurdanıyor, huysuz sesi, taşıdığı yoğun uyarılma ile bağlandığında daha az etkili oluyor.

"Mm." Yanağına bir öpücük kondurup ondan uzaklaşıyorum. "Hemen döneceğim."

Yatağının üzerinde yuvarlanıyorum ve başucu çekmecesini açıp prezervatifi çıkarmak için içine uzanıyorum. Nefesimin altında küfrederken parmaklarım kutuya takılıyor ve ona ulaşmak için daha iyi bir açı elde etmek için kendimi biraz daha yaklaşıtıyorum.

"Um..."

Başımı çevirdiğimde Lila'nın alt dudağını ısırıldığını ve gergin görüldüğünü görüyorum.

"Ne oldu?"

"Düşünüyordum da..." Yanakları yumuşak bir pembeyle renklenmiş, uylukları huzursuzca birbirine bastırıyor. "Gerçekten ihtiyacımız var mı?"

Sikim iç çamaşırlarımın içinde zonkluyor, neredeyse ona ulaşmak için kendi kendine dışarı fırlamaya çalışıyor. Boğazımda büyüyen yumrunun etrafında yutkunuyorum, nabzım onu etrafımda çıplak hissetme fikriyle kulaklarımda çarpıyor.

"Emin misin?"

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," dedi bana, "ve negatifim, yani..."

"Ben de öyle," diyorum hemen. Buna gülüyor ve ben de ne söylediğimi fark edip ekliyorum: "Negatif yani. Doğum kontrolünde değilim."

"Doğru," diye kıkırdıyor. "Peki, belki de...?" "Evet," diye geveledim. "Kesinlikle evet."

"Emin misin?"

Elini uzatıp, boxer külotumu zorlayan sert sikimi avuçlamak için getiriyorum. "Seninle sevişmeyi düşündükçe bile boşalmak istiyorum, Lila."

"Siktir," diye inliyor, beni sıkıyor.

Tam da bunu yapmak niyetiyle elimi çekmecedan geri çekmek için hareket ediyorum, parmaklarım

yumuşak silikona karşı duraksamama neden oluyor. Çekmecesine bakıyorum, orada ne beklediğini fark ettiğimde dudağımı ısıyorum.

"Hm." Parmaklarımı oyuncağın etrafına dolayarak çekmecedan çıkarıyorum. "Bir arkadaş buldum."

Gülerken gözleri yuvarlak. "Eski sadık."

"Gerçekten mi?"

"Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

Parmağımı baştaki küçük açıklığın üzerinde gezdiriyorum, içeri itiyorum ve alttaki yumuşak yastığı hissediyorum. "Peki bu ne işe yarıyor, Lila?"

"Ne işe yaradığını biliyorsun," diyor kısık gözlerle. "Oh, biliyorum," diye cevap veriyorum, çekmeceyi kapatıp Ben ona doğru sürünürken benimle oynuyor. "Ama yine de bana söylemeni istiyorum."

"It-oh."

Dudaklarımı meme ucuna doladığımda nefesi kesiliyor, ağzımın derinliklerine çekip dilimi döndürdükten sonra ıslak bir sesle bırakıyorum. "Bu...?"

"Klitorisimi emiyor," diyor nefes nefese.

"Hm." Dudaklarımı karnının üzerinde gezdiriyorum, başımı bacaklarının arasına eğiyorum ve tam olarak bunu yapmadan önce yarığını yalıyorum, bırakmadan önce sadece bir an için dudaklarımla hassas tomurcuğu çekiyorum. "Böyle mi?"

"Siktir, evet."

"Bence bunu kullanmalısın," diyorum ona. "Ben seni becerirken."

Dirseklerinin üzerine yaslanırken yutkunarak boğazı düğümleniyor. "Öyle mi?"

"Mhm." Vücuduna geri dönüyorum, dudaklarımı ağzına sürüyorum ve o açılana kadar oradaki dikişi yalıyorum, dilimi onunkiyle karıştırıyorum, böylece kendini tadabiliyor. "Benim için fişkırmayı istiyorum."

"İan," diye neredeyse sızlanıyor.

"Karnının üstüne, tatlı kız." Oyuncağı eline yerleştirirken alt dudağını ısıyorum. "O güzel kıcını havada istiyorum."

Çok istiyormuş gibi yuvarlanıyor, omzunu, omurgasını öperken içimde baş döndürücü bir heyecan yaratıyor.

-Karnının üzerine yerleşip göğsünü yatağa dayayarak dizlerinin üzerinde yükselirken ulaşabildiğim her yere uzanıyorum, böylece mükemmel yuvarlak kıcı havada kışkırtıcı bir şekilde sallanıyor. Otururken kabaca avuçluyorum, dizlerimin üzerinde duruyorum ve o sessizce inlerken oradaki yumuşak eti sıkıyorum.

"Tanrım, şimdiden benim için çok ıslaksın," diye mırıldanıyorum, iki parmağımı bacaklarının arasına kaydırarak kaygan kıvrımlarını kızdırıyorum. Parmaklarımı yavaşça içine sokuyorum, duvarları parmaklarımın etrafında dalgalanırken ön spermin külotumun önünü ıslattığını hissediyorum, aramızda hiçbir şey olmadan içine ittiğimde nasıl hissedeceğini hayal ediyorum. "Sikimi burada mı istiyorsun?"

"Evet," diye iç geçiriyor ve parmaklarımı geri itiyor. "Daha fazla."

Yüzünü yatağa dönüyor, parmaklarımı ondan çekip temizlemek için ağızma götürdüğümde kapüşonlu gözlerle beni izliyor. "Çok tatlısın."

Sonunda iç çamaşırlarımı kalçalarımın altına indirmeye başladığımda beni izlemeye devam ediyor, onlardan sıyrılıyor ve aramızda serin hava ve tenimizden başka bir şey kalmayana kadar fırlatıp atıyor. Kalçalarımı eğip sert aletimin kıcının çatlağına çarpmasına izin verdiğimde gerçekten titriyorum, onu da oraya götürmeyi hayal ederken beni daha sıkı sarması için onu sıkıyorum. Tanrım, onun her parçasına sahip olmak istiyorum. Benim olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayana kadar her santimini işaretlemek istiyorum. Lila için hissettiğim sahiplenme duygusunu başka hiç kimse için hissetmemiştim.

Aletimi tabanından kavrayıp girişine doğru bastırıyorum, henüz içeri itmiyorum ama bunun yerine

Başımı aşağı yukarı hareket ettirerek kendimi onun sızan pisliğine buladım.

"Siktir," diye tıslıyorum, hemen geri çekilmeden önce zar zor içeri daldırarak onu kızdırıyorum. "İçine girdiğimde uzun süre dayanmamın imkânı yok. Çok ıslaksın, çok sıcaksın." "Alay etmeyi bırak ve sik beni," diye homurdanıyor, parmakları

Yorganı tutarak.

Kıçına sert bir şaplak atıyorum, içinden kopan kısık iniltiyle ürperiyorum. "Sakin ol, velet." Tekrar girişini dürtüyorum. "Oyuncağı aç ve kullan. Seni dağınık istiyorum."

Oyuncağı hâlâ kavrayan eli yataktan aşağı kayarak altına uzanıyor ve aniden vücudunun altından gelen alçak bir ses duyuyorum, gerildiğini hissediyorum ve muhtemelen oyuncağı klitorisine yerleştirirken nefesini duyuyorum.

"İşte böyle," diye mırıldanıyorum, şişmiş amına doğru sallanarak. "Bu güzel amcık neredeyse benim için damlıyor." Hafifçe itiyorum, sadece ucu içine girerken vücudunun sikimin başının etrafında dönmesini izliyorum. "Hemen içine kayabilirim."

"Yap şunu," diye inliyor. "Lütfen, lan. Sana ihtiyacım var."

Ve sonunda yapıyorum - içinde daha derine kayıyorum, duvarları etrafımda sıkılaşıırken, beni emerken, zonklayan horozumun inçini inçten sonra besliyorum.

"Siktir," diye inliyorum uzun uzun nefes vererek. Kalçalarım kıcıyla buluşuyor, vücudu her şeyimi kabul ediyor ve hiçbir engel olmadan onun sıkı, ıslak sıcaklığıyla çevrelenmiş olma hissi neredeyse çok fazla. "Çok iyi hissediyorsun, Lila."

"Kınılma," diye ısrar ediyor, oyuncak bacaklarının arasında mırıldanırken amcığı uzunluğumun etrafında çırpınıyor. "Becer beni."

Dışarı çekilirken onu belinden sıkıca kavriyorum, parlayan shaftımın her santiminin isteksizce dışarı kaymasını izliyorum, vücudu beni bırakmak istemiyormuş gibi

kavıyor. Bırakıyorum

Sikimin başı, tamamen dışarı çıktığımda sadece bir anlığına girişinde oyalanıyor, bir homurtuyla içeri geri çarpmadan önce kararsız bir nefes emiyor.

"Evet," diye nefes nefese kalır. "Siktir, evet."

Ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyorum, uyarılmışlığı kalçalarımı kaplarken her itiş pis bir ses çıkarıyor. Kokusu beni daha derine çekmeye çalışıyormuş gibi ritmik bir şekilde sıkılıyor, kaygan teninin tekrar tekrar buluşma sesleri havayı doldururken kalçaları bana doğru bastırıyor.

"Siktir, tatlım," diye inliyorum. "Bunu duydun mu? Benim için ne kadar sırlıslıkam olduğunu? İyi hissettiriyor mu?"

"Evet," diye miyavlıyor. "Tam orada. Tanrım, tam ihtiyacım olan yerdesin."

Kasten ittim, titrediğini hissettim. "Buraya mı?"

"Oh Tanrım."

"Benim adım," diye hatırlatıyorum ona. "Sadece benim." "Ian," diye ağlıyor. "Çok yaklaştım."

"Sana söyledim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, sıcacık amcığının beni o kadar mükemmel bir şekilde sıkıldığı hissi taşaklarımı yaklaşan serbest bırakma ile sıkılaştırıyor. "Fışkırdığını hissetmek istiyorum. Sikimi ıslatmanı istiyorum. İstiyorum"-kalçalarımı kışına sertçe vurarak kelimeleri vurguluyorum-"seni sikmek"-kız etrafımda nabız gibi atarken başım geriye düşüyor, amı o kadar kaygan ki kendimi kaybetmek üzereyim-"dağınık."

"Oh Tanrım. Siktir, Ian!"

Oyuncağın yumuşak gümbürtüsünün hala sessizce yorgana çarptığını duyuyorum ve sonra elleri titrerken kalçalarımı kavramak için geri uzanıyor - parçalanırken ağzından düşen alçak, uzun cıgıllıklar. Tam olarak istediğim şeyi yapıyor; Lila benim için fışkırıyor - sikimi, kalçalarımı ıslatıyor - orgazmı havuza damlıyor

Dizlerimi dayadım, ona vururken kendi kurtuluşumu kovalıyorum.

"İşte bu," diye törpüledim. "İşte benim tatlı kızım. Bu amcığı dolduracağım. O kadar derine boşalacağım ki günlerce orada kalacağım. Ben- ben-guh yapacağım."

Parmaklarım kalçalarını o kadar sıkı kavıyor ki gerçekten bir iz bırakabilir ve beynimin ilkel bir kısmı bu fikirden zevk alıyor. Ona olabildiğince yaklaştığımda, taşaklarım zonklarken ve aletim onu boşalmamla doldurmak için içinde derinlere doğru titreşirken, beynimin gerçekten çevrimiçi kalan tek kısmı bu. Bundan sonra ondan sızdığını hayal ediyorum, orada tutmak için onu içeri ittiğimi hayal ediyorum ve bu da beynimin mağara adamı benzeri köşesini zevkle mırıldanıyor.

Her şey bittiğinde onun üzerine yığılmaktan başka bir şey yapamıyorum, ikimiz de az önce olanlardan aşağı inerken onun sırtı benimkiyle eşleşen ağır, zor nefeslerle yükselip alçalıyor. Aramızda tam istediğim gibi bir karmaşa var ve aslında ne yaptığımı düşünmeden kalçalarımı döndürerek onu içime çekiyorum, onu hissetmek beni ürpertiyor.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun," diye inliyor. "Ben öldüm."

"Ortak mezar yerleri alabiliriz," diye homurdanıyorum, hâlâ nefesimi toplamaya çalışıyorum.

Altımdan homurdanıyor. "Bu çok romantik."

Vücudunun sıkı kavrayışından ayrıldığımda yüzüm buruşarak, baldırlarımın üzerine oturarak boşalmamın uyluğundan aşağı kayışını izlerken ondan yavaşça çıkıyorum. Dürtülerime teslim oluyorum ve başparmağımı ince akıntının hemen altına yerleştiriyorum, başparmağım onu tekrar içeri itene kadar geri itiyorum. Lila titriyor ve ben eğilip omurgasına öpücükler kondururken başparmağımı orada tutuyorum.

"Gerçekten berbat durumdasın,"
diye mırıldandım. "Bu kimin
suçu?"

Tenine karşı gülümsüyorum. "Burada özür dileyecek bir şey bulamazsın."

"Evet, pekala. Beni sen temizleyeceksin."

Sözlerini muhtemelen kastettiğinden tamamen farklı bir şekilde algılayarak sikim seğiriyor ve dudaklarımı aşağı doğru kaydırırken gülümsemem hınzırlaşıyor, ağzımı bacaklarının arasına getirip oraya sokarken onu yerinde tutmak için kalçalarını avuçluyorum, dilimi birleşik orgazmımızın içinden geçirip geri çekmeden önce içine kaydırduğımda ondan çıkan yumuşak seslere ısınıyorum.

"Memnuniyetle."

Belirsiz bir süre sonra onun yatağında uzanırken ikimiz de kemiksiz ve bitkin durumdayız, parmaklarım saçlarının birbirine karışmış tellerini nazikçe ayırırken başı omzumda. Kolu göğsümün üzerinde asılı, kalçası kalçamı sarıyor ve yanağı kalbimin üzerinde duruyor ve bu kadar yerleşmiş olmanın o ezici, harika hissi o kadar güçlü ki, dikişlerden patlayacakmışım gibi onunla dolup taşıdığımı hissediyorum. Ve yine de, bu kadar dolu olmama rağmen, kendimi hiç şu anda hissettiğim kadar huzurlu hissetmemiştim.

"Bacaklarım jöle gibi oldu," diye mırıldanıyor göğsüme karşı. "Burada mı uyuyorsun?"

"Mm. Jack nerede olduğumu merak edecek."

Göğüs kafesimi okşuyor. "Ona söylemeliyiz."

"Söylemeli miyiz?"

Başını kaldırıyor, dirseğine dayanıyor ve bana bakıyor. "İstiyor musun?"

"Lanet olası herkese söylemek istiyorum," diyorum hiç vakit kaybetmeden.

Cevap veren gülümsemesi nefes kesici ve o kabaran his başka bir şeyle dolup taşıyor -sıcak, tüketen ve nefesimi kesen yeni bir şey.

Tanrım, onu seviyorum.

Bu düşünce bir anda aklıma geldi ama garip bir şekilde beni şaşırtmadı.

Sanırım beni işaretlemesi, her şeyi alması, almasını istediğim şeyleri, saklamasını ve tutmasını istediğim şeyleri alması kaçınılmazdı. Sahip olduğum her şeyi. Ona karşı hiç şansım yoktu.

Çünkü Lila kumun üzerindeki şimşek gibidir; çakarken parlak ve güçlüdür, dağınık ve huzursuz hissettiren tüm küçük parçaları yok eder ve yeni bir şey yaratır, ardında daha güzel bir şey bırakır. Lila'nın bana yaptığı da bu. Birbirine uymayan tüm parçalarımı aldı ve onları güzel bir şeye dönüştürdü. Tamamen ona ait bir şey.

Titrek bir nefes alıyorum, sözcükler dilimin ucuna kadar geliyor ama tutuluyor, geçmişimiz, bugünümüz ve birbirimizin hayatına geri döndüğümüz kısa süre hakkındaki endişelerim beni engelliyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum -ne, emin değilim- ama ben kelimeleri çıkaramadan Lila konuşuyor.

"Ben de öyle," diyor sıcak bir sesle, gözleri parmağının izini takip ederken göğsümdeki çillerin izini sürüyor. "Ben de istiyorum."

Hayatımda hak etmediğimi düşündüğüm, daha iyi olmam gerektiğini, daha fazlası olmam gerektiğini hissettiğim o kadar çok zaman oldu ki, ama şu anda, onunla... sadece olabileceğimi hissediyorum. Sanki olduğum her şey yeterliymiş gibi, çünkü Lila öyle olduğunu düşünüyor.

"O zaman yapalım," dedim ona. "Herkes söyleyelim." "Öyle mi?"

"Kesinlikle." Elimi onunkinin üzerine koyup sıkıyorum. "Bunu nasıl yapmalıyız?"

"Hmm." Düşünerek dudaklarını büzüyor. "Dramatik bir jest mi? Öpücük kameralarının büyük bir hayranıyım." Burnumu kırıstırıyorum, o da gülüyor. "Hayır mı?"

"O şeylerden birine yakalanmaktan daha fazla bir deliğe girme isteği uyandıran bir şey düşünemiyorum." "İyi, iyi. Daha basit bir şey yapabiliriz." "Daha basit bir şey yapabiliriz."

Kafa. "Medyaya açıklama mı?"

"Onlar her zaman iyi gider," diye alay ediyorum.

Kıkırdıyor, eğiliyor ve ağzımın kenarını öpüyor. "Bu sefer olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Mhm. Çünkü bu sefer tam yanında olacağım."

"Herkesin dolabına bir balık koyacağım."

Bu konuda söyleyecek olumsuz bir şeyiniz var mı?" "Kesinlikle söyleyeceğim," diye kestirip atıyor.

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü ve kollarımı ona doladım, onu göğsüme çektim ve sırf bana karşı hissetmek için sıkıca kavradım. İçiyle dışıyla tanıdığım en güzel kıza aşık olacak kadar nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi merak ediyorum. Sadece bunu ona en iyi nasıl anlatacağımı bulmalıyım.

"Ama bu işin kolay kısmı olacak," diyor.

Kaşlarını kaldırarak ona bakmak için geri çekiliyorum. "Öyle mi olacak?" "Evet."

"Zor kısmı ne?"

Gülümsemesi muziplik dolu, burnumun ucuna dokunmak için uzanıyor. "Önce Jack'e söylemeliyiz."

İnledim. Bu bir buçuk yolculuk olacak.

Lila'nın tekrar kollarıma yerleştiğini, ağzından yumuşak bir iç çekiş çıktığını ve tüm vücudunun tam olarak olmak istediği yerdeymiş gibi rahatladığını görüyorum. Tıpkı benim de onun olmak istediği yerde olduğum gibi.

Buna değeceğine karar verdim. Her şeye. Ne olursa olsun.

Çünkü onu asla bırakmayacağım.

Yirmi Üç

DELILAH

muhtemelen bugün internette bir yangın gibi yayılan fotoğrafa daha fazla şaşırmalıdır, ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum. Sanırım o maçtan sonra Ian'ı öptüğümde birilerinin bunu yakalayacağını biliyordum ve belki de bir parçam bu fikirle iyiydi. Yara bandını koparmak gibi.

Ancak ekibim şu anda tam bir kriz modunda.

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum," diyor Theo ve ben her şeyi bırakıp bu toplantıya geldiği için ne kadar minnettar olduğumu bir kez daha hatırlıyorum. "Senin istediğin de buydu, değil mi? Neredeyse her şeyi onun üzerine yıktın."

"Şimdi, şimdi," diye araya giriyor Ben, ellerini sıkarak ve her zamanki gibi gergin görünerek. "Delilah'nın özel hayatında kiminle görüşmesi ya da görüşmemesi gerektiğine dair hiçbir beyanda bulunmadık."

Theo gözlerini devirir. "O şarkıyı başkası için söyle, bebek. Şov için iyi şeyler yaptığı sürece Ian Chase'le oynaşmasına izin vermekten mutlu olduğunu hepimiz biliyoruz. Şimdi fikrini değiştirmen ikiyüzlülük."

Ben'in yanakları, Theo'nun küstahça kullandığını varsaydığım bebek yüzünden kızarıyor, ki eminim bunu daha sonra tekrar düşünecektir, ama hemen toparlanıyor.

"Kimse Delilah'nın burada herhangi bir kişisel karar vermesi gerektiğini söylemiyor," diyor dikkatle.

Theo alay ediyor. "O zaman neden bir resim için toplantı düzenlediniz?"

Bu lanet bir öpücük. Pistte seks yapmıyorlardı."

İki adam ileri geri tartışırken Gia şakaklarını ovuşturarak, gözlerini kapatmış ve dudaklarını birbirine bastırmış bir şekilde bunları dinliyordu. Koyu kahverengi gözleri şimdi bizi değerlendirmek için açılıyor, parmakları masasının üstüne geliyor, kelimelerini seçmeye çalışıyor gibi görünürken birbirine bağlanıyor.

"Dee," diye başlıyor yavaşça. "Sanırım bilmemiz gereken ilk şey Ian'la aranızdaki şeyin ne olduğu? Sıradan bir şey mi yoksa...?"

Gözlerinin içine bakarak omurgamı dikleştiriyorum. "Hayır, değil."

"O halde bu devam edecek bir şey olacak," diye açıklıyor.

Başımı salladım. "Öyle olacak."

Gia yavaşça nefes verirken başını sallıyor, düşünürken mükemmel bir tırnağını diğer elinin boğumuna vuruyor. Kafasında dönen çarkları görebiliyorum ve bunun onun işi olduğunu, asıl önceliğinin bu şov ve getirdiği izleyiciler olduğunu biliyorum, bu yüzden özel hayatıma kendi çıkarı için çözmesi gereken bir bulmaca gibi davranması konusunda acı hissetmemek için elimden geleni yapıyorum. Ne de olsa bunun için kayıt yaptırmadı, gerçekten değil.

"Arkadaşın olarak," diyor Gia dikkatle, "ki bunca zaman sonra öyle olduğumuzu varsaymak istiyorum, sen mutluyun elbette ben de mutlu olurum. Ian'ın senin için bir şey ifade ettiği çok açık, arkadaşın ve hemcinsin olarak ben de evet diyorum."

"Ama?"

"Ama ne yazık ki ben aynı zamanda sizin EP'nizim, yani bu olaya tüm açılardan bakmam ve bunun ne anlama gelebileceği konusunda size karşı dürüst olmam gerekiyor.

İşin gerçeği şu ki

Her ne kadar siz ikiniz birlikte takılırken Ian'ın kamuoyundaki algısı büyük ölçüde iyileşmiş olsa da, Calgary'ye takas edilmeden önce yaşananlar nedeniyle Ian'a karşı çıkanlar ve kötü niyet besleyenler her zaman olacaktır."

"Gitmeyi seçti."

Gerçeğin tamamı değil, ama tam olarak bir yalan da değil. Ama bu onları ilgilendirmez.

Gia elini uzatarak devam etti. "Her ne olursa olsun, insanların onun hakkında söylediklerini değiştiremeyiz. Ve sana karşı gerçekçi olmak zorundayım ve bunun sana profesyonel olarak zarar verebileceği bir zaman gelebileceğini söylemek zorundayım. Bunun böyle olmasından nefret ediyorum ama ne yazık ki durum böyle. Günümüz dünyasında kamuoyu algısı ve sosyal medya aynı madalyonun iki yüzü gibidir ve bu da sizin imajınızın da onunla birlikte yerle bir olması için tek bir viral paylaşımın, tek bir kötü fotoğrafın yeterli olacağı anlamına gelir. Şimdiye kadar halkın gözünde yüksek bir imaja sahip olmayı çok iyi başardınız, bu yüzden size doğrudan sormak zorundayım."

Nefes alıyorum, başımı sallıyorum. "O zaman sor."

"Buna hazır mısınız? Ian Chase uğruna çalıştığınız her şeyi kaybetme ihtimaline değer mi? Çünkü bu mümkün, Dee. Aranızda bir şeyler olması fikriyle flört etmek bir şeydir, ama gerçek bir ilişki karmaşık olabilir. İşler tersine dönerse, onunla birlikte senin imajının da zarar görebileceği ihtimalini kabul ediyor musun?"

Gia'nın sadece işini yaptığını kendime hatırlatarak, içimdeki ani öfke patlamasını bastırmak zorundayım. Hatta kendi yöntemiyle bana göz kulak oluyor. Öfkem ona değil, gerçekliğini bile bilmedikleri birkaç değersiz fotoğrafa dayanarak Ian'ı olmadığı bir şeye dönüştüren insanlara yönelik olduğunu biliyorum. Onun taşımak zorunda kaldığı

Yıllarca bir yalanın yankılarını, yanında neredeyse hiç kimse olmadan yaşadı. Bunu hatırlamak cevabımı kolaylaştırıyor.

"Evet," diyorum ona kararlılıkla. "Benim için sorun değil. O buna değer."

Gia uzun bir süre beni inceliyor, sonunda sandalyesinde arkasına yaslanırken başını sallayarak çenesini eğiyor. "Yukarıdaki adamlarla konuşacağım. Bakalım bunu olumlu bir şekilde çevirmenin bir yolu var mı? Sana tavsiyede bulunmak zorundayım - EP'n olarak, arkadaşın olarak değil -Çünkü bir grup insanın varsayımlarda bulunması yüzünden - EP'niz olarak değil, arkadaşınız olarak - uğruna çalıştığınız her şeyin elinizden alındığını görmekten nefret ederim."

"Bana karşı dürüst olduğun için minnettarım," diyorum dürüstçe. "Bu konuda beni ilgilendirmeyen pek çok şey var ama şunu kesin olarak söyleyebilirim ki Ian'a güveniyorum ve eğer bir şey olursa, bunu atlatmak için onun yanında olacağım."

Ben sessizce, "Hâlâ resimleri ele almamız gerekiyor," diye araya giriyor.

Theo kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinden kalktı. "O zaman onlara hitap et. Dee'nin istediği buysa onlara gerçeği söyle. Dünyayı aralarında bir şey olma ihtimaline hazırladınız, bu yüzden gerçekten bir şey olduğunu doğrulamakta bir sakınca görmemelisiniz."

Ben bana ihtiyatla bakıyor. "Ve bu senin için sorun değil mi, Delilah?"

Eğer onaylarsak?"

Daha dün gece Ian'la yaptığım konuşmayı hatırlıyorum, cevabımı onaylayacağından emin bir şekilde kendi kendime usulca gülümsüyorum.

"Öyleyim," diyorum. "Yap o zaman."

Ben başını sallayarak onaylarken pek de hevesli görünmüyor ama Gia'nın yüzündeki küçük gülümsemeyi fark ediyorum.

"Burada işimiz bitti mi?" Theo bana elini uzatmak için uzandı. "Başka toplantılarım var."

Beni sandalyemden kaldırmasına izin veriyorum, telefonumu cebimden çıkarıp galerime kaydettiğim fotoğraflara tekrar bakarken Gia ve Ben'in cevaplarını yarım yamalak dinliyorum. Kendimi Ian'ı farklı açılardan öperken görmek biraz tuhaf, ama ben eğilmeden hemen önce bana bakışı, yüzündeki mutlak hayranlık böyle bir hareketsizlikte bile o kadar belirgin ki... Bu kararım için içimi güvenle dolduruyor. Her şeye rağmen onun yanında duracağımdan yüzde yüz emin olmamı sağlıyor.

Gia'nın ofisinden çıktığımızda Ava'nın koridorda bizi beklediğini görünce yarı yarıya şaşıyorum; toplantı için orada olmak için bir bahane bulmamasına şaşıyorum açıkçası.

"Kayıyı mı dinliyordun?" Alay ediyorum.

Gözlerini deviriyor. "Kahrolası şey çok kalın. Nasıl geçti?"

"Beklenebileceği kadar iyi," diye cevaplıyor Theo benim yerime. "Ona onunla çıkmamasını söyleyemezler, bu yüzden burada gerçekten yapabilecekleri bir şey yok ama sineye çekip programa ayak uydurabilirler."

Ava sırtarak, "Bizim için bunu sevdim," diyor.

Kısa bir süre sonra gözleri bana kayıyor ve aniden gergin görünüyor.

"Ne?" Ben soruyorum. "Neymiş o?"

"Jack burada," dedi bana. "Senin soyunma odanda."

"Evet," diye iç geçirdim. "Bu izler."

"Evet... O toplantıya seninle birlikte katılacağımı sanmıyorum," diyor Theo.

"Teşekkürler," diye homurdandım.

Theo omzuma vurdu. "Kendi başınasın, evlat."

"Kardeşimle başa çıkabilirim," diyorum büyük bir özgüvenle. "Muhtemelen."

Ava sempatik görünüyor ama kendime her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. Ne de olsa bu Jack. En büyük amigom ve en eski arkadaşım. Dünyada sahip olduğum çok az insandan biri.

Bu düşünceyle arkadaşlarımı geride bırakıp onu bulmak için aşağıya iniyorum.

Yara bandını yırt.

Kapıyı açtığımda Jack soyunma odamda bir ileri bir geri volta atıyor, kendi kendine mırıldanıyor. Tecrübelerimden biliyorum ki büyük olasılıkla birazdan yapacağımız konuşmanın her sonucunu prova ediyor ve yüz hatlarına kazınmış hayal kırıklığını görmesem bu beni güldürürdü. Kapının arkamdan kapandığını duyunca adımını yarıda kesiyor, kaşları çatılmış bir halde kapıya yaslanışımı izliyor.

"Merhaba," dedim.

Yumrukları sıkılı, telefonu bir elinde. "Hey."

"Oturmak ister misin?" Duvara yaslanmış küçük kanepeyi işaret ediyorum. "Yoksa bana ayakta mı bağırmak istiyorsun?"

Nefesinin altında daha fazla mırıldanıyor, ama kanepeye doğru yürüyor, bir tarafa oturuyor ve ona katılmamı işaret etmek için diğer tarafı agresif bir şekilde okşuyor. Minderin üzerine ondan daha az güç harcayarak yerleşiyorum, parmaklarımı kucağımda birleştiriyorum ve onun söylemek istediği cümleyi bulmaya çalışırken muhtemelen bir düzine farklı cümleyi çiğnemesini izliyorum.

Ona bir kemik atmaya karar verdim. "Yani... Sanırım gördün."

"Evet," diye homurdandı. "Gördüm."

"Belli ki bu konuda bir şeyler hissediyorsun." "Rol yapıyormuş gibi görünmüyordun, Dee."

Derin bir nefes alıyorum. "Çünkü öyle değildi." "Yani bana yalan söyledin."

"Bilerek değil."

"Ne zamandır 'mış gibi yapmıyorsun'?"

"Muhtemelen düşündüğünüz kadar uzun değil. Bir şekilde oldu işte. Oyunun tehlikesi sanırım."

"Peki neden bana söylemedin? Neden bana yalan söylemeye devam etmek zorunda olduğunu düşündün?"

"I..." Bunu düşünürken kaşlarımı çattığımda sözlerim kesiliyor. Bu basit bir soru ama cevabım daha az basit. "Dürüst olmak gerekirse? Ben sadece... Onun biraz yalnız kalmasını istedim."

"Bu hiç mantıklı değil," diye homurdanıyor Jack.

"Benim için öyle," diye bastırıyorum. "Bak, ikimiz de çocukken ona sırlıslıkla aşık olduğumu biliyoruz."

"Evet, ama bu sadece bir aşktı."

"Belki ilk başta, ama bunu gerçekten söyleyebilir miyiz? Aslında hiç geçmedi. Onu tekrar gördüğüm an, ben sadece..."

Jack bana bakıyor, yüzümde ne görüyorsa onu inceliyor. "Gerçekten mi? Neden hiçbir şey söylemedin? O zaman neden bütün bunları kabul ettin? Ya yürümeseydi? Bu seni gerçekten incitebilirdi, Dee."

"Biliyorum." Ses tonundaki endişe beni gülümsetiyor, çünkü bana kızgın olduğunda bile benim için endişelenmekten kendini alamıyor. "Bunu biliyorum. Ama elimde değildi. Demek istediğim, o tam oradaydı ve birdenbire, gerçek olmasalar bile, bir genç olarak tüm hayallerimi yaşama şansına sahip oldum. Belki de bu sayede biraz rahatlayacağımı düşündüm, bilmiyorum. Ayrıca, o Ian. Onun da yardımına ihtiyacı vardı. Hayır demem mümkün değildi."

"Peki işler ne zaman değişti?"

"Tam olarak ne zaman olduğunu bilemiyorum, en azından onun için-" Başımı eğiyorum, bir şey fark ediyorum. "Ian'a bir şey söyledin mi?"

"Evet," diye alay ediyor. "Pislik herif önce seninle konuşana kadar bana hiçbir şey söylemeyeceğini söyledi." Elimde olmadan sırtıyıyorum ve Jack gözlerini deviriyor. "Siktir git. Şu anda şirin şeylerle uğraşamam."

"Gerçekten kızdın mı?"

"Ben... kızgın değilim. En azından ikiniz hakkında değil. Demek istediğim, bu çok garip ve sanki erkek kardeşim kız kardeşimle birlikte koşturup duruyormuş gibi geliyor"-titriyor

"Asla bilmek istemediğim şeyler, ama ikinizin de bana söyleyemeyeceğinizi düşünmeniz beni biraz incitti."

"Ian'ı suçlama," diyorum hemen. "Sana söylemeyi bana bıraktı."

"Tabii ki yaptı," diye homurdandı Jack. "Soylu piç."

"Seni incitecek bir şeyi asla kasıtlı olarak yapmaz," diye onu temin ediyorum. "O seni seviyor, Jack."

"Görünüşe göre seni sevdiği kadar değil," diye mırıldandı Jack huysuzca.

Bu cümlelerin iması göğsümün kabarmasına neden oluyor, ama şimdilik geçiştiriyorum.

"Vay canına, erkek arkadaşını mı çaldım?"

"Aslında fikrimi değiştirdim. Tamamen kızgınım. Biriyle çıkmanı yasaklıyorum."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Gerçekten beni bir şey yapmaktan men edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır," diye iç geçirdi. "Ama bunu söylemek iyi hissettirdi."

"Sana daha önce söylemediğimiz için gerçekten üzgünüm," diyorum ve bunu kastediyorum.

"Evet, evet. Anladım. Sanırım. Belki." Parmaklarını saçlarında gezdirip bana bakıyor. "Bu... Bu gerçek bir şey mi? Yoksa bir tür kaçamak mı?"

"Bu gerçek," diye cevap veriyorum tam bir güvenle.
"Ben... Ben onu seviyorum, Jack."

Kaşları havaya kalktı. "Bunu biliyor mu?"

"Ona açıkça söylemedim... ama söylemeyi
planlıyorum. Yakında." "Bu çok garip," diye
mırıldanıyor.

"Ama Etienne'den daha iyi, değil mi?"

"Ratatouille'deki fare Etienne'den daha iyi olurdu," diye
homurdanıyor. "Yani, şef şapkanın altında saklanmak daha
iyi olurdu."

Bir kahkaha attım. "Kullanabileceğin onca Fransızca
referans varken aklına bu mu geldi?"

"Bir rahatsızlığım var," diyor kibarca. "Kırık beynimle
dalga geçmeyin."

Gözlerimi deviriyorum. "Bozuk değil. Harika
bir şey." "Bana yağ çekmeye alışma."

Yakınına eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum.
"Ben de seni seviyorum, biliyorsun."

"Evet, evet. Biliyorum. Ben de seni seviyorum, Dee."
Sağlam kolunu omzuma doluyor, omuzlarımı sıkıyor ve
saçlarına çarparak hoşnutsuz bir ses çıkartıyor. "İkinizin
benim önümde pşmesine maruz kalmam için en az altı
aya ihtiyacım olacak."

"İki hafta," diye karşılık
veriyorum. " ay."

"Bir ay."

"Anlaştık," diye homurdanıyor.

"Ian'ın üzerine fazla gitme," diye ısrar ediyorum, çenemi
kaldırıp ona bakıyorum. "Sana asla zarar vermeyeceğini
biliyorsun."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "O çok iyi bir arkadaş. Sık
kafalı." "Lafı açılmışken-"

"Hayatın zerine değil," diyor Jack beni iterek. "Bana
kalırsa hem bekarsınız hem de bu yüzden daha
mutlusunuz."

Ona tekrar sarılmaya çalışırken gülüyorum, beni uzaklaştırmak için tek koluyla itmesine karşı savaşıyorum. Kanepede bir dakika daha güreşiyoruz - o beni yanımdan dürtüyor ve ben yanağını yalamaya çalışırken o ne kadar iğrenç olduğumu bağılıyor - ancak cebindeki ani ve sürekli cınlama sonunda merakla geri çekilmeme neden olduğunda sakinleşiyoruz.

"Biri sizi avlamaya falan mı çalışıyor?"

Başını iki yana sallıyor, sağlam eliyle telefonunu çıkarıp açıyor. Kaşları hemen çatılıyor ve Ian'la olan ilişkiyi kendisinden sakladığım için bana yakınmaya geldiği zamanki kaşlarından çok daha asık suratlı. Şimdi taktığı kaşlar midemi bulandırıyor.

"Ne oldu?"

"Google alarmı," diyor kırpılmış bir tonda, orada ne görüyorsa göz gezdirirken öfkeyle kaydırıyor. "Siktir."

Bana ekranı gösteriyor ve başlığa bir kez baktığımda kalbim göğsümde şiddetle çarpmaya başlıyor ve ben çoktan koltuktan fırlıyorum. "Nerede o?"

"Ev," diye cevaplıyor Jack. "Biz-?"

Ama çoktan kapıdan çıktım bile, beni yönlendiren tek odak noktası ayaklarımı birbirini ardına taşıırken kimseye veda etme zahmetine girmiyorum. Aklımdaki tek bir düşünce her adıma hükmediyor.

Ian'a git.

Yirmi Dört

IAN

ESKİ HOKEY YILDIZI BRADLEY CHASE'İN GİZLİ AŞK ÇOCUĞU

CHASE HANEDANI PARÇALANIYOR: DRUIDS SAHİBİ HER ŞEYİ

ANLATIYOR

IAN CHASE YILLARCA BABASININ KİRLİ SIRLARININ SAKLANMASINA

YARDIM ETTİ ABIGAIL THOMPSON KİMDİR?

MEI, ABIGAIL VE DELILAH - IAN CHASE'İN HAYATINDAKİ KARIŞIK KADINLAR AĞI

Garip bir şekilde beni en çok geren de bu sonuncusu. Lila ve benim düzinelerce kez öpüştüğümüz fotoğrafları karıştırırken rastlama talihsizliğine uğradığım diğer manşet patlamaları üzücü elbette, ama Lila'yı işin içine katan manşet gerçekten midemi bulandırıyor.

Telefonumda ondan ve Jack'ten gelen mesajlar var, yani buraya gelmek üzere olduğunu biliyorum ama ona ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Buraya geldiğinde yüzünde ne görecekim. Hayal kırıklığı mı olacak? Yorgunluk mu? Onun için çok fazla olduğunu göreceğim miyim? Olan biten her şey yıllar öncesini anımsatıyor ve en son özel hayatımın tüm dünyanın görmesi için ifşa edilmesinin ülkeyi terk etmeme neden olduğu düşünüldüğünde, bunun benim için ne anlama geleceği konusunda dehşete düşmekten kendimi alamıyorum. Daha da önemlisi, ben ve Lila için ne anlama geleceği.

Ve eğer işleri frenlemek isterse onu suçlayabilir miyim? Bunun için imza atmadı. Bana yakın olmanın getirdiği tüm bu yükü o istemedi. Daha şimdiden medya spekülasyonlar yapıyor, benimle bir ilişkisi olabileceği için onu yerden yere vuruyor ve insanların onun hakkında söylediklerini okumak beni hasta ediyor. Bunları söylemelerinin benim hatam olduğunu bile bile. Ona saf diyorlar, benim "yalanlarımla" uğraşmak zorunda kaldığı için ona acıyorlar -hatta bazıları başından beri bildiğini bile iddia ediyor ve bu da onu bir şekilde babamın çarpık mirasının ağına benim kadar dolanmış yapıyor.

Bundan nefret ediyorum.

Burada oturmuş bir çeşit plan oluşturmaya çalışıyorum, hatta medyanın bu kadar uzun süre sonra nasıl olup da bunu öğrenmiş olabileceğini anlamaya çalışıyorum ama her iki cephede de elim boş dönüyorum. Tüm gerçeğin mahrem ayrıntılarını anlattığım tek kişiler Mei, Jack ve şimdi de Lila ve her birine sonsuz güveniyorum. Sadece bir yerlerde, bir şekilde babamın sonunda çuvalladığını varsayabilirim. En tatmin edici seçenek bu zaten.

Söz konusu dick'ten bahsetmişken, ondan da beni bekleyen birkaç mesaj var. Henüz hiçbirine cevap vermedim, çünkü ne söylemek istediğimi henüz bilmiyorum.

BABA: Eğer bununla bir ilgin varsa sonuçları olacaktır.

Kime söyledin?

Gazeteciler gelirse hiçbir şey söyleme.

En kısa zamanda beni aramanı şiddetle tavsiye ederim.

Telefonumu koltuğa bırakıp elimi yüzüme sürüyorum. Bu kadar uzaktan bile öfkesinin ağırlığını hissediyorum. Bu adamın öfkesini azaltan şeyin ne olduğunu bilmiyorum.

Beni yine bir çocuk gibi görüyor, onayını almak için yalvarıyor ama bu midemin düğümlemesine yetiyor. Sanki aniden yeniden on yaşındaymışım ve o da beni azarlıyor, daha iyisini yapabileceğim, daha iyi olabileceğim her yolu söylüyor - aslında değişen bir şey yok.

Ve annem. Anneme ne diyeceğim ben? İlk makaleyi gördükten hemen sonra onu aradım ve o zamandan beri iki kez daha denedim ama cevap vermiyor. Bu da beni daha da kötü hissettiriyor. Beni hayal kırıklığına mı uğrattı? Artık benden nefret mi ediyor? Bunu hak ediyor muyum?

Hayatımın uzun yıllarını etrafımdaki insanları korumak için bu tür şeylerden kaçınmaya çalışarak geçirdim ve şimdi her şey ortaya çıktı ve neredeyse mahvolan itibarımın ardından verdiğim her karar boşa gitmiş gibi geliyor. Her şey ortaya çıksın diye en iyi arkadaşım, takımım, uzakta geçirdiğim altı yılın ne anlamı vardı ki? Şimdi buradayım, kariyerimin sonundayım ve sanki her şey boşa gitmiş gibi hissediyorum.

Her şeyi değil.

Lila'yı düşünmek, kendi kafamın kasvetinde tek parlak nokta, sadece bunun onun için bir şekilde bir uyandırma çağrısı olacağı endişesiyle gölgeleniyor. Hayatımın ne kadar boktan olduğunu görecektim ve buna değmeyeceğine karar verecektim, ben buna değmem. Ona olan duygularımın derinliğini bildiğimden, bu düşünce korkunç bir düşünce. Lila'yı tamamen kaybetmek her zaman acı verirdi, ayrı büyüdüğümüz yıllarda bile, ama şimdi... Şimdi yıkıcı olurdu.

Kalbimin göğsümde daha hızlı çarptığını hissediyorum; giderek hızlanıyor, ta ki kaburgalarımın kafesini tıkırdatana, boğazımda ve kulaklarımda gümbürdeyene kadar, panik beni ele geçirmeye başlıyor, çünkü ya giderse? Artık ne yapacağımı bildiğime göre ne yapacağım?

Ona dokunmak, onu kendime doğru çekmek, onu sadece aşktan gelebilecek şekillerde tanımak, sadece onu kaybetmek mi? Sanki bu bir şekilde gümbürtüyü dindirecekmiş gibi elimi kalbime bastırıyorum, babamın yıllar boyunca söylediği sözlerin yankıları kulaklarımda çınlarken her şey bir anda üzerime çökerken nefeslerim gittikçe kısılıyor.

Dik dur, Ian.

Dürüst olmak gerekirse, bundan daha iyisini yapabilirsin. Beni utandırma, Ian.

Belli ki senden daha fazlasını beklemekle hata etmişim. Beni hayal kırıklığına uğratmayı seviyorsun, değil mi?

Gidersen herkes için daha iyi olur.

İki büklüm oluyorum, başım dizlerimin arasına düşüyor ve sanki hiç gelmeyecekmiş gibi gelen havayı ciğerlerime çekmeye çalışıyorum, demir bir mengene göğsümü yer kalmayana, kemiklerim kırılacakmış gibi hissedene kadar sıkarken görüşüm bulanıklaşıyor. Kulaklarımda bir uğultu var ve bunun ötesinde çıkaramadığım başka sesler var, odadan mı yoksa kendi kafamdan mı geldiğini ayırt edemediğim bir vuruş - ama sonra kapıdaki anahtarların belirgin şıngırtısı ve halıdaki hızlı adımlar ve sonra omuzlarımdaki eller, göğsüm, beni yatıştırıyor, yumuşak, sıcak bir ses beni çevrelerken beni yakınımaya çekiyor.

"Hey," diyor Lila - çünkü o, burada. "Elimde Sen. Şşşt. Sorun yok."

Kollarımı açıp onu sarıyorum, gerçekten burada olduğunu kendime kanıtlamak için gömleğini yumrukluyorum. Hâlâ biraz nefes alamıyormuşum gibi geliyor ama onun kendine özgü tatlı kokusu ve yumuşak kucaklaması dünyayı biraz daha dengeli hissettiriyor, beni daha dengeli hissettiriyor.

"Panik atak geçiriyorsun," diye nazıkçe mırıldandı. "Sadece nefes al, Ian. Benimle birlikte nefes al."

Gözlerimi kapatıp yüzümü boğazına gömüyorum, nefeslerimin ritmini onunkilerle eşleştiriyorum ve onun ciğerlerini ve benimkileri dolduran havanın düzenli giriş çıkışına odaklanmaya çalışıyorum. Beni ne kadar süre böyle tuttuğunu ya da sırtımı okşarken doğrudan kulağıma mırıldandığı şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama bir noktada sesler tekrar içeri akıyor ve her şey üzerime çöküyormuş gibi hissettirmiyor ve aniden tekrar nefes alabiliyorum, tekrar görebiliyorum - ve tek gördüğüm o.

"Lila?"

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, endişe yüz hatlarına kazınmış. "Ben buradayım. İyi misin?"

"I-" Yutkunuyorum, dilimi zımpara kağıdı gibi hissediyorum. "Sanırım öyle."

"Ah, bebeğim," diyor kırık bir sesle, sanki gözyaşlarının eşigindeymiş gibi. Benim için. "Çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm. Bunun nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, Lila," diye boğuldum. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Neden?" Kaşları çatıldı. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

"Ne dediklerini gördün mü?"

"Yeterince gördüm," diyor küçümseyerek.

"O zaman senin hakkında ne söylediklerini biliyorsun. Seni bu işe bulaştırmak istememiştim. Asla-"

"Ian."

"Buna, bize ara vermek istemeni anlıyorum ama
_."

"Ian."

"Onlara gerçeği söyleyeceğim. Tüm bunların benim yüzümden olduğunu bilmelerini sağlayacağım. Ben-"

"Ian."

Avuç içi çenemi kavrarken yanaklarımı çimdikliyor, ağzıma kadar parmaklarının arasında tutuyor.

öyle bir büzüşüyor ki fiziksel olarak başka bir şey söyleyemiyorum. Sinirli görünüyor, bu da beni daha da endişelendiriyor. Eli çenemde gevşiyor, gözleri düşünceli.

"Benim için diğer tüm erkekleri mahvettiğini fark ettiğim anı biliyor musun?"

"Ben... Ne?"

"Rastgele bir çarşambaydı. On dört yaşındaydım ve Bea Teyze annesini ziyaret ederken sen ve Jack o büyük mezuniyet partisini düzenliyordunuz."

"Hatırlıyorum," diyorum merakla.

"Yatakta olmam gerekiyordu ama çok fazla şey oluyordu. Müzik, ışıklar ve kahkahalar... Odamın dışındaki koridorda saatlerce tüm bunları dinleyerek takıldım."

Ağzım sadece kapanmak için açılıyor, o gece hayal meyal aklıma geliyor. "Yeni uyandığını söylemiştin."

"Evet, yalan söyledim," diye gülüyor. "Koridorda elini kolunu sallayarak tuvaleti arıyordun ve neredeyse bana takılıp düşüyordun. Başka ne diyebilirdim ki?" Gülümsüyor; yavaş ve tatlı, tıpkı onun gibi ve göğsümdeki endişe düğümü biraz gevşiyor. "Ne yaptığını hatırlıyor musun?"

"Seni yatağa ben yatırdım," diye alay ediyorum.

Bana bakarken dudakları daha da yukarı kalkıyor. "Bu sonraydı. Ondan önce ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum, hatırlamaya çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse, o gece arkadaşımız Paul'ün babasının buzdolabından çaldığı çok sayıda bira vardı.

"Sana partiye gelmek istediğimi söylemiştim," diyor bana yardım ederek. "Sen de bana bunun kesinlikle olamayacağını, çok genç olduğumu söyledin."

"Tamam mı?"

"Ben de her zaman yaptığımı yaptım, surat astım, herkesle dans etmek istediğimi ve bir şarkıda dans edene kadar yatmayacağımı söyledim."

Hafızamın kıvılcımları beynimin arkasını gıdıklıyor, ağzım açık kalıyor. "Seninle dans ettim."

"Tam ayaklarının üstünde," diye gülüyor. "Garipti ve geriye dönüp baktığımda sarhoş olduğundan emin olduğum için buna nasıl dayandığın hakkında hiçbir fikrim yok, ama... Tanrım, Ian. O gece yatağa girdiğimde keşke biraz daha büyük olsaydım, aramızda bu kadar yıl olmasaydı diye düşündüm çünkü senin koca ayaklarının üzerinde kötü bir pop şarkısı eşliğinde dans ederken hissettiklerimi asla hissedemeyeceğimden korkuyordum."

"Lila..."

Başparmağı yanağımı okşuyor ve yakınıma eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Ve yapmadım. Bir kez bile. O zamandan beri hiç böyle hissetmedim. Sana kadar değil. Sen beni görene kadar."

"Siktir, Lila." Sesim çatlıyor, duygularım beni boğuyor. "Ya senin için her şeyi mahvedersem?"

"Böyle bir şey olmayacak," diye iddia ediyor. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Değilim," diyor kolayca. "Sana daha önce de söyledim, artık hiçbir şeyden emin olamayacağımı biliyorum, hatırladın mı? Ama neyin tutunmaya değer olduğunu biliyorum. Sen öylesin. Hiçbir şey bunu benim için değiştiremeyecek. Neden biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, kalbim yine göğsümde çılgınca çarpıyor ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. "Neden?"

"Çünkü seni seviyorum," diyor usulca, kelimeler sessiz ama uyandırdıkları his o kadar yüksek ki kulaklarımı çınlatıyor.

"Öyle mi?"

Bu ifşaattan o kadar emin, o kadar huzurlu görünüyor ki,

beni hayretler içinde bırakıyor.

gölünç. Başını sallıyor, dudaklarıma nazik bir öpücük daha kondururken dudaklarıma doğru nefes alıyor, "Tamamen eminim."

"Ben de. Yani, ben de seni seviyorum. Siktir, Lila." Yüzünü kucaklıyorum, ağzını benimkiyle örtmek için onu kendime çekiyorum, içimdeki rahatlama fokurdayıp taşarken çılgınca öpücükler arasında mırıldanıyorum. "Bana hissettirdiklerin..." Başımı sallıyorum, nefesimin altında gülüyorum. "Sanki tüm hayatımı kör geçirmişim gibi, ta ki sen tekrar hayatıma girene kadar ve sonunda seni görebildim."

Kollarını boynuma doluyor, gülümsemesi benimkiyle eşleşiyor ve öpücükleri arayış içinde, neşeli - bundan sonra gelecek her şeyin sadece ayrıntılar olduğunun bir teyidi, çünkü bu, aramızdaki bu şey, gerçekten önemli olan bu. Onu daha yakına çekiyorum, o kadar yakına ki neredeyse göğsüme yapışıyor. Öpüşmeyi derinleştirebilmek için başını avuçluyorum, boğazından mutlu bir iç çekiş çıkarken dilimi ağzının içinde gezdiriyorum. Bunu saatlerce yapabilirim. Bunu saatlerce yapmak istiyorum. Onu daha sıkı çekiyorum, daha sert öpüyorum, ben-

"Kendi evimde saldırıya uğrayacağımı bilseydim," diye homurdandı Jack, "kaçıp kanepemde zina yapman için sana yedek anahtarı vermezdim."

Lila sırtarak benden uzaklaşıyor ama zar zor. "Bir şey duyuyor musun?"

"Hm. Sanmıyorum."

"İkinizi de çok sikeyim," diye homurdanıyor. Ayakkabılarını çıkarırken mırıldandığını duyabiliyorum. "Tuhaf olan bu işte."

"Merhaba tatlım," diye sesleniyorum, sonunda kendimi kız kardeşinden kurtarıyorum. Yani, muhtemelen yapılacak en doğru şey buydu. Ne de olsa henüz kıcımlı tekmelemeye çalışmadı. "Günün nasıl geçti?"

"Bana bulaşma, ahmak herif," diye alay ediyor. "Alçım la o kalın kafanı ezmeme min tek nedeni

Çünkü Şu anda daha büyük sorunların var." "Beni sevdiğin için değil mi?"

"Bu Şu anda tartışılabılır." Jack Lila'yı işaret ediyor. "Ve seni! Ben  p şmeye maruz kalmadan bir ay önce anlaşmıştık."

"Bizi basman benim suçum değil," diye gülüyor.

"Doğru," diye homurdandı. "Tanrı korusun, kendi daireme girdiğimde erkek kardeşimi kız kardeşimi dillerken görmeyi beklemiyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen bir daha böyle söyleme."

"Oh?" Jack haklı görünüyor. "Peki neden rahat olasın ki?"

"Odana gidebiliriz," diye fısıldıyor Lila.

"Bunu duydum!" Jack kanepenin karşısındaki sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. "Biz bu konuyu konuşana kadar kimse gizlice hiçbir Şey bilmek istemediğim Şeyler yapmayacak. Binanın dışında lanet olası muhabirler var, biliyor muydun?"

"Gelirken gördüm onları," diyor Lila yüzünü buruşturarak. "Siktir," diye iç geçirdim. "Ne boktan bir gösteri."

"Bunu kimin sızdırdığına dair bir fikrimiz var mı?"

Jack soruyor. Başımı sallıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Baban olmadığından emin miyiz? Belki biraz ilgiye atır."

"enemi kapalı tutmam konusunda bana tehdit mesajları gönderdiğini düşünürsek," diyorum, "o olduğunu sanmıyorum."

Lila kılandı. " yle mi?"

"Cevap vermedim," diyorum ona.

Yine de öfkeleniyor. "Oroşpu ocuğu. Oraya gidip kıını tekmelemeliyim."

"EĞil kızım," diye gülüyorum, şakağını öperek. "Basına daha fazla yem vermeyelim."

"Ama demek istediğim," diye devam eder Jack, düşünceli bir şekilde çenesine vururken tam bir dedektif modundadır. "Başka kim biliyor ki? Benim bilmediğim bir hizmetçiniz mi vardı?"

"Hayır, yapmadık-"

"Oh!" Jack devam ediyor. "Babanın terk edilmiş başka bir sevgilisi olabilir mi? Belki kıskanmıştır. Ya da belki baban ona para ödüyordu ve o da bunu durdurmakla tehdit etti." Jack parmaklarını şıklatarak soluk soluğa kalır. "Belki de başka bir aşk çocuğu vardır!"

"Başka olduğunu sanmıyorum," diyorum, haklı olduğumu umarak.

"Bilmiyorum," diye devam eder Jack, hâlâ düşünmektedir. "Ben paramı hâlâ babana yatırıyorum. Böyle karanlık işler çevirecek bir tip. Belki de haber için basından biriyle anlaşma yapmıştır. Ya da belki-"

"O değildi."

Hepimiz kapı aralığından gelen sessiz sese doğru döndük, Jack kaşlarını çatarak orada duran kadına baktı, gri gözleri benimkilere kilitlenmişti ve büyük güneş gözlüklerini çıkarıp ceketinin derin kapüşonunu geri çekerken suçlulukla parlıyordu

-Dışarıdaki muhabir kalabalığını atlatmasına yardımcı olan nedenler şüphesiz bunlardı.

Daha dik oturuyorum. "Abby?"

"Buraya nasıl girdin?" Jack diyor ki.

Kapıyı işaret ediyor. "Bu açıktı." "Bu izler,"

diye mırıldanıyor Lila.

Şimdi ayağa kalkıyorum ve bana hâlâ temkinli bir şekilde bakan kız kardeşime bir adım daha yaklaşıyorum.

"Ne demek o değildi?"

"Çünkü..." Alt dudağını ısıırıyor, gözleri geniş ve arıyor ve onu olduğundan çok daha genç gösteriyor. "Çünkü o bendim," diyor sonunda.

Her şey birkaç saniye sessiz kalır ve sonra:

"Kahretsin," diye fısıldar Jack. "Olay örgüsü değişti."

Yirmi Beş

DELILAH

Abby'nin itirafı şaşırtıcı ve sadece benim için değil, Ian'ın yüzündeki ifade de bunun bir göstergesi. Kaşları Abby orada durmaya devam ederken gözleri onun yüzünü arıyor, neredeyse onun incelemesi altında soluyor gibi görünüyor.

"Onlara söyledin mi?"

Abby dönüp kapıyı kapatırken iç geçiriyor, parmaklarını uzun, çilek sarısı saçlarında gezdirirken gözleri yıpranmış Converses'ine takılı kalıyor. "Biliyorum, önce seninle konuşmalıydım."

"Haklısın, yapmalıydın," diye ısırtıyor Ian. Ian o kadar nadir öfkelenir ki -en azından benim gördüğüm kadarıyla- bu yeni yönü beni biraz şaşırtıyor. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Bunun herkes için yaratacağı sorunlar hakkında? Burada etkilenecek olan sadece sen değilsin. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Abby asık suratla başını sallıyor, odanın öbür ucuna doğru ilerliyor ve Jack'in karşısındaki şezlonglardan birine çöküyor. Benden birkaç santim uzun olmasına rağmen böyle çok küçük görünüyor, söğüt gibi gövdesi kambur duruyor ve elleri kucağında sıkılıyor. Kalbim ona doğru atıyor ve ona sarılmak için güçlü bir istek duyuyorum ama şu anda bunun bana düşmeyeceğini biliyorum. Bunu kendi başlarına çözmelerine izin vermeliyim.

"Biliyorum," diyor sessizce. "Ve seninle bu konuda konuşmaya çalıştım. Kısa bir süre önce seni aradım, hatırladın mı? Sana nasıl hissettiğimi anlattım."

Ian odanın öbür ucuna geçip yanımdaki kanepeye çöküyor. Duruşu gergin ve ben de ellerimi şimdilik kucağımda tutuyorum. "Basına gitmeyi düşündüğünü hiç söylememiştin."

"Sana söylemek istedim," diye ısrar ediyor Abby. "Bunun için çalışıyordum, ama sonra gitmen gerekti ve beni geri aramadın ve ben..." Dudağını ısırtıyor ve yorgun gözlerle Ian'a bakıyor. "Özür dilerim."

"Özür dilemek hiçbir şeyi geri alamaz," diye homurdanıyor Ian. "Özür dilemek, bunun benim ve annem için yaratacağı bok fırtınasını durdurmayacak. Onu tanımadığını biliyorum Abby ama az önce onu da incittiğinin farkındasın, değil mi?"

"Biliyorum," diyor. "Bunu biliyorum. Ama bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Herkesin kirli sırrı olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Kimsem kalmadı, Ian. Sen ve babamdan başka kimsem yok. Siz ikiniz sahip olduğum tek ailesiniz ve ikiniz de sizi tanıdığım süre boyunca benim var olmamamı dilediniz."

"Bu-" Ian'ın ağzı kapanıyor, gözleri hafifçe yumuşamadan önce bir an için sertleşiyor. Ian'ım o ana geri döndüğü anda bunu görebiliyorum - omuzları çökerken öfkesini bastıran nazik bir koruyucu olduğunu biliyorum. "Böyle hissetmeni istemedim."

"Yapmadığını biliyorum," diye güvence veriyor Abby. "Benim için elinden gelenin en iyisini yaptın. Bunların hiçbirini istemediğini biliyorum ama her zaman elinden gelenin en iyisini yaptın."

"Neden bunun tek seçeneğin olduğunu düşündüğünü anlamıyorum," diye iç geçiriyor Ian.

Abby ona sert bir bakış fırlatıyor, Ian'inkine çok benzeyen gri gözleri onunkileri kavlıyor. "Ve eğer sana söylemiş olsaydım

ne yapmak istediğimi sorsam, ne derdin? Dürüstçe? Beni destekler miydin?"

"I..." Ian başını sallıyor, dizlerini sıkan ellerine bakıyor. Elimde olmadan uzanıyorum, bir parmağımı kendi parmağımla kapatıp sıkıyorum ki ihtiyacı olduğunda yanında olduğumu bilsin. O da parmaklarımı nazikçe sıkıyor ve bir nefes veriyor. "Bilmiyorum. Yapacağımı söylemek isterdim ama dediğim gibi, bundan etkilenen sadece biz değiliz."

"Anneni korumak istediğini biliyorum," diyor Abby ona, "ve bunu mahvettiğim için üzgünüm, ama gerçek şu ki, eğer bunu yapmamış olsaydım, hayatım boyunca bir sır olarak kalacaktım. Artık bunu yapamam. Benden nefret etmene neden olsa bile. Seni seviyorum, Ian. Bunun senin için muhtemelen garip olduğunu biliyorum, çünkü bir kız kardeş istemedin ve seni asla hayal kırıklığına uğratmak istemedim, ama bu sırrın içinde boğuluyordum ve ben-"

Ian hiçbirimiz gözünü kırpmadan koltuktan kalkıp odayı geçiyor ve Abby onu sandalyeden kaldırıp kollarıyla sararken yumuşak bir ses çıkarıyor. Bu manzara karşısında göğsüm sıkışıyor. Kollarındaki zayıf kadından yumuşak bir çıtırtı duyuyorum ve sonra elleri onun yanlarını geçici olarak kavramak için uzanıyor.

"Senden nefret etmiyorum," diyor Ian sessizce. "Senden asla nefret edemem Abby. Birbirimizin hayatına nasıl girmiş olursak olalım, sen benim kız kardeşimsin." Geri çekilip ona bakıyor. "Ve korumak istediğim sadece annem değildi, sendin de."

Abby'nin kafası karışmış görünüyor. "Ben mi?"

"Babamızdan hâlâ veremeyeceğini uzun zamandır öğrendiğim şeyleri istediğini biliyorum," diyor Ian nazikçe. "Seni onun hakkındaki bu imajından korumak istedim. Onunla ilgili

Olmasını istediğin kişi olabileceği umudunu. Eninde sonunda."

Abby'nin yüzü buruşuyor, gözleri yaşlarla dolarken dudakları titriyor. "Ama yapmayacak," diye fısıldıyor. "Yapacak mı? Beni istemiyor."

"Tatlım," diye boğuluyor Ian. Onu kendine doğru çekip sıkıca kavriyor. Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyorum, bu iki kardeş arasındaki duygu, yaşadıkları her şeyin ağırlığı onları böyle bir araya getiriyor ve Jack'e bunca yıldır sahip olduğum için sonsuza dek minnettar olmamı sağlıyor. Tam bir aptal olduğu zamanlarda bile hep yanımda oldu. Ian'ın nihayet Abby için böyle bir şansa sahip olduğunu görmek çok sevindirici. "Keşke olabilseydi," diyor Ian kalın bir sesle. "Keşke sen de buna sahip olabilsen. Gerçekten isterdim. Çok acı çektin. Yirmi beş yaşındasın ve çoğumuzdan daha fazla hayat yaşadın. Bu adil değil. Gerçekten değil. Senin yanında daha çok olmalıydım. Babamızın adım atmasını beklemekle o kadar meşguldüm ki bunu kendim yapmayı hiç denemedim bile."

"Hayır," diye karşı çıkıyor Abby, başını onun göğsüne doğru sallayarak.

"Bu senin değil-"

"Ama öyle," diye onu susturur Ian. "Bu onun olduğu kadar benim de hatam. Burada oturup yaptığın şey için seni suçlayabilirim ama ben de suç ortağıyım. Sırrı onunla birlikte sakladım. Bana yapmamı söylediği şeyi yaptım çünkü bunun herkes için daha iyi olduğunu düşündüm ama yalanlar hiçbir şeyi çözmez. Birini acıdan kurtarmak için yalan söylemek sadece acıyı geciktirir. Eninde sonunda, o acı her zaman geri gelir ve ne kadar uzun süre ertelerseniz, o kadar fazla güce sahip olur."

"Özür dilerim," diye ağlıyor Abby. "Çok üzgünüm, Ian."

"şşş." Onun sırtını okşuyor ve ben onları izlerken kendi gözlerimin yaşardığını hissedebiliyorum. "Dur. Bunu nasıl yaptığını anlamıyor olabilirim ama neden buna ihtiyacın olduğunu anlıyorum."

Bunu yapmak için. Bu, en başta asla yapmak zorunda olmamanız gereken bir şey."

"Şimdi benden nefret edecek," diye inliyor Abby.

Ian yanağını onun saçlarına bastırır. "Ne olursa olsun, ben burada olacağım. Ben varım. Seni asla terk etmeyeceğim. Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldanıyor, onu sıkıca kavlıyor. "Özür dilerim."

"Dur." Ian gözlerini kapatıp nefesini üflüyor. "İkimizin de üzüleceği şeyler var ama bunların üzerinde durmak yerine daha iyi olmaya çalışalım, olur mu?"

"Üzülme, daha iyi ol." Abby sulu bir kahkaha atıyor.

Ian gülümsüyor. "Bunu bir tişörte koy."

"Sik beni," diyor Jack sonunda ve açıkçası bu kadar uzun süre sessiz kalabilmesine şaşıyorum. Onu seviyorum ama kurnaz değil. "Bu çok güzeldi. Mendilimiz var mı? Bunu izledikten sonra biraz terapiye ihtiyacım olabilir."

Abby başını kaldırıp Jack'e şaşkın bir bakış atar.

"Ona aldırma Abby," diyorum kardeşime ters ters bakarak. "Kendine engel olamıyor."

Jack somurtuyor. "Ben ne yaptım ki?"

"Özür dilerim," diyor Abby tekrar, gözlerini silerek mahcup bir şekilde odaya bakarken. "Hiçbiriniz bugün bu saçmalık için kayıt yaptırmadınız."

Jack ona "Bir şeyin yok," diyerek el salladı. "Ailelerimiz tamamen öldü. Anladık."

Ona bir yastık fırlattım. "Jack!"

"Ne?" Yoldan çekildi, patlamamdan dolayı gerçekten kafası karışmış görünüyordu, tabii ki öyle. "Ben dertleşiyordum!"

Abby hâlâ kardeşime başka bir gezegenden gelmiş gibi aval aval bakıyor ve açıkçası bunu anlıyorum.

Tam kardeşimi tekrar azarlamak üzereydim ki cebi çıldırmaya başlıyor ve kalçasını kaldırıp sağlam eliyle telefonunu arıyor, kaşlarını çatarak ekrana bakıyor. Yüzünü buruşturup Ian'a baktı. "Ben Koç."

"Siktir," diye homurdanıyor Ian, kız kardeşinden ayrılıp elini saçlarında gezdirirken. "Daha önce beni aramaya çalıştı."

Jack, "Bir gün müzikle yüzleşmek zorunda kalacaksın," diye belirtiyor.

Ian başını sallar. "Ben de oraya gidip açıklayabilirim."

"Ben de seninle gelebilirim," diyor Jack, koltuktan fırlayarak. "Ben mükemmel bir eküriyimdir."

Ian, "Bu bir kankalık durumu değil," der.

Jack alay eder. "Tabii ki değil, Goose."

Ian dikkatini tekrar Abby'ye vermeden önce gözlerini deviriyor. "Burada kalmanı istiyorum. Biz dönene kadar evden çıkma. Bunu birlikte çözeceğiz, tamam mı?"

"Tamam," diyor Abby başını sallayarak.

Ian bana doğru döndü. "Sen...?"

"Onunla kalacağım," diyorum sözünü bitirmesine izin vermeden. "Sormana bile gerek yok."

Ian'ın gülümsemesi küçük ama yine de kalbimi sıkıştırmaya yetiyor ve eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce aramızdaki boşluğu kolayca geçiyor. "Teşekkür ederim."

Jack birkaç metre öteden, "Lanet olası bir ay için çok fazla," diye mırıldanıyor.

Onu görmezden geliyorum, yaklaşıyorum ve Ian'ın yumuşak öpücüğüne karşılık veriyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyor, dudakları ağzımın karşısında kocaman bir sırtışa dönüşüyor.

Kıçına şaplak atıyorum, Jack inlerken onu görmezden gelmeye devam ediyorum. "Git al onları, Cupcake."

Ayrıldığımızda Abby bize bakıyor, merakla başını eğmiş ama sessizliğini koruyor. Jack başını sallıyor ve Abby'ye bakıyor. "Evet," diye homurdanıyor Jack. "Bu tamamen iğrenç bir şey."

"Kıskanma bebeğim," diye sesleniyor Ian, ona doğru ilerleyerek. "Eğer yardımı olacaksa ben de seni öpebilirim."

"Dizlerini kırmadan önce dairemde defol git," diye homurdanıyor Jack.

Ian kıkırdıyor, telefonunu düştüğü koltuk minderlerinden çıkarmak için eğiliyor. Girişteki ince masanın üzerindeki kaseden anahtarlarını aldıktan sonra bir kez daha Abby'yle bana bakıyor ve kapıya doğru ilerlerken Jack de arkasından geliyor.

"Siz ikiniz iyi olacak mısınız?"

Beni endişeye izleyen Abby'ye bakıyorum. İkimiz için de başımı sallıyorum. "İyi olacağız. Hadi gidin."

İkisi de dışarı çıkmadan önce bana bir gülümseme daha atıyor ve beni Ian'ın daha önce tanışmadığım, sadece birkaç dakika önce duygusal bir çöküş yaşadığını izlediğim küçük kız kardeşiyle yalnız bırakıyor. Bana neden kaçmak istiyormuş gibi baktığını çok iyi anlayabiliyorum.

"Peki," diyorum, "yemek mi istiyorsun yoksa uyumak mı?" Abby'nin kaşları kırışıyor. "Ne?"

"Kötü bir gün geçirdiğimde, şekerleme ve atıştırmalıklar her zaman yardımcı olur. Peki önce hangisini tercih edersin?"

"I..." Bana kuşkuyla bakıyor, ama ben yüzümdeki yapışık gülümsemeyi koruyarak cevabını bekliyorum. "Biraz yorgunum" diye itiraf ettiğinde utangaç görünüyor.

"Doğru." Başımı sallayıp kolumu ona doluyorum - ki benden en az on santim uzun olduğu düşünülürse bu biraz zor. "Hadi seni yatıralım, ben de stresli olduğumda en iyi yaptığım şeyi, yani pişirmeyi yapayım. Uyandığında atıştırmalıklara geçeriz."

Onu Ian'ın yatak odasına doğru götürürken gözleri yere yapıştı ama onu kapının arkasına sıkıştırdıktan sonra sessizce, "Teşekkür ederim, şey...?" dedi.

"Delilah," diyorum ona. "Ama kardeşin hariç çoğu insan bana Dee der. O bana Lila der."

"Lila," diyor tereddüt etmeden, yüzünde bana ağabeyini hatırlatan küçük bir gülümseme, bir an için beni şaşırtıyor. "Teşekkür ederim."

Hüznünün ve kırılganlığının dalga dalga yayıldığını görebiliyorum ve o anda onunla arkadaş olacağımıza karar veriyorum. Chase kardeşlerden hiçbiri benim gözetimimdeyken asla üzülmecek.

"Rica ederim," diyorum ona. Ian'ın yatağını gösteriyorum. "Şimdi uyu. Bu bir emirdir."

Yanımdan ayrıldığımda hala usulca gülümsüyor ve bugün yaşadığımız tüm ifşaatlara rağmen kendimi... umutlu hissediyorum.

Jack ve Ian'ın dolaplarını karıştırmaya başladığımda beni gülümsetiyor.

"Peki nasıl karşıladı?"

Fırını kontrol ederken telefonumu omzumla kulağımın arasına koymuşum, kurabiyelere bir dakika daha vermeye karar verdiğimde mutfağı saran hamur kokusu.

Jack kayıtsız bir ses çıkarır. "Yani, bazı bağrıışmalar oldu, ama kulağımı kapıya dayayarak anladığım kadarıyla-"

"Vay canına, profesyonel sınırlardan bahsediyorsun," diye homurdandım.

"Koç'un Ian'a gerçekten kızgın olduğunu sanmıyorum. Ian."

"Demek istediğim, o her zaman biraz gizli bir yumuşak olmuştur," diye belirtiyorum.

Jack alay ediyor. "Bunu bir günlük tatbikattan sonra kalçalarım söyle."

"Bu, koçunuza atıfta bulunmak için fazlasıyla seksi geldi."

Jack kıs kıs güler. "Koç benimle ne yapacağını bilemezdi."

"İş olsun diye psikoloji diploması almış emekli bir porno yıldızının seninle ne yapacağını bileceğini sanmıyorum," diyorum dilimi şakırdatarak.

"Bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi seçiyorum," diyor kibarca. "Y a p a r s ı n . " Kurabiyeleri tekrar kontrol ediyorum, sonunda

Piştiklerini belirleyip fırın eldiveniyle çıkarıp soğumaları için tepsiyi fırının üzerine koyuyorum. "Peki siz ne zaman dönüyorsunuz?"

"Yakında," diyor Jack bana. "Sanırım şimdi bitiriyorlar. Abby nasıl?"

"Uyukluyordu," diyorum. "Bir saat önce sen gittikten sonra yatırdım. Buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu."

"Onu 'yere mi yatırdın'? O yürümeye başlayan bir çocuk değil."

"Sen de değilsin, ama yorgun olduğunda uğraşması tam bir kabus oluyorsun."

"Evet, evet. Sence iyi olacak mı?"

"Sanırım," diyorum, gerçekten yarı emin bir şekilde.

"Belki de. Bilemiyorum. Çok şey yaşadı."

"Evet, ama o bizi yakaladı," diye düşünüyor.

"Oh?" Tezgâha yaslanıyorum. "Öyle mi?"

"Yani, Ian benim kardeşim ve şu anda seninle iğrenç bir ensest ilişki içinde-"

"Evet, yine de doğru değil."

"Bu yüzden Chase'in kardeşini evlat edineceğimizi rahatlıkla varsayabiliriz."

"Yirmi beş yaşında," diye kıkırdıyorum. "Bebek sayılmaz." "Bunu biliyorum. Ian tarzında seksi bir kız." "Ian tarzı mı?"

"Ona çok benziyor. Biraz garip. Libidom için kafa karıştırıcı."

"Çok tuhafsın." "Beni seviyorsun."

"Bazı nedenlerden dolayı."

"Hey, sanırım Ian geliyor. Yakında döneceğiz, tamam mı? Kaleyi koru."

"Burada olacağız," dedim ona.

Telefonumu tezgâhın üzerine koydum, dolabın altından çıkardığım bir torba şekeri karıştırdım ve soğumakta olan kurabiyelerin üzerine biraz serpiştirerek onlara ekstra tatlılık kattım. Biraz şekerin yaşadığınız kötü zamanları tatlandırabileceğini çok erken yaşlarda öğrenmişim ve Abby ile Ian'ın bunu kullanabileceğini düşündüm.

"Bunlar iyi görünüyor."

Sarsılıyorum, fırının her yerine şeker serpiyorum. "Abby!"

"Özür dilerim!" Özür dilemek için ellerini kaldırdı, pişman görünüyordu. "Beni duyduğunu sanmıştım."

"Sorun değil," diyorum sessiz bir kahkaha atarak. "İyi uyudun mu?" "Çoğunlukla. Kestirdikten sonra kendimi daha iyi hissediyorum."

"Söylemiştim," diyorum ona kendini beğenmiş bir şekilde. Kurabiyeleri işaret ediyorum. "Ben de bugünkü terapi seansının atıştırma kısmını bitirmek üzereydim."

"İnanılmaz kokuyorlar," diye itiraf ediyor kurabiyelere bakarak. "Programınızı izliyorum, biliyorsunuz."

"Öyle mi?"

"Şey, yani... Ian çıktıktan sonra başladım."

Dudaklarım kıvrıldı. "Çok tatlı. Orada çay fincanlarını idare etmeye çalışan Hulk'a benziyordu, değil mi?"

"Sayılır," diye gülüyor. "Ama izlemesi eğlenceliydi."

Yüzünde sevgi dolu bir ifade var ve sanırım Abby'nin kardeşine gösterdiğinden daha fazla hayranlık duyduğunu söylemek yanlış olmaz. Onu suçladığımdan değil. Hala sıcak olan bir kurabiyeyi alıp

Ona vermeden önce dağılmayacak kadar soğuduğundan emin olun.

"Al," dedim.

Yavaşça alıyor, ısıyor ve gözleri kapanırken inliyor.

"Vay anasını."

"Öyle mi?"

"Bu inanılmaz."

"Tarçın dokunuşu." "Tadını kesinlikle alabiliyorum."

Kendim için bir kurabiye alıyorum, sarkan tezgâhtaki sandalyelerden birine geçip oturuyorum ve yanımdakini okşuyorum. Abby sandalyeye yerleşiyor, kurabiyesinden büyük bir ısırık daha alıyor ve yüzüne mutluluk ifadesi yayılıyor.

"Tıpkı kardeşine benziyorsun," diye gülüyorum. Utangaç bir ifadeyle bana bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Ayrıca kurabiyelerimi açlıktan ölmek üzere olan bir çakal gibi mideye indiriyor."

Çilli yanakları kızarıyor ve sırtışını bastırıyor.

"Gerçekten çok iyiler."

"Bunu en büyük iltifat olarak kabul ediyorum." "Yani... siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

Bir ısırık daha alırken bunu düşünüyorum. "Sanırım öyle. Yani, daha yeni bir etiket koyduk."

"Son zamanlarda olduğu gibi mi?"

"Dün geceki gibi," diye gülüyorum. "Oh."

"Ama biz haftalardır... bir şey olduk."

"Sevindim," diyor usulca. Gözlerini bana diyor. "Sana sahip olduğu için. Bunu hak ediyor."

"Sen de onun yanındasın," diye hatırlatıyorum ona. "Seni çok önemsiyor. Birbirimizi tanımadığımızı biliyorum ve olan biten her şeyi bana daha yeni anlattı."

Ama senin hakkında konuşurken gerçekten önemsediyini söyleyebilirim."

"Bu... güzel." Tezgâha bakıyor, elindeki kurabiyeyi bir anlığına unutuyor. "Her zaman onun için bir yük olduğumu düşünmüşümdür." Sonra gözlerini kırıştırıp başını sallıyor. "Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum."

"Kurabiye yüzünden," diye takılıyorum. "Bunlar gerçek kurabiyeler." "Öyle olmalı," diye mırıldanıyor, bir ısırık daha alıyor.

"Değilsin, biliyorsun," diyorum. "Onun için bir yüksün." "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü Ian insanları böyle düşünmez," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Onlara değer verdiğinde değil. O öyle bir insan değil. O her zaman başkalarını kendinden önce düşünür. Kendisi için aynı şeyi yapmadan önce sevdiği herkesin iyi olduğundan emin olmak onun için ikinci doğasıdır."

"Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğini bilmiyorum."

"Neyse o işte," diyorum omuz silkerek ve son kurabiyeyi ağzıma atıyorum. "Ian her zaman insanlar için bir güvenlik ağı olmuştur. Bir kez içine düştün mü, elinden geldiğince seni güvende ve sağlam tutmak için elinden geleni yapacaktır."

"Her zaman daha yakın olmayı diledim," diye iç geçiriyor.

"O zaman neden bunu ona söylemiyorsun? Çok hoşuna gideceğini biliyorum."

"Bunu bilemezsin," diye mırıldanıyor acı acı. "Ben bir hatayım. Ian'ın annesini aldattığında babasının sahip olduğu bir çocuğum sadece."

"Siz onun ailesisiniz," diyorum kararlılıkla. "Birbirimizi iyi tanımadığımızı biliyorum ama senin bir hata olmadığını söyleyebilirim. Ian için değil. Eğer seni sevdiğini söylüyorsa, seviyordur. Seni korumak istediğini söylüyorsa, gerçekten bunu istiyordur. Ian..." Gülümsememin aptalca olduğunu biliyorum ama elimde değil.

o. "Ian gerçekten bu kadar özverili. Senin uzaklaşman onu daha çok incitir."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Şansımı deneyip omzunu sıkmak için uzandım.
"Biliyorum."

"Ben... Teşekkür ederim. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi."

"Ayrıca, sadece Ian değil. Eğer onun için önemliysen, benim için de önemlisin demektir. Aynı şey aptal kardeşim için de geçerli, ama bundan faydalanmak istemezsen seni anlarım."

"O her zaman...?"

"Unhinged? Evet. Ama zamanla alışıyorsun."

Dudaklarına içten bir gülümseme geliyor, belki de onunla tanıştığımdan beri gördüğüm ilk tam gülümseme.
"Teşekkür ederim, Lila. Bunun benim için ne anlama geldiğini sana anlatamam."

"Bu dünyada yalnız olduğunu düşünmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum Abby, gerçekten biliyorum, o yüzden yalnız olmadığını söylerken bana güven." Omzunu tekrar sıkıyorum. "Hepimiz senin için buradayız."

Gözleri parlıyor ve boğazı hafifçe çalışıyor, ama cevap vermek yerine sadece başını sallıyor ve son kurabiyesini ağzına atıyor. "Lanet olası gerçek kurabiyeler."

"En kötüsü onlar," diye gülüyorum. "Gerçekten değiller."

"Evet," diye iç geçiriyorum, son lokmamı alırken. "Biliyorum."

Abby bir şey söylemek için ağzını açıyor ama kapıya aniden vurulunca ikimiz de koltuklarımızda sarsılıyoruz, başlarımız sese doğru dönüyor.

Abby'nin kaşları çatıldı. "Ian?"

"Bir anahtarları var..." Bir başka yüksek sesli vuruş başlar. "Neden...?"

"Aç şu lanet kapıyı!" Keskin, öfkeli bir ses sesleniyor.
"İçeride olduğunu biliyorum."

Abby'nin panik dolu gözleri kocaman açılıp benimkilerle buluşuyor. "O benim babam."

"Buraya nasıl çıktı ki?"

"Onun da kendine göre yöntemleri var," diye mırıldandı Abby. "Babamın çekemeyeceği hiçbir ip yoktur. Bu şehirdeki insanların ona belediye başkanı gibi davranmasının da bir faydası yok."

Vücudum alarma geçti. "Onu görmezden gelebilirim. Onu içeri almak zorunda değiliz. Jack ve Ian'ı bekleyebiliriz."

Sanki bizi duyuyormuş gibi Bradley bağılıyor, "Ian! Ben gitmiyorum!"

"Hayır," diyor Abby, kararsız bir nefes alarak. "Bırak girsin. Böyle bağırmaya devam ederse dikkatleri üzerimize daha çok çekecek."

"Emin misin?"

Sandalyesinden kaymaya başladı bile.

"Eminim." "Orada kal."

Bradley Chase'in, elimden geldiğince Chase kardeşlere daha fazla acı çektirmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde onu iterek geçiyorum. Kapı koluna uzanıp çevirmeden ve kapıyı çekip öfkeli, yaşlı bir Chase'i ortaya çıkarmadan önce 1.80 boyumla kendimi çelikleştiriyorum.

"Oğlumla konuşmak istiyorum," diyor sertçe.

"Getirin onu." "İçerideki talebi duymakta başarısız oluyorum," diyorum soğukkanlılıkla.

Gözleri kısıldı. "Buraya seninle oyun oynamaya gelmedim, küçük kız."

"Oyunlarda hiçbir zaman çok iyi olmadım," diyorum tatlı bir şekilde.

Sonra yanımdan geçip gidiyor, itiraz seslerimi duymazdan gelerek aceleyle daireye giriyor. Gözleri hızla etrafı tarıyor, mutfakta donup kalmış olan Abby'ye takılıyor ve yüz hatlarını renklendiren şaşkınlıkla duraklıyor.

"Abigail?"

"Merhaba baba," diyor uysalca.

"Burada ne yapıyorsun? Ian nerede?" Gözleri bir kez daha kısıldı. "Bunu yapmak için ikiniz komplo mu kurdunuz? Daha fazla para kazanmak için bir tür oyun mu bu? Çünkü yemin ederim ikinizi de mahvedeceğim."

Abby'nin yüzü beyazlaşıyor, cildi o kadar soluyor ki çilleri daha keskin, daha belirgin görünüyor. Tüm bu etki onu daha küçük, hatta daha genç gösteriyor. Onun cevap vermemesi Bradley'nin kendi sonuçlarına varması için yeterli gibi görünüyor ve yüzü öfkeyle morarıyor.

"Baba, ben sadece-"

Bradley iğrenmiş bir ses çıkarır. "Bilmem gerekirdi. Senin için her şeyi yapmadım mı? O havalı yüksek lisans okulunun parasını kim ödüyor? Ne, bu senin için yeterli değil mi?"

"Hiç istemedim-"

"Ne yapmak istiyordun?" Ona doğru yürüyor ve parmağını sallıyor. "Tam bir hayal kırıklığı olmayı hiç istemedin mi? Belki çocuklarımdan biri söyleneni yapar diye düşünmüştüm ama ikiniz de tam bir zaman kaybısınız, değil mi? Neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum. Kardeşin bir pislik olabilir ama bensiz hiçbir şeyin olmayacağını düşünerek en azından çeneni kapalı tutabileceğine güvenilebileceğimi düşünmüştüm."

Buna daha fazla dayanamayacağım. Odanın öbür ucuna koşarken kapıyı aralık bırakıyorum, Bradley'nin benim iki katım olabileceği gerçeğini görmezden geliyorum ve onunla Abby'nin arasına girmek için onu sertçe itiyorum.

"Onu rahat bırak," diye öfkelenirim. "Buraya gelip tehditler savuran büyük bir adam olduğunu mu sanıyorsun? Kendi çocuklarından çok aptal bir mirası önemseyen yaşlı bir adamdan korkmamız gerekiyormuş gibi ağırlığını mı koyuyorsun? Flaş haber, Bay Chase, oğlunuz sizin olduğunuz ya da olmayı umduğunuz adamın iki katı ve ben kızınızı bile zar zor tanıyorum ama

Senin gibi bir babadan daha iyisini hak ettiğini rahatlıkla söyleyebilirim."

Bradley tehditkâr bir adım atıyor, şakağındaki damar zonklayarak küçümsüyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Oğlumu becerdiğin için önemli olduğunu mu sanıyorsun? Sen bir hiçsin. Kimsenin umursamadığı bir kablolu şovu olan beş para etmez bir pastacısın. Senin ne düşündüğün kimin umurunda?"

Arkamızdaki açık kapıda bir hareket gözüme çarpıyor, ama ben daha tam olarak algılayamadan eller Bradley'nin gömleğinin kolunu kavlıyor ve Ian'ın geniş vücudu onunkine çarparken onu itiyor, normalde mutlu olan yüzü babasına neredeyse tükürürken kontrolsüz bir öfkeyle dolup taşıyor:

"İstiyorum."

Yirmi Altı

IAN

T Babamın beni savunmak için Lila'nın yüzüne bağırırken onu sıkıştırdığını gördüğümde hissettiğim öfke, yaşayan, nefes alan bir şey. Kulaklarımda, kanımda ve tüm vücudumda güm güm atıyor, öyle ki Lila'nın onu benim yerime almasıyla kıvılcımlanan aşk ateşi bile bu ateşi söndüremiyor. Babamın üzerine atılmam için geçen süre içinde o anı zar zor fark ediyorum ama aniden gömleğini avuçlarımin arasına alıyorum ve göğsümle ona vururken vücudu duvara yaslanıyor.

"İstiyorum."

Bana göz kırpmıyor, bir an için afallıyor ama hemen toparlanıyor, öfkesi ona yaşatmış olabileceğim şaşkınlığı bastırıyor.

"Bırak beni, evlat."

Gömleğini daha sıkı yumrukladım. "Özür dile."

"Cehennem gibi yapacağım," diye homurdanıyor. "Senin ayın lezzeti umurumda değil. Ben ikinizin yarattığı karmaşayı önemsiyorum. İçinizden birinin yaptığını biliyorum." Gözleri omzumun üzerinden Abby'ye doğru kayıyor. "Ya da her ikiniz. Eğer bundan sonra ikinizden birinin benden bir kuruş daha koparacağını düşünüyorsanız, o zaman başka bir şeyiniz var demektir."

"Ben senin paranı hiç istemedim!"

Başımı, gözleri ıslak ve yumrukları titreyerek babamıza bakan, kıpkırmızı yüzlü Abby'ye doğru çeviriyorum.

Göğsü titrek nefeslerle inip kalkıyor, devam ederken dudakları titriyor.

"Asla paranla ilgili değildi," diyor aynı bıkkın ses tonuyla. "Sadece beni fark etmeni istedim. Sadece benim babam olmanı istedim."

Babam gülerek beni şaşırtıyor, sesi sert ve acımasız. "Bunu sen mi yaptın? Sadece sen mi? Vay be. İtiraf etmeliyim ki, bu kadar cesur olduğunu düşünmemiştim. Ne yaptığının farkında mısın? Sadece benimle değil, Ian'la da uğraştın. Amacın bu küçük numarayla sahip olduğun herkesi kendinden uzaklaştırmak mıydı?"

Gözyaşları Abby'nin yüzünden aşağı akıyor ve sonunda Bradley Chase'in tam olarak kim olduğunu anlamasına izin verirkenki ezilmiş ifadesi beni de eziyor. Lila'nın Abby'nin yanına gidişini izlerken göğsüm sıkışıyor, eli Abby'ninkine dolanıyor ve şu anda Lila'ya o kadar aşığım ki canım acıyor.

"Neden beni sevemedin? Ben sana ne yaptım ki baba? Bana sıradan biriymişim gibi davranıyorsun-"

"Hata mı?"

Babamın bu kelimeyi söylerken kullandığı soğuk ses tonu içimi parçalıyor ve Abby'nin keskin nefes alışını duyuyorum.

"Sana öyleymişsin gibi davranıyorum çünkü öylesin Abigail. Annen hayattayken senin hayatında olmanın getirdiği baş ağrısına ihtiyacım yoktu ve senin var olduğunu bana bildirdiğinde ona tam olarak bunu söyledim. Eğer kalkıp ölerek kendini son bir kez daha sıkıntıya sokmasaydı, şu anda hatamın tüm ağırlığıyla uğraşmıyor olacaktım."

Dişlerimi sıkarak ön kolumu babamın göğsüne bastırıyorum. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Onunla böyle konuşamazsın. Neyin var senin böyle? Hata Abby'de değil, sende. Seçimlerini yapan sensin,

Baba," diye alay ediyorum. "Annemi aldattın. Abby'yi dünyaya sen getirdin. Hayatım boyunca bana kendi imajın uğruna itip kaktığın bir piyon gibi davrandın. Sana saygı duyan tek çocuğunla bir ilişki kurma şansına burun kıvırdın."

"Seni ben yarattım," diye öfkeleniyor babam. "Ben olmasaydım, bir hiç olurdun."

"Benim için hiçbir şey yapmadın," diye karşılık verip onu daha sert itiyorum. "Bana hokey verdin, hepsi bu. Onunla ne yaptıysam kendim yaptım. Sadece kendim için. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Büyüdüğüm süre boyunca işine gelmediği sürece yanımda olmadın ve şimdi sana katlanmak için hiçbir nedenim yok. Artık hiçbir sır kalmadığına göre, sana mutlulukla söyleyebilirim ki ilişkimiz sona erdi."

"Orada öylece durup onun tarafını mı tutacaksın? Anneni incitti, biliyorsun. Beni çoktan evden kovdu. Mutluyduk ve Abigail bunu ondan aldı. Gerçekten bunun peşini bırakacak mısın? Ne lanet bir evlatsın sen."

"Abigail senin parmağın altında yaşamayı kabullenmekten başka bir şey yapmadı. En başta yapması gereken buydu. En başta benim onu bunu yapması için cesaretlendirmem gerekirdi."

"Peki bu ani vicdan azabı annenizin sahip olduğu hakları kaybetmesine değer mi? Senin pozisyonunu kaybetmene değer mi? Çünkü eğer sözleşmene uymayacağımı düşünüyorsan, başka bir şey daha var demektir."

"Yeter," diye bağıriyorum, tüm ağırlığımı ona yaslayarak ve yüzümü yaklaştırdı. "Bu iş bitti. Buradan sonra ne yapacağın umurumda değil. Artık benim ya da bir başkasının üzerinde hiçbir gücün yok. Anladın mı? Yalanlarına asla boyun eğmemeliydim. Sırlarını asla saklamamalıydim. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Dünyanın bilmesine izin vereceğim

tam olarak kim olduğunuzu ve tüm bu süre boyunca gülümseyeceğim."

Babamın, yıllardır uğruna tüm ailesinden kaçtığı, özenle hazırlanmış imajının parmaklarının arasından kayıp gittiğini fark ettiği anı görebiliyorum ve keşke bunun tatmin edici olduğunu söyleyebilseydim. Keşke bundan bir zafer duygusu elde edebilseydim, ama gerçekten hissettiğim tek şey keder. Sahip olabileceğimiz hayat için, olabileceği baba için, arkamda duran ve daha iyi olabileceğim kız kardeşim için, gerçeği sakladığım annem için, tek yaptığım sonunda bunu yaşadığında acısının on katına çıkmasını sağlamaktı - özellikle de ne kaybedeceğini bilerek.

"Tanıdığım insanlar var," diyor babam hızla, bir koz elde etmeye çalışarak. "Kariyerini bir çırpıda elinden alabilirim." Lila'ya doğru bir bakış fırlattı. "Senin küçük fahişenin de."

"Efendim," diye araya giriyor Jack, kavgaya katılmak için o anı seçerek. "Şu anda tek kolum olduğunun farkındayım ama kız kardeşime bir daha bakarsan yüzde bin ayağımı kıcına sokarım."

"Sizden korkmuyorum," diye tıslıyor babam. "Hiçbirinizden." Bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getiriyor. "Ben olmazsam Abigail'in hiçbir şeyi olmaz. Gideceği o süslü okulun parasını ödemeye devam edeceğimi mi sanıyorsun? Onun için bir kuruş bile harcamayacağım. Ben-"

"Zorunda kalmayacaksın," diye araya giriyorum ve uzaklaşmadan önce ön kolumla göğsüne son bir kez vuruyorum. Hâlâ hafifçe titreyen Abby'nin yanına gidiyorum ve ona güç vermek için kolumu ona doluyorum. Diğer tarafında Lila'yı hissedebiliyorum ve yaydığı sıcaklık bana güç veriyor. Beni yaratan bu adama ihtiyacım yok. İhtiyacım olan her şeye burada sahibim. "Yapacağım. Ona bakacak kadar çok şeyim var. Onun sana ihtiyacı yok. Bizim de sana ihtiyacımız yok."

Babam öfke içinde, yüzü kıpkırmızı, vücudu titriyor ve bir an için neredeyse ikimize saldıracaktı gibi görünüyor ama öfkeden titreyerek öylece duruyor, burnu tiksintiyle kırılıyor ve ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor.

"İkiniz de yaptığım en kötü hatalardınız," diye neredeyse tükürüyor. "İkinize de bir dakika bile zaman ayırdığım için özür dilerim."

"Ben de benim bir dakikamı almana izin verdiğim için özür dilerim," diyor Abby sessizce, sesi küçük ama kararlı. Elini uzatıp omzuna dolanmış olan benimkini sıkıyor ve biraz daha dik duruyor. "Sana ihtiyacım yok."

"İkimiz de bilmiyoruz," diye kabul ediyorum.

"Sanırım gitme vaktin geldi," diye sesleniyor Jack kapının yanından. "Tanrı aşkına, biraz onurlu bir şekilde git."

Babam benden Abby'ye, Lila'ya ve hatta Jack'e bakıyor, burada onun için bir şey olmadığını anladıkça kendine güveni her saniye biraz daha azalıyor. Elinde kalan tek aileyi bir kenara attığı için pişmanlık duyduğunu ummak istiyorum ama ben daha iyi biliyorum. Artık bunun beni etkilemesine izin vermeyeceğim.

"Bu iş daha bitmedi," diye homurdanarak uzaklaşıyor. "Uzun bir atışla değil."

"Bunu gazetelere anlat, dostum," diyor Jack neşeyle ve açık kapıdan dışarıya doğru hafifçe eğilerek işaret ediyor. "Eminim onlardan çok şey duyacaksın."

"İşe yaramaz. Hepiniz işe yaramazsınız." Babam açık kapıda dudağını bükerek duruyordu. "Hepiniz bir avuç lanet-"

Jack kapıyı suratına çarptı, umursamazca gülümsüyordu. Geri kalanımıza bakıyor. "Her neyse."

Hâlâ gözlerinden süzülen yaşları silmeye çalışan Abby'ye dönüp ellerimi omuzlarına doluyorum ve

ona bakıyordu.

"İyi misin?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, ama olacağım." "Çok üzgünüm, Abby."

"Haksız değildi," diye hıçkırıyor. "Tam olarak değil. Bu seni incitecek. Anneni de. Bunu iyice düşünmeliydim. Tanrım, sahiplik haklarını kaybedebileceğini söylerken ciddi miydi? Bu ne lan? Farklı bir şey yapabilirdim. Yapabilirdim-"

"Artık bir önemi yok," diyorum ona. "Olan oldu. Özür dilemek hakkında ne demiştik?"

Sulu bir kahkaha atıyor. "Üzülme, daha iyi ol?" "Aynen öyle."

"Benim de yapacak çok işim var," diye itiraf ediyorum. "Annemin incinmesinde parmağı olan tek kişi sen değilsin. Benim de onarmam gereken şeyler var."

"Kimseyi incitmek istememiştim," diyor Abby kısık bir sesle.

"Biliyorum," dedim, ciddiydim. "En başta bunu yapacak pozisyonda asla olmamalıydın. Seni asla bir sır olarak saklamamalıydım. Sen harika bir insansın Abby. Hayatını birinin gölgesinde yaşayamayacak kadar harika. Artık hayatını istediğin kadar gürültülü yaşayabilirsin ve ben de her adımında yanında olacağım."

Lila elini hâlâ Abby'nin omuzlarını tutan benimkinin üzerine koyarak, "Hepimiz yapacağız," diye ekliyor.

Lila'nın gözleri benimkilerle buluşuyor, gülümsemesi içimin en karanlık kısımlarına ışık tutacak kadar parlak ve o anda biliyorum ki onun içinde olduğu bir gelecek de aynı derecede parlak olacak.

Jack, "Coşkulu beşlikler ve kötü zamanlanmış yorumlar yapmaktan mutluluk duyuyorum," diye ekliyor.

Abby yine gülüyor, çenesi göğsüne gömülüyor. "Tanrım, çok garip bir gündü."

"Ve henüz bitmedi," diye iç geçirerek ondan uzaklaşıyorum. "Hâlâ gidip annemi kontrol etmem gerekiyor."

"Seninle gelmemi ister misin?" Lila soruyor, sesi endişe dolu.

Tanrım. O tekrar hayatıma girmeden önce hayatımda ne yaptığımı bile bilmiyordum. O benim için çok iyi, ummayı düşündüğümünden çok daha fazlası, ama tam şu anda onun benim olduğunu anlıyorum ve her zaman benim olacağına yemin ediyorum.

Lila'yı kendime çekiyorum, kollarımı ona doluyorum ve kucaklamama anında karşılık vermesinin bana güç ve rahatlık vermesine izin veriyorum. "Sanırım bunu yalnız yapmam gerekiyor, ama teşekkür ederim." Hafifçe geri çekilip şakağına bir öpücük konduruyorum. "Beni bekler misin?"

O gülümseme. O lanet gülümseme. Yaşadığım sürece ihtiyacım olan tek şey bu.

"Her zaman" dediğinde bir ritmi bile kaçırmıyor.

Bu evden nefret ediyorum.

Uzun zamandır nefret ediyordum ama şimdi daha çok nefret ediyorum. Tüm bu savurganlığa, bırakın iki kişiyi, üç kişiye bile her zaman fazla gelen büyüklüğe bakıp içeride yapayalnız ve şüphesiz acı çeken annemi düşünmek kendimi küçük hissetmeme neden oluyor. Sanki yeniden çocukmuşum gibi.

Kapının ziline basıyorum ve verandada endişeyle bekliyorum, diğer taraftan annemin sesini duyduğumda ellerimi iki yana açıyorum. Kapıdan bile sesi yorgun geliyor. Suçluluk duygumu daha da kötüleştiriyor, midemde biriken o hasta hissi daha da belirginleştiriyor.

Kapıyı açtığında sesi kadar yorgun görünüyor, mavi gözleri o kadar berrak ki her şeyi görüyor gibi

Eski gözyaşlarıyla ıslanmış ve koyu halkalar yüzünden gözleri kızarmış. Bu onu olduğundan daha küçük, daha kırılgan gösteriyor.

"Ian," diyor yorgun bir şekilde. Başını iki yana sallıyor. "Sonunda ziyarete gelmene sevindim."

"Anne," diyorum. "Ben-"

"Burada olmaz," diye iç geçiriyor, kapıdan uzaklaşıyor ve içeriyi işaret ediyor. "İçeri gel."

Onu evin içinde takip ediyorum, ıslak barda durup kendine bir kadeh şarap doldurmasını izliyorum. Annem tüm hayatım boyunca bir araya getirilmiş bir resim olmuştur. Bradley Chase'in karısı olmak, onun her zaman -Bu yüzden onu eski bir pazen pantolon ve basit bir pamuklu tişörtün üzerine bol bir bornozla görmek biraz şaşırtıcı. Noel sabahı bile annem her zaman fotoğraf çekmeye hazırды.

Bardağını kanepeye taşıyor ve yanındaki mindere vurmadan önce ağır bir yudum alıyor. "Hadi bakalım."

Sanki her an onu kızdıracakmışım gibi dikkatlice odaya giriyorum, kendimi onun öfkesine, üzüntüsüne, hayal kırıklığına hazırlıyorum - bunların hepsini hak ettiğimi biliyorum. O bir kadeh daha şarap içerken yanına yerleşiyorum, ne söylemem gerektiğine, özür dilemeye nasıl başlamam gerektiğine karar vermeye çalışırken aramızda sessizlik hüküm sürüyor.

"Şey," diyor ben daha ne olduğunu anlamadan, "daha iyi koşullarda ziyarete gelmeni umuyordum."

Sesinde bir eğlence var ama yüzü gibi o da yorgun görünüyor.

"Yapmalıydım," diyorum ona dürüstçe. "İstedim."

Yavaşça başını sallıyor, bakışları karşı duvara sabitlenmiş. "Ne kadarını biliyordun?"

"I..." Daha önce beni neredeyse ele geçiren o panik göğsüme doğru tırmanıyor ve annemin daha fazlasına ihtiyacı olmadığını bildiğim için onu fiziksel olarak bastırmak zorunda kalıyorum.

şu anda başa çıkmak. "Her şeyi," diyorum ona küçük, suçluluk dolu bir ses tonuyla. "Her şeyi biliyordum."

"Ne kadar süre için?"

"O zamandan beri..." Kendimi onun bana karşı hissetmesini hak ettiğim her şeye hazırlayarak irkiliyorum. "Boston'dan ayrıldığımdan beri."

Yine başını sallıyor, hâlâ duvara bakıyor. "Sanırım tüm bunlar şimdi mantıklı geliyor. Neden bizi terk etme ihtiyacı duyduğunu hep merak etmişimdir. Neden o kadının kim olduğunu açıklayamadığını." Sevgiyle gülümseyerek başını sallıyor. "Yaptığını söyledikleri şeyi asla yapmayacağını biliyordum."

"Hayır, ama ben daha kötü bir şey yaptım," diyorum ona. "Sana yalan söyledim. Herkese ama en önemlisi sana. Düşündüm ki..." Sesim çatlıyor ve derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. "Seni koruduğumu sanıyordum ve babam, o-" Başımı sallıyorum. "Bana gitmemi söyledi."

Kıpırdamıyor. "O ne?"

"Bana ayrılırsam takımın daha iyi olacağını söyledi. Bu herkes daha iyi durumda olur."

"İşbirlikçi piç kurusu," diye tıslıyor, kollarını göğsünde kavuşturarak. Gözlerini kapatırken yüzü sıkışıyor, kendini toparlamaya çalışıyor gibi görünüyor. "Yani bunca yıl orada mutlu olduğunu, geri dönmek istemediğini söylediğinde...?"

Başımı salladım. "Buna şiddetle karşıydı."

"Ama yine de yaptın," diye belirtiyor.

"Eninde sonunda." Başımı sallayarak onaylıyorum. "Burada bitirmek istedim. Evde. Onun öfkesini riske atmaya değer olduğuna karar verdim." Sinirli bir ses çıkardım. "Ve şimdi bak ne oldu."

"Ian," diye iç geçirir annem. "Tüm bu kötü seçimleri yapan sen değilsin. Baban yaptı."

"Fark etmez. Ben de en az onun kadar kötüyüm. Sana söylememeyi seçtim ve şimdi çekeceğinden daha fazla acı çekiyorsun."

Eğer dürüst olsaydım. Bunların hiçbirini ben istemedim. Seni asla incitmek istemedim anne."

Annem yavaşça bir yudum daha alıyor, gözleri uzaklara dalmış, sanki düşünüyormuş gibi. Derin bir nefes çekip yavaşça dışarı veriyor ve başını sallayarak selamlıyor. "Bazen acı kaçınılmazdır, tatlım. Kalp acısı da diğerleri gibi bir yaradır, ama yalanlar bir enfeksiyondur. Bazen o acıyı hissetmeyeceğin kadar derindirler, bir süreliğine değil, ama yaranın doğru şekilde iyileşmesini engellerler, derinlere gömerler ve artık küçük bir kesik değil, açık, kanayan bir şey olana kadar o yarayı daha da büyütürler. O kadar büyük olur ki kesmek zorunda kalırsınız."

"Anne," diye boğuluyorum.

"Şşş, Ian." Beni başından savdı. "Sana kızgın değilim."

İrkildim. "Kızmadın mı?"

"Tatlım," diye iç geçiriyor. Sonra yüzünü bana dönüyor ve avucunu yanağıma bastırıyor. "Hiçbir çocuk ebeveynlerinin günahlarının acısını çekmemeli. Babanın yaptığı şey... Bu asla senin yükün olmamalıydı. Böyle olduğu için üzgünüm. Bunu bu kadar uzun süre taşıdığın için çok üzgünüm. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum." Başparmağı, gençliğimde milyonlarca kez yaptığı gibi yanağımda ileri geri geziniyor ve rahatlama, suçluluk duygusuna karışarak nefes almayı zorlaştıran kafa karıştırıcı bir duygu kokteyli oluşturuyor. "Bana söylemediğin için kızgın değilim, çünkü bunu anlıyorum, sanırım, ama eskiden sahip olduğumuz yakınlığa mal olduğu için kızgıyım. Seni çok özledim oğlum. Babanı kaybettim ve bu arada bir yerlerde seni de kaybetmişim gibi geliyor."

Elimi uzatıp onun elini kendi elimle kapatıyorum. "Beni kaybetmedin. Sadece çok korkuyordum. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Her birinden nefret ettim

Sana yalan söylemenin ikincisi, anne. Seni koruduğumu sanıyordum. Düşündüm ki-"

"Şşşt," diyor tekrar, yükselen sesim ve hızlı nefes alış verişlerim onu belli ediyor. "Sorun yok. Bu olayda hepimizin bir parça suçu var."

"Anne, hayır. Yapma-"

"Tatlım." Kıkırdıyor. "Babanın kim olduğunu biliyorum. Elbette bunu bilmiyordum ama nasıl bir adama dönüştüğünü yıllardır biliyorum. Mirasının onu neye dönüştürdüğünü." Tekrar uzaklara bakıyor, iç geçiriyor. "Uzun zamandır aşık olduğum adam değildi." Umursamazca omuz silkiyor. "Uzun, çok uzun zamandır yok olan bir şeye tutunuyordum. Belki daha önce bırakmış olsaydım, kendini hiç bu durumda bulmayacaktın."

"Hayır, öyle değil-"

"Sus, dedim." Kaşlarını çattı, yan gözle beni süzdü. "İşte bunu yapmayacağız." Sesi sert ve ben içgüdüsel olarak biraz daha dik oturuyorum. "Bu konuda daha fazla suçlama, suçluluk ya da başka ne hissediyorsan onu taşımayacağız. Artık taşımayacağız. Hiç şüphesiz bunu yıllarca yaşadın ve bence bu bir trajedi için yeterince acı, öyle değil mi?"

"Ama ben-"

"Ve ayrıca, bu şeyin daha fazla iltihaplanmasına izin vermeyeceğiz. Tüm enfeksiyonu temizleyeceğiz. Beni sık sık görmeye geleceksin, seni kontrol etmek için yaptığım iğrenç aramaları kabul edeceksin ve hiçbir anlamı olmayan tüm mesajlarıma cevap vereceksin. Tamam mı?"

Eli elimde kıvrılırken benden sulu bir kahkaha kaçıyor. "Evet, bunu yapabilirim."

"Ve sen de Delilah'yı akşam yemeğine getireceksin," diyor kararlı bir şekilde. "Ergenliğinizden beri onunla doğru dürüst sohbet etmedim ve ne olduğunu bilmek istiyorum."

görüştiğünüz kadın ne yapıyordu. Onunla görüşüyorsun, değil mi?"

"Ben... Evet." Lila'yı düşününce ağzımın kenarlarında gerçek bir gülümseme beliriyor. "Evet, öyleyim."

"Güzel." Başını sallıyor, gözlerinde bir gerginlik ve çenesinde bir gerginlik, "Ve Abigail'le tanışmak istiyorum" diye ekliyor.

Şok içinde gözlerimi kırpttırıyorum, kelimeler kifayetsiz kalırken ağzım açık kalıyor.

Beynim tekrar devreye girdiğinde, "Ne?" demeyi başardım.

"Onun hikâyesini okuyordum," diyor annem usulca. "Zavallı kız. Tüm bunların içinde çok yalnız kalmış. Hayal bile edemiyorum. Bu olayda o da en az bizim kadar kurban."

Göğsüm anneme duyduğum yoğun sevgiyle kabarıyor, o kadar ki içimdeki suçluluk duygusunu neredeyse tamamen yutuyor. Neredeyse. "O... O kesinlikle zor zamanlar geçirdi."

"Bu hepimizin anlayabileceği bir şey, sizce de öyle değil mi?"

"Öyle."

Sonra annem gülümseyerek elimi sıktı. "Seni seviyorum, Ian. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni öğrendiğim günden beri seviyorum ve bundan hiç vazgeçmedim. Araya bu kadar çok şey girdiği için üzgünüm ama hayatın güzel yanı, hiçbir anın bizi yok edemeyecek olması, gerçekten, çünkü her zaman işleri yoluna koymak için başka bir şans olacaktır. Sanırım bu bizim şansımız olabilir."

O zaman kollarımı ona doluyorum, hala elinde tuttuğu bardağı itmemeye dikkat ediyorum. Küçük kolları belime dolanmadan önce bardağı sehpanın üzerine koyduğunu duyuyorum, parfümünün tanıdık kokusu burun deliklerimi gıdıklıyor ve bana daha güzel zamanları hatırlatıyor. Geri dönebileceğimizi umduğum zamanları.

"Ben de seni seviyorum anne," diye mırıldanıyorum saçlarına karşı. "Hem de çok."

"Biliyorum, bebeğim." Sırtımı sıvazladı. "Biliyorum."

Bir an için ona sıkıca sarılıyorum, onu içime çekmekten memnunum, sonra aklıma başka bir düşünce geliyor ve geriye doğru sarsılıyorum. "Takım. Takım ne olacak?"

"Takım mı?" Başını eğiyor. "Ne olmuş ona?"

"Dedi ki..." Düşünmesi acı veriyor ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yüksek sesle söylemek daha da acı veriyor. "Eğer boşanırsanız takımın ona kalacağını söyledi. Büyükbabam takımın daha bilgili birinde kalmasını istiyormuş."

Bir an için bana göz kırpmıyor ve sonra başını geriye atıp gülerek beni tamamen şaşırtıyor. "Sana böyle mi söyledi?"

"Ben... Evet?"

"Tatlım," diye kıkırdıyor, kapıdan girdiğimden beri ilk kez gerçekten eğlenmiş görünüyor. "Daha fazla kötü haber vermekten nefret ediyorum, çünkü eminim bu taşımak zorunda olduğun bir yük daha ama... bu hiç de doğru değil."

"Öyle değil mi?"

"Hayır." Annem başını sallıyor. "Deden nefret ederdi Baban. Onunla evlenmemi bile istemedi." Ağzım açık kaldı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Evlilik öncesi anlaşmamıza, evliliğimizin sona ermesi halinde takımın ailede kalmasını sağlayacak birkaç şartın eklenmesini sağladı." Tekrar kıkırdıyor. "O zamanlar beni bunu yapmaya zorladığında çok kızmıştım, biliyor musun?" Başını bir kez daha şaşkınlıkla sallıyor. "Sanırım ne yaptığını biliyordu."

"Yani... takımı tutuyor musun?"

"Hepsi bende kalacak," diye açıklıyor, neredeyse kendini beğenmiş bir tavırla. "Baban bu evlilikten sadece kendi getirdikleriyle ayrılacak."

"Vay be... Bunca yıldır büyükbabamdan nefret ettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Onun kadın düşmanı bir pislik olduğunu sanırdım."

Yanağımı okşamak için uzandı. "Keşke babamla tanışabilseydin. Seni çok severdi. Sessizdi ama çok güçlüydü. Tıpkı senin gibi, gerçekten."

"Şu anda kendimi çok güçlü hissetmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Başparmağı tenimde boş boş geziniyor, gülümsemesi yumuşak ama yine de kalbimin etrafında dolaşan gölgeleri delip geçmeye yetiyor. "Babam derdi ki, 'Güç, düştükten sonra kendimizi ne kadar çabuk toparladığımızla ölçülmez... Bir insanın gücü, iki ayağının üzerinde durduktan sonra devam etme isteğıyle belirlenir. "

"I..." Gözlerim doluyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Evet. Tamam."

"Devam edeceksin," diyor annem. "Kendini toparlaman biraz zaman alsa bile."

Elimi onunkini örtmek için uzatıyorum, avucunun sıcaklığı beni rahatlatıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Dudakları, aslında ona ait olan ve ilk gördüğüm andan beri bana huzur veren bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ve ben de öyle yapacağım."

Annemin evinden ayrılıyorum - suçluluk duygumdan tamamen arınmış olarak değil, çünkü bunun zaman alacağını biliyorum - ama belki de ilk defa suçluluk duygumdan arınacağım bir zamanın geleceğinden emin olarak. Annemin de dediğı gibi, nihayet bunun işleri yoluna koyma anım olduğunu anlayacağım.

Annemin verandasında dururken, duymak istediğim tek bir sesin olması beni çok etkiliyor. Az önce olan her şeyi paylaşmak istediğim tek bir kişi. Yüzümde yumuşak bir gülümsemeyele telefonu açıyorum ve onun sesi kulaklarımı doldurduğunda, aynı güzel duyguyu yaşıyorum.

Sadece onun getirdiği, beni patlama noktasına kadar dolduran bir yerleşiklik.

"Ian," diyor ses tonunda endişeyle. "İyi misin?"

Kısa bir süre önce söylediği bir şeyi hatırlayarak gülümsemem genişliyor.

Sen iyi olursan dünyanın sonu gelmez, Ian.

"Evet," diyorum ona, ciddiğim, sanırım. "Evet, öyleyim."

Yirmi Yedi

DELİLAH

A Bugün olan onca şeyden sonra, iyi hissettiriyor. Ian'la yatağında uzanmak, başını göğsüme yaslamak.

Parmaklarım saçlarının kalın, kızıl tellerini tarıyor. Kolları belime dolanmış, koca bedeni benimkinin üzerinde dururken altıma sıkışmış ve sakalının köprücük kemiğime sürtünmesini, burnunun boğazımı gıdıklamasını hissedebiliyorum.

Son bir saatini bana annesiyle yaptığı ziyareti anlatarak geçirdi ve ben de bunu anlatmasına izin vermekten, süreç boyunca onun yanında olmaktan mutluluk duydum. Geldiği andan itibaren en çok ihtiyaç duyduğu şeyin bu olduğu açıktı; sadece onu dinleyecek ve her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verecek biri. Bunun Ian'ın hayatında uzun zamandır eksikliğini hissettiği bir şey olduğunu fark ediyorum ve öngörülebilir gelecekte bu boşluğu doldurmaktan son derece memnunum.

"Bu yataktan hiç çıkmasak olmaz mı?" diye mırıldanıyor tenime ve içinde bulunduğumuz rahat sessizliği bozuyor.

Hafifçe kıkırdıyorum. "Çok uzun bir gün oldu." "Öyleydi," diye mırıldanıyor.

"Abby'yi eve götürdüğünüzde nasıldı?"

Göğsüme sokuluyor, yavaşça nefes veriyor. "Sanırım iyi olacak. Eninde sonunda. Yarın onu kontrol edeceğimi söyledim."

"İstersen ben de seninle gelebilirim," diye teklif ettim.

Dudakları omzuma değiyor. "Her zaman istiyorum."

"Jack sana ne kadar bok verdi? ona söylediğinde benim evimde mi kalıyordunuz?"

"Homurdanır gibi bir ses çıkardı ve tezgahı temizlemeye başladı."

"Bunu atlatacaktır," diye gülüyorum. "Aslında kızgın değil, ama bize biraz bok atmasaydı Jack olmazdı."

"Ben halledebilirim," diyor Ian, boğazımın kıvrımına yavaş öpücükler kondurarak. "İlk ben seninkiydim, unuttun mu?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Öyleydin."

"Sana söylemedim," diyor, bana bakmak için geri çekiliyor, gözlerinin grisi bana bakarken çok yumuşak görünüyor. "Ama teşekkür ederim. Bugün orada olduğun için. Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum."

"Her zaman orada olacağım," diye söz veriyorum. "Nerede olmamı istersen."

"Siktir, seni seviyorum," diye iç geçiriyor, yüzüne tembel bir sırıtma yayılıyor. "Ben de bunu söylemeyi seviyorum."

"Bana ne kadar söylemek istersen o kadar duymaktan mutluluk duyarım."

"Seni seviyorum." Eğildi, dudakları çenemi sıyırdı. "Seni seviyorum." Daha yukarı kayıyor, elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor. "Seni seviyorum." Göz kapağımın üzerine yumuşak bir öpücük bırakıyor ve ağzı benimkinden sadece bir nefes uzakta olmadan önce daha aşığıya iniyor. "Seni seviyorum, Lila."

"Ergenlik çağındaki ben şu anda yastığına doğru çığlık atıyor," diye kıkırdıyorum.

Dudaklarının benimkilere doğru eğildiğini hissediyorum. "İstersen bunu yetişkinler için gerçeğe dönüştürebilirim."

"Buna hazır olduğuna emin misin?" Alt dudağını ısıırıyorum. "Çok yorgun olmalısın. Muhtemelen yatma vaktin geçmiştir."

"Cidden şu anda eski bir şaka mı yapıyorsun?"

"Bu benim yapacağım bir şeye benziyor mu?"

Elleri belimde geziniyor, dizlerini yatağa bastırarak vücudunu benimkinin üzerine kıvrıyor. "Velet gibi davranıyorsun."

"şımarıklığımı seviyorsun," diyorum tatlı tatlı, alt dudağını yalayarak.

"şımarık olmana bayılıyorum," diye gürlüyor, elleri yatağa düşüp iki yanıma destek oluyor. "Çünkü bu, sana şaplak atabileceğim anlamına geliyor."

Kollarımı boynuna doluyorum, ağzını tamamen kavırıyorum ve dilinin dudaklarımı geaip tatmin edici olduğu kadar tembel hissettiren yavaş, durgun bir öpücükle benimkini kızdırmasına izin veriyorum. Sanki daha fazlasına gerek yokmuş gibi. Sanki sadece bu yeterliymiş gibi.

Ve gerçekten de öyle. Her zaman Ian'dan daha fazlasını istesem de - dokunuşundan, bedeninden, kalbinden daha fazlasını - bunun gibi küçük anlar hızla favorim haline geliyor. Arkadaşım ve güvenli yerim olarak başlayan çocuğun artık benim geleceğim, her şeyim olan adama dönüştüğu anlar. Böyle anlar için yaşıyorum ve hayatımın geri kalanında bu anlara sahip olabileceğimi bilmek beni bunaltıyor, neredeyse çok fazla.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum ağzına. "Belli olmadıysa diye söylüyorum."

"Oh, biliyorum. Neredeyse bana takıntılısın, hatırladın mı?" "Tamamen takıntılı," diye cevap veriyorum. Utanç. "Herkes benim olduğunu öğrenene kadar bekle. Bunu lanet olası bir reklam panosuna koyabilirim. Kimse unutmamasın diye seni her maçıdaki öpücük kamerasına zorla sokarım."

Acı dolu bir ses çıkarır. "Bunun dışında her şey."

"Ben düşünmek . daha az utanç verici
seçenekler," I Gülmek. "Belki."

Geri çekiliyor, çocuksu bir şekilde sırtıyor, bir tutam

kızıl saçı yüzüne düşüyor. "Evet, bunu yapmayacakmışım gibi davranalım.

kesinlikle benden istediğın her şeyi yaparım."

"Peki." Saçlarını geriye itip kulağının arkasına sıkıştırdım. "Saygınlığını korumaya çalışıyordum."

Yüzünü çeviriyor ve avucuma bir öpücük kondurmak için elimi tutmaya uzanıyor. "İhtiyacım yok," diye mırıldanıyor. "Reklam panosunun yarısına çıkmaktan mutluyum."

"Öyle mi?"

"Mm. Evet." Avucuma bakarak gülümsüyor ve bana bakıyor. "Çünkü herkesin senin de benim olduğunu bilmesini istiyorum."

İçimde kabaran duygu bedenim için çok büyük hissettiriyor; şimdiye kadar istediğiniz ama asla sahip olamayacağınızı düşündüğünüz her şeyin imkansızlığı, tek bir kişi tarafından kontrol altına alınamayan patlayıcı bir şeyde doruğa ulaşmış gibi hissettiriyor. Belki de bu yüzden aşk daha iyi paylaşılır, diye düşünüyorum boş boş. Belki de aşk sadece iki kişi tarafından gerçekten tutulabilir, çünkü tek bir kişi için çok büyüktür.

Ian'ı kendime çekiyorum, gözlerim parlıyor ve mutluluk gözyaşlarıyla ıslanıyor. Onu kendime doğru tutuyorum, bunu istediğim zaman yapabileceğim gerçeği bir anda üzerime çöküyor, çünkü o benim. Gerçekten benim.

"Peki," diyorum titreyerek, "bakalım bu konuda ne yapabiliriz."

Ian'ın sakladığı tüm sırların gün ışığına çıktığı o patlayıcı günden bu yana bir hafta geçti ve sonrasında yaşananlarla başa çıkmak düşündüğümüzden çok daha az zor oldu. Kamuoyundaki genel kanı, Ian'ın en kötüsünü düşünerek geçirdiği yıllar için pişmanlık duyması, hatta pek çok kişinin küçük kız kardeşini korumak için bu kadar çaba sarf ettiği için onu takdir etmesi oldu.

Bradley Chase kamuoyu algısı konusunda çok daha az şanslı; ay bitmeden şehirden taşınmazsa gerçekten şaşırdım, artık herkes onun nasıl biri olduğunu tam olarak bildiği için bir tür parya haline geldi ve içimde bir gram bile sempati uyandıramıyorum. Ne de olsa herhangi bir pişmanlık göstermiş değil; geçen hafta Ian ve Abby ile kurmaya çalıştığı tek temas, onu son gördüğümüz güne kadar değişken ve çirkindi. Neyse ki iki kardeş de ona zaman ayırmak için bir neden görmedi.

İlişkimizi resmiyete dökmek için Druids'in ilk maçının bitmesini beklemeye karar verdik ve final periyodundan önce verilen arada kalabalığın içinde otururken Ian'ın takım arkadaşlarıyla fevkalade oynamasını, çok rahat ve kendi halinde görünmesini izledikten sonra doğru kararı verdiğimizizi düşünüyorum. Bugün dikkatini dağıtacak ekstra bir şey ihtiyacı yoktu.

Abby yanımdan, "Gerçekten iyi gidiyor," diyor.

Onu davet etmek benim fikrimdi, her iki takım da ilerlemek için en iyi yolun birleşik bir cephe olduğu konusunda hemfikirdi. Kardeşini oynarken izlerken ne kadar mutlu olduğunu görünce doğru kararı verdiğimi düşünüyorum. Christine'i de yanımızda getirmek istemiştım ama o henüz göz önünde olmaya hazır olmadığını söyledi. Onu suçladığımı söyleyemem. Ian ve ben bu hafta iki kez evine gittik ve her şeyi göz önünde bulundurduğumuzda iyi idare ediyor. Tek umudum zamanla yeniden mutluluğu bulabilmesi. Bunu yapamayacak kadar sevimli bir insan.

"Çok gergindi," diye kıkırdıyorum. "Dün gece kusacak sandım."

Abby gülümsüyor. "Onu oynarken izleyince anlayamazsın. Sence kazanacaklar mı?"

"Çok yakın," diyorum ona dürüstçe. "Pittsburgh harika bir takım ama biz hâlâ iki puan öndeyiz. Bence iyi bir şansımız var."

Diğer tarafımda minik bir beden kıpırdanırken küçük bir dirsek yan tarafıma saplanıyor ve aşağıya baktığımda yanımda oturan çocuk utangaç bir şekilde "Özür dilerim" derken bir çift geniş göz yakalıyorum.

"Sorun değil," diyorum ona, başımı sallayarak. "Eğleniyor musun?"

Dişlek bir sırtışla ödüllendirildim. "Evet!"

Michael's'dan gelen diğer çocukların da en az yanımdakiler kadar enerjiyle zıpladıklarını fark ederek sıranın aşağısına doğru eğilip bakıyorum. Kyle'ın sarı buklelerini daha aşağıda görüyorum ve bakışları benimkilerle buluştuğunda bana coşkulu bir el sallama ve sevinçli bir gülümseme sunuyor. Onları görünce göğsüm ısınıyor, olan biten her şeye rağmen Ian'ın verdiği sözü unutmadığını öğrenince daha da ısınıyor.

Tanrım, bu adamı seviyorum.

"Kardeşin her zaman böyle..." Abby'nin sesiyle ona doğru döndüm ve başını Jack'in pleksiglasın arkasından Sanchez'e bağırdığı yöne doğru eğişini yakaladım. "Çok... tutkulu görünüyor."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Hokey onun hayatı. Bugün oynayamamak onu öldürüyor. Sanırım yedek kulübesinde koçluk yapmak başa çıkmasına yardımcı oluyor."

"Ah," diyor. "Anlıyorum." Kaşları çatılıyor, dudakları bükülüyor. "Şimdi ne yapıyor?"

Oturduğum yerde eğilerek Jack'in patenleriyle buzun üzerinde ilerlediğini, elinde bir mikrofonla pistin ortasına doğru süzüldüğünü ve sadece tek bir kolu olduğu düşünüldüğünde hiç de tavsiye edilmeyen küçük bir dönüş yaptığını görüyorum.

"Merhaba Boston," diye sesleniyor Jack, sesi salonda yankılanıyor. "Bugün çocuklarımızın maçını izlemeye geldiğiniz için teşekkür ederim. En sevdiğiniz oyuncunun" - alçılı kolunu oynatıyor- "şu anda sakat olduğunu biliyorum, ama bu salakların geri kalanına destek verebilmeniz çok güzel."

Alçak bir kahkaha sesi tüm arenayı kaplıyor ve Jack parlak bir sırıtış atıyor.

"Neyse ki, hepinizin beni çok özleyeceğini bildikleri için, eğlenceli bir şeyler yapmam için devre arasında buraya gelmeme izin verdiler." Mikrofonunu tekrar ağzına götürmeden önce üstündeki jumbotrona doğrultuyor. "Biliyorum, biliyorum, öpüşmek iğrenç, ama bazen aşk kuşları bunu yapmak ister, bu yüzden onları şımartmaktan mutluluk duyuyoruz."

Jumbotron ekranında hareketli kalpler ve öpüşürken birbirine bastırılan dudaklardan oluşan bir grafik yanıp sönüyor ve saniyeler içinde eriyerek kalabalığın içinde bir yerlerde yaşlı bir çifte odaklanıyor. Kadının yanakları pembeleşirken yanındaki adam kırlaşmış bıyıklarının altından gülümsüyor ve kadına tatlı bir öpücük vermek için dönüyor.

"Vay canına, iğrenç, aşkım," diye yorum yapar Jack. Kalabalığa göz kırpmıyor. "Şaka yapıyorum. Bir tane daha var mı?"

Ekranda birlikte oturan iki adamın görüntüsü belirir, yüzleri aydınlanırken uzun boylu adamın kolu diğer adamın sandalyesinin arkasına sevgiyle asılmıştır. Uzun boylu adam küçük olanı hızla yanına çeker ve ağzına bir öpücük kondurur.

"İğrenç derecede sevimli," diye iç geçirdi Jack. "Hayır, kıskanmıyorum."

Kapayın çenenizi, hepiniz. Bir tane daha için vaktimiz var mı?"

Dilimdeki kahkaha, kendi yüzüm ekranı doldurduğunda kayboluyor, şaşkınlık kaşlarımın kırıışmasına neden oluyor. Abby'ye dönüyorum, o da bana başını sallıyor ve omuz

silkiyor.

Ağzım bir karış açık, kardeşimi azarlamak üzereydim ama o yine konuşmaya başladı.

"Hayır, o benim kız kardeşim mi? Orada otururken oldukça yalnız görünüyor. Baker kardeşlerin en küçüğü olduğunu biliyorum ama hadi ama, mutlaka onu öpmek isteyen biri vardır."

Omzuma bir dokunuşla sarsılıyorum ve aniden Ian yanımdaki koltuğa oturuyor, kaskı ve patenleri dışında hala tam teçhizatını giyiyor. Saçları terden ıslanmış, şakaklarına yapışmış ama gülümsemesi parlak, yakınımı yerleşirken kızarmış yüzündeki çiller daha da belirginleşiyor.

"Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum.

Tek omzunu silkiyor. "Reklam panomu asıyorum."

"Sen böyle şeylerden nefret edersin," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet," diyor yanağımı okşamak için uzanarak. "Ama ben seni seviyorum."

Eğiliyor, öpücüğü yumuşak ama uzun sürüyor, göğsümün çırpınmasına neden oluyor ve ben ona doğru eğilirken gözlerim kapanıyor. O geri çekilirken kalabalığın uğultusu kayboluyor, geriye sadece ikimiz ve bana parlayan, beni sahiplenen, tüm dünyaya ona ait olduğumu ve onun da bana ait olduğunu söyleyen sıcak bakışları kalıyor.

Eskiden hayalini kurduğum ama asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şeydi ve şimdi buradayız, neredeyse tüm dünyanın önündeyiz ve o bana sanki tüm dünyası benmişim gibi bakıyor. Eğer zamanda geriye gidip gençliğime burada olacağımızı, Ian Chase'in beni sadece görmekle kalmayıp sevdiğini de söyleyebilseydim, sanırım o versiyonum yüzüme gülerdi.

Bu düşünce onu kendime çekmemi ve kalabalık çılgına dönerken onu daha sert öpmemi sağladı.

"Pekâlâ, pekâlâ." Jack'in sesinin baloncuğumuzun puslu havasını dağıttığını duyuyorum. "Bu kadar yeter. Kız kardeşimle işi bittiyse lütfen sol kanadımızı geri alabilir miyiz? Görünüşe göre çıkıyorlarmış. Biliyor muyduk?"

"Ondan nefret ediyorum," diye homurdanıyorum.

Ian usulca kıkırdıyor. "Hayır, değilsin."

"Hayır," diye iç geçirdim. "İstemiyorum." Elimde olmadan ağzına bir öpücük daha konduruyorum. "Şimdi git. Kazanman gereken bir oyun var."

"Tatlım," diyor ağzıma karşı gülümseyerek. "Ben zaten kazandım."

Gülümsemekten yanaklarım acıyor, kalbim dolu ve midem çırpınıyor ve Ian'ın gidişini izlerken, burada işi bittiğinde yanında benim olacağımı bilmek... Şey.

Ben de kazanmış gibi hissediyorum.

Sonsöz

IAN

Üç ay sonra

“ Bu son kutu mu?”

Artık çoğunlukla boş olan yatak odama göz gezdiriyorum, Değerlendiriyorum. "Evet, sanırım öyle."

"Sanırım artık sana mahkum oldum," diyor iç çekerek.

Sırıtarak onu kendime doğru çektim. "Zaten benimle sıkışıp kalmıştın."

"Biliyorum," diyor kaşlarını çatarak. "Ne büyük bir yük."

"Tam bir velet," diye karşılık veriyorum, eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırmak için.

"Ugh," diye duyuyorum kapı aralığından. "Artık birlikte yaşıyorsunuz."

Bunu benim yanımda yapamaz mıyız?"

Lila kardeşini görmezden gelerek alt dudağımı ısırmış gibi yapıyor. "Bir şey duyuyor musun?"

"Mm, hayır," diye mırıldanıyorum, sırtarak.

"İşte bu," diye homurdanıyor Jack. "Bir seks kaseti yapacağım ve ikinize de göndereceğim."

"İntikam için garip bir seçim," diye ekliyor Abby, başını kapı çerçevesinden uzatarak.

Jack gözlerini devirerek ona yer açmak için hamle yaptı. "Dilini sürekli kız kardeşimin ağzına soktuğu için adamı geri almak için başka ne seçeneğim var bilmiyorum."

ö n ü m d e k i boğaz." Yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor ve Abby'ye yalvaran bir bakış atıyor. "Tabii...?"

Abby yüzünü buruşturdu. "Hayatta olmaz." "Ne? Ben ateşliyim!"

"Ve bunun tamamen farkında," diye alay ediyor Abby.

"Dee." Jack surat asıyor. "Abby duygularımı incitiyor."

Lila gözlerini devirir. "Birinin sana haddini bildirmesinin zamanı gelmişti."

Jack, "Ben pegging'le pek ilgilenmiyorum," diye kestirip atıyor. "Ama asla asla deme."

"Vay canına," diye yorum yapıyorum Abby ve Lila birlikte bir gak sesi çıkarırken. "Böyle etkileşimleri gerçekten özleyeceğim."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Jack. "Son birkaç aydır Lila'nın evinde buradan daha fazla gece geçirdin. Zaten orada yaşıyor da olabilirdin. Bunu resmileştirmenin neden bu kadar uzun sürdüğünü bile bilmiyorum."

"Beni çok özlemeni istemedim," diye cevap veriyorum, yanağını çimdiklemek için yaklaşıyorum.

Jack omzuma yumruk attı. "Artık iki kolum da var, sık kafalı. Kıçını tekmeleyeceğim."

"Tabii ki yapacaksın," diye gülüyorum.

Jack ellerini havaya kaldırır. "Hepiniz pisliksiniz."

Onun oturma odasına doğru tepinmesini izliyoruz, Abby bizi selamlamadan önce başını sallıyor. "Başka var mıydı?"

Yerdeki kutuyu göstererek, "Sadece bu sonuncusu," diyorum.

"Ben alırım," diyor ve eğilip onu alıyor. "Aslında Jack'e taşıtacağım. Ona sızlanmaktan başka bir iş vermiş olurum."

Koridora geri dönerken onun adını söylediğini duyuyorum, hemen tartışmaya başlıyorlar.

eski odama doğru sürükleniyorum. Lila bir kolunu benimkine dolayarak kıkırdıyor ve başını sallıyor.

"Abby kesinlikle Jack'e alıştı."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Ona patronluk taslamasını izlemek hoşuma gidiyor."

"Bu onun için kesinlikle yeni bir şey," diye kıs kıs gülüyor Lila.

Arkamdaki çıplak odaya bir kez daha bakıyorum, biraz nostaljik hissediyorum. Ne de olsa Lila'ya ilk dokunduğum yer burasıydı. Eski hayatıma döndükten sonra evim dediğim ilk yer. Her şeyin Boston'a ilk geldiğim zamankinden ne kadar farklı olduğunu düşünmeden edemiyorum; tüm bu değişiklikler son derece iyi.

Babam sonunda taşındı; Kaliforniya'da görüştüğü bir kadının yanına taşındı. Aylar önce apartmandan çıkıp gittiği günden beri ondan tek bir kelime bile duymadık ve açıkçası buna sevindim. Bu kadar sessiz sedasız gitmesini beklemiyordum ama görünen o ki Bradley Chase en azından kaybolduğunu anlayacak kadar zeki. Bu durumun Abby'yi hala bazen rahatsız ettiğini söyleyebilirim, ancak bu konuda konuşmaya pek istekli değil, bu yüzden yeni hayatını kabullenirken bu konuda onu rahat bırakmakla yetiniyorum.

Şaşırtıcı olan bir başka şey de halkın benim hakkımdaki düşüncelerini ne kadar çabuk değiştirdiği; birdenbire bir tür kahramana dönüştüm ki bu sıfatı hak ettiğimi düşünmüyorum. Olan biten her şeyde çok fazla suçu paylaşıyorum, çok fazla hata yaptım. Kimse bu gerçeklerin içinde uzun süre yuvarlanmama izin vermez. Lila'nın şovunun her zamankinden daha iyi gitmesi, yaşadığımız medya çılgınlığından çıkan iyi bir şey. Resmi çift statümüz ve kanalı ile ekip arasında önümüzdeki yıl için yapılan ortaklık anlaşması sayesinde Lila'nın rakamları konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak gibi görünüyor

bir süreliğine. Annem, Abby ve Lila ile birlikte hayatımdaki kadınlar kendimi çok fazla hırpalamama izin vermiyorlar. Onlara sahip olduğum için kendimi son derece şanslı sayıyorum.

"Sanırım buraya kadarmış," diyor Lila yanımda ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Başımı sallıyorum, dönüp saçlarına bir öpücük konduruyorum.

"Sanırım öyle."

"Burada işimiz bittiğinde bir ucuzluk dükkanına uğramalıyız. Porselen Gururu'nun anısına yeni bir üye bulalım. Senin için tabii ki."

Dudaklarım seğiriyor. "Oh, tabii, tamamen benim için."

"Her zaman başkalarını düşündüğümü biliyorsun," diyor tatlı bir şekilde.

"Biliyorum," diye cevap verdim, ciddiydim. "Bu akşam annemlerdeki yemekten önce vaktimiz var."

"Abby geliyor, değil mi?"

"Evet," diyorum gülümseyerek. "Öyle. Mei ve Bella da öyle."

Sanırım en büyük sürpriz, annemin Abby'ye ne kadar yakınlaştığı oldu. Kimse onu bu genç kadına farklı bir yaklaşım sergilediği için suçlayamazdı - ki bu genç kadının hayatını altüst ettiği söylenebilir - ama annem Abby'yi kendi kızı gibi benimsedi ve bunun Abby için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum. Kendi suçluluk duygusundan kurtulmasına ne kadar yardımcı olduğunu.

"Ve sonra," diye mırıldanıyor Lila, parmağını tişörtümün önünde gezdirerek, "sen ve ben taşınmanı kutlayabiliriz."

"Oh? Aklında özel bir şey var mı?"

"Ne kadar iyi olduğuna bağlı."

Gözlerimi deviriyorum. "Tam bir velet."

"Bayılıyorsun," diye kıkırdıyor.

Elimi yanağına bastırıyorum, başparmağımı alt dudağında gezdirmeden önce ileri geri sürtüyorum, yüz hatlarını, gözlerindeki sıcaklığı, gülümsemesini katalogluyorum ve ne kadar şanslı olduğumu asla

unutmamak için saklıyorum.

Bunu yapabildiğim için. Gözlerimi açıp onu, bana ilk sahip olan ve her zaman sahip olacak olan bu kadını gördüğüm ve ona benim diyebildiğim için ne kadar şanslıyım. Aramızdaki her şey bir oyun olarak başladı ve tam olarak ne zaman değiştiğini bilemiyorum ama değiştiği için çok minnettarım.

O artık kafamın içinde, kalbimde ve bana izin verdiği sürece onu orada tutmayı planlıyorum.

"Seviyorum," diye mırıldanıyorum, yakınımı eğilerek. "Ama ben seni daha çok seviyorum."

Dudaklarının benimkilere doğru kıvrıldığını hissediyorum ve "Ben de seni seviyorum" diye cevap verdiğinde hiçbir şey istemeyeceğimi biliyorum.

Lila sayesinde... Sonunda iyiyim ve bu yüzden dünyanın sonu gelmedi.

Aslında, daha yeni başlıyormuş gibi hissediyorum.

Teşekkür

Hayatım boyunca insanların "üçüncü seferde her şey yolunda gider" dediğini duydum, ancak bu kitap söz konusu olduğunda, taslağı hazırlarken zamanın büyük bir kısmı bunun böyle olmadığını hissettirdi. Bu hikaye, bana yöneltilen bir soru üzerine şansımı denediğim bir hikaye: Bir spor romanı yazmayı düşünüyor musunuz? Toplarla tek ilişkisi kendi kurgusal eserleri olan klişeleşmiş bir inek olan benim için bu büyük bir riskti. Bu kitap için ağladım; bu kitaptan nefret ettim; ama şimdi, birkaç ay uzak kaldıktan sonra kopya düzeltmelerini bitirirken, nihayet kendime yüklediğim beklentilerin ağırlığı olmadan ona bakabiliyorum ve şu sonuca vardım... sevebilir miyim?

Bu kitap bana kendini zorlamanın ürkütücü olduğunu öğretti; bir şeyleri alıştığınızdan farklı bir şekilde denemenin ilk başta imkansız görünebileceğini, ancak sonunda bunun için daha iyi olma şansınızın yüksek olduğunu. Bu küçük aptal hokey hikayesi sayesinde kendim ve yazarlığım hakkında çok şey öğrendim ve bundan sonra ne olursa olsun, en azından bundan gurur duyduğumu bilmenin huzurunu yaşayabilirim.

Ama önemli kısma gelem.

Hepinizin soruyu cevaplamak için burada olduğunuzu biliyorum: Lana'nın geçinmek için hâlâ elini tutmaya ve saçını okşamaya ihtiyacı var mı? Bu sorunun cevabı kesinlikle. Her zaman.

Berkley ve Penguin Random House'daki herkese... Böylesine muhteşem bir ekibin parçası olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Bu sektör sürekli değişiyor ve ortaya koyduğum her kitapla birlikte benim deneyimim de değişiyormuş gibi geliyor ve arkamda böylesine parlak bir ekibin olduğunu bilmek beni sürekli rahatlatıyor.

Başkalarına sürekli övündüğüm inanılmaz editörüm Cindy Hwang'a özel bir teşekkür çünkü saçmalıklarımı teşvik etmekle kalmayıp bundan zevk alan biriyle çalıştığım için kendimi çok şanslı hissediyorum. Kötü bir yazar/editör ilişkisinin nasıl gidebileceğine dair korku hikayeleri duydum ve her biri şanslı olanlardan biri olduğum için beni daha da minnettar kılıyor. Cindy, bu spordan anlamayan yazarı şansını denemesi için cesaretlendiren kişi ve - yastığıma bağırarak geçirdiğim birçok geceden sonra- bunun için de minnettarım.

Ajansımdaki harika insanlara ve her şeyi bırakıp beni araması gerektiği anlamına gelen manik metni tam olarak bilmek söz konusu olduğunda bir tür medyum haline gelen menajerim Jessica Watterson'a (muhtemelen kabul edilebilir olandan daha sık ihtiyaç duyuluyor); köşemde olduğunu bilerek geceleri daha iyi uyuyorum. Ve benim saçmalıklarına düzenli olarak katlanacak kadar talihsiz olan iki harika bayana: Kitaplarıma iyi bakan ve olmaları gereken yerde olduklarından emin olan Andrea Cavallaro ve parama babalık yaptığı için sonsuza kadar "Para Babası" olarak bileceğim Jennifer Kim. (Her zaman en sevdiğim e-postalar, bu yüzden diğer herkesten özür dilerim).

Bejeweled Bebeklerim Jessica Mangicaro ve Kristin'e Cipolla, kafamda "rüya takım" olarak adlandırdığım kişiler. Ekibimde onlar kadar komik, nazik ve saçma hikayelerimi gerçekten destekleyen insanlar olduğu için çok minnettarım. (I

Hayallerinizdeki kurt adam/hokey romantizmi olmadığı için çok üzgünüm ama asla asla deme, değil mi?)

Dudak uçuklatan kapaklardan ve beni asla şaşırtmayan tanıtım resimlerinden sorumlu olan inanılmaz sanat ekibine, her zaman tam olarak neye çılgılık atmak istediğimi benden önce bildiği için Rita Frangie'ye ve bu çılgılık atmaya değer kapakları gerçeğe dönüştürdüğü için Monika Roe'ye özel olarak sesleniyorum.

Bana hak ettiğim şekilde babalık yapmak için günlerini harcayan, yani korkunç beynimle ve onun beni sık sık ve acımasızca bastırma eğilimleriyle mücadele etmek için çok zaman harcayan babam Kristen'a çok hak ettiği bir övgü; onsuz ne yapardım bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, beynimle ilgilenme ve ona karşı koyma görevini üstlendiği için hepimiz ona teşekkür etmeliyiz, çünkü aksi takdirde benden bir daha asla kitap çıkmayabilir. Bu zor bir iş, ama bunu yapması için daha fazla güvendiğim başka kimse yok. Çıktığım bu yolculuk bana çok şey kazandırdı ama Kristen en sevdiklerimden biri.

Arkadaşım diyebilecek kadar şanslı olduğum favori yazarlarıma özel bir teşekkür: Ruby Dixon, Elena Armas, Tarah Dewitt ve Kate Golden. Beni rahatlatmak, boş yere söylenmemi dinlemek ya da tam da öyle olma eğilimindeyken bu deneyimi biraz daha az yalnız kılmak için kendi yoğun programlarından sürekli zaman ayırıyorlar.

Şimdi düğüm atmanın ihtişamını kucaklayan ama önce bu hokey saçmalığını savunan Dan'e. Sen benim sonsuza kadar arkadaşımsın ve zevkin sorgulanabilir olsa bile seni hala seviyorum (L kelimesini kullanmasak bile).

Keri'ye, bu dünyada beni gerçekten tamamlayabilecek ve uzun bir imza günü, asistanlık ya da daha uzun bir sohbet için her zaman hazır olan kişiye

Günümün en önemli olayı olmayı asla başaramayan hiçbir şey hakkında. Diğer yarılarımız birlikte eyeliner sürdüğü için çok minnettarım, çünkü bana seni verdi.

Kitaplarıma olan sevginin yayılmasında rol oynamak için günlerinden zaman ayıran insanlara teşekkür ederim - kitapçılar, kütüphaneciler, blog yazarları, gazeteciler, eleştirmenler, hatta Instagram'da nazik bir DM gönderecek veya tatlı bir yorumda beni etiketleyecek kadar nazik insanlar - siz olmasaydınız gerçekten burada olamazdım.

Ve bu arada: OKURLARA. Kitaplarımı raflardan toplayan ve yazdığım kelimeleri okuyan, bununla da kalmayıp onlardan heyecan duyan bu kadar çok insan olması hala aklımı başımdan alıyor! Bu, kafamı asla tam olarak saramayacağımdan korktuğum bir kavram, ancak aynı şekilde, bundan dolayı alçakgönüllü olmayı asla bırakmayacağım. Sizler bu sektörün kalbi ve ruhusunuz, var olma sebebisiniz ve sizler olmadan bizler sadece toz toplayan sayfalar olurduk. Tüm kalbimle teşekkür ederim.

Son olarak, aileme ve özellikle de bir keresinde bana yüzük veren o adama - hayallerimin peşinden gitmem adına yaptığınız her şeyi ve feda ettiğiniz her şeyi gördüm ve benimkini yaşadığımı bilerek başkalarının sonsuza dek mutlu sonlarını bulmaları hakkında yazmaya devam etmem için bana ilham veren şey işte bu tür bir sevgidir.

Bir alıntı için okumaya devam edin

Loch ve Anahtar Altında

Lana Ferguson'dan bir sonraki paranormal romantik komedi

KEYANNA

Ölümümün bir koyun çığı yoluyla geleceğini asla hayal etmemiştim, ama yuvarlanan tüy yığınınu izlerken

Tepeden aşağıya, şu anda durmuş olduğum yola doğru hızla ilerlerken aklıma bunun en azından unutulmaz bir yol olacağı geldi.

"Tanrım."

Eski kiralık arabamın kapısını açmak için çabalıyorum - kapının nispeten ters tarafta olduğunu da eklemeliyim, bu da şu anda bana doğru koşan meleyen ordunun doğrudan çarpma hattında olduğu anlamına geliyor. Sırt çantamı kapıp arabadan dışarı çıkmayı başarıyorum ve daha güvenli bir alana doğru yarı tökezleyerek ilerliyorum, ancak koyunlar, inandığımdan daha az canı olduklarından, eski mavi Hyundai'nin etrafına yayılırken aslında yavaşlamaya başlıyorlar ve yüksek sesle daha yüksek sesle cehennem gibi sesler çıkararak yaptığı engelden duydukları rahatsızlığı dile getiriyorlar.

"Hey!" diye sesleniyor tepeden bir ses. "İyi misin, genç kız?"

Bir elimi gözlerime götürerek güneşe bakıyorum ve saçları ağarmış bir adamın bana el salladığını fark ediyorum. "İyi," diye karşılık veriyorum. "Etobur değiller, değil mi?"

"Son baktığımda öyle değildi." Kıkırdıyor, yamaçtan aşağıya doğru koşuyor. Koyun denizinin ortasında duran arabamı fark ediyor ve kaşlarını çatıyor. "Araba sorunu mu var?"

"Kiraladığım yerdeki kadına düz vitesle aramın iyi olmadığını söyledim ama görünüşe göre ellerinde bir tek o

kalmıştı."

"Amerikalı mısın?" Gücenecek bir şeymiş gibi sormuyor ama sesi şaşkın geliyor. "Turistik yerlerden biraz uzaktasınız, değil mi?"

"Oh, ben buraya..." Tüm karmaşık hac yolculuğumu gerçek bir yabancıya kusmanın muhtemelen kötü bir fikir olduğuna karar vererek geri çekiliyorum. "Ailemi ziyarete geldim."

Gözlerinin kenarları kırışıyor, yüzünün yıpranmış çizgileri arasında parlak, etkileyici bir mavi onu gerçekten ilgileniyormuş gibi gösteriyor. "Bu doğru mu? Kime ait olabilirsin? Buralarda herkesi tanırım."

Tereddüt ediyorum, bir yabancıya yabancılaşmış ailemle bir anlık buluşmamı onlar öğrenmeden anlatmanın sonuçlarını bir kez daha düşünüyorum. Sonunda, hiç değilse bu adam koyun yığınınından çıkamadan büyükannemin evine ulaşma şansımın yüksek olduğuna karar veriyorum.

"MacKay'ler," dedim ona. "Rhona MacKay?"

"Oh, evet, evet, Rhona'yı tanıyorum! O senin büyükannen mi? Bu Duncan'ı baban yapar mı?" Sanki bağlantıyı kurmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Ona benziyorsun. Amerika'ya kaçtığında süt çocuğu olduğunu bilmiyordum."

Tüm bunları sindirmeye çalışıyorum; onun bilinç akışını babamın ailesiyle olan karmaşık geçmişine dair ters bir yorum olarak değil, açık bir dostluk olarak algılamaya karar veriyorum. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etmiş olmalı ki elini ileri geri sallıyor.

"Beni dinle, gevezelik ediyorum. Kusura bakma genç kız.

Greerloch'a pek yeni gelen olmaz." Elini elbisesinin ön tarafına sildi. onun yıpranmış flanel Gömlek,

uzayan o sonra. "Hamish Campbell. Bu grupla birlikte tepenin üzerinde yaşıyorum." Hâlâ kanayan sürüye doğru başını salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum." I al onun el, hala sarma itibaren ve akın bir sohbet. New York'ta insanlar

böyle sohbet etmezler.

York. "Ben... Key. Key Murphy. Aslında Keyanna, ama herkes bana Key der."

"Anahtar," diye yankılanıyor. "Hoşuma gitti. Sana iyice baktıktan sonra bana Rhona'yı hatırlatıyorsun. Gözlerin aynı."

Yirmi yedi yıl boyunca benimle hiçbir şey yapmak istememiş bir kadın gibi görünmenin nasıl bir his olduğunu tam olarak bilmiyorum ama yine de sıkı bir gülümsemeyi başarıyorum. "Ne kadar hoş."

Kaşlarını çatarak yavrularına sempatik bir ifadeyle bakıyor. "Anladığım kadarıyla yola çıkmak istiyorsunuz, değil mi? Büyükannen muhtemelen seni bekliyordur."

Onu düzeltmek yerine omuz silkiyor ve ince bir gülümseme takınıyorum.

"Sürüyü harekete geçirmek biraz zaman alabilir ama isterseniz arabanıza bir göz atabilirim. İstedğim zaman çok becerikliyimdir."

"Bu harika olurdu aslında." Rahatlayarak iç çektim. "Eğer gerçekten sorun olmayacaksa?"

"Hiç sorun değil." Beni başından savdı. "Sen orada bekle, bir saat içinde seni sağ salim getireceğim."

Etrafımızı saran tepelere ve yemyeşil doğaya bakıyorum, telefonumu çıkarırken dudağımı ısııyorum. "Scall-an-jull Koyu'nun ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorsun değil mi?" -ekranımdaki notlara gözlerimi kısarak bakıyorum-

Bay Campbell güler. "Size hak veriyorum, bu zor bir soru. Burası Skallangal Koyu, aşkım." Şöyle söylüyor: Scall-an-gale, kulağa benim berbat denememden çok daha hoş geliyor. "O zaman Nessie'nin peşindesin, değil mi?"

"Ben... Ne?"

Bir kıkırdama daha. "Oraya boşuna 'korku koyu' demiyorlar, genç kız. O koydan birçok süt çocuğu kovaladım. Orada kayalar çok sert, anlıyor musun? Güvenli değil."

"Oh, sadece babamın bahsettiği bir yerdi..."

"Oh, evet, sanırım öyle. Duncan her zaman canavarı gördüğünü iddia ederdi. Küçüklüğünden beri. Eğer onu iyice kızdırırsanız, bunun üzerine yemin ederdi."

"Buharlama mı?"

"Bu senin için bir sarhoşluk, tavuk."

Tavuk mu?

Her konu açıldığında onu argo dersi için durdurursam muhtemelen bütün gün burada olur.

"Babamı sarhoş mu gördün?"

"Bir ya da iki kez. Gitmeden önce." Bay Campbell çenesini kaşıyor. "Gittiğini gördüğüme üzüldüm. Yaşlı çocuk nasıl o zaman? Seninle gelmiyor mu?"

Göğsümde bir sancı hissediyorum; altı ay sonra bile yanımda olamayacağını düşünmek hâlâ acı veriyor. "O... vefat etti," diyorum ona. "İlkbaharda."

"Ah, genç kız." Hamish iç çeker, haberden dolayı gerçekten kederli görünmektedir. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Baban iyi bir adamdı. Gençken arkadaşlık. Keşke ayrılmasaydık. Nasıl öldüğünü sorabilir miyim?"

"Zatürre," diye açıklıyorum. "Birkaç yıl önce Alzheimer teşhisi kondu ve bir şekilde... dejenere oldu. Kötü geçen bir kışın ardından zatürreye yakalandı ve"- boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum, kalınlaştığını hissediyorum-"iyileşemedi."

"Ah, tavuk." Hamish'in mavi gözleri gerçek bir duyguyla parlıyor, bu da göğsümde hissettiğim baskıyı daha da kötüleştiriyor. Hamish ceketinin cebine uzanıp bir mendil çıkarıyor, kısa bir süre burnunu ovuşturduktan sonra mendili yerine koyuyor. "Özür dilerim canım. Peki ya annen? Hepimiz yaşlı Duncan'ın kurnaz bir Amerikalıyla nasıl kaçtığına dair hikâyeler duyduk. Burada seninle değil mi?"

Bugün bütün yaralarımı deşmeye kararlı, değil mi?

"Annem beni doğururken öldü," diye kestirip atıyorum.

Hamish nefesini üfler. "Evet, gerçekten de adım attım, değil mi? Meraklı bir piç olduğum için beni affet." Başını sallıyor, boğazını temizleyerek arabamı işaret ediyor. "O zaman bunun üzerinde çalışmaya ne dersin? Şuradaki tepeden çok güzel manzaralar var" -şu anda koyunlarının kümелendiğı küçük tepeciğın ötesine uzanan yemyeşil alanı işaret ediyor- "ve koyunuz neredeyse bir kilometre" -parmağını diğer yöne çeviriyor- "şu tarafta." Göz kırıyor. "Eğer yeterince cesursanız, dikkat edin."

Hafifçe kıkırdıyorum. "Korkmuyorum."

"Kayalara dikkat et, o l u r m u ? Gerçekten güvenli değil. Kıydan ayrılmayın, tamam mı?"

"Edeceğim," diye teminat verdim. "Ve yardımınız için teşekkür ederim."

Beni başından savdı. "Hiçbir şey düşünme, genç kız. Greerloch'ta birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir grubuz ve görünüşe göre sen de ailedensin! Merak etme, bunu bir saat içinde halledeceğim."

O sırada paltosunun eteklerini kemiren tüy canavarlarından birini kovmak için dönüyor ve kitlelerin arasından zavallı, acınası kiralık arabama doğru ilerliyor. Bir an için onu izliyorum, arabamı bir yabancıya bırakmanın gerçekten akıllıca olup olmadığını merak ediyorum, ama dürüst olmak gerekirse, başka ne seçeneğim var ki? Kendi başıma tamir edebilecek gibi değilim ve diğer tek alternatifim kendimi içeriye kilitleyip başka birinin gelmesini ummak. Gözlerimi ucsuz bucaksız yeşil arazide gezdiriyorum, Hamish ve sürüsü dışında herhangi bir yaşam belirtisi göremiyorum.

Sanırım kiralama sigortası bunun için.

Skallangal Koyu'na giden yolu gizlediğı varsayılan devasa tepeye giden, işaret ettiğı yöne doğru dönüyorum ve şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman olduğunu düşünüyorum. Sırt çantamı omuzlarımda daha yükseğe kaldırıyorum,

tepeye doğru dönerken derin bir nefes alıp veriyorum.
İleriye ve yukarıya, sanırım.

Çimlerin üzerinde yürüdükçe Hamish'in "yaklaşık bir kilometre" sözünden giderek daha fazla şüphe duyuyorum; tepenin kendisi bir başarıydı ve sanırım yakından bir "tepe" olmaktan çok küçük bir dağ gibiydi. Yürürken kalçalarım eforla yanıyor ve eminim Apple Watch'um bugün attığım fazla adımlar için bana bir pizza partisi düzenliyordur. Ama sonunda gölün ışıltılı yüzeyinin görüldüğünü, güneşin küçük dalgaların üzerine vurup onları parlattığını gördüğümde, belki de tüm bu adımlara değdiğini düşünüyorum.

Yaklaştıkça işaretler var - kayalık kıyıya giden zorlukla var olan patika boyunca standart DİKKAT ve TEHLİKE işaretleri asılı - ama kilometreler boyunca tek bir kişi bile olmadığı göz önüne alındığında, biraz keşfetmek için muhtemelen iyi olduğumu düşünüyorum. Yani, kim bana yapamayacağımı söyleyebilir ki? Hamish'in koyunları mı?

Kıyıya doğru çıkıntı yapan çok sayıda büyük kaya vardır. Suyun kenarı, kıyıya sarp bir etki veriyor ve bu da kıyıya tırmanmak isteyen çocuklar için kesinlikle bir sorun teşkil ediyor. Bir an için sadece kıyıya doğru hafifçe gidip gelen sessiz suya bakabiliyorum ve sonra bana ait olmayan ani bir anıyla sarsılıyorum - babamdan dinlediğim kadarıyla bana aitmiş gibi hissettiren bir anı.

O sadece oradaydı. Kıyının hemen ötesinde. Kayalıklara basıp düşmüştüm, gördün mü? Boğulacağımı sandım... ama o beni kurtardı.

Çocukken, babamın efsanevi bir canavarın elinden kurtuluşunun hikâyesi heyecan vericiydi. Geç vakitleri hatırlıyorum.

"Sadece bir kez daha" dinlemesi için ona yalvardığım geceler - yatma vaktinden kaçınmak için her şey. Bazen beni uyuturkenki yumuşak ve rahatlatıcı sesini hâlâ duyabiliyorum. Hala parmaklarını alnımda hissediyorum, gözlerim kapanırken vahşi buklelerimi yüzümden uzaklaştırıyor.

Sonunda, sahip olduğu tek şey hikayeleriydi.

Sırt çantamı yere bırakıyorum ve karıştırmaya başlıyorum, siyah kapsülü çıkarırken ellerim biraz titriyor.

"Hey, baba," diye mırıldanıyorum, başparmağımı vazounun zarif kıvrımına sürterek. "Nerede olduğumuza bak." Suya dönerken vazoyu göğsüme yakın tutarak doğruluyorum. "Seni geri getirdim," diyorum havaya. "Tıpkı söylediğim gibi."

Göğsüme ve mideme derin bir sızı yerleşti; burada ona istediği gibi bir uğurlama yaptığımı bilerek daha fazla huzur bulacağımı düşünmüştüm. Gerçekten istediği şey bu muydu yoksa yavaş yavaş aklını yitirmesinin getirdiği bir saçmalık mıydı emin olamıyorum ama sanırım doğru hissettiriyor. Tabii ki ailesinden ya da buradaki hayatından aptalca çocukluk hikayeleri dışında hiç bahsetmedi ama özlediğini söyleyebilirim. Bazen sesinde ne kadar saklamaya çalışsa da duyabildiğim bir hüznün vardı.

Birkaç dakika sonra burada öylece durduğumu fark ediyorum; gerçekten de oyalanıyorum. Bu aptalca; işimi bıraktım, okyanusu aşım, buraya gelmek için neredeyse tüm hayatımı kökünden söküp attım ve şimdi buradayım... Bunu yapıp yapamayacağımdan emin değilim.

Rüzgâr hızlanıyor, güneşten parlayan buklelerimi yüzümün etrafında savuruyor ve kendime gözlerimi sulandıranın sadece buradaki aydınlık olduğunu söylüyorum. Bunu yapabilirim, lanet olsun.

İyi bir yer bulmaya çalışmak için dönüyorum; daha önce kimsenin küllerini savurmamıştım açıkçası, ama kıyı şeridine kadar yürüyüp külleri savurmak pek de özel hissettirmiyor.

Babam yosunların üzerine çıktı. Elbette daha iyi bir yolu olmalı.

Bunu aklımda tutarak suyun kenarında volta atmaya başlıyorum, tabelaların, Hamish'in ve muhtemelen bu noktada Tanrı'nın beni uyardığı çıkıntılı kayaların genişliğine yaklaşıyorum. Sadece birkaç adım ötede nispeten düz bir tane var, sadece kısa bir tırmanış ve kıyıdan birkaç sıçrama uzakta. Elbette bunu başarabilirim. Ne de olsa çocuk değilim.

Daha büyük düz kayaya doğru giden yükseltilmiş taşın üzerine dikkatlice çıkarken babamı daha sıkı tutuyorum, dengemi test ederken bir ayağım hala kıyıda duruyor. Spor ayakkabılarım bunun için en iyi seçim değil ve şimdi keşke İskoçya'da giyinmekle ilgili birkaç seyahat blogu daha okusaydım diyorum. Sanırım hiçbirisi Loch Ness kıyısında kaya tırmanışı yapmayı hesaba katmazdı. Nefesimi verirken babamın vazosunu kavramak için parmaklarımı kısıyorum, kayalara doğru adım atmaya ve bunu bitirip ailemle buluşmaya gitmeye hazırlanıyorum. Dört gözle beklediğimden emin olmadığım başka bir şey daha var.

Geri çekilmeden önce bir adım bile atamadım.

"Hey!"

Kalın bir şey belime dolanıyor, beni geriye doğru çekiyor, öyle bir güç uyguluyor ki iki ayağımı da kıyıya basmaya zorlanırken neredeyse tökezliyorum. Kalın bir şey -bir kol, fark ediyorum- beni bırakmadan önce sadece bir anlığına kıpırdıyor ve ben de yanaklarımdan taşan sıcak öfkeyle dönüp, her kim müdahale ettiyse onu azarlamaya hazırlanıyorum.

Ve sonra, ne gariptir ki, kelimeleri nasıl kullanacağımı unutuyorum.

Yabancı... güzel. Nadir sanat eserlerine, gün batımına ya da buna benzer şeylere atfedilebilecek türden bir güzellik değil. Hayır. Bu adam öyle bir güzel ki

Seks, ter ve řu anda dűřüncelerimde uçuşan diğer tüm pis şeyleri dűřündürüyor. Boyu 1.80'lik h a l i m l e bile benden uzun, hatta 15 santim kadar. Altın sarısı saçları neredeyse güneşin etkisiyle belirginleşmiş gibi görünüyor, ama yontulmuş çenesindeki kirli sakal daha koyu renkte. a kaba kenar içinve GÜZELLİK o onun yüksek elmacık kemikleri ve düz burnu. Yumuřak bir ağzı ve geniş omuzları var - ve lanet olsun, pantolonu kalçalarını zar zor içine alıyor - ama ne gariptir ki, dikkatimi en çok çeken gözleri. O kadar mavi ki neredeyse gümüş gibi görünüyorlar, bu gülünç derecede ateşli adama söyleyebileceğim, kulağa yarı yolda gelebilecek herhangi bir şey dűřünmeye çabalarken bakışlarımı muhtemelen uygun olandan daha fazla saniye tutuyorlar uyumlu.

"Ben-ben-"

"Aptal," diye bitiriyor sözünü, günahkâr derin aksanı - tüylerimin ısınmasına neden olan gerçekte bir brogue- ne dediğini tam olarak anlamamın birkaç saniye sürmesine yetiyor. "İşte sen busun."

Aklıma geldiğinde ağzım açık kalıyor ve muhtemelen beni az önce suçladığı kadar aptalca bir tavırla ona göz kırpıyorum.

Ne oluyor be?

Yazar Hakkında

LANA FERGUSON, USA Today'in en çok satan yazarı ve eserlerinde baharattan ya da şımarıklıktan asla çekinmeyen seks pozitif bir inektir. On beş yaşında solmuş bir Fabio kapağı eline geçti ve o zamandan beri asla eskisi gibi olmadı. Yazmadığı zamanlarda onu rastgele şov şarkıları söylerken, hangi Batman'in daha üstün olduğunu tartışırken ve arkadaşlarını Yüzüklerin Efendisi'nin genişletilmiş baskılarına maruz bırakırken bulabilirsiniz. Lana çoğunlukla kendi kafasının içinde yaşıyor, ancak bazen corgi'sini büyük Amerikan dış mekanının baltalıklarında kovalarken bulunabilir.

[LANA FERGUSON'U ONLINE ZİYARET EDİN](#)

LanaFerguson.com

[f Lana-Ferguson-104378392171803](#)

xml-ph-0000@deepl.internal

[LanaFergusonWrites](#)

[d LanaFergusonYazıyor](#)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**